C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Jordan_Robert-Kolo_casu_10-Krizovatka_soumraku_2.PDB

PDB Name: Jordan_Robert-Kolo_casu_10-Kriz
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 17.12.2005
Modification Date: 17.12.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

KOLO ČASU

KNIHA DESÁTÁ

KŘIŽOVATKA
SOUMRAKU

Svazek 2

Robert Jordan

A tak se stane, za dní, kdy vyjede divoká štvanice, když pravice zaváhá a levice zbloudí, že lidstvo dorazí na křižovatku soumraku a vše, co je, vše, co bylo, a vše, co teprve přijde, bude balancovat na hrotu meče a větry Stínu budou sílit.

Z Dračích proroctví
překlad údajně pořídil Jain Charin,
známý jako Jain Dalekokroký,
krátce před svým zmizením

KAPITOLA PRVNÍ
Co vědí moudré

Halwyn Norry, první úředník, a Reene Harforová, první panská, vstoupili společně. On se trhaně, neuměle poklonil, její půvabné pukrle nebylo ani příliš hluboké, ani příliš malé. Nemohli se od sebe lišit víc. Paní Harforová byla kulatá a důstojná, šedé vlasy měla stažené do úhledného drdolu na temeni. Pan Norry byl vysoký, nešikovný, trochu připomínal brodivého ptáka, a zbytečky vlasů měl zastrčené za ušima jako bílá pírka. Každý nesl koženou slohu se znakem, plnou papírů, ale ona tu svou nesla u boku, jako by si nechtěla pomačkat formální šarlatový tabard, jako obvykle dokonale vyžehlený, ať byla doba jakkoliv pokročilá či jakkoliv dlouho byla na nohou, kdežto on si slohu tiskl na prsa, jako by zakrýval starou skvrnu od inkoustu, přičemž jich měl na tabardu několik a ta největší zabarvovala jeho stříbrnému lvovi špičku ocasu dočerna. Když vyřídili zdvořilosti, okamžitě od sebe odstoupili a dávali si pozor, aby se jeden na druhého ani nepodívali.

Jakmile se za Rasoriou zavřely dveře, kolem Aviendhy vzplála záře saidaru. Aielanka spletla ochranu proti odposlouchávání, jež přilnula ke stěnám místnosti. To, co nyní řeknou, bylo zabezpečeno jen pro jejich uši, jak jen to bylo možné, a Aviendha by zjistila, kdyby se kdokoliv pokoušel naslouchat s pomocí jediné síly. Takováto tkaniva zvládala velice dobře.

„Paní Harforová," řekla Elain, „začni, prosím." Pochopitelně jim nenabídla víno ani křesla. Pana Norryho by takové porušení dobrých mravů šokovalo až do hloubi duše a paní Harforová by se mohla docela dobře urazit. Zatím se Norry ošil a koutkem oka se podíval po Reene. Ta stiskla rty. Dokonce i po týdnu, kdy se scházeli každý den, bylo naprosto zřejmé, jak neradi podávají hlášení před tím druhým. Oba na své hájemství jaksepatří žárlili, o to víc, že první panská se přesunula na území, jež kdysi bylo možné považovat za práci pana Norryho. Vedení paláce bylo samo sebou vždy zcela v rukou první panské a dalo by se říci, že její nové povinnosti jsou pouhým rozšířením starých. Halwin Norry by to ale nikdy neřekl. Hořící polena v krbu hlasitě zapraskala a vyslala do komína sprškujisker.

„Jsem přesvědčená, že druhý knihovník je… špeh, má paní," promluvila paní Harforová nakonec. Norryho si nevšímala, jako by tím dokázala zařídit, že zmizí. Odmítala komukoliv jinému prozradit, že v paláci hledá špehy, a to, že to věděl první úředník, ji zřejmě žralo ze všeho nejvíc. Jediné, čím ji převyšoval, pokud měl opravdu v něčem větší pravomoci než ona, bylo placení palácových účtů. Norry nikdy nechtěl vysvětlovat výdaje, avšak i tohle bylo víc, než se jí líbilo. „Každé tři čtyři dny navštěvuje pan Harnder hostinec U obruče a šípu. Údajně tam chodí na pivo, které vaří hostinská, jakási Millis Fendryová, jenže panímáma Fendryová také chová holuby, a kdykoliv tam pan Harnder zajde, ona odešle holuba, který odletí na sever. Včera si tři z Aes Sedai, které přebývají u Stříbrné labutě, našly důvod navštívit Obruč a šíp, i když tam chodí mnohem chudší lidé než k Labuti. Přišly tam a odešly zahalené a s kapucemi a přes hodinu byly zavřené s panímámou Fendryovou v soukromém pokoji. Všechny tři byly z hnědého adžah. Obávám se, že to ukazuje, kdo pana Harndera zaměstnává."

„Kadeřníci, dveřníci, kuchaři, mistr tesař, ne méně než pět úředníků pana Norryho a teď jeden knihovník." Dyelin si přehodila nohu přes nohu a kysele se mračila. „Je tady někdo, o kom nakonec nezjistíme, že je špeh, paní Harforová?" Norry znepokojeně natahoval krk. Zločiny svých úředníků bral jako osobní urážku.

„Doufám, že se snad dostávám na dno toho sudu, má paní," opáčila paní Harforová samolibě. Ji nevzrušovali ani špehové, ani hlavy mocných rodů. Špehové byli mor, který hodlala z paláce vymýtit stejně jistě, jako ho udržovala bez krys a blech - i když poslední dobou jí s krysami musely pomáhat Aes Sedai - zatímco mocní šlechtici byli jako déšť nebo sníh, přírodní úkazy, jež je třeba přetrpět, než se přeženou, ale nic, kvůli čemu by se měl člověk rozčilovat. „Je jen určitý počet lidí, které je možné koupit, a jen určitý počet si může dovolit nebo chce kupovat."

Elain se snažila vzpomenout, jak pan Harnder vypadá, ale jen se nejasně rozpomínala na boubelatého plešouna, který neustále mrkal. Sloužíval její matce a před ní i královně Mordrellen. Nikdo se nezmínil o

tom, že zřejmě slouží i hnědým adžah. V každém paláci mezi Páteří světa a Arythským oceánem operovali špehové Věže. Každý vladař aspoň s polovinou mozku to očekával. Seanchané budou nepochybně brzy také žít pod dohledem Bílé věže, pokud už k tomu nedošlo. Reene odhalila několik špehů červených adžah, což byl nepochybně odkaz z dob, kdy v Caemlynu přebývala Elaida, ale tenhle knihovník byl první špeh jiného adžah. Elaidě by se v časech, kdy byla rádkyní královny, nelíbilo, aby ostatní adžah věděly, co se děje v paláci.

„Škoda že nemáme žádné falešné příběhy, které bychom chtěli hnědým adžah podstrčit," pronesla zlehčujícím tónem. Velká škoda, že ony a červené vědí o rodince. Přinejlepším musely vědět, že v paláci je mnoho žen, které dokážou usměrňovat, a nepotrvá dlouho, než jim dojde, kdo to je. Tak vznikne spousta problémů, ale na ně teprve dojde. Lini říkávala, že je třeba vždycky mít dopředu připravené plány, avšak dělat si příliš velké starosti s něčím, co se stane za rok, znamenalo, že člověk může zítra zakopnout. „Sleduj pana Harndera a snaž se zjistit, s kým se přátelí. To by mělo prozatím stačit." Někteří špehové se spoléhali na své uši, buď že zaslechnou nějaké klepy, nebo poslouchali u dveří. Jiní podmazávali jazyky skleničkami vína. Pokud chtěli špehovi zmařit plány, ze všeho nejdřív museli zjistit, jakým způsobem získává informace, které pak prodává.

Aviendha hlasitě frkla, roztáhla suknice a začala si sedat na koberec, než jí došlo, co má na sobě. Vrhla po Dyelin varovný pohled a usadila se místo toho na okraj křesla, obraz dvorní dámy s blýskajícíma se očima. Až na to, že dvorní dáma by palcem nehladila nůž u pasu. Být po jejím, byla by Aviendha podřízla každému špehovi krk, jakmile by ho dostala do rukou. Špehování bylo podle jejího názoru ohavné, jakkoliv jí Elain vysvětlovala, že odhalený špeh je nástroj, který lze využit k tomu, aby přiměla své nepřátele uvěřit v to, co chtěla ona.

Ne že by každý špeh nutně pracoval pro nepřítele. Většina z těch, jež první panská odhalila, brala peníze z více než jednoho zdroje, k nimž patřili král Roedran z Murandy, různí vznešení páni a paní z Tearu, hrstka cairhienských šlechticů a značný počet kupců. Hodně lidí se zajímalo o to, co se děje v paláci, ať už z obchodních nebo jiných důvodů. Občas se zdálo, že každý špehuje každého.

„Pani Harforová," pravila Elain, „nenašla jsi žádné špehy Černé věže."

Jako většina lidí, i Dyelin se při zmínce o Černé věži zachvěla a zhluboka se napila vína, ale Reene se jen zaškaredila. Protože na tom nemohla nic změnit, rozhodla se skutečnost, že existují muži, kteří dokážou usměrňovat, ignorovat. Pro ni byla Černá věž… jenom pro zlost. „Neměli čas, má paní. Dej jim rok a najdeš dveřníky a knihovníky, kteří berou peníze i od nich."

„Asi ano." Příšerná představa. „Co jiného pro nás ještě máš?"

„Promluvila jsem si s Jonem Skellitem, má paní. Muž, jenž jednou převleče kabát, to klidně udělá znovu, a Skellit je takový." Holič Skellit byl v žoldu rodu Arawnů, což znamenalo, že je Arymilliným mužem. Birgitte spolkla kletbu - z nějakého důvodu se v přítomnosti Reene Harforové snažila dávat pozor na jazyk - a mrzutě vyjela: „Ty sis s ním promluvila? Aniž by ses někoho zeptala?"

Dyelin neměla ohledně první panské žádné výčitky a zamumlala: „Mateřský mlíko v hrnku!" Elain ještě nikdy neslyšela, že by Dyelin mluvila hrubě. Pan Norry zamrkal a málem upustil složku. Na Dyelin se ani nepodíval. První panská se však jen odmlčela, aby se ujistila, že Birgitte už domluvila, a klidně pokračovala.

„Byl správný čas a Skellit byl zralý. Jeden z mužů, jimž podává hlášení, odjel z města a ještě se nevrátil, a ten druhý si zřejmě zlomil nohu. Tam, kde hasili oheň, je vždycky náledí." Řekla to tak nevzrušeně, až bylo jasné, že mužův pád nějak zařídila. V těžkých časech dokázali být tvrdí právě ti nejméně nápadní lidé. „Skellit souhlasí, že další zprávu do táborů doručí osobně. Viděl, jak se dělá průchod, a nebude muset předstírat hrůzu." Člověk by si myslel, že odmalička vídá, jak kupecké vozy projíždějí dírou ve vzduchu.

„Co mu zabrání uprchnout, jakmile se dostane ven z toho zatr… ehm… města?" zeptala se Birgitte a podrážděně začala přecházet sem a tam s rukama sepjatýma za zády. Silný zlatý cop měla málem celý zježený. „Jestli uteče, Arawnové si najmou někoho jinýho a ty ho budeš muset hledat zase od začátku. Světlo, Arymilla se musela o průchodech doslechnout vzápětí poté, co dorazila, a Skellit to jistě ví."

Rozčilovalo ji, že by mohl Skellit uprchnout, a nejen to. Žoldnéři si mysleli, že byli najati, aby zastavili vojáky, ale za pár stříbrných klidně dovolili každou noc jednomu dvěma lidem projít branami oběma

směry. Podle nich jeden dva moc škody nenadělají. Birgitte neměla ráda, když se jí to připomínalo.
„Zastaví ho chamtivost, má paní," opáčila paní Harforová klidně. „Pomyšlení, že získá zlato od urozené paní Elain i od urozené paní Naean, ho přiměje vrátit se. Je pravda, že urozená paní Arymilla se už musela o průchodech doslechnout, ale to jenom přidává Skellitovi na věrohodnosti, proč tam jde osobně."
„A co když je dost chamtivý, aby se pokusil získat víc zlata tím, že změní strany potřetí?" optala se Dyelin. „Mohl by nadělat velkou… neplechu, paní Harforová."
Reene promluvila odměřeněji. Hranice by nikdy nepřekročila, ale nesnášela, když si kdokoliv myslel, že je neopatrná. „Urozená paní Naean by ho nechala pohřbít pod nejbližší závěj, má paní, a já zajistila, aby to věděl. Ona nebyla nikdy zrovna trpělivá. Jak určitě sama dobře víš. V každém případě z táborů nedostáváme zrovna moc zpráv, a on by mohl zahlédnout pár věcí, které by se nám mohly hodit."
„Jestli nám Skellit dokáže povědět, ve kterém táboře budou Arymilla, Elenia a Naean a kdy, dám mu to zlato sama," prohlásila Elain. Elenia a Naean se držely Arymilly, nebo spíš ona si je držela u sebe, a Arymilla byla mnohem méně trpělivá než Naean, a navíc byla přesvědčená, že bez její osobní přítomnosti nebude nic fungovat pořádně. Každý den jezdila z tábora do tábora a nikdy nespala dvakrát ve stejném.
„To je jediné, co nám může říci o táborech, co by mě zajímalo."
Reene sklonila hlavu. „Jak přikazuješ, má paní. Dohlédnu na to." Příliš často se snažila neříkat věci před Norrym přímo, ale nedala najevo, že by slyšela napomenutí. Elain si pochopitelně nebyla jistá, jestli by tu ženu dokázala otevřeně napomenout. Paní Harforová by i poté vykonávala své povinnosti a špehy by rozhodně dál honila s nezmenšenou horlivostí, když už pro nic jiného, tak proto, že ji jejich přítomnost v paláci urážela, ale Elain by každý den nejspíš narazila na tucet nepříjemnosti, malých těžkostí, které by jen přidávaly k její bídě a které by nemohla první panské připsat přímo. Musíme tancovat přesně stejně jako naši sluhové, řekla jí máti kdysi. Můžeš si pořád najímat nové sloužící, trávit všechen čas jejich výcvikem a trpět, dokud se vše nenaučí, jenom abys skončila tam, kde jsi začala, nebo můžeš přijmout pravidla, stejně jako oni, žít v pohodlí a využívat čas k vládnuti.
„Děkuji ti, paní Harforová," řekla, za což se jí dostalo dalšího přesně odměřeného pukrlete. Reene Harforová byla další osoba, jež znala svou cenu. „Pane Norry?"
Muž podobný volavce sebou trhl a přestal se mračit na Reene. Jistým způsobem považoval průchody za své hájemství, s nímž si není radno zahrávat. „Ano, má paní. Ovšem." Monotónně drmolil. „Urozená paní Birgitte tě už jistě zpravila o tom, že z Illianu a Tearu sem přijíždějí kupci. Jsem přesvědčený, že je to… ehm… jejím zvykem, kdykoliv se vrátíš do města." Káravě se podíval na Birgitte. Jeho by nikdy nenapadlo přeložit Elain stéblo přes cestu, i kdyby na něj křičela, ale žil podle vlastních pravidel a svým mírným způsobem nebyl rád, že mu Birgitte sebrala příležitost vypočítávat povozy, soudky a bedny, jež přivážely. Miloval čísla. Tedy Elain aspoň předpokládala, že je to mírný způsob. Pan Norry nebyl příliš vášnivý.
„Ano," sdělila mu jen s náznakem omluvy, aby ho neuvedla do rozpaků. „Obávám se, že někteří Atha'an Miere nás opouštějí. Od zítřka jich budeme mít na průchody jen polovičku."
Norry roztáhl prsty na kožené složce, jako kdyby se snažil nahmátnout papíry v ní. Elain nikdy neviděla, že by se do nich díval. „Aha. My to… zvládneme, má paní." Halwyn Norry zvládl vždycky všechno.
„Abych pokračoval, včera došlo k devíti případům žhářství, o něco víc než obvykle. Došlo i ke třem pokusům zapálit skladiště s potravinami. Žádný nebyl úspěšný, jak honem dodávám." Nicméně dál mlel jako obvykle. „Smím-li to tak říci, gardisté hlídkující v ulicích mají vliv - počet útoků a krádeží klesl, je jich jen o málo víc než obvykle touto dobou - ale je zřejmé, že ty požáry někdo řídí. Bylo zničeno sedmnáct budov, všechny až na jednu opuštěné." Nesouhlasně stiskl rty. Aby jeho donutili opustit Caemlyn, chtělo by to víc než jen obléhání. „A dle mého názoru byla místa vybrána tak, aby oheň odlákal vozy s vodou co nejdál od skladišť, která se pokoušeli zapálit doopravdy. Jsem nyní přesvědčen, že totéž platí o všech požárech, k nimž došlo v posledních týdnech."
„Birgitte?" zeptala se Elain.
„Můžu zkusit zanýst skladiště do mapy," navrhla Birgitte pochybovačně, „a do ulic, který budou nejdál, poslat další gardisty, ale stejně to bude zatr… ehm… záležet na štěstí." Na paní Harforovou se nepodívala, ale Elain z ní cítila, jak se červená. „Každý u sebe může mít křesadlo a ocílku, a s trochou

suchý slámy se požár založí za chviličku.“
„Udělej, co půjde,“ nakázala jí Elain. Kdyby žháře chytili při činu, bylo by to opravdu čiré štěstí, a ještě větší štěstí by bylo, kdyby mohl říci víc než to, že mu peníze dala osoba s tváří zakrytou kapuci. Vystopovat ten peníz zpátky k Arymille nebo Elenii nebo Naean, to by chtělo štěstí Mata Cauthona.
„Máš ještě něco, pane Norry?“
První úředník si přejel prstem po dlouhém nose a uhnul před ní pohledem. „Doneslo se… ehm… ke mně,“ začal váhavě, „že Marnové, Arawnové a Sarandové si nedávno vzali na svá panství velké půjčky.“
Paní Harforová zvedla obočí, než se stačila ovládnout.
Elain se zadívala do svého šálku a zjistila, že už čaj dopila. Bankéři nikdy nikomu neříkali, kolik komu půjčují a za jakou protihodnotu, přesto se nezeptala se, odkud to Norry ví. To by bylo… trapné. Pro oba. Když jí sestra vzala šálek, Elain se usmála, a pak se zamračila, když jí ho Aviendha přinesla zpátky plný. Aviendha si zřejmě myslela, že by měla pít slabý čaj, dokud jí nepoteče z očí! Kozí mléko bylo podle ní lepší, ale voda z nádobí místo čaje také poslouží. No, bude ten zatracený šálek držet, ale nebude pít.
„Žoldnéři,“ zavrčela Dyelin a před žárem v jejích očích by utekl i medvěd. „Už jsem to říkala a řeknu to zas. Potíž s prodejnými meči je v tom, že ne vždycky zůstanou u prvního žoldu.“ Od samého začátku byla proti tomu, aby při obraně města pomáhali žoldnéři, i když bez nich byl Arymilla mohla se svým vojskem projet libovolnou bránou, nebo skoro. Jinak prostě neměli dost mužů, aby uhlídali každou bránu, natož hradby.
Birgitte se proti žoldnéřům stavěla taky, ale přijala Elaininy důvody, byť neochotně. Přesto jim nedůvěřovala. Teď však jen zavrtěla hlavou. Posadila se na opěradlo křesla u ohně a botu s ostruhou si položila na sedadlo. „Žoldnéřům záleží na jejich pověsti, když už ne na cti. Změnit strany je jedna věc, ale skutečně zradit a vydat bránu je něco zhola jiného. Kumpanii, která by to udělala, by už nikdy nikdo nenajal. Arymilla by kapitánovi musela nabídnout dost, aby mohl prožít zbytek života jako pán, a přinejmenším přesvědčit jeho muže, že by totéž zařídila i pro ně.“
Norry si odkašlal. I to znělo jaksi suše. „Zdá se, že si na některé důchody půjčili dvakrát i třikrát. Bankéři o tom pochopitelně… nevědí… aspoň zatím.“
Birgitte začala klít, ale hned se zarazila. Dyelin se mračila do vína tak, až byl div, že nezkyslo. Aviendha Elain stiskla ruku a hned ji zase pustila. Z ohně vyletěly jiskry a pár jich dopadlo na koberec.
„Na žoldnéřské kumpanie si budeme muset dát pozor.“ Elain zvedla ruku, aby zarazila Birgitte. Druhá žena sice neotevřela pusu, ale z pouta se nesl křik. „Budeš na to muset někde najít lidi.“ Světlo! Zřejmě si budou muset dávat pozor na lidi vně i uvnitř hradeb! „Nemělo by jich být zapotřebí moc, ale musíme vědět, kdyby se začali chovat divně nebo tajnůstkářsky, Birgitte. To by mohlo být jediné varování.“
„Uvažovala jsem o tom, co dělat, kdyby se jedna kumpanie nechala koupit,“ poznamenala Birgitte trpce. „Vědět to stačit nebude, pokud nebudu mít dostatek mužů, co by mohli vletět ke každý bráně, o který si budu myslet, že byla zrazená. A polovina vojáků ve městě jsou žoldnéři. A půlka těch ostatních jsou dědci, co ještě přednedávnem byli na penzi. Budu nepravidelně měnit stanoviště žoldnéřů. Pak pro ně bude těžší vydat nějakou bránu, když si nebudou jistí, kde budou zítra, ale stejně by se to dalo zařídit.“
Jakkoliv pořád namítala, že není generál, zažila víc bitev a obléhání než deset žijících generálů a velice dobře věděla, jak takové věci chodí.
Elain si skoro přála, aby měla sklenici vína. Skoro. „Je možné, že by bankéři zjistili to, co ty, pane Norry? Než budou půjčky splatné?“ Pokud ano, někteří by mohli dát na trůně přednost Arymille, neboť ta by pak mohla obrat krajinu dohola, aby zaplatila. Možná by to i udělala. Žoldnéři byli jako korouhvička, obraceli se tam, kam zavály politické větry. Bankéři zase byli schopní politiku ovlivňovat.
„Podle mého názoru to není příliš pravděpodobné, má paní. Museli by… ehm… klást správné otázky správným lidem, jenže bankéři jsou mezi sebou obvykle… ehm… uzavření. Ne, podle mě to není pravděpodobné. Prozatím.“
V každém případě se s tím nedá nic dělat. Jen musela povědět Birgitte, že se možná objeví nový zdroj vrahů a únosců. Akorát že vzhledem k tvrdému výrazu tváře i pouta jí to už došlo. Odteď nepůjde udržet osobní stráž pod sto žen. Pokud tu tato naděje někdy vůbec byla.
„Děkuji, pane Norry,“ řekla Elain. „Vedl sis dobře, jako vždy. Okamžitě mi sděl, pokud uvidíš nějaký

náznak, že bankéři ty otázky položili.“
„Ovšem, má paní,“ zamumlal Norry a sklonil hlavu jako volavka vrhající se za rybou. „Má paní je laskavá.“
Když Reene a Norry odešli - on jí podržel dveře a uklonil se téměř o vlásek půvabněji než obvykle a ona nepatrně sklonila hlavu, když kolem něj proplouvala do chodby - Aviendha ochranu, kterou držela, nepropustila. Jakmile se dveře zavřely a jejich bouchnutí spolkla ochrana, promluvila. „Někdo se pokoušel poslouchat.“
Elain zavrtěla hlavou. Nedalo se říci kdo - černá sestra? Zvědavá členka rodinky? - ale aspoň jim to nevyšlo. Ne že by tu byla větší šance, že se někomu podaří přes Aviendžiny ochrany proklouznout, možná by to nezvládl ani Zaprodanec, ale pokud by to někdo dokázal, byla by to Aielanka řekla hned.
Dyelin její prohlášení vzala méně sebejistě a zamumlala něco o Mořském národě. Když uslyšela, že polovina hledaček větru odchází, nehnula brvou, ne před Reene a Norrym, ale teď chtěla vědět, co je za tím. „Já Zaidě nikdy nevěřila,“ zavrčela, když Elain skončila. „Ta dohoda sice vypadá dobře pro obchod, ale nepřekvapilo by mě, kdyby nechala jednu hledačku větru poslouchat. Připadala mi jako žena, která chce vědět všechno, čistě pro případ, že by se jí to mohlo jednou hodit.“ Dyelin nebyla váhavá, teď však zaváhala a obracela pohár s vínem v dlaních. „Víš jistě, Elain, že nám ten… to světlo nemůže ublížit?“
„Tak jistá, jak jen to jde, Dyelin. Kdyby to mělo roztrhnout svět, už by k tomu podle mě došlo.“
Aviendha se zasmála, avšak Dyelin zesinala. Opravdu! Občas se člověk musel smát, i když jen proto, aby se nerozplakal.
„Jestli budeme příliš otálet, když teď Norry a paní Harforová odešli,“ ozvala se Birgitte, „někdo by mohl začít být zvědavý.“ Mávla rukou, aby ukázala ochranu, kterou neviděla, třebaže věděla, že je stále na místě. Denní porady s první panskou a prvním úředníkem vždycky maskovaly ještě něco jiného.
Všechny ženy k ní přistoupily, když odložila dvě mísy Mořského národa ze zlatého porcelánu na servírovací stolek a z kabátku vytáhla ošoupanou mapu. Mívala ji tam vždycky, pokud nespala, a to ji potom měla pod polštářem. Rozložila ji a v rozích zatížila prázdnými sklenicemi. Na mapě byl Andor od Erinin k hranici mezi Altarou a Murandy. Vlastně se dalo říci, že na mapě je Andor celý, poněvadž to, co leželo dál na západ, bylo posledních několik pokolení pod vládou Caemlynu jenom napůl. Mapa nebyla zrovna mistrovské dílo a zkrabacená místa zakrývala většinu podrobností, avšak terén na ní byl vidět dobře a bylo na ní vyznačené každé město a vesnice, silnice, most i brod. Elain odložila šálek s čajem dál od mapy, aby ji nepolila. A aby se zbavila té bídné náhražky čaje.
„Hraničáři se pohnuli,“ vykládala Birgitte a ukázala na lesy severně od Caemlynu, na místo nad nejsevernější hranicí Andoru, „ale moc daleko nedošli. Tímto tempem jim to ke Caemlynu potrvá nejméně měsíc.“
Dyelin se zadívala do svého vína a pak náhle vzhlédla. „Myslela jsem, že vy ze severu jste na sníh zvyklí, urozená paní Birgitte.“ I teď musela hledat slabá místa, a říkat jí, aby to nedělala, by ji jenom přesvědčilo, že Birgitte má nějaké tajemství, takže by pak byla dvacetkrát odhodlanější je vypátrat.
Aviendha se na ni zamračila - když na Birgitte zrovna nezírala s bázní a úctou, zuřivě její tajemství ochraňovala - ale Birgitte Dyelinin pohled klidně opětovala a z pouta nebyly znát sebemenší obavy. S tou lží ohledně svého původu už se docela sžila. „Už jsem v Kandoru dlouho nebyla.“ To byla pravda, třebaže to bylo mnohem déle, než si Dyelin uměla představit. Tenkrát se to tam ještě ani nejmenovalo Kandor. „Ale ať už jsi zvyklá na cokoliv, přesunout dvě stě tisíc vojáků, nemluvě o Světlo ví kolika markytánech, se v zimě prostě rychle nedá. Horší je, že jsem poslala panímámu Ocalinovou a panímámu Foteovou na návštěvu do vesnic několik mil jižně od hranice.“ Sabeine Ocalinová a Julanya Foteová byly z rodinky a uměly cestovat. „Vesničané si prý myslí, že Hraničáři se utábořili na zimu.“
Elain sykla a zamračila se do mapy, jak si prstem odpočítávala vzdálenosti. Spoléhala na zprávy o Hraničářích, když už ne na to, že se objeví Hraničáři samotní. Zpráva o tom, že do Andoru vstoupilo tak velké vojsko, by se před nimi měla hnát jako lesní požár. Jen hlupák by uvěřil, že tak daleko táhnou proto, aby dobyli Andor, ale každý, kdo by se o nich dozvěděl, by uvažoval, co mají v úmyslu a co s nimi udělat, a každý by říkal něco jiného. Tedy jakmile by se ta zpráva začala šířit. Pak by nade všemi získala výhodu. Ona zařídila, aby Hraničáři přišli do Andoru, a už také zařídila, aby odešli.
Volba nebyla příliš těžká. Zastavit je by stálo příliš mnoho krve, pokud by se to vůbec dalo zařídit, a oni

chtěli jenom projít do Murandy, kde doufali, že najdou Draka Znovuzrozeného. To také bylo její dílo. Nesdělili jí, proč Randa hledají, a ona jim nehodlala říkat, kde je doopravdy, ne, když s sebou měli tucet Aes Sedai, což také tajili. Ale jakmile by se o nich dozvěděly hlavy rodů…
„Mělo by to fungovat," pravila tiše. „Jestli to bude nutné, můžeme řeči o nich rozšířit sami."
„Mělo by to fungovat," souhlasila Dyelin a temným tónem dodala: „Dokud Bashere a Bael udrží svoje muže na uzdě. S Hraničáři, Aiely a Dračí legií blízko sebe to bude nebezpečná situace. A nevidím, jak bychom mohli zajistit, že asha'mani neudělají něco šíleného." Frkla. Podle ní musel být muž už od začátku šílený, jinak by se nikdy nestal asha'manem. Aviendha kývla. S Dyelin nesouhlasila téměř tak často jako Birgitte, ale asha'mani byli jednou věcí, na níž se shodly.
„Zajistím, aby se Hraničáři k Černé věži ani nepřiblížili," ujišťovala je Elain, ačkoliv totéž už udělala několikrát. Dokonce i Dyelin věděla, že Bael a Bashere své oddíly udrží na uzdě - ani jeden nechtěl bitvu, kterou nepotřeboval, a Davram Bashere by určitě nebojoval proti krajanům - ale ohledně asha'manů a toho, co by mohli udělat, měl každý právo být nervózní. Elain přejela prstem od hvězdičky označující Caemlyn k místu, které si zabrali asha'mani. Černá věž nebyla na mapě vyznačená, ona však až příliš dobře věděla, kde leží. Aspoň to bylo dost daleko od Lugardské silnice. Poslat Hraničáře na jih do Murandy, aniž by obtěžovali asha'many, nebude těžké.
Při pomyšlení, že nesmí obtěžovat asha'many, stiskla rty, ale zatím se s tím prostě nedalo nic dělat, a tak v duchu odsunula muže v černých kabátech stranou. S tím, s čím se nedalo nic dělat zatím, se bude moci něco udělat později.
„A ostatní?" Víc říkat nemusela. Šest hlavních rodů se dosud nepřiklonilo na žádnou stranu - alespoň ne na její či Arymillinu. Dyelin tvrdila, že nakonec všechny přejdou k Elain, ale prozatím to nebylo vidět. Sabeine a Julanya hledaly i zprávy o těchto šesti rodech. Obě strávily dvacet let jako formanky, byly zvyklé na obtížné cestování, spaní po stájích či pod stromy, a uměly si všímat i toho, co lidé neříkali, stejně jako toho, co řekli. Byli z nich dokonalí zvědové. Pokud by musely pomáhat se zásobováním města, byla by to tuze velká škoda.
„Povídá se, že urozený pán Luan se vyskytuje na deseti různých místech na východě i na západě." Birgitte se na pomačkanou mapu mračila, jako by na ní mělo být vyznačeno Luanovo postavení, a když teď byla Reene Harforová z doslechu, zaklela, mnohem sprostěji, než bylo na místě. „Vždy je až v tý další vesnici. Urozená paní Ellorien a urozený pán Abelle zřejmě zmizeli úplně, i když je to pro hlavu rodu dost těžký. Aspoň o nich panímáma Ocalinová a panímáma Foteová nedokázaly zaslechnout ani šeptnutí, ani o ozbrojencích rodu Pendar a Traemane. Nenašly po nich sebemenší stopu." To bylo velice neobvyklé. Někdo se kvůli tomu hodně nadřel.
„Abelle byl vždycky jako duch, když chtěl," podotkla Dyelin, „vždycky tě dokázal chytit nepřipravenou. Ellorien…" Přejela si prstem přes rty a povzdechla si. „Ta žena je na to, aby zmizela, příliš nápadná. Leda by byla s Abellem nebo Luanem. Nebo oběma." Z té představy nebyla nadšená, ať už tvrdila cokoliv.
„Ohledně našich ostatních ‚přátel'," pokračovala Birgitte, „urozená paní Arathelle před pěti dny vyšla z Murandy. Tady." Ukázala na mapě místo dvě stě mil jižně od Caemlynu. „Před čtyřmi dny urozený pán Pelivar vyšel asi pět nebo šest mil na západ odtamtud a urozená paní Aemlyn tady, dalších pět šest mil."
„Nešli společně," řekla Dyelin a kývla. „Přivedli s sebou nějaké Murandy? Ne. To je dobře. Mohli by se přesouvat na svá panství, Elain. Jestli se od sebe vzdálí ještě víc, budeme to vědět jistě." Z těchto tří rodů byla nejvíc nervózní.
„Mohli by mít namířeno domů," usoudila Birgitte, neochotně jako vždy, když musela souhlasit s Dyelin. Přehodila si složitě pletený cop přes rameno a zaťala do něj pěst skoro jako Nyneiva. „Lidé i koně musejí být unavení, když v zimě táhli do Murandy. Ale jediné, čím si můžeme být jistí, je to, že jsou na pochodu."
Aviendha frkla. V tom jejím elegantním sametu to bylo dost šokující. „Vždycky předpokládej, že nepřítel udělá, co nechceš. Řekni si, co by se ti od nich nejméně líbilo, a plánuj podle toho."
„Aemlyn, Arathelle a Pelivar nejsou nepřátelé," namítla chabě Dyelin. Ač věřila, že jejich spojenectví se časem rozpadne, tito tři vyhlásili svoji podporu Dyelin samotné.
Elain se nikde nedočetla, že by nějakou královnu donutili usednout na trůn - něco takového se aspoň

nedostalo do historických knih - ale Aemlyn, Arathelle a Pelivar zřejmě byli ochotní to zkusit a nehodlali tím získat moc sami pro sebe. Dyelin trůn nechtěla, ale pasivní vládkyně by také nebyla. Prostou skutečností bylo, že Morgasa z rodu Trakandů poslední rok, co seděla na trůně, dělala jednu botu za druhou, a jen málokdo věděl či věřil, že během té doby byla zajatkyní jednoho ze Zaprodanců. Některé rody chtěly na trůně kohokoliv kromě Trakandovny. Nebo si to aspoň myslely.
„Co je to poslední, co by chtěli?“ zeptala se Elain. „Jestli se rozprchnou na svá panství, tak budou do jara mimo dosah, a tou dobou už bude všechno rozhodnuté.“ Světlo dej, aby bylo. „Ale co když potáhnou dál na Caemlyn?“
„Bez Muranďanů nemají dost ozbrojenců, aby se postavili Arymille.“ Birgitte si mnula bradu a hleděla do mapy. „Jestli už nevědí, že Aielové a Dračí legie zůstávají stranou, brzy to zjistí, nicméně se budou mít určitě na pozoru. Nikdo z nich není tak hloupý, aby vyprovokoval boj, který nemůže vyhrát, pokud nebude muset. Podle mě se utáboří někde na východě nebo jihovýchodě, odkud na všechno uvidí a možná i dokážou ovlivnit, co se bude dít.“
Dyelin dopila víno, jež už muselo vychladnout, ztěžka vydechla a šla si dolít. „Jestliže půjdou do Caemlynu,“ prohlásila znuděně, „tak doufají, že se k nim připojí Luan, Abelle nebo Ellorien. Možná všichni tři.“
„Pak musíme vymyslet, jak jim zabránit dostat se do Caemlynu, než naše plány přinesou ovoce, a zároveň si z nich neudělat nepřátele na život a na smrt.“ Elain schválně mluvila stejně přísně jako Dyelin otráveně. „A musíme naplánovat, co uděláme v případě, že by sem dorazili předčasně. Kdyby na to došlo, tak je, Dyelin, musíš přesvědčit, aby si vybrali mezi Arymillou a mnou. Jinak vznikne takový zmatek, že ho možná už nikdy nerozmotáme, a zbytek Andoru do toho spadne s námi.“
Dyelin zachrčela, jako by dostala ránu. Naposledy se rody rozdělily mezi tři uchazečky o Lví trůn před pěti sty lety a vzápětí vypukla sedmiletá válka, než královna získala korunu. Tou dobou už byly všechny původní uchazečky mrtvé.
Elain bezmyšlenkovitě zvedla šálek a napila se. Čaj už byl studený, ale na jazyku ucítila med. Med! Užasle se podívala na Aviendhu a její sestra zdvihla koutky úst v úsměvu. Byl to spiklenecký úsměv, jako by Birgitte nevěděla přesně, co se stalo. Dokonce ani jejich zvláštně zesílené pouto nezahrnovalo chutě, přesto musela cítit, jak je Elain překvapená a že má z čaje radost. Dala si ruce v bok a nasadila přísný výraz. Nebo se o to přinejmenším pokusila. Prese všechno se však také usmála. Elain si náhle uvědomila, že Birgitte přestala konečně bolet hlava. Nevěděla, kdy bolest zmizela, ale už tam rozhodně nebyla.
„Doufej v nejlepší a mysli na nejhorší,“ řekla. „Občas se stane i to nejlepší.“
Dyelin, jež netušila nic o medu a tom ostatním, jen si všimla, že se všechny zubí, si hlasitě odkašlala. „A občas se to nestane. Jestli tvůj chytrý plán vyjde přesně tak, jak bylo naplánováno, nebudeme Aemlyn, Ellorien a ty ostatní potřebovat, avšak je to obrovské riziko. Jestli se všechno zvrtne -“
Otevřely se dveře a dovnitř se vnesla vlna chladu a žena s tvářemi jako jablíčka, ledovýma očima a zlatým uzlem podporučíka na rameni. Možná prve klepala, ale pokud ano, ochrana zvuk ztlumila. Stejně jako Rasoria, i Tzigan Sokorin byla hledačkou větru, než se připojila k Elainině osobní stráži. Asi se měnily stráže. „Moudrá Monaelle si přeje mluvit s urozenou paní Elain,“ ohlásila Tzigan a škrobeně se narovnala. „Je s ní panímáma Karistovanová.“
Sumeko bylo možné odbýt, ne však Monaelle. Arymillini lidé by se raději pustili do Aes Sedai než do Aielů, nicméně moudrou do města mohlo přivést pouze něco skutečně důležitého. Birgitte to věděla také a okamžitě začala skládat mapu. Aviendha nechala ochranu, aby se rozplynula, a propustila pravý zdroj.
„Požádej ji, ať jde dál,“ nakázala Elain.
Monaelle na Tzigan nečekala a vplula do místnosti, jakmile byla ochrana pryč. Když si v poměrném teple spustila loktuši z ramen k loktům, zlaté a slonovinové náramky jí hlasitě zachřestily. Elain nevěděla, jak je Monaelle stará - moudré nebyly ohledně věku tak zdrženlivé, jenže byly vyhýbavé - přesto vypadala na střední věk. V po pás dlouhých žlutých vlasech měla načervenalé pramínky, ale ani jediný bílý vlas. Na Aielanku byla malá, menší než Elain, s mírnou, mateřskou tváří, a v jediné síle byla dost slabá, jenom tak tak by byla přijata do Bílé věže, ale mezi moudrými, kde se to nepočítalo, stála velmi vysoko. Pro Elain a Aviendhu bylo důležitější, že u jejich znovuzrození jako prvních sester byla porodní bábou. Elain před ní udělala pukrle a přešla Dyelinino opovržlivé frknutí. Aviendha se jí hluboce poklonila, přičemž se málem

zlomila v pase. Kromě povinností, které k porodní bábě měla podle aielských zvyků, byla stále ještě učednicí moudrých.
„Soudím, že soukromí již nevyžadujete, když jste spustily ochranu," řekla Monaelle, „a je čas, abych zkontrolovala tvůj stav, Elain z rodu Trakandů. Do porodu by se to mělo dělat dvakrát měsíčně." Proč se mračila na Aviendhu? Ach, Světlo, samet!
„A já se přišla podívat, co dělá," dodala Sumeko, která vstoupila za moudrou. Sumeko byla působivá, obtloustlá žena se sebevědomýma očima v dobře střižených šatech ze žlutého sukna, přepásaných červeným pásem, a stříbrnými hřebeny v rovných černých vlasech. Na vysokém límci měla stříbrný špendlík ve tvaru kruhu s rudým smaltem. Mohla by být šlechtična nebo úspěšná obchodnice. Kdysi byla v přítomnosti Aes Sedai dost ostýchavá, ale to už ji dávno přešlo. A nebála se ani královniny gardy.
„Můžeš jít," nařídila Tzigan. „Tohle se tě netýká." Vlastně ani šlechticů. „Ty můžeš jít taky, urozená paní Dyelin, i ty, urozená paní Birgitte." Zadívala se na Aviendhu, jako by ji chtěla též vyhodit.
„Aviendha smí zůstat," prohlásila Monaelle. „Promeškává příliš mnoho lekcí a tohle se bude muset dříve nebo později naučit." Sumeko kývla, ale na Dyelin a Birgitte upřela chladný, netrpělivý pohled.
„Musíme s urozenou paní Dyelin něco probrat," řekla Birgitte s mapou zastrčenou v rudém kabátě a vyrazila ke dveřím. „Večer ti povím, co jsme vymyslely, Elain."
Dyelin na ni vrhla přísný pohled, skoro stejně přísný jako na Sumeko, ale odložila víno, poklonila se Elain a s neskrývanou netrpělivostí čekala, zatímco Birgitte cosi dlouze mumlala do ucha Monaelle. Moudrá něco krátce odpověděla. O čem si to šeptaly? Nejspíš o kozím mlíku.
Jakmile se za ženami zavřely dveře, Elain nabídla, že nechá poslat pro další víno, neboť to ve džbáně již bylo studené, ale Sumeko stroze odmítla a Monaelle také, zdvořile a trochu nepřítomně. Moudrá upírala oči na Aviendhu a mladší žena zrudla, odvrátila zrak a popadla se za sukně.
„Nesmíš mít Aviendze za zlé ty šaty, Monaelle," pravila Elain. „Požádala jsem ji, aby si je vzala, a ona to udělala jako laskavost pro mě."
Monaelle našpulila rty a zamyslela se. „První sestry by si měly prokazovat laskavosti," usoudila nakonec. „Znáš své povinnosti ke svým lidem, Aviendho. Zatím sis s tím obtížným úkolem poradila docela dobře. Musíš se naučit žít ve dvou světech, takže se hodí, že sis zvykla i na tyto šaty." Aviendha se uvolnila, jenže Monaelle pokračovala: „Ale nesmíš si zvykat příliš. Ode dneška budeš každý třetí den a noc trávit ve stanech. Zítra se se mnou vrátíš. Než se staneš moudrou, musíš se toho ještě hodně naučit, a to je tvou povinností, stejně jako být svazující šňůrou."
Elain sestru vzala za ruku a stiskla jí ji, a když se ji Aviendha pokoušela pustit, držela ji dál. Aviendha se po krátkém zaváhání vzdala. Zvláštním způsobem Elain Aviendžina přítomnost nahrazovala ztrátu Randa. Nebyla to jen sestra, ale také sestra, která ho milovala. Mohly si navzájem dodávat sílu a rozesmát se navzájem, když jim bylo do pláče, a když to bylo potřeba, mohly si spolu poplakat. Jedna noc ze tří o samotě znamenala jednu noc ze tří, kdy bude každá plakat sama. Světlo, co Rand děla? Ten strašný plamen na západě stále zářil s nezmenšenou silou a Elain si byla jistá, že Rand je v jeho středu. Na jejich poutu se nezměnilo ani zbla, přesto si tím byla jistá.
Náhle si uvědomila, že Aviendze mačká ruku vší silou, což ona opětuje. Obě naráz povolily sevření, ruce si však nepustily.
„Muži dokážou dělat potíže, i když jsou úplně jinde," podotkla Aviendha tiše.
„Pravda," souhlasila s ní Elain.
Monaelle se nad tím usmála. Patřila k těm několika málo lidem, kteří věděli o poutu s Randem a o tom, kdo je otcem Elainina dítěte. Nicméně nikdo z rodinky to netušil.
„Podle mě jsi nějakému muži dovolila dělat všechny potíže, jakých se mu zachtělo, Elain," napomenula ji škrobeně Sumeko. Pravidla rodinky se řídila pravidly pro mladší a přijaté novicky a zakazovala nejen děti, ale i vše, co by k nim mohlo vést, a členky se jimi přísně řídily. Kdysi by si žena z rodinky raději spolkla jazyk, než by byť jen naznačila, že nějaká Aes Sedai nedodržela pravidla. Od té doby se však hodně změnilo. „Dnes mám cestovat do Tearu, abych mohla zítra dopravit lodní náklad obilí a oleje, a už se připozdívá, takže jestli jste skončily s řečičkami o mužích, navrhuji, aby Monaelle pokračovala v tom, proč sem přišla."
Monaelle si postavila Elain před krb tak blízko, až byl žár z dohořívajících polen téměř nesnesitelný -

vysvětlila jí, že je lepší, když je matka v teple - a potom ji obklopila záře saidaru a začala splétat prameny ducha, ohně a země. Aviendha ji pozorovala skoro stejně pozorně jako Sumeko.
„Co je to?“ zeptala se Elain, když se do ní tkanivo zanořilo. „Je to jako rytí?“ Každá Aes Sedai v paláci na ni použila rytí, i když pouze Merilille měla dostatečnou schopnost léčit, aby to k něčemu bylo, ale ani ony, ani Sumeko nedokázaly říci víc, než že čeká dítě. Elain ucítila svrbění a jakési bzučení v těle.
„Nebuď labuť, holka,“ zavrčela Sumeko. Elain pozvedla obočí, a dokonce ji napadlo, že Sumeko pod nosem setká prsten s Velkým hadem, ale kulatolící žena si toho zřejmě nevšimla. Nemusela by si všimnout ani toho prstenu, jak se předkláněla a civěla, jako by mohla tkanivo v Elainině těle vidět.
„Moudré se naučily léčení ode mne. A asi i od Nyneivy,“ připustila po chvíli. Ach, kdyby to Nyneiva slyšela, vyletěla by jako ohňostrůjcovská rachejtle. „A prostou formu se naučily od Aes Sedai.“ Frknutí, znějící jako trhání plátna, ukazovalo, co si Sumeko myslí o „prosté“ formě, což bylo jediné léčení, jež Aes Sedai znaly po tisíce let. „Tohle je něco, co znají jenom moudré.“
„Nazývá se to hlazení dítěte,“ prohodila Monaelle nepřítomně. Soustředila se hlavně na tkanivo. Prosté rytí slouží ke zjištění, co dotyčného trápí - to bylo prosté - a už by to skončilo, ale ona prameny pozměnila a bzučení v Elainině těle změnilo výšku a zanořilo se hlouběji. „Možná že to má něco společného s léčením, je to snad jakýsi druh léčení, ale my ho známe ještě z dob, než jsme byli posláni do Trojí země. Některé způsoby tkaní jsou podobné tomu, co nám ukázaly Sumeko Karistovanová a Nyneiva z al'Mearů. Při hlazení dítěte zjistíte zdravotní stav matky a dítěte, a když změníte tkanivo, můžete vyléčit i některé problémy, ale na ženu, která nečeká dítě, to nezabere. Na muže taky ne, pochopitelně.“ Bzučení zesílilo, až měla Elain pocit, že ho musí slyšet každá v místnosti. Elain málem vibrovaly zuby.
Vzpomněla si na dřívější myšlenku a vyhrkla: „Neublíží dítěti usměrňování? Teda, když já budu usměrňovat.“
„O nic víc než dýchání.“ Monaelle nechala tkanivo s úsměvem zmizet. „Máš dvě. Je příliš brzy, aby se poznalo, jestli to jsou děvčata, nebo chlapci, ale jsou zdravé, stejně jako ty.“
Dvojčata! Elain si vyměnila veselý úsměv s Aviendhou. Skoro cítila sestřinu radost. Bude mít dvojčata. Randovy děti. Doufala, že to bude chlapeček a holčička nebo dva chlapci. Dvě holčičky by při nástupnictví znamenaly spoustu problémů. Ještě nikdo nikdy nezískal Růžovou korunu se všeobecnou podporou.
Sumeko naléhavě zachrčela a ukázala na Elain a Monaelle kývla. „Dělej přesně to, co já, a uvidíš.“ Dívala se, jak Sumeko vytváří tkanivo, a znovu kývla. Kulatá žena nechala tkanivo zapadnout do Elain a zasupěla, když sama ucítila to bzučení. „Nebudeš si muset dělat starosti s nevolností,“ pokračovala Monaelle, „ale občas budeš mít problémy s usměrňováním. Vlákna by ti mohla vyklouznout, jako by byla namaštěná, nebo se vytratí jako mlha, takže to budeš muset zkoušet dál, abys zvládla i jednoduché tkanivo a udržela ho. Časem by se to mohlo zhoršovat a během porodu nedokážeš usměrňovat vůbec, ale hned po porodu se to spraví. Brzy začneš být náladová, jestli to už nezačalo, jednu chvíli budeš brečet, vzápětí budeš štěkat. Otec tvých dětí by se měl mít na pozoru a držet se od tebe co nejdál.“
„Slyšela jsem, že mu dnes ráno už málem utrhla hlavu,“ zahuhlala Sumeko, propustila tkanivo, narovnala se a upravila si rudý pás kolem břicha. „Tohle je pozoruhodné, Monaelle. Mě nikdy nenapadlo tkanivo, které by se dalo použít pouze na těhotné.“
Elain stiskla rty, ale řekla jen: „S tím tkanivem poznáš všechno, Monaelle?“ Nejlepší bude, když si budou všichni myslet, že otcem jejích dětí je Doilan Mellar. Děti Randa al'Thora by se staly terčem ať už ze strachu, z nenávisti či z touhy po výhodách, ale nad Mellarovými dětmi se nikdo zamýšlet nebude, možná dokonce ani nad Mellarem samotným ne. Bylo to nejlepší a tím to končilo.
Monaelle zvrátila hlavu dozadu a zachechtala se, až si musela otřít slzy. „Tohle vím díky tomu, že jsem porodila sedm dětí a měla tři manžely, Elain z rodu Trakandů. Schopnost usměrňovat tě chrání před nevolností, ale stejně musíš zaplatit. No tak, Aviendho, musíš to taky zkusit. Opatrně. Přesně tak, jak jsem to udělala já.“
Aviendha dychtivě uchopila pravý zdroj, jenže než začala setkávat vlákna, saidar zase pustila a upřela oči na zeď s tmavým deštěním. Hleděla k západu. Stejně jako Elain, Monaelle a Sumeko. Plamen, jenž tak dlouho zářil, právě zmizel. Jednu chvíli tam byl, zuřící žár saidaru, a vzápětí byl pryč, jako by nikdy

neexistoval.
Sumeko se vzedmulo mohutné poprsí, jak se zhluboka nadechla. „Myslím, že se dnes stalo něco skutečně nádherného, nebo strašného," pronesla tiše. „A já se bojím zjistit, co z toho."
„Nádherného," řekla Elain. Bylo to hotovo, ať to bylo cokoliv, a Rand byl naživu. Už to samo o sobě bylo nádherné. Monaelle se na ni tázavě zadívala. Věděla o poutu, takže si dokázala domyslet zbytek, ale jen si prstem zamyšleně pohladila náhrdelníky. V každém případě brzy vypáčí zbytek z Aviendhy.
Kdosi zaklepal na dveře a ony sebou prudce trhly. Všechny kromě Monaelle. Předstírajíc, že neviděla, jak ostatní ženy nadskočily, se moudrá příliš okatě soustředila na svou loktuši. Sumeko zakašlala, aby zakryla rozpaky.
„Dále," zavolala hlasitě Elain. Musela skoro řvát, aby její hlas pronikl dveřmi i bez zvukové ochrany.
Do místnosti strčila hlavu Caseille s kloboukem v ruce a potom vstoupila a pečlivě za sebou dveře zavřela. Bílou krajku na límci a manžetách měla jako čerstvě nažehlenou, ale očividně se vrátila zpátky do služby poté, co se po večerní cestě trochu upravila. „Odpusť, že vyrušuji, má paní, ale myslela jsem, že to budeš chtít vědět. Mořský národ šílí, teda ty ženy, které tu ještě jsou. Zřejmě se ztratila jedna z jejich učednic."
„Co dál?" zeptala se Elain. Scházející učednice znamenala už dost velký problém, ale něco v ženině tváři jí prozradilo, že toho bude víc.
„Gardistka Azeri mi náhodou sdělila, že před třemi hodinami viděla Merilille Sedai opouštět palác," pokračovala Caseille váhavě. „Merilille a jednu ženu v plášti a s kapucí. Vzaly si koně a naloženého soumara. Yurith říkala, že ta druhá žena měla na rukou tetování. Má paní, nikdo neměl důvod hledat -"
Elain ji pokynem ruky umlčela. „Nikdo neudělal nic špatně, Caseille. Není to ničí vina." Alespoň ne gardistek. Tohle ovšem byla pěkná kaše. Talaan a Metarra, dvě učednice hledaček větru, byly v jediné síle velice silné, a pokud Merilille dokázala jednu z nich přemluvit, aby se pokusila stát Aes Sedai, mohla sama sebe přesvědčit, že vzít ji tam, kde by ji mohly zanést do knihy novicek, je dostatečným důvodem, aby se vyhnula svému slibu učit hledačky větru. Které budou rozčilené kvůli ztrátě Merilille a vzteklé kvůli učednici. Ony budou vinit každého okolo a nejvíc ze všeho Elain.
„To o Merilille už ví každý?" zeptala se.
„Zatím ne, má paní, ale ten, kdo jim sedlal koně a nakládal mulu, nebude držet jazyk za zuby. Stájníci nemají moc o čem klevetit." Tedy pořádně horká kaše, a malá šance, že ji dokáže zchladit dřív, než ji bude muset sníst.
„Doufám, že se mnou později povečeříš, Monaelle," navrhovala Elain, „ale teď mě musíš omluvit." Ať už měla k porodní bábě povinnosti či nikoliv, ani nepočkala, jestli bude souhlasit. Musela se pokusit zabránit pohromě. Snad to půjde. „Caseille, oznam to Birgitte a řekni jí, že chci okamžitě poslat zprávu k bránám kvůli Merilille. Vím, vím, možná už opustily město a stráže u brány by stejně Aes Sedai nezastavily, ale třeba by ji mohly zdržet nebo vyděsit její společnici, takže se schovají někde ve městě. Sumeko, požádala bys Reanne, ať sežene všechny z rodinky, které nedokážou cestovat, aby prohledaly město? Je to jenom malá naděje, ale Merilille si možná myslela, že je už příliš pozdě, aby se vydávala na cestu. Zkontrolujte všechny hostince včetně Stříbrné labutě a…"
Doufala, že Rand dnes opravdu udělal něco nádherného, ale nemohla marnit čas a přemýšlet o tom. Musela získat trůn a vyřídit to s rozzlobenými Atha'an Miere, než si svůj hněv vybijí na ní. Zkrátka byl to den jako každý jiný od jejího návratu do Caemlynu, což znamenalo, že má plné ruce práce.

KAPITOLA DRUHÁ
Houstnoucí temnota
Zapadající slunce bylo krvavou koulí nad vrcholky stromů a vrhalo odporné světlo na rozlezlý tábor s řadami koní, povozy s plátěnými střechami a vysokými koly a stany všech velikostí a tvarů, mezi nimiž byl sníh rozdupaný na kaši. V této chvíli a na takovém místě Elenia rozhodně nechtěla být. Z velkých černých železných kotlů se nesla vůně vařeného hovězího, z čehož se jí obracel žaludek. V chladném vzduchují od nosu stoupala pára, což slibovalo mrazivou noc, a jejím nejlepším červeným pláštěm pronikal vítr i přesto, že byl podšitý bílou kožešinou. Stříbrná liška měla mít teplejší kožešinu než ostatní zvířata, ale jí to tak nepřipadalo.

Rukou v rukavici si plášť přidržela úžeji u těla, pomalu projížděla táborem a velmi, byť ne příliš úspěšně, se snažila potlačit třes. Vzhledem k denní době tady nejspíš bude muset strávit noc, jenže zatím neměla rušení, kde bude spát. Nepochybně ve stanu jednoho z menších šlechticů, kdy se jeho majitel nebo majitelka přesunou jinam a přitom se budou snažit zachovat si tvář, jenže Arymilla ji ráda nechávala až do poslední chvíle v nejistotě ohledně toho, kde bude spát, i všeho ostatního. Jedna věc se ještě pořádně nevyřešila a už tu byla další. Ta žena si očividně myslela, že neustálá nejistota ji donutí se kroutit, snad dokonce usilovat o její přízeň. To nebyl zdaleka jediný Arymillin špatný odhad, počínaje přesvědčením, že Elenia Sarand má přistřižené drápky.
Doprovázeli ji jen čtyři muži se dvěma zlatými kanci na pláštích - a pochopitelně i její komorná Janny, která se choulila v plášti, až v sedle vypadala jako raneček zeleného sukna - a v celém táboře neviděla jediného dalšího muže, o němž by si mohla být jistá, že k rodu Sarandů chová ždibíček věrnosti. Tu a tam některý hlouček mužů, krčicích se kolem táborových ohňů se svými pradlenkami a švadlenkami, měl červenou lišku rodu Ansharů a před chvílí ji pomalým krokem minul dvojstup jezdců s tvrdými výrazy pod mřížkou hledí a s Barynovým okřídleným kladivem na oděvu. Z dlouhodobého hlediska nebyli důležití. Karind a Lir se řádně popálili, když při Morgasině nástupu na trůn váhali příliš dlouho, a tentokrát povedou Anshary a Baryny tam, kde uvidí sebemenší výhodu, ve chvíli, kdy ji zahlédnou, a Arymillu opustí stejně ochotně, jako se k ní připojili. Až přijde vhodný čas.
Většina mužů brodících se studenou břečkou nebo s nadějí hledících do odporných kotlů byli odvedenci, sedláci a vesničané, které ten který pán nebo paní posbírali cestou, a jen málokdo měl na obnošených šatech, kabátech nebo záplatovaných pláštích odznak nějakého rodu. Bylo dokonce těžké rozeznat domnělé vojáky od podkovářů a šípařů a podobných řemeslníků, protože všichni měli u pasu nějaký ten meč či sekeru. Světlo, i spousta žen nosila nože dost dlouhé, aby je bylo možné označit za krátké meče, akorát že bylo poněkud obtížné oddělit některé selky od vozků. Nosili stejné šaty ze silného sukna a měli stejné drsné ruce a ztrhané tváře. A vlastně na tom ani nezáleželo. Toto zimní obléhání byla vážná chyba - ozbrojenci začnou hladovět mnohem dřív než lidé ve městě - avšak Elenii to poskytlo příležitost, a když se příležitost naskytne, člověk jí využije. Kapuci měla i přes studený vítr trochu shrnutou, aby jí bylo vidět do obličeje, vlídně kývla každému nemytému pacholkovi, jenž se aspoň podíval jejím směrem, a nevšímala si toho, jak někteří nad takovou pozorností polekaně nadskakují.
Většina si její vlídnost zapamatuje, zapamatuje si zlaté kance, jež měl její doprovod, a budou vědět, že si jich Elenia Sarand všimla. Na takových základech se budovala moc. Hlava rodu, stejně jako královna, stála na vrcholku věže zbudované na lidech. Pravda, ti na dně byli cihlami z nejobyčejnější hlíny, ale pokud se tyto obyčejné cihly zhroutily, padla celá věž. Na něco takového Arymilla zřejmě úplně zapomněla, pokud to vůbec kdy věděla. Elenia pochybovala o tom, že Arymilla promluvila s kýmkoliv níže postaveným, než byl šafář či osobní komorník. Kdyby to bylo… prozíravé… Elenia sama by byla prohodila pár slov u každého táborového ohně, občas někomu stiskla špinavou ruku a rozpomněla se na lidi s nimiž se již setkala, nebo by to alespoň předstírala, aby si to mysleli. Arymille prostě a jednoduše scházela inteligence, aby se mohla stát královnou.
Tábor zabíral větší plochu než většina městysů a působil spíš jako stovka táborů různé velikosti než jeden velký tábor, a tak se mohla projíždět, aniž by si musela dělat starosti s tím, že se dostane příliš daleko. Ale ona si pozor stejně dávala. Hlídky kolem tábora by se chovaly zdvořile, pokud by muži nebyli úplně padlí na hlavu, ale nepochybně měly své rozkazy. Elenia ze zásady schvalovala, aby lidé dělali, co se jim řekne, ale bude lepší vyhnout se veškerým trapným incidentům. Zvlášť vzhledem k tomu, jaké by to mělo následky, pokud si Arymilla skutečně myslela, že se pokouší odjet. Už ji donutila strávit jednu mrazivou noc ve špinavém stanu nějakého vojáka. Slovo stan se na ten přístřešek skoro ani nehodilo, byl plný havěti a celý záplatovaný, nemluvě o tom, že tam nebyla Janny, aby jí pomohla se šaty a dodala trochu tepla pod bídnou náhražkou pokrývek, a to jen kvůli něčemu, co byla stejně vymyšlená urážka. Dobrá, byla to skutečná urážka, ale Elenii nenapadlo, že Arymilla bude dost chytrá, aby si toho všimla. Světlo, představa, že musí opatrně našlapovat kolem té… té pitomé husy! Přitáhla si plášť víc k tělu a snažila se předstírat, že se otřásla jenom kvůli větru. Měla na přemýšlení lepší věci. Mnohem důležitější věci. Kývla na vykuleného mládence s tmavým šátkem kolem hlavy a on sebou cukl, jako by si myslel, že se mračí. Hloupý sedlák!

Žrala ji představa, že jen pár mil odsud si ta slepice Elain sedí v teple a pohodlí královského paláce a pečují o ni desítky dobře vycvičených sloužících a v hlavě má nejspíš jen myšlenky na to, co si vezme k večeři připravené palácovými kuchaři. Povídalo se, že holka se čeká, nejspíš s nějakým gardistou. Bylo to docela dobře možné. Elain nedala na slušnost o nic víc než její matka. Dyelin byla mozkem celého podniku, ta byla bystrá a nebezpečná i přes ubohý nedostatek ctižádosti, a nejspíš jí stejně radí nějaká Aes Sedai. Mezi všemi těmi nesmyslnými klepy musela být alespoň jedna skutečná Aes Sedai.
Z města se neslo tolik báchorek, že poznat skutečnost od výmyslů bylo obtížné - Mořský národ že dělá díry do vzduchu? Naprostá pitomost! - nicméně Bílá věž měla očividně zájem na tom, aby na trůn usedla jedna z jejích členek. Jakpak by ne? Přesto, když došlo na tyto věci, byl Tar Valon až dosud pragmatický. Historie jasně ukazovala, že ať už na Lví trůn usedla kterákoliv žena, brzy se zjistilo, že ji celou dobu podporovala Věž. Aes Sedai nechtěly ztratit spojení s Andorem kvůli nedostatku čilosti, a už vůbec ne, když byla Věž sama rozdělená. Elenia si tím byla jistá, stejně jako si byla jistá svým jménem. Vlastně jestli byla pravda polovina toho, co o situaci ve Věži slyšela, příští královna Andoru by mohla požadovat, cokoliv by se jí zachtělo, jen aby toto spojení zůstalo zachováno. Na každý pád žádná nezíská Růžovou korunu dřív než v létě, a do té doby se mohlo přihodit hodně věcí. Opravdu hodně věcí.
Už tábor objížděla podruhé, když před sebou zahlédla další oddíl na koních, v hasnoucím světle pomalu projíždějící mezi ohni. Zamračila se a přitáhla koni otěže. Ženy byly v pláštích a kapuce měly stažené do čela. Jedna byla v modrém hedvábí podšitém černou kožešinou, druhá v prosté šedé vlně, ale čtyři ozbrojenci měli na pláštích jasně viditelné tři klíče. Elenii napadla velká spousta lidí, které by potkala raději než Naean Arawn. Na každý pád, i když jim Arymilla výslovně nezakázala, aby se scházely bez ní - Elenia zaskřípala zuby a přinutila se tvářit vlídně - prozatím bylo moudřejší netlačit na pilu. Zvlášť když z takového setkání nemohla vzejít žádná výhoda.
Naean ji naneštěstí zahlédla dřív, než stačila otočit koně. Rychle řekla něco svému doprovodu, a zatímco se ozbrojenci a komorná ještě klaněli, ona už pobídla koně směrem k Elenii, až mu od kopyt odletovaly hroudy hlíny. Světlo spal tu hlupačku! Na druhou stranu mohlo být dobré vědět, co ji tak zneklidnilo, a naopak nebezpečné, kdyby to nezjistila. Mohlo by, přesto to však znamenalo nebezpečí.
„Zůstaňte tady a pamatujte si, že jste nic neviděli," štěkla Elenia na svůj ubohý doprovod, a aniž by čekala na odpověď, pobídla patami Jitřní vítr do běhu. Nepotřebovala složité úklony a pukrlata pokaždé, když se otočila, nic víc, než co se hodilo, a její lidé věděli, že nemají dělat nic, co jim nepřikáže. Starosti si musela dělat se všemi ostatními, Světlo je všechny spal! Když dlouhonohý ryzák vyrazil, pustila plášť a ten za ní vlál jako karmínový praporec Sarandů. Nechala ho povlávat, jen ať ho sedláci a Světlo ví kdo vidí, a tak jí jezdeckými šaty pronikal vítr, což byl další důvod k podráždění.
Naean měla aspoň dost rozumu, aby zpomalila a setkala se s ní v polovině cesty, vedle dvou těžce naložených vozů s ojemi opřenými v blátě. Muži u ohně se soustředili na kotel, z něhož se kouřilo, a třebaže se z toho zápachu Elenii obracel žaludek, vítr, jenž k ní puch přinášel, také zabrání, aby něco zaslechli. Jenom doufala, že to bude něco důležitého.
Naean s tváří bledou jako slonovina, rámovanou černou kožešinou, by mohla být krasavice, nebýt tvrdých rysů kolem úst a očí studených jako modrý led. Seděla v sedle zpříma a navenek se tvářila klidně, nedotčená událostmi. Dýchala pravidelně. „Víš, kde budeš dnes v noci spát, Elenie?" zeptala se chladně.
Elenia se nenamáhala tvářit vlídně a mračila se jako ďas. „Tak tohle chceš?" Riskovat Arymillinu nespokojenost kvůli takové blbosti! Z pomyšlení, že je třeba vyhnout se Arymillině nespokojenosti, prskala. „Víš tolik, co já, Naean." Zatahala za otěže a už obracela koně, když Naean znovu promluvila, a s důrazem.
„Nehraj si přede mnou na hlupačku, Elenie. A neříkej, že by sis stejně jako já klidně neukousla nohu, jen aby ses dostala z téhle pasti. Nemohly bychom tedy aspoň předstírat zdvořilost?"
Elenia zastavila Jitřní vítr a úkosem se zadívala na druhou ženu. Tak mohla dohlížet na muže u nejbližšího ohně. Žádný z nich neměl rodový znak. Mohli patřit ke komukoliv. Občas se některý ohlédl na dvě dámy na koních, ale jinak se soustředili hlavně na oheň a teplo. A na to, jak dlouho potrvá, než se hovězí rozvaří na kaši. Tahle sorta zřejmě byla schopná jíst cokoliv.
„Myslíš, že dokážeš uniknout?" zeptala se tiše. Zdvořilost byla dobrá, ne však za cenu, že tu všem na

očích setrvá déle, než bude nezbytné. Ale jestliže Naean našla cestu, jak z toho ven… „Jak? Smlouva, kterou jsi podepsala, že budeš podporovat Marny, už byla vylepená v půlce Andoru. Kromě toho si nemůžeš myslet, že tě Arymilla nechá jen tak odjet.“ Naean sebou trhla a Elenia se proti své vůli usmála. Ta žena nebyla tak nedotčená, jak předstírala. Přesto se jí dařilo mluvit klidně.
„Včera jsem viděla Jarida, Elenie, a i z dálky měl tvář jako bouřkový mrak a cválal tak rychle, že si mohl klidně srazit vaz. Jestli znám tvého manžela, tak už plánuje, jak tě z toho vysekat. Kvůli tobě by plivl do oka i Temnému.“ To byla pravda, něco takového by Jarid klidně udělal. „Určitě chápeš, že bude lepší, když budu do vašich plánů zasvěcená.“
„Můj manžel podepsal stejnou smlouvu jako ty, Naean, a je to čestný muž.“ Pro vlastní dobro byl až příliš čestný, pravda, ale už před svatbou se řídil tím, co chtěla Elenia. Jarid tu smlouvu podepsal, protože ji podepsala ona a jemu řekla, že to má udělat, tedy ne že by v té věci měla na vybranou, a klidně ji odvrhne, i když neochotně, pokud ho požádá. Pochopitelně bylo v této chvíli těžké sdělit mu, co si přeje. Arymilla dávala dobrý pozor, aby ji k němu nepustila ani na míli. Měla všechno v rukou - jak bylo za daných okolností možné - ale potřebovala dát Jaridovi zprávu, i kdyby jenom proto, aby mu zabránila „vysekat ji z toho“. Plivnout do oka Temnému? Z přesvědčení, že jim oběma pomáhá, by mohl všechno zničit, a nakonec by to mohl udělat, i když by věděl, že je tím zničí.
Nedat najevo rozčilení a vztek, jež se v ní najednou vzedmuly, vyžadovalo velké sebeovládání, ona však zakryla napětí úsměvem. Velice se pyšnila tím, že se za každé situace dokáže usmát. V tomto úsměvu byl nicméně nádech překvapení. A opovržení. „Já nic neplánuji, Naean, a jsem si jistá, že ani Jarid ne. Kdybych ale přece jen něco vymýšlela, proč bych tě měla přibrat?“
„Protože jestli mě nepřibereš,“ prohlásila Naean bez obalu, „Arymilla by se o tom mohla dozvědět. Možná je pitomá, ale když jí jednou něco ukážeš, všimne si toho. A ty bys mohla každou noc spát ve stanu se svým snoubencem, nemluvě o tom, že by tě chránili jeho ozbrojenci.“
Eleniin úsměv se rozplynul a její hlas zněl stejně mrazivě, jako byla ta ledová koule, která se jí náhle vytvořila v žaludku. „Měla by sis dávat pozor na jazyk, nebo by Arymilla mohla požádat své Taraboňany, aby si s tebou zase zahráli kolíbku. Vlastně si myslím, že ti tohle můžu zaručit.“
Nezdálo se možné, že by Naean mohla ještě víc zblednout, ale podařilo se jí to. Zakymácela se v sedle a musela se chytit Elenie za ruku, aby nespadla. Závan větru jí rozevlál plášť a ona ho znovu nechytila. Kdysi chladné oči měla vytřeštěné a vůbec se svůj strach nepokoušela skrýt. Možná ho už ani nedokázala skrývat. Když promluvila, supěla. „Vím, že s Jaridem něco plánujete, Elenie. Vím to! Vezmi mě s sebou a… a já budu přísahat věrnost Arawnům, jakmile se zbavím Arymilly.“ Ano, musela být řádně otřesená, když nabídla něco takového.
„Chceš na sebe přilákat ještě větší pozornost?“ štěkla Elenia a vytrhla jí ruku. Jitřní vítr a černý valach nervózně zatancovali, jak převzali náladu svých jezdkyň, a Elenia ryzákovi prudce přitáhla otěže, aby ho uklidnila. Dva muži u ohně rychle odvrátili zrak a sklonili hlavy. Nepochybně si mysleli, že viděli, jak se v houstnoucím šeru hádají dvě šlechtičny, a nechtěli na sebe přilákat pozornost, aby si snad hněv nevybily na nich. Ano, muselo jít jen o tohle. Možná budou něco povídat, ale byli dost chytří, aby se nezapletli do hádek nadřízených.
„Nemám žádný plán na… útěk. Vůbec žádný,“ dodala Elenia tišeji. Znovu si přitáhla plášť k tělu a klidně otočila hlavu k vozům a stanům opodál. Jestli je Naean dost vyděšená… Až se objeví příležitost…
Nikdo nebyl dost blízko, aby je mohl slyšet, ale přesto dál mluvila skoro šeptem. „Věci by se mohly pochopitelně změnit. Kdo ví? Pokud by se tak stalo, tak ti pod Světlem a na svou naději na znovuzrození slibuji, že neodejdu bez tebe.“ Naean se zatvářila překvapeně a v očích jí vykvetla naděje. Teď bylo třeba nahodit udičku. „Tedy pokud budu mít dopis napsaný tvou vlastní rukou, podepsaný a zapečetěný, ve kterém jednoznačně odmítneš podporu Marnům, z vlastní svobodné vůle, a odpřisáhneš podporu rodu Arawnů se mnou na trůně. Pod Světlem a na svou naději na znovuzrození. Nic menšího mi stačit nebude.“
Naean trhla hlavou a olízla si rty. Uhýbala pohledem, jako kdyby hledala cestu ven, jako by hledala pomoc. Vraník dál frkal a poskakoval, ale ona ho držela jenom natolik, aby se nesplašil, a i to dělala jaksi mimoděk. Ano, byla vyděšená. Ale ne do té míry, aby nepochopila, co Elenia požaduje. V historii Andoru bylo dost příkladů, aby to nevěděla. Dokud nebylo nic napsáno, byly tu tisíce možností, ale

pouhá existence takového dopisu by Naean nasadila uzdu a Elenii by dala otěže do rukou. Zveřejnění dopisu by Naean zničilo, pokud by Elenia nebyla natolik hloupá, aby se přiznala, že ji k tomu donutila. Po takovém odhalení by se mohla pokusit vydržet, ale i rod s mnohem větší svorností mezi jednotlivými členy, než byli Arawnové, s mnohem méně sestřenicemi, bratranci, tetami a strýci, připravenými okamžitě podrazit tomu druhému nohy, by se rozpadl. Menší rody, po celá pokolení připoutané k Arawnům, by začaly hledat podporu jinde. Během několika let, byť ne dříve, by Naean skončila jako hlava bezvýznamných a zdiskreditovaných zbytků rodu. Ano, už se to stalo.

„Už jsme tu dost dlouho." Elenia zvedla otěže. „Nechci, aby lidé začali klevetit. Snad budeme mít další příležitost promluvit si o samotě, než Arymilla usedne na trůn." Taková odporná představa! „Snad."

Druhá žena vydechla, jako by z ní vycházel všechen vzduch, ale Elenia obrátila koně, ani rychle, ani pomalu, a zastavila se teprve tehdy, když Naean vyhrkla: „Počkej!"

Elenia se ohlédla přes rameno a čekala. Mlčky. Vše, co bylo třeba říci, již bylo řečeno. Zbývalo jen zjistit, zda je ta žena natolik zoufalá, aby se Elenii vydala do rukou. Měla by být. Ona neměla k ruce žádného Jarida. Vlastně každý z Arawnů, kdo by navrhl, že Naean potřebuje zachránit, by skončil ve vězení za maření Naeanina výslovného příkazu. Bez Elenie by mohla v zajetí zestárnout. S tím dopisem by však jen skončila v jiném zajetí. S tím dopisem byl jí Elenia mohla poskytnout veškeré zdání naprosté svobody. Zřejmě byla dost bystrá, aby to pochopila. Nebo se možná jen příliš bála Taraboňanů.

„Zařídím to, hned jak to půjde," slíbila nakonec odevzdaně.

„Už se na to těším," zamumlala Elenia a příliš se nenamáhala zakrýt uspokojení. Ale příliš s tím neotálej, dodala málem a zarazila se právě včas. Naean možná byla poražená, ale i poražený nepřítel může člověku vrazit nůž do zad, když je zahnán do kouta. Kromě toho se bála Naeaniny hrozby stejně, jako se Naean bála té její. Možná víc. Avšak dokud to Naean nevěděla, její nůž neměl hrot.

Cestou zpátky ke svým ozbrojencům byla Elenia v mnohem lepší náladě než od… rozhodně od chvíle, kdy se z jejích „zachránců" vyklubali Arymillini lidé. Možná od chvíle, kdy ji Dyelin nechala zavřít v Aringillu, i když tam nikdy neztrácela naději. Věznili ji v guvernérově domě, jenž byl docela pohodlný, třebaže se musela o pokoje dělit s Naean. Spojení s Jaridem neznamenalo žádný problém, a dokonce si myslela, že s královninými gardisty v Aringillu navázala dobré styky. Mnoho z nich nedávno přišlo z Cairhienu, takže si… nebyli jistí… komu vlastně patří jejich věrnost.

Teď jí nedávné nádherně náhodné setkání s Naean zvedlo náladu tolik, že se usmála na Janny a slíbila jí hromadu nových šatů, jakmile se dostanou do Caemlynu. Což u baculaté ženy vyvolalo vděčný úsměv. Elenia komorné kupovala nové šaty vždy, když se cítila zvlášť dobře, a každé by se hodily i pro úspěšnou obchodnici. Byl to jeden ze způsobů, jak si zajistit věrnost a diskrétnost, a po dvacet let jí Janny poskytovala obojí.

Slunce už bylo jen rudým proužkem nad lesem a byl čas najít Arymillu, aby se dozvěděla, kde bude dnes v noci spát. Světlo dej, aby to byla slušná postel v teplém, ne příliš zakouřeném stanu, se slušnou večeří. Víc v současné době žádat nemohla. Ale ani to jí náladu nepokazilo. Nejenže na hloučky mužů a žen, jež míjeli, kývala, dokonce se na ně usmívala. Málem zašla až tak daleko, že jim zamávala. Všechno šlo lépe, než se dlouho odvažovala doufat. Nejenomže se zbavila Naean jako soupeřky v boji o trůn, ale ta navíc skončila uvázaná na vodítku, což by mohlo - bude! - stačit k tomu, aby to přivedlo Karinda a Lira. A byli tu tací, kteří by na trůně přijali kohokoliv kromě Trakandovny. Kupříkladu Ellorien. Morgasa ji nechala zbičovat! Ellorien by se nikdy nepostavila za nikoho z Trakandů. Aemlyn, Arathelle a Abelle byli další, jejichž ukřivděnosti bylo možné využít. A možná i Pelivarovy a Luanovy. Měla vysunutá tykadla. A nehodlala promarnit výhodu Caemlynu, jako to udělala ta divoška Elain. Z historického hlediska samotné držení Caemlynu stačilo k získání podpory nejméně čtyř nebo pěti rodů.

Načasování bude samo sebou klíčové, jinak by veškeré výhody připadly Arymille, ale Elenia už se viděla na Lvím trůně, s hlavami rodů klečícími před sebou a skládajícími jí slib věrnosti. Už si dělala seznam těch hlav rodů, jež bude třeba nahradit. Škoda že ty, kdo je nahradí, nebude moci vybrat, ale nehody se mohly stávat neuvěřitelně často.

Její spokojené rozjímání přerušil vychrtlý muž, který se náhle objevil vedle ní na podsaditém šimlovi, a ve slábnoucím světle se mu horečnatě leskly oči. Z nějakého důvodu měl Nasin v řídkých bílých vlasech nastrkané jedlové větvičky. Díky nim vypadal, že se šplhal na strom, a na rudém hedvábném kabátě měl

tak hustou květinovou výšivku, že ho mohl vydávat za illiánský koberec. Vypadal směšně. Byl také hlavou nejmocnějšího rodu v Andoru. A byl úplně šílený. „Elenie, drahoušku," zahýkal a prskal přitom, „jak sladký pohled pro mé bolavé oči. Vedle tebe vypadá med starý a růže nudné."
Bezmyšlenkovitě přitáhla Jitřnímu větru otěže a odvedla ho stranou, takže se mezi ně dostala Janny na své hnědce. „Já nejsem tvá snoubenka, Nasine," štěkla a soptila, že to musí říkat nahlas a přede všemi. „Já jsem vdaná, ty starý hňupe! Počkat!" dodala a švihla rukou.
Rozkaz a gesto byly určeny jejím ozbrojencům, kteří položili ruce na jílce mečů a na Nasina se zamračili. Za Nasinem jelo asi třicet či čtyřicet mužů s mečem a hvězdou rodu Caerenů a neváhali by zabít každého, o kom by si mysleli, že ohrožuje hlavu jejich rodu. Několik jich už mělo meče zpola vytažené z pochvy. Jí by pochopitelně neublížili. Nasin by je nechal do jednoho oběsit, kdyby jí udělali třeba jen modřinu. Světlo, nevěděla, jestli se má kvůli tomu smát, nebo plakat.
„Pořád se bojíš toho mladého hňupa Jarida?" chtěl vědět Nasin a zatočil s koněm blíž k ní. „Nemá právo tě dál obtěžovat. Lepší muž vyhrál a on by to měl uznat. Vyzvu ho na souboj!" Rukou samá kost i v těsné rudé rukavici se sápal po meči, který nejspíš netasil dobře dvacet let. „Zabiju ho jako prašivého psa za to, že tě děsí!"
Elenia obratně naváděla Jitřní vítr, takže vytvořil kolem Janny kruh. Komorná se Nasinovi omlouvala a předstírala, že mu uhýbá z cesty, přičemž se mu do ní pletla. Elenia v duchu přihodila menší výšivku na šaty, jež jí hodlala koupit. Jak byl Nasin popletený, byl schopný přejít vmžiku od sladkých slůvek k tomu, že ji začne osahávat, jako by byla nějaká holčice z taverny. To by už nesnesla, rozhodně ne na veřejnosti. Jak ho objížděla, vyloudila na rtech ostražitý úsměv, i když jí úsměv dal víc práce než ty starosti. Kdyby tenhle starý hlupák přinutil Jarida, aby ho zabil, všechno by tím zničil! „Víš, že nemohu dovolit, aby kvůli mně muži bojovali, Nasine." Mluvila udýchaně a nervózně, ale nepokoušela se to ovládnout. Udýchanost a nervozita se docela hodily. „Jak bych mohla milovat muže, který má na rukou krev?"
Směšný dědek se zamračil, až ji napadlo, jestli snad nezašla příliš daleko. Byl šílený jako zajíc jarňák, ale ne ve všem. Ne pořád. „Neuvědomil jsem si, že jsi tak… citlivá," řekl nakonec a dál se pokoušel objet Janny. Svraštělá tvář se mu rozzářila. „Ale měl jsem to vědět. Odteď si to budu pamatovat. Jarid smí žít. Pokud tě nebude trápit." Náhle jako by si poprvé všiml Janny. S podrážděným výrazem zvedl ruku zaťatou v pěst. Baculatá žena se viditelně připravovala na ránu, aniž by uhnula, a Elenia zaskřípala zuby. Bude to stříbrná výšivka. Pro komornou se rozhodně nehodila, ale Janny si ji zasloužila.
„Urozený pane Nasine, hledala jsem tě všude," zazněl zpovzdáli slaďoučký ženský hlas a kroužení přestalo.
Elenia si s úlevou oddechla, když ze šera vyjela Arymilla se svým doprovodem, a musela potlačit nával vzteku, že se jí ulevilo. Arymilla v přehnaně vyšívaném zeleném hedvábí, s krajkou pod bradou a na zápěstích, byla kyprá až tlustá, s prázdným úsměvem a hnědýma očima, které neustále kulila hraným zájmem, i když nikde nebylo nic zajímavého. Nebyla dost chytrá, aby poznala rozdíl, ale byla dost mazaná, aby věděla, že existují věci, o něž by se měla zajímat, a nechtěla, aby si někdo myslel, že jí unikají. Skutečně se zajímala pouze o své vlastní pohodlí a příjmy, jež jí ho měly zajistit, a jediný důvod, proč chtěla trůn, byly královské truhlice, které jí mohly poskytnout větší pohodlí a větší příjmy, než měly ostatní hlavy rodů. Doprovod měla větší než Nasin, i když jen polovina jejích ozbrojenců měla čtyři měsíce, znak jejího rodu. Ostatní byli hlavně příživníci a pochlebníci, méně významní urození pánové a paní z menších rodů a další, ochotní lízat Arymille ruku pro trochu moci. Arymilla milovala, když jí lidé podlézali. Naean tam byla také, na kraji skupiny, se svými ozbrojenci a komornou, navenek chladná a ovládající se. Ale držela se co nejdál od Jaqa Lounalta, hubeňoura s jedním z těch směšných tarabonských závojů, který mu zakrýval obrovské kníry, a kuželovitým kloboukem, který mu nadzdvihoval kapuci pláště. Taky se příliš usmíval. Nevypadal jako muž, jenž kusem provazu dokáže někoho donutit žebrat.
„Arymillo," řekl Nasin zmateně a zamračil se na svou pěst, jako by ho překvapilo, že ji má zvednutou. Položil ruku na sedlovou hrušku a zářivě se na tu husu pitomou usmál. „Arymillo, drahoušku," vyhrkl nadšeně. Ale ne s takovým nadšením, s jakým mluvil na Elenii. Zřejmě sám sebe nějak přesvědčil, že Arymilla je jeho dcera a navíc oblíbená dcera. Jednou ho Elenia slyšela, jak s ní vzpomíná na její

„matku“, svou poslední ženu, nyní již třicet let po smrti. Arymille se podařilo pokračovat v hovoru, třebaže, pokud Elenia věděla, s Miedelle Caeren se v životě nesetkala.
Přese všechny otcovské úsměvy ale zapátral v davu za ní a uvolnil se, teprve když našel Sylvase, svou vnučku a dědičku, statnou, klidnou mladou ženu, jež jeho pohled bez úsměvu opětovala a pak si stáhla tmavou, kožešinou podšitou kápi hluboko do čela. Sylvase se nikdy neusmívala, nemračila se, nedávala najevo žádné pocity, jen se stále tvářila jako kráva. Zřejmě byla také chytrá jako kráva. Arymilla si ji držela u sebe blíž než Elenii či Naean, a dokud to dělala, nebyla naděje, že by Nasin přestal se svými výlevy. Byl šílený, ale také prohnaný. „Doufám, že se o mou malou Sylvase dobře staráš, Arymillo,“ zahuhňal. „Všude kolem se potulují lovci věna a já chci, aby byl můj drahoušek v pořádku.“
„Ovšemže dávám,“ opáčila Arymilla a projela se svou tlustou kobylou kolem Elenie, aniž by se na ni podívala. Mluvila nasládle a s odporně přehnanou laskavostí. „Víš, že na ni dávám stejný pozor jako na sebe.“ Předvedla ten svůj tupý úsměv a jala se Nasinovi narovnávat plášť na ramenou a uhlazovat ho jako někdo, kdo opečovává milovaného mrzáka. „Venku je na tebe příliš velká zima. Vím, co potřebuješ. Teplý stan a svařené víno. Moc ráda pošlu svou komornou, aby ti ho připravila. Arlene, doprovoď urozeného pána Nasina do jeho stanu a svař mu nějaké dobré víno.“
Jedna štíhlá žena z jejího doprovodu se prudce otřásla, pak popojela blíž a shrnula si kapuci prostého modrého pláště, čímž odhalila hezkou tvářičku a rozechvělý úsměv. Náhle si všichni ti patolízalové a vlezdoprdelkové honem upravovali pláště, natahovali si rukavice a dívali se všude jinde, jen ne na Arymillinu komornou. Zvlášť ženy. Věděly, že stejně dobře mohla Arymilla vybrat některou z nich. Sylvase kupodivu zrak neodvracela. Ve stínu kápě jí do tváře vidět nebylo, ale hlavu otočila za štíhlou ženou.
Nasin vycenil zuby v úsměvu, díky čemuž připomínal kozla ještě víc než obvykle. „Ano. Ano, svařené víno bude dobré. Arlene, správně? Pojď, Arlene, hodná holka. Tobě není zima, že ne?“ Dívka zapištěla, když jí přehodil cíp pláště kolem ramen. „V mém stanu ti bude teplo, slibuju.“ Aniž by se ohlédl, odjel pryč a cestou se radostně chechtal a šeptal cosi mladé ženě pod svou rukou. Jeho ozbrojenci jej následovali za vrzání kůže a pomalého čvachtání kopyt v blátě. Jeden z nich se zasmál, jako by jiný řekl něco veselého.
Elenia znechuceně kroutila hlavou. Postavit hezkou ženu před Nasina, aby se nějak zabavil, byla jedna věc - vlastně ani nemusela být hezká, každá žena, kterou ten starý hlupák dokázal zahnat do rohu, byla v nebezpečí - ale použít takhle vlastní komornou bylo odporné. Ale ne tak odporné, jako byl Nasin sám.
„Slíbila jsi, že ho budeš ode mě držet dál, Arymillo,“ procedila Elenia napjatě mezi zuby. Ten chlípný starý blázen na ni možná prozatím zapomněl, ale vzpomene si, jakmile ji příště zase uvidí. „Slíbila jsi, že ho zabavíš.“
Arymilla se zatvářila mrzutě a trucovitě se zatahala za rukavice. Nedostala, co chtěla. To byl podle ní velký hřích. „Jestli chceš být v bezpečí před obdivovateli, máš se držet mě, místo aby ses tu jenom tak potulovala. Můžu já za to, že přitahuješ muže? Já jsem tě zachránila. A neslyšela jsem žádné poděkování.“
Elenia zaťala zuby tak silně, až ji rozbolely čelisti. Předstírání, že tuto ženu podporuje z vlastní volby, stačilo, aby chtěla někoho pokousat. Její možnosti byly jasné: buď napíše Jaridovi, nebo strpí prodloužené líbánky se svým „snoubencem“. Světlo, mohla by to podstoupit, kdyby si nebyla jistá, že ji Nasin zavře na nějakém zapadlém sídle a poté, co bude nějakou dobu snášet jeho osahávání, nakonec zapomene, že tam je. A nechá ji tam. Arymilla však na předstírání trvala. Trvala na velké spoustě věcí a některé z nich byly naprosto nesnesitelné. Nicméně bylo třeba je přetrpět. Prozatím. Možná, až se všechno napraví, mohl by pan Lounalt věnovat pár dní svou pozornost Arymille.
Odněkud vyloudila omluvný úsměv a donutila se ohnout krk, jako by patřila k těm patolízalům, kteří ji lačně pozorovali. Nakonec pokud se před Arymillou plazila ona, jenom to dokazovalo, že oni konají správnou věc. Z toho, jak na ni koukali, zatoužila po lázni. Z toho, že to musela udělat před Naean, by nejradši křičela. „Nabízím ti veškerou vděčnost, jakou v sobě mám, Arymillo.“ To vlastně nebyla lež. Veškerá vděčnost, jíž v sobě měla, odpovídala touze tu ženu uškrtit. A pomalu. Musela se ale pořádně nadechnout, než ze sebe dostala zbytek. „Musíš mi odpustit, že jsem pomalejší, prosím.“ Velmi trpké slovo. „Nasin mě docela rozrušil. Víš, co by udělal Jarid, kdyby zjistil, jak se Nasin chová.“ Teď se jí do

hlasu vloudilo nabroušené ostří, ale ta hlupačka se zahihňala. Zahihňala se!
„Ovšemže ti odpouštím, Elenie," smála se celá rozzářená. „Stačí jen požádat. Jarid je horká hlavička, že? Musíš mu napsat, aby věděl, jak jsi tady spokojená. Jsi spokojená, viď? Můžeš dopis nadiktovat mému tajemníkovi. Nesnáším, když si musím umazat prsty od atramentu, ty ne?"
„Samozřejmě jsem spokojená, Arymillo. Jak bych mohla nebýt?" Úsměv tentokrát nevyžadoval žádnou námahou. Ta ženská si o sobě myslela, jak není chytrá. Použití jejího tajemníka vylučovalo použití tajného inkoustu, ale může Jaridovi docela otevřeně sdělit, že nemá dělat naprosto nic bez její rady, a ta bezduchá packalka si bude jen myslet, jak je poslušná.
Arymilla kývla s nafoukaným uspokojením a zvedla otěže. Její kotérie ji napodobila. Kdyby si dala na hlavu hrnec a tvrdila, že to je klobouk, všichni by okamžitě začali nosit hrnce také. „Připozdívá se," prohlásila, „a já chci ráno vyrazit brzy. Aedelle Baryn tu má kuchaře, jenž připravil výtečnou krmi. Musíte jet s Naean se mnou, Elenie." Od ní to znělo, jako by jim prokazovala čest, a ony neměly jinou možnost než jednat tak, jako kdyby jim čest opravdu prokazovala, a připojit se k ní. „A pochopitelně Sylvase. Pojeď, Sylvase."
Nasinova vnučka pobídla kobylu, ale nezařadila se vedle Arymilly, nýbrž kousek za ni, a Arymillini patolízalové se natlačili za ni, protože nebyli pozváni, aby jeli s Arymillou. Přes nárazový ledový vítr, který je tahal za pláště, se několik žen a dva tři muži neúspěšně pokoušeli zapříst s dívkou rozhovor. Ona málokdy řekla dvě slova. Přesto, když nebyla v dosahu žádná hlava rodu, ke které by se mohli lísat, stačila jim i dědička, a jeden z mužů možná doufal, že by se s ní mohl oženit. Jeden dva možná byli spíš strážní nebo aspoň špehové, kteří měli zajistit, aby nemluvila s nikým ze svého rodu. Těmhle to připadalo vzrušující, dotýkat se okrajů moci. Elenia měla se Sylvase vlastní plány.
Arymilla byla další, kdo neměl námitky proti klábosení, když každý se zdravým rozumem se halil do pláště, a cestou skomírajícím dnem žvanila o všem, od toho, co Lirova sestra nechala připravit k večeři, po své plány na korunovaci. Elenia ji poslouchala jenom natolik, aby věděla, kdy má pochvalně něco zamumlat. Jestli ta hlupačka chtěla nabídnout s přísahou spojenou amnestii těm, kdo se postavili proti ní, Elenia Sarand jí rozhodně nebude vykládat, že je hloupá. Už dost bolestné bylo, že se na tu ženskou musí… uculovat… natož aby ji ještě musela poslouchat. Pak ji ale zasáhla jedna z věcí, které Arymilla vykládala, jako by dostala po hlavě palicí.
„Nebude ti vadit dělit se o postel s Naean, viď? Zřejmě tu máme nedostatek vhodných stanů."
Žvanila dál, ale Elenia ji chvíli nedokázala vnímat. Měla pocit, že má pod kůží sníh. Pootočila hlavu a střetla se s Naeaniným šokovaným pohledem. Arymilla nemohla o jejich náhodném setkání vědět, aspoň zatím ne, ale pokud o tom věděla, proč jim nabízela možnost kout pikle o samotě? Je to snad past? Špehové budou poslouchat, co si řeknou? Naeanina komorná nebo… Nebo Janny? Zatočila se jí hlava a před očima jí vířily stříbrné a černé tečky. Polekala se, že omdlí.
Náhle si uvědomila, že Arymilla řekla něco přímo jí a teď čeká na odpověď a netrpělivě se mračí. Honem zapátrala v mysli. Ano, už to má. „Pozlacený kočár, Arymillo?" Taková směšná představa. To by rovnou mohla jet na cikánském voze! „To je rozkošné! Máš tak úžasné nápady!"
Arymilla se potěšené uculila, ale Elenia měla stále potíže s dýcháním. Ta ženská byla naprostá hlupačka. Možná tu byl nedostatek vhodných stanů. Ale spíš si myslela, že už má všechno v suchu. Že jsou obě zkrocené. Elenia přeměnila vyceněné zuby v úsměv, ale okamžitě zahnala veškeré představy, že by ji byť jenom na hodinku předhodila tomu Taraboňanovi. S Jaridovým podpisem na té smlouvě existoval jediný způsob, jak jí vyčistit cestu k trůnu. Všechno bylo připravené. Jediná otázka byla, jestli má první zemřít Arymilla nebo Nasin.
# # #
Noc na Caemlyn tlačila tvrdým chladem hnaným na prudkém větru. Občas se v nějakém okně v horním poschodí svítilo, svědectví, že někdo je ještě vzhůru, ale většinou byly okenice pevně zavřené a tenký srpeček měsíce nízko na obloze jen jako by zdůrazňoval temnotu. Dokonce i sníh na střechách a návěje kolem domů tam, kde nikdo nechodil, získaly šedavý odstín. Osamělý muž, zahalený od hlavy k patě v tmavém plášti, kráčející mrznoucí břečkou, reagoval stejně na oslovení Daved Hanlon i Doilan Mellar. Jméno bylo totéž co kabát a muž si kabáty převlékal, kdykoliv to bylo potřeba. Během let měl mnoho jmen i kabátů. Být po jeho, měl by nohy natažené k ohni v královském paláci, v ruce hrnek a džbánek s

pálenkou na dosah a na klíně ochotnou holku, ale musel sloužit přáním jiných. Aspoň to tady v Novém Městě tolik neklouzalo. Na mrznoucím rozdupaném sněhu mohl sice uklouznout též, ale nebylo to tak nebezpečné jako na prudkých svazích Vnitřního Města. Kromě toho se mu dnes v noci tma hodila. Když vyšel, v ulicích bylo jenom pár lidí, a jak se stmívalo, lidí ubývalo. Občas se v hlubokých stínech mihl ještě hlubší stín, ale každý, kdo si Hanlona lépe prohlédl, raději zmizel za rohem nebo se s tlumenou kletbou stáhl do uličky, kde musel projít hlubokým sněhem, jehož se přes den slunce nedotklo. Hanlon nebyl nijak rozložitý, byl jenom o málo vyšší než průměrný muž a meč i kyrys mu zakrýval plášť, ale lapkové hledali slabost či váhání, a on se pohyboval s nepochybnou sebedůvěrou a bylo zřejmé, že se nikoho nebojí. Tomu napomáhala dlouhá dýka, již držel v pravici.

Cestou si dával pozor na gardisty, ale nečekal, že by tu nějakého zahlédl. Rváči a berkové by si našli jiné místo, kdyby byli gardisté nablízku. Pochopitelně mohl poslat vlezlého gardistu pryč, jenomže nechtěl, aby ho někdo viděl a vyptával se, proč je tak daleko od paláce a bez koně. Když se na křižovatce kus před ním objevily dvě zahalené ženy, zaváhal, ale ony pokračovaly v cestě, aniž by se podívaly jeho směrem, a on si oddechl. V tuto noční dobu by se ven odvážila jen málokterá žena bez mužského doprovodu, a ačkoliv jim neviděl do tváří, byl by vsadil hrst zlata proti padavčeti, že ty dvě jsou Aes Sedai. Nebo některá z těch divných žen, které plnily palácové postele.

Z pomyšlení na tu bandu se zamračil a zasvědilo ho mezi lopatkami, jako by se otřel o kopřivy. Ať už se v paláci dělo cokoliv, měl z toho kopřivku. Ženy Mořského národa byly dost špatné, a nejen proto, že se tak svůdně kolébaly po chodbách a potom na muže vytáhly nůž. Poté co si uvědomil, že na sebe s Aes Sedai koukají jako cizí kočky v krabici, ani ho nenapadlo některou poplácat po zadku. Zvlášť proto, že Aes Sedai byly rozhodně menší kočky. A ty druhé ženské byly jistým způsobem horší. Ať už se povídalo cokoliv, Aes Sedai poznal od pohledu, a nešlo jen o vrásky. Ale některé z těch druhých dokázaly usměrňovat, a on si navíc myslel, že to dokážou všechny. Což nedávalo smysl. Mořský národ možná měl nějaký zvláštní dispens, ale co se rodinky, jak ty ženské nazývala Falion, týkalo, každý věděl, že když se tři ženy, které dokážou usměrňovat a nejsou Aes Sedai, posadí ke stejnému stolu, Aes Sedai se objeví dřív, než dopijou víno, a nakážou jim, aby se okamžitě rozešly a už nikdy spolu nemluvily. A navrch zajistí, aby se tak stalo. To bylo dáno. Ale tyhle ženské si seděly v paláci, byla jich víc než stovka, vedly soukromé porady a chodily kolem Aes Sedai, aniž by se na sebe křivě podívaly. Alespoň dodneška, a ať už se začaly chovat jako polekané slepice z jakéhokoliv důvodu, Aes Sedai byly stejně nervózní. Bylo tu příliš mnoho podivností, aby zůstal klidný. Když se Aes Sedai chovaly divně, byl čas, aby si muž hleděl zajistit bezpečí.

S kletbou se probral ze zamyšlení. V noci se muž musel mít na pozoru taky, a nedívat se na cestu mu v tom nepomohlo. Aspoň že nezpomalil, ani se nezastavil. Po pár krocích se pousmál a pohladil svou dýku. Mezi závany větru bylo ticho a v těch chvilkách zaslechl křupání bot, jež se za ním neslo od chvíle, kdy opustil palác. Na další křižovatce zabočil stejně pomalu doprava a pak se hned přitiskl zády ke zdi stáje. Vrata do stáje byla zavřená a nejspíš zevnitř zajištěná závorou, ale v ledovém vzduchu stále visel pach koní a koňské mrvy. Hostinec naproti byl také zavřený a okenicemi nepronikalo žádné světlo. Jediný zvuk kromě větru bylo vrzání houpajícího se vývěsního štítu. Ve tmě neviděl, co je na něm vyobrazeno. A nikdo také neuvidí nic nepatřičného.

Dostalo se mu varování. Ten, kdo ho sledoval, zrychlil ve snaze nepustit ho na příliš dlouhou dobu z očí, a pak opatrně vystrčil hlavu v kapuci za roh. Pochopitelně nebyl dost opatrný. Hanlon hmátl levou rukou do kapuce a stiskl mu hrdlo a zároveň ho zkušeně bodl dýkou. Zpola čekal, že pod kabátem najde kyrys či drátěnou košili, a byl na něco takového připravený, ale ocel snadno zajela pod hrudní kost. Nevěděl, proč bodná rána do tohoto místa zřejmě ochromí plíce, takže raněný nedokáže vykřiknout a utopí se ve vlastní krvi, věděl jen, že to spolehlivě funguje. Dnes v noci však neměl čas čekat. To, že v dohledu nebyli žádní gardisté, ještě neznamenalo, že to tak zůstane. Udeřil muži hlavou o kamennou zeď stáje dost tvrdě, aby mu rozbil lebku, zarazil mu dýku do těla až po jílec a cítil, jak se hrot zastavil o páteř. Dýchal klidně - občas prostě musel někoho zabít, nebyl důvod se kvůli tomu vzrušovat - jenom mrtvolu rychle položil do sněhu u zdi, dřepl si k ní a otřel si dýku do jeho tmavého kabátu. Stáhl si plechovou rukavici, rozhlédl se na obě strany a rychle mrtvému přejel rukou přes obličej. Zašustění mu prozradilo, že to byl muž, ale nic víc. Muž, žena ani dítě pro něj neznamenali žádný rozdíl - pouze hlupáci se chovali,

jako kdyby děcka neměla oči a pusu, aby řekla, co viděla - přesto si přál, aby našel knír nebo bambulovitý nos, cokoliv, co by mu osvěžilo paměť a pomohlo mu zjistit, co je mrtvý zač. Sevřel mrtvému rukáv a našel silné plátno, nijak zvlášť dobré, ale ani příliš hrubé, a šlachovitá paže mohla patřit úředníkovi, povozníkovi i komorníkovi. Zkrátka komukoliv, stejně jako kabát. Rychle mrtvému prohledal kapsy a našel dřevěný hřeben a cívku motouzu, které odhodil stranou. Na opasku se však zarazil. Visela mu tam kožená pochva, ale prázdná. Nikdo na světě by nedokázal tasit nůž poté, co si Hanlonova dýka našla jeho plíce. Člověk měl pochopitelně dobrý důvod mít v noci nůž v ruce, ale důvodem tohoto muže docela dobře mohlo být, že chtěl někoho bodnout do zad nebo mu podříznout hrdlo.
Hanlon se nad tím však nezamýšlel dlouho. Neplýtval časem na spekulace a odřízl muži měšec. Váha v dlani, než si měšec rychle nacpal do kapsy, mu prozradila, že v něm není žádné zlato a nejspíš ani jediný stříbrňák, ale s odříznutým měšcem ho bude ten, kdo ho najde, považovat za oběť lupičů. Hanlon se narovnal, natáhl si rukavici, vrátil dýku do pochvy a znovu pokračoval v cestě. Dýku si držel pod pláštěm u těla a ostražitě se rozhlížel. Uvolnil se, teprve když byl hodný kus daleko od mrtvého, a i pak jen trochu.
Většina lidí, již se o mrtvém doslechnou, uvěří příběhu o loupežné vraždě, který jim připravil, ne však ten, kdo ho poslal. Když ho muž sledoval již od paláce, znamenalo to, že ho někdo poslal, ale kdo? Hanlon si byl docela jistý, že kdyby mu některá z Atha'an Miere chtěla vrazit nůž do těla, byla by to udělala sama. A třebaže mu rodinka lezla na nervy pouhou svou přítomností, tyhle ženy se obvykle chovaly tiše a chodily po špičkách. Pravda, u lidí, kteří se naučili vyhýbat pozornosti, se dalo očekávat, že si najmou vraha, ale on s žádnou nikdy nevyměnil víc než pár slov a rozhodně se žádnou nepokusil osahávat. Aes Sedai by se to podobalo víc, ale on si byl jistý, že jejich podezření nevzbudil. Přesto by několik z nich mohlo mít vlastní důvody ho zabít. S Aes Sedai si člověk nikdy nemohl být jistý. Birgitte Trahelion byla hloupá šťabajzna, která se zřejmě opravdu považovala za osobu z pověstí, možná dokonce za skutečnou Birgitte, pokud někdy nějaká skutečná Birgitte skutečně existovala, a mohla by si myslet, že ohrožuje její postavení. Sice kroutila při chůzi zadkem v těsných spodcích jako nějaká hampejznice, ale oči měla chladné. Ta by klidně dokázala poslat někoho, aby mu podřízl krk, a ani by nemrkla. Největší starosti mu však dělala poslední možnost. Jeho skuteční pánové nebyli právě nejdůvěřivější a ne vždy důvěryhodní. A urozená paní Shiaine Avarhin, jež mu v současné době předávala rozkazy, byla právě ta osoba, která si ho zavolala do noci. Kde čirou náhodou čekal chlapík s nožem v ruce. Hanlon nevěřil na shodu náhod, ať už lidé o al'Thorovi vykládali cokoliv.
Napadlo ho otočit se a vrátit se do paláce. Měl schované nějaké zlato. Mohl by podplatit stráže u brány jako každý jiný nebo prostě nařídit, aby mu bránu otevřely a on mohl projet. Jenomže to by znamenalo celý zbytek života se ohlížet přes rameno a každý, kdo by se k němu dostal na délku paže, by mohl být najatý vrah. Což se příliš nelišilo od toho, jaký život vedl teď. Až na jistotu, že by mu dříve nebo později někdo dal jed do polévky nebo mu vrazil nůž mezi žebra. Kromě toho byla z největší pravděpodobnosti na vině ta běhna Birgitte. Nebo nějaká Aes Sedai. Nebo možná přece jen urazil některou ženu z rodinky. Přesto se vždy vyplácelo mít se na pozoru. Uvolnil prsty, jimiž svíral dýku. Život byl zrovna teď dobrý, samé pohodlí a spousta žen, na něž hodnost kapitána gardy dělala dost velký dojem či je děsila dost na to, aby mu byly po vůli, ale život na útěku byl vždycky lepší než smrt na místě.
Najít správnou ulici, natož správný dům, nebylo snadné - jedna ulička vypadala potmě jako druhá - ale on se pořádně díval a nakonec zabušil na dveře vysoké stavby, jež mohla patřit bohatému, avšak diskrétnímu kupci. Jenomže on věděl, že to tak není. Avarhinové byli bezvýznamný rod, podle některých dokonce vymřelý, přežila jen jediná dcera, a Shiaine měla peníze.
Jedno křídlo dveří se otevřelo a on si honem zaclonil oči před náhlou září. Levou rukou. Dýku svíral v pravici tak, aby ji ten ve dveřích neviděl. Zadíval se přes roztažené prsty a poznal ženu před sebou v prostých tmavých šatech komorné. Ne že by ho to uklidnilo.
„Polib nás, Falion," řekl a vstoupil. S chlípným úsměvem po ní natáhl levou ruku.
Žena s podlouhlým obličejem jeho ruku smetla a rázně za ním zavřela dveře. „Shiaine je zavřená s nějakým návštěvníkem v předním obývacím pokoji nahoře," oznámila mu klidně, „a kuchařka je ve své ložnici. Nikdo jiný v domě není. Pověs si plášť. Oznámím jí, že jsi tady, ale možná budeš muset čekat."
Hanlon se přestal usmívat a spustil ruku. Přes bezvěkou tvář byla Falion přinejlepším pohledná, a i to by

bylo přehánění, s jejím chladným pohledem a chladným chováním. Ženu jako ona by si ke šmajchlování nevybral, ale zřejmě ji potrestal jeden z Vyvolených a on byl součástí toho trestu, což věci měnilo. Do jisté míry. Povalit ženskou, která neměla na vybranou, mu nikdy nečinilo potíže, a Falion rozhodně na vybranou neměla. Její šaty komorné hovořily jasně. Sama dělala práci čtyř pěti žen, zastupovala komorné a kuchtičky, spala, když si urvala chvilku, a ponižovala se, kdykoliv se Shiaine zamračila. Ruce měla zarudlé a drsné od praní a drhnutí podlah. Bylo však pravděpodobné, že to přežije, a poslední, co Daved Hanlon chtěl, byla Aes Sedai, jež by k němu chovala osobní zášť. Alespoň ne tehdy, když by se okolnosti mohly změnit dřív, než by dostal příležitost vrazit jí do srdce nůž. Dohodnout se s ní bylo docela snadné. Zřejmě byla prakticky založená. Před ostatními ji pomuchloval pokaždé, když se mu ocitla na dosah, a když byl čas, nacpal ji do jejího pokojíku v podkroví, kde pomačkali povlečení a pak v zimě seděli na úzké posteli a vyměňovali si informace. Na její naléhání jí udělal několik modřin pro případ, že by si to Shiaine chtěla prověřit. Doufal, že si zapamatuje, že to bylo na její naléhání.

„Kde jsou ostatní?“ zeptal se, shodil ze sebe plášť a pověsil ho na věšák ve tvaru levharta. Od vysokého stropu předsíně se odrazil zvuk kroků. Předsíň byla dobře zařízená, s barevným štukovým vlysem a několika nástěnnými koberci na vyřezávaném deštění vyleštěném do vysokého lesku, osvětlená zlacenými kandelábry vhodnými i pro královský palác, ale nebylo tady o moc větší teplo než venku. Falion nad dýkou v jeho ruce zdvihla obočí a on ji se stísněným úsměvem vrátil do pochvy. Dokázal ji vytáhnout rychleji, než si lidé mysleli, a s mečem byl skoro stejně rychlý. „Ulice jsou v noci plné zlodějů.“ Přes zimu si sňal rukavice a nacpal si je za opasek. Jinak by to vypadalo, že se obává nebezpečí. Kdyby došlo na nejhorší, kyrys by měl stačit.

„Nevím, kde je Marillin,“ prohodila Falion přes rameno a už mířila do schodů. „Odešla odpoledne. Murellin je ve stáji s fajfkou. Až oznámím Shiaine, že jsi dorazil, můžeme si promluvit.“

Díval se, jak vystupuje do schodů, a zabručel. Murellin byl hromotluk, kterého nechtěl mít v zádech, a kdykoliv si chtěl zakouřit, musel do stáje, protože Shiaine nesnášela drsný tabák, jejž kouřil, a jelikož si k tomu obvykle bral pivo, neměl by se hned tak vrátit. Marillin mu dělala větší starosti. Byla také Aes Sedai, zjevně pod velením Shiaine stejně jako Falion nebo on, ale s ní žádnou dohodu uzavřenou neměl. Ani žádné spory, ale Aes Sedai nedůvěřoval ze zásady. Ať už byly z černého adžah nebo ne. Kam šla? A proč? To, co člověk nevěděl, ho mohlo zabít, a Marillin Gemalphin trávila příliš mnoho času děláním věcí, o nichž nic nevěděl. Pomalu docházel k závěru, že v Caemlynu se děje obecně příliš mnoho věcí, o nichž nic neví. Už bylo načase, aby se poučil, pokud chtěl žít.

Když Falion zmizela, prošel z ledové předsíně do kuchyně v zadní části domu. Místnost s holými cihlovými zdmi byla pochopitelně prázdná - kuchařka věděla, že nemá vystrkovat nos ze svého pokojíku v suterénu, když ji tam jednou poslali - a černá železná kamna a pece byly vyhaslé, ale v dlouhém kamenném krbu hořel malý ohýnek, takže v kuchyni, na rozdíl od většiny místností v domě, bylo poměrné teplo. Shiaine byla lakomá, pokud nešlo o její vlastní pohodlí. Oheň tu byl jen pro případ, že by na noc chtěla svařené víno nebo mléčný koktejl s vejcem.

Od příchodu do Caemlynu byl v tomto domě několikrát a věděl, ve kterých kredencích je koření a kde vždycky najde soudek s vínem. Víno bylo vždycky dobré. Na víně Shiaine nikdy nešetřila. Alespoň ne na víně, jež hodlala pít sama. Než se Falion vrátila, měl na stole vedle džbánu vína položenou misku s medem a nádobku se zázvorem a hřebíčkem a pohrabáč strčený v ohni. Shiaine možná řekla „přijď hned“ a myslela „hned“, ale když chtěla nechat muže čekat, mohlo se dávno rozednít, než ho přijme. Její povolání ho pokaždé připravilo o spánek, Světlo spal tu ženskou!

„Kdo je ten návštěvník?“ zeptal se.

„Jméno neřekl, aspoň ne mně,“ odvětila Falion, pootevřela dveře do chodby a zapřela je židlí. Tak sice do kuchyně potáhne, ale chtěla slyšet, kdyby ji Shiaine volala. Nebo se možná chtěla ujistit, že je nikdo nebude moci poslouchat. „Hubený muž, vysoký a tvrdý, vypadá jako voják. Asi důstojník, podle chování možná šlechtic a podle přízvuku Andořan. Vypadá inteligentně a opatrně. Šaty má prosté, i když nákladné, a žádné prsteny nebo spony.“ Zamračila se na stůl, obrátila se ke kredenci u dveří do chodby a položila si na stůl cínový pohárek. Jeho ani nenapadlo připravit dva. Už dost špatné bylo, že si musel sám ohřívat víno. Aes Sedai nebo ne, byla pořád komorná. Ona si však přisunula židli ke stolu a odstrčila kořenky, jako by čekala, že ji bude obsluhovat.

„Ale včera měla dva návštěvníky a ne tak opatrné," pokračovala. „Jeden přišel ráno a na manžetách měl zlaté kance Sarandů. Nejspíš si myslel, že něčeho tak malého si člověk nevšimne, pokud vůbec myslel. Byl obtloustlý, středního věku, měl žluté vlasy a na každého koukal svrchu. Pochválil víno, jako by ho překvapilo, že v domě našel slušnou odrůdu, a chtěl, aby mě Shiaine nechala zbít, že jsem mu neprokazovala dostatečnou úctu." I to pronášela chladným, odměřeným hlasem. Trochu žáru projevila jedině tehdy, kdy na ni Shiaine vzala řemen. Tenkrát ji slyšel výt. „Podle mého nějaký venkovan, který do Caemlynu jezdívá zřídkakdy, ale myslí si, že ví, jak se chovají urozenci. Poznáš ho podle bradavice na bradě a malé půlměsíčné jizvy u levého oka. Ten odpoledne byl malý a tmavý, s ostrým nosem a ostražitým pohledem. Neviděla jsem žádné jizvy nebo znaménka, ale na levé ruce měl prsten s hranatým granátem. Byl skoupý na slovo a dával si dobrý pozor, aby toho prozradil co nejmíň, ale měl u sebe dýku se čtyřmi měsíci rodu Marne na jílci."

Hanlon si založil ruce na prsou, opřel se vedle krbu a udržoval bezvýraznou tvář, i když by se nejradši zamračil. Byl si jistý, že v plánu je dostat Elain na trůn, třebaže to, co mělo přijít poté, zůstávalo záhadou. Slíbili mu ji jako královnu. Nezáleželo mu na tom, jestli bude nosit korunu, až si ji vezme, nebo ne, jen by to celou věc trochu okořenilo - zkrotit tu dlouhonohou kobylu by bylo čirou radostí, i kdyby to byla holka ze vsi, zvlášť poté, co mu ta cuchta dneska skočila do řeči přede všemi těmi ženskými! - ale jednání se Sarandy a Marny ukazovalo, že Elain má zemřít bez koruny. Možná, prese všechny sliby, že si bude moci zadovádět s královnou, ho umístili tam, kde byl, aby ji mohl ve vybranou chvíli, kdy její smrt přinese Shiaine žádaný výsledek, zabít. Nebo spíš Vyvolenému, jenž dával rozkazy Shiaine. Moridin, tak se ten chlápek jmenoval, ačkoliv Hanlon to jméno slyšel poprvé až v tomto domě. To mu starosti nedělalo. Pokud měl někdo kuráž, aby si říkal Vyvolený, nebyl Hanlon tak hloupý, aby to zpochybňoval. Ale skutečnost, že je v celé záležitosti jen s dýkou, ta mu starosti dělala. Pokud dýka splní úkol, co záleží na tom, jestli se přitom zlomí? Mnohem lepší bylo být rukou na jílci než čepelí.

„Viděla jsi, že by někdo někomu platil?" zeptal se. „Neslyšela jsi něco?"

„To bych ti byla řekla," opáčila stroze. „A podle naší dohody je teď s otázkami řada na mně."

Podařilo se mu zakrýt podráždění netrpělivostí. Ta husa se pokaždé ptala na Aes Sedai v paláci nebo na rodinku nebo Mořský národ. Hloupé otázky. Kdo se přátelí s kým, kdo koho nesnáší. Kdo spolu potají mluví a kdo se komu vyhýbá. Co zaslechl. Jako by neměl na práci nic jiného než číhat na chodbách a špehovat je. Nikdy jí nelhal - byla tu příliš vysoká pravděpodobnost, že zjistí pravdu, i když tu trčela jako komorná. Nakonec byla Aes Sedai - ale bylo stále těžší přijít s něčím, co jí už neřekl, a ona umíněně trvala na tom, že jí má předávat informace, pokud chce nějaké od ní. Dnes jí ale přece jen mohl něco povědět, neboť několik Atha'an Miere odešlo a celá banda nadskakovala, jako by je někdo píchal rampouchy do zad. S tím se bude muset spokojit. On potřeboval zjistit důležité věci, ne nějaké zatracené klepy.

Než se ale stačila zeptat, otevřely se dveře ze dvora. Murellin byl velký, málem dveře vyplnil, přesto však dovnitř zavál ledový vítr a ohýnek zaprskal a vyhodil do komína jiskry. Kolohnát za sebou zavřel dveře a tvářil se, že mu není zima, ale jeho hnědý kabát vydal za dva pláště. Kromě toho nebyl jen velký jako vůl, ale také tak chytrý. Praštil na stůl s dřevěným pohárkem, zastrčil si palce za pás a naštvaně si prohlížel Hanlona. „Motáš se kolem mý ženský?" zahučel.

Hanlon sebou trhl. Ne ze strachu z Murellina, zvlášť když byl ten mamlas na druhé straně stolu. Jeho překvapila Aes Sedai, která vyskočila a popadla džbán vína. Hodila do něj zázvor a hřebíček, přidala lžíci medu a otáčela džbánem, jako by se tak všechno smíchalo. Pak si obalila ruku sukní, vytáhla z ohně pohrabáč a strčila ho do vína, aniž by se přesvědčila, že je dost horký. Na Murellina se ani jednou nepodívala.

„Tvé ženy?" ujišťoval se Hanlon opatrně. Druhý muž se oplzle ušklíbl.

„Skoro. Paní si řekla, že bych mohl použít to, co ty nechceš. A vůbec, s Fally se v noci zahříváme." Stále s úsměvem vyrazil kolem stolu, ale teď se šklebil na ženu. Výkřik z chodby ho zastavil, úsměv ho přešel.

„Falion!" ozval se z dálky ostrý hlas Shiaine. „Přiveď Hanlona nahoru a pospěš si s tím!" Falion praštila se džbánem na stůl, až víno vyšplíchlo, a než Shiaine domluvila, už byla ze dveří. Když druhá žena promluvila, Falion vyskočila.

Hanlon vyskočil také, byť z jiného důvodu. Dohonil ji na schodech a popadl ji za ruku. Rychle se ujistil,

že dveře do kuchyně jsou zavřené. Murellinovi možná byla příliš velká zima. Přesto mluvil potichu. „Co to má znamenat?“
„Do toho ti nic není,“ odsekla příkře. „Nemáš něco, co by ho uspalo? Něco, co bych mu mohla dát do piva nebo do vína? Vypije cokoliv, ať to chutná sebehůř.“
„Jestli si Shiaine myslí, že neposlouchám rozkazy, tak do toho mi, zatraceně, něco je, a ty bys to tak měla vidět taky, jestli ti to aspoň trochu myslí.“
Falion se na něj svrchu podívala, studená jako ryba. „Tohle s tebou nemá nic společného. Co se Shiaine týče, pořád patřím tobě, když jsi tady. Víš, jisté věci se změnily.“ Najednou ho za zápěstí popadlo cosi neviditelného a odtrhlo mu to ruku z jejího rukávu. Něco jiného mu stisklo hrdlo, až nemohl dýchat. Levou rukou se marně snažil nahmátnout dýku. Její tón zůstával chladný. „Myslela jsem, že by se podle toho měly změnit i další věci, ale Shiaine neuvažuje logicky. Tvrdí, že až bude veliký pán Moridin chtít, aby byl můj trest menší, řekne to. Moridin mě jí dal. Murellin je její způsob, jak si zajistit, že to pochopím. Je to její způsob, jak si zajistit, abych věděla, že jsem její pes, dokud neřekne jinak.“ Náhle se zhluboka nadechla a tlak na Hanlonově zápěstí a hrdle polevil. Vzduch nikdy nebyl tak příjemný.
„Dokážeš sehnat, o co žádám?“ zeptala se tak klidně, jako by se ho právě nepokoušela zabít s pomocí jediné síly. Už jenom z pomyšlení, že se ho to dotýkalo, mu naskakovala husí kůže.
„Dokážu…“ zachraptěl a musel polknout a rozmasírovat si krk. Měl pocit, jako by se mu kolem něj stáhla katova oprátka. „Můžu ti sehnat něco, co ho uspí nadobro.“ Jakmile to bude bezpečné, rozpáře ji jako husu.
Opovržlivě frkla. „Mě by Shiaine podezírala první, a to bych si stejně dobře mohla podříznout zápěstí, jako namítat něco proti tomu, co se rozhodne udělat. Postačí, když prospí celou noc. Přemýšlení nech na mně, to bude nejlepší pro oba.“ Položila ruku na sloupek balustrády a otočila se. „Pojď. Když řekne hned, myslí tím hned.“ Škoda že ji nemohl pověsit jako husu, když čeká na nůž.
Vydal se za ní a dupot jeho kroků se rozléhal po celé předsíni. Náhle si uvědomil, že neslyšel odcházet návštěvníka Shiaine. Pokud nebyl v domě nějaký tajný východ, o němž nic nevěděl, byly tu pouze přední dveře, dveře v kuchyni a další vzadu, kam se dalo jít pouze přes kuchyň. Zřejmě se s tím vojákem tedy setká. Možná to mělo být překvapení. Potají si uvolnil dýku v pochvě.
Podle očekávání v předním obývacím pokoji jasně plápolal oheň v širokém krbu z modře žilkovaného mramoru. Ta místnost by stála za vyloupení. Na stolcích stála spousta váz z porcelánu Mořského národa a nástěnné koberce i běhouny by také vynesly slušnou sumičku. Akorát jeden z koberců byl znehodnocený. Hromádku ležící na něm uprostřed místnosti zakrývala pokrývka, a jestli dotyčný koberec neušpinil svou krví, tak byl Hanlon ochotný sníst boty, které zpod pokrývky vyčnívaly.
Shiaine seděla ve vyřezávaném křesle. Byla to velice hezká žena, v modrém hedvábí se zlatým krumplováním, zdobeném pásem z tkaného zlata a těžkým zlatým náhrdelníkem kolem hubeného krku. Lesklé hnědé vlasy jí i v krajkové síťce spadaly pod ramena. Na první pohled vypadala křehce, ale na její tváři bylo cosi prohnaného a úsměv jí nikdy nedostoupil až k velkým hnědým očím.
Šátkem s krajkovým lemem otírala malou dýku s ohnivým opálem na jílci. „Běž říct Murellinovi, že pro něho budu mít… ranec… na uklizení, Falion,“ pronesla klidně.
Falion zachovávala tvář hladkou jako leštěný mramor, ale při pukrleti se málem přikrčila, než odběhla z místnosti.
Hanlon došel k hromádce a zvedl roh pokrývky. Přitom koutkem oka sledoval ženu a její dýku. Mrtvý měl otevřené modré oči v obličeji, který zaživa mohl být poměrně tvrdý. Po smrti poněkud změkl. Očividně nebyl ani tak opatrný, ani tak inteligentní, jak si Falion myslela. Hanlon pustil pokrývku a narovnal se. „Řekl něco, co se ti nelíbilo, má paní?“ optal se mírně. „Kdo to byl?“
„Řekl pár věcí, které se mi nelíbily.“ Zvedla dýku a prohlédla si čepel, aby se ujistila, že je čistá, než ji vrátila do zlacené pochvy u pasu. „Pověz mi, je Elainino dítě tvoje?“
„Nevím, kdo toho spratka zplodil,“ odpověděl suše. „Proč, má paní? Myslíš, že začínám měknout? Poslední couru, co tvrdila, že jsem jí udělal parchanta, jsem nacpal po hlavě do studny, aby vychladla, a nechal ji tam.“ Na podnose na stolku stál stříbrný džbán na víno s dlouhým hrdlem a dva stříbrem vykládané poháry. „Je to bezpečné?“ otázal se a nahlédl do pohárů. V obou bylo na dně trochu vína, ale špetka něčeho nezdravého, přihozená do vína, mohla z mrtvého udělat snadnou kořist.

„Catrelle Mosenainová, dcera obchodníka se železným zbožím z Maerone," poznamenala žena klidně, jako kdyby to věděl každý, a on sebou málem překvapeně trhl. „Rozbil jsi jí hlavu kamenem, než jsi ji nacpal do té studny a nepochybně ji tak zachránil před utopením." Odkud věděla jméno té běhny, natož to s kamenem? On sám si její jméno nepamatoval. „Velice pochybuji, že bys začínal měknout, ale hrozně nerada bych si myslela, že se líbáš s urozenou paní Elain, aniž bys mi o tom pověděl. To by se mi opravdu nelíbilo."
Náhle se zamračila na zakrvácený šátek v ruce, půvabně vstala, došla ke krbu a šátek hodila do plamenů. Stála před ohněm, aby se ohřála, a na Hanlona se ani nepodívala. „Můžeš zařídit, aby několik těch Seanchanek uteklo? Nejlepší by bylo, kdyby mezi nimi byly i ty zvané sul'dam, i ty takzvané damane." Cizí slova jí dělala trochu potíže. „Ale jestli nezvládneš obojí, pár těch sul'dam bude stačit. Ony osvobodí další."
„Možná." Krev a zatracenej popel, přeskakovala od jedné věci ke druhé hůř než Falion. „Nebude to snadné, má paní. Všechny přísně hlídají."
„Neptala jsem se, jestli to bude snadné," pronesla s pohledem upřeným do plamenů. „Můžeš přesunout stráže od skladů s potravinami? Potěšilo by mě, kdyby jich několik opravdu shořelo. Už mě nebaví, jak se to pokaždé nevyvede."
„To nemůžu," přiznal. „Leda bys chtěla, abych se pak okamžitě začal skrývat. Schovávají si rozkazy, že by se divil i Cairhieňan. A stejně by to nebylo k ničemu, ne, když těma zatracenýma průchodama přivážejí každý zatracený den další vozy." Pravdou bylo, že to ho nemrzelo. Z používaných prostředků se mu obracel žaludek, ale rozhodně ho to nemrzelo. Sice čekal, že palác bude poslední místo v Caemlynu, kam by dorazil hlad, jenže už zažil obléhání na obou stranách a nehodlal si ještě někdy vařit polévku z vlastních holínek. Shiaine však chtěla požáry.
„Další odpověď, o niž jsem se neprosila." Zavrtěla hlavou a stále hleděla do ohně, ne na něj. „Ale s tím by se možná dalo něco udělat. Jak blízko jsi tomu, abys skutečně… získal Elaininu náklonnost?"
„Blíž než v den, kdy jsem dorazil do paláce," zavrčel a mračil se na ni. Snažil se neurazit Vyvolené, kteří ji postavili nad něj, ale rozhodně ho pořádně rozčilovala, mrcha jedna. Ten hubený krček by jí dokázal zlomit jako suchou větvičku! Aby se něčím zabavil, nalil si víno do jednoho z pohárů a podržel ho v ruce, třebaže nehodlal pít. To, že v místnosti už byl jeden mrtvý, v žádném případě neznamenalo, že Shiaine nehodlá skončit se dvěma. „Ale musím na to jít pomalu. Ji přece nemůžu zatlačit do rohu a pošimrat ji pod sukní."
„To asi ne," připustila Shiaine tlumeným hlasem. „Ona není ten typ, na jaký jsi zvyklý." Směje se mu snad? Baví se na jeho účet? Měl co dělat, aby neodhodil pohár a tu čubku s liščím ksichtem neuškrtil rovnou.
Náhle se otočila a on zamrkal, když nedbale strkala dýku do pochvy. Vůbec ji neviděl, jak tu zatracenou věc vytahuje! Bezmyšlenkovitě se napil vína a málem se začal dávit, když si uvědomil, co udělal.
„Jak by se ti líbilo, kdyby Caemlyn vydrancovali?" zeptala se.
„Hodně, pokud bych měl v zádech dobrý oddíl a volnou cestu k bráně." Víno muselo být v pořádku. Dva poháry znamenaly, že pila také, a pokud si náhodou vzal pohár mrtvého, nemohlo v něm zůstat dost jedu ani na otrávení myši. „Tohle chceš? Já se řídím rozkazy jako každý." Tedy v případě, že měl naději přežít nebo když pocházely od Vyvolených. Za neuposlechnutí Vyvoleného by klidně mohl zemřít. „Ale občas pomůže, když víš víc než jenom ‚běž tam a udělej tohle'. Kdybys mi řekla, o co ti tady v Caemlynu jde, mohl bych ti pomoct toho dosáhnout rychleji."
„Ovšem." V úsměvu předvedla zuby a oči měla stejně bezvýrazné jako hnědé kamínky. „Ale nejdřív mi řekni, proč máš na rukavici krev."
Hanlon její úsměv opětoval. „Jeden berka měl smůlu, má paní." Možná toho muže poslala a možná ne, ale on přidal její krk na seznam těch, jež hodlal podříznout. A klidně by na něj mohl přihodit i Marillin Gemalphin. Nakonec, pokud přežije jen jeden, bude taky jediný, kdo by mohl vykládat, co se stalo.

KAPITOLA TŘETÍ
Předmět vyjednávání

Ranní slunce teprve dřepělo na obzoru a část Tar Valonu stále zůstávala v šedivém stínu, ale sníh se

všude jasně blyštěl. Město samo jako by se za bílými hradbami lesklo. Na hradbách hrdě vlály praporce, ale Egwain, sedící na svém grošákovi na břehu řeky nad městem, připadalo vzdálenější, než doopravdy bylo. Erinin se tu rozšiřovala, na druhý břeh to bylo víc než dvě míle, a Alindrelle Erinin a Osendrelle Erinin, obtékající ostrov, byly každá míli široká, takže to vypadalo, že Tar Valon sedí uprostřed obrovského jezera a je nedosažitelný i přes mohutné mosty klenoucí se vysoko nad vodami, aby pod nimi mohly proplouvat lodě. Sama Bílá věž, silný, jako kost bílý sloup stoupající ze středu města do neuvěřitelné výšky, v ní vyvolávala stesk po domově. Ne po Dvouříčí, ale po Věži. Tam teď byl její domov. Její pozornost upoutal chochol kouře, slabá černá čárka stoupající z protějšího břehu za městem, a ona se zaškaredila. Daišar zadupal, ale ona ho poplácala po krku a kůň se uklidnil. Na uklidnění jezdkyně by však bylo třeba víc. Stesk po domově byl jenom maličkost ve srovnání s ostatním.

S hlubokým povzdechem položila otěže na vysokou sedlovou hrušku a zvedla dlouhý mosazný dalekohled. Plášť jí sklouzl z ramene, ale ona si nevšímala chladu, i když jí od úst stoupala pára. Rukou zaclonila dalekohled před sluneční září. V dalekohledu k ní městské hradby přiskočily blíž. Soustředila se na dlouhé, zaoblené ruce Severního přístavu, jež se natahovaly proti proudu. Na hradbách kolem přístavu se pohybovali lidé, ale na takovou vzdálenost stěží rozeznala muže od žen. Přesto byla ráda, že na sobě nemá sedmipruhou štolu a že má tvář schovanou pod kapuci, čistě pro případ, že by tam někdo měl silnější dalekohled než ona. Široké ústí lidmi postaveného přístavu bylo přehrazené těžkým železným řetězem, jenž visel napjatý několik stop nad vodou. Maličké tečky na vodě před přístavem, vodní ptáci na lovu, dodávaly řetězu měřítko. Jeden krok dlouhý článek řetězu by museli zvedat dva muži. Mohla by pod ním podklouznout pramice, ale žádné trochu větší plavidlo nemohlo do přístavu vplout bez dovolení Bílé věže. Řetěz byl pochopitelně určen k tomu, aby zadržel nepřátele venku.

„Támhle jsou, matko," ozval se urozený pán Gareth, a ona odložila dalekohled. Její generál byl podsaditý muž v prostém kyrysu a obyčejném hnědém kabátci bez kousku zlata či výšivky. Tvář za mřížkou hledí měl upřímnou a ošlehanou větrem a celkově působil uklidňujícím dojmem. Stačilo jen se na Garetha Brynea podívat a člověk věděl, že kdyby se před ním otevřela Jáma smrti, on by ovládl svůj strach a udělal, co by bylo zapotřebí. A lidé by ho následovali. Na jednom bojišti za druhým dokazoval, že jít za ním je cestou k vítězství. Bylo dobré mít ho na své straně. Egwain se podívala, kam ukazuje.

Za ohybem řeky nad Tar Valonem se objevilo pět, šest - ne, sedm - říčních korábů. Plavidla byla velká, jak už říční koráby bývají, se třemi stěžni a trojúhelníkovými plachtami, do nichž se opíral vítr, a dlouhá vesla se nořila do modrozelených vod, aby jim dodala větší rychlost. Všechno na nich hovořilo o spalující touze po rychlosti, touze dosáhnout Tar Valonu hned! Řeka tu byla dost hluboká, takže lodě mohly plout blízkou břehu, ale tyto pluly za sebou uprostřed Erinin, jak jen to bylo ve větru a proudech možné.

Ve skutečnosti se lidé na palubě neměli čeho bát, pokud se drželi mimo dostřel. Pravda, z místa, kde stála, by mohla všechny lodě zapálit nebo jim prostě udělat díru do trupu a potopit je. Stačila by chvilka. To by ale znamenalo, že se všichni na palubě utopí. Proud tu byl silný, voda jako led a na břeh to bylo daleko i pro někoho, kdo uměl dobře plavat. Ale i jediný mrtvý by znamenal, že by jedinou sílu použila jako zbraň. Snažila se žít, jako by ji již vázaly tři přísahy, a přísahy chránily ty na palubě před ní i všemi ostatními sestrami. Sestra, která složila přísahu na hůl přísah, by se nedokázala přimět použít potřebná tkaniva, možná by je ani nedokázala vytvořit, pokud by nedokázala sama sebe přesvědčit, že jí z těch lodí hrozí bezprostřední nebezpečí. Jenže to si očividně nemysleli ani kapitáni, ani posádky.

Když se koráby přiblížily, nesl se přes vodu mohutný křik. Hlídky na stěžních si jí a Garetha všimly a bylo jasné, že ji považují za Aes Sedai se strážcem. Nebo alespoň kapitáni nechtěli riskovat, že jimi nejsou. Vesla zrychlila. O trošku, ale veslaři se řádně nadřeli, aby to dokázali. Žena na zadní palubě prvního korábu, nejspíš kapitán, mávala rukama, jako by žádala větší úsilí, a hrstka mužů začala pobíhat po palubě a dotahovat a povolovat lana, aby změnili nastavení plachet, i když Egwain neviděla, že by tím něčeho dosáhli. Na palubách nebyli jenom lodníci. Muži se tlačili u zábradlí a někteří měli dalekohledy. Jiní zřejmě odměřovali, jak daleko jim ještě zbývá do bezpečí přístavu.

Napadlo ji, že těsně nad každým plavidlem setká světlici, která se rozprskne třeba s hlasitým prásknutím. To by mělo stačit, aby si každý na palubě, kdo má aspoň trochu mozku, uvědomil, že je nezachrání ani rychlost, ani vzdálenost, jen snášenlivost zrozená ze tří přísah. Měli by vědět, že jsou v bezpečí kvůli Aes Sedai. Ztěžka si vydechla, zavrtěla hlavou a v duchu se napomenula. To prosté tkanivo by také přitáhlo

pozornost z města, a určitě víc než jedné sestry. Sestry poměrně často chodívaly na břeh a zíraly na Tar Valon a věž. I kdyby jedinou reakcí na její světlici byla ukázka síly, takový souboj by bylo těžké zarazit. Jakmile by jednou začal, věci by se snadno mohly vymknout kontrole. Už tak k tomu bylo příliš mnoho příležitostí, a posledních pět dní se situace ještě zhoršila.

„Od chvíle, co jsme dorazili, nepustil správce přístavu dál víc než osm devět lodí naráz," poznamenal Gareth, když se první plavidlo dostalo na jejich úroveň, „ale kapitáni zřejmě vypracovali načasování. Brzy se objeví další várka a dorazí do města v době, kdy si věžová garda bude jistá, že ti muži se skutečně chtějí přidat k vojákům. Jimar Chubain je dost chytrý, aby si dal pozor a nepustil do města nikoho, kdo by tam být neměl. V přístavu má víc gardistů než kdekoliv jinde kromě ve strážních věžích na mostech. Jinde jich moc není, co jsem zjistil. To se ale změní. Lodě sem i do Jižního přístavu připlouvají od úsvitu do soumraku. Tyhle zřejmě nepřepravují tolik vojáků jako ostatní. Každý plán je skvělý, dokud na něj nedojde, matko, ale pak ho musíš přizpůsobit okolnostem nebo se nechat zadupat do země."

Egwain rozčileně frkla. Na těch sedmi lodích muselo být nejméně dvě stě cestujících. Několik z nich mohli být kupci či další nevinní poutníci, ale vycházející slunce se odráželo od přileb, kyrysů a ocelových koleček našitých na kožené kazajky. Kolik lodí připlouvalo každý den? Na každý pád do města proudili muži, aby se dali do služeb vrchního kapitána Chubaina. „Proč muži vždycky tolik chvátají, aby někoho zabili, anebo se nechali zabít?" zamumlala podrážděně.

Urozený pán Gareth na ni klidně hleděl. Seděl na svém velkém ryzákovi s bílou lysinkou jako socha. Občas si myslela, že trošku ví, co k tomuto muži cítí Siuan. Občas ji napadlo, že by stálo za to ho polekat, jen aby ho viděla polekaného.

Naneštěstí znala odpověď na svou otázku tak dobře jako on. Aspoň co se týkalo mužů vojáků. Ano, existovala spousta mužů, kteří spěchali podpořit či bránit věc, již považovali za správnou, jiní hledali dobrodružství, ať už za ně považovali cokoliv, ale prostým faktem bylo, že nošením píky či oštěpu si mohl muž vydělat za den dvakrát víc než chozením za pluhem jiného muže a ještě o polovinu víc, když uměl jezdit dost dobře, aby se mohl dát k jezdectvu. Kušištníci a lučištníci byli někde mezi tím. Muž, jenž pracoval pro jiného, mohl snít o tom, že jednou bude mít vlastní statek či krám nebo že vydělá dost, aby si ho mohli pořídit jeho synové, ale určitě slyšel tisíc příběhů o mužích, kteří byli pět nebo deset let u vojska a vrátili se domů dost bohatí, aby se mohli zařídit pro sebe, příběhy o obyčejných mužích, z nichž se stali generálové či páni. Pro chudáka, řekl Gareth bez obalu, může být pohled přes hrot píky lepší než pohled na zadek tažného koně, patřícího někomu jinému. I když bylo mnohem pravděpodobnější, že ho píka zabije dřív, než si vysloužíslávu a bohatství. Byl to trpký pohled na věc, avšak Egwain usoudila, že právě takhle získala své vojáky. Protože na každého muže, který chtěl, aby uchvatitelka opustila amyrlinin stolec, na každého, který si byl alespoň jistý, kdo Elaida je, se jich deset, pokud ne sto, přidalo kvůli žoldu. Muži na lodích zvedali ruce, aby strážím na přístavní hradbě ukázali, že nedrží zbraně.

„Ne," řekla a urozený pán Gareth si povzdechl. Dál mluvil klidně, ale jeho slova příliš upokojující nebyla. „Matko, dokud zůstanou přístavy otevřené, bude Tar Valon jíst lépe než my, a místo aby věžová garda slábla hlady, bude větší a silnější. Tuze pochybuji, že Elaida nechá Chubaina, aby na nás zaútočil, jakkoliv bych si přál, aby to udělala. Každý den, co tu čekáš, se jenom zvyšuje účet v krvi, který budeme nakonec muset zaplatit. Nech sestry, ať mě a moje muže přenesou za hradby, a můžu Tar Valon dobýt. Nebude to čisté. To není nikdy. Ale můžu pro tebe město získat. A zemře míň lidí, než když budeš otálet."

Stáhl se jí žaludek, až skoro nemohla dýchat. Pečlivě, krok za krokem, provedla cvičení novicek, aby se uklidnila. Břeh zadržuje řeku a vede ji bez ovládání. Uklidnila se.

Příliš mnoho lidí začalo chápat, jakou výhodu mají průchody, a jistým způsobem z nich byl Gareth nejhorší. Jakmile zjistil, že průchod dokáže přenést víc než malou skupinku lidí naráz, pochopil důsledky. Ani velké hradby Tar Valonu, ležící mimo dosah těch největších obléhacích strojů, by proti vojsku, které dokáže cestovat, nebyly větší překážkou než papír. Ale i kdyby to nedošlo Garethu Bryneovi, jiní lidé se toho nápadu chytí. Asha'mani to už očividně udělali. Válka byla vždy ošklivá a teď začínala být ještě ošklivější.

„Ne," zopakovala. „Vím, že než tohle skončí, budou umírat lidé." Světlo jí pomáhej, viděla je umírat a

stačilo jen zavřít oči. Pokud se rozhodne špatně, zemře jich mnohem víc a nejen tady. „Ale musím udržet Bílou věž naživu - do Tarmon Gai'donu - aby stála mezi světem a asha'many - a Věž zemře, jestli se sestry začnou v ulicích Tar Valonu zabíjet navzájem.“ Už se to jednou stalo. Nesměla to dopustit podruhé. „Jestliže zemře Bílá věž, zemře naděje. Přece ti to nemusím pořád opakovat.“
Daišar zafrkal, pohodil hlavou a poskočil, jako by vycítil její rozčilení, ale ona mu rázně přitáhla otěže a vrátila dalekohled do koženého pouzdra, jež měla pověšené u sedla. Potápějící se ptáci se vzdali rybolovu a vzlétli, když se těžký řetěz, chránící Severní přístav, začal spouštět. Pod vodou bude dávno předtím, než se k ústí přístavu dostane první loď. Jak je to dlouho, co se do Tar Valonu dostala právě takto? Připadalo jí to velice dávno. V minulém věku. Na břeh tam ke správkyni novicek tenkrát vystoupila jiná žena.
Gareth s úšklebkem potřásl hlavou. Ale nikdy se nevzdával. On ne. „Musíš udržet Bílou věž naživu, matko, ale mým úkolem je předat ti ji. Tedy pokud se věci nezměnily a já o tom nic nevím. Vidím, jak si sestry šeptají a ohlížejí se přes rameno, i když nevím, co to znamená. Jestli Věž ještě chceš, dojde na útok, a lepší dříve nežli později.“
Náhle ráno jaksi potemnělo, jako by slunce zakryly mraky. Ať udělá cokoliv, mrtví se budou vršit jako sáhové dříví, ale ona musí udržet Bílou věž naživu. Musí. Když člověk nemá na vybranou, musí si vybrat nejmenší zlo.
„Už jsem tu viděla dost,“ prohlásila tiše. Naposledy se podívala na proužek kouře za městem a otočila Daišara k lesu sto kroků od řeky, kde mezi stále zelenými kalinami a holými buky a břízami čekal její doprovod.
Dvě stě mužů lehké kavalerie v kyrysech z vařené kůže nebo kabátech pošitých kovovými kolečky by na břehu řeky rozhodně připoutalo pozornost, avšak Gareth ji přesvědčil, že tyto muže s lehkými kopími a jezdeckými luky potřebuje. Ten kouř na protějším břehu nepochybně stoupal z hořících vozů či zásob. Byly to kapky, ale objevovaly se každou noc, občas jedna, jindy dvě či tři, až za úsvitu všichni ze všeho nejdřív hledali kouř. Zničit nájezdníky se zatím nedařilo. Kolem pronásledovatelů náhle vypukaly sněhové vánice nebo zavály mrazivé větry nebo stopy prostě najednou zmizely a sníh za posledním otiskem byl hladký, jako čerstvě napadaný. Podle pozůstatků tkaniv bylo jasné, že jim pomáhají Aes Sedai, a Elaida měla určitě muže a možná i sestry také na tomto břehu řeky. Jen máloco by Elaidu potěšilo víc než dostat do rukou Egwain z al'Vereů.
Nedoprovázeli ji pochopitelně jenom tito muži. Kromě Sheriam, její kronikářky, vyjela dnes ráno se šesti dalšími Aes Sedai, které si s sebou přivedly své strážce, pokud je měly, takže za sestrami čekalo osm mužů v barvoměnivých pláštích, které se ve větru vlnily, až z toho oči přecházely, a jinak díky nim části jezdců a koní jako by splývaly se stromy. Strážci věděli o hrozícím nebezpečí - přinejmenším od nájezdníků - a věděli, že jejich Aes Sedai jsou napjaté jako struny, a tak obhlíželi okolní les, jako by tady kavalerie vůbec nebyla. Jejich hlavní starostí bylo bezpečí jejich Aes Sedai, a to by nesvěřili nikomu jinému. Sarin, podsaditý muž s černými vousy a velmi širokými rameny, se držel u Nisao, drobné žluté sestry, a Jori dělal totéž s Morvrin, i když byl menší, stejně široký jako Sarin, ale i na Cairhieňana prcek. Tři strážci Myrelle, tedy ti, k nimž se odvažovala hlásit, stáli tak blízko, že aby mohla Myrelle odjet, musela by je odstrčit. Setagana, strážce Anaiyi, byl hubený a tmavý, krasavec, kde Anaiya byla obyčejná, a skoro se mu dařilo obklopit ji, i když byl sám. Tervail, s výrazným nosem a zjizvenou tváří, dělal totéž s Beonin. Carlinya žádného strážce neměla, což pro bílou nebylo nic zvláštního, ale muže si zpod kožišinou podšité kapuce prohlížela, jako by uvažovala o tom, že si nějakého pořídí.
Nedávno by Egwain váhala ukazovat se s těmito šesti ženami. Ona a Sheriam jí všechny z různých důvodů odpřisáhly věrnost, a ani ony, ani ona nechtěly, aby to někdo věděl či jen tušil. Skrze ně ovlivňovala události, nakolik to bylo možné, když ji všichni považovali jen za loutku, mladou amyrlin, kterou může věžová sněmovna používat, jak se jí zlíbí, a nikdo ji neposlouchá. Sněmovna tu iluzi ztratila, když ji donutila vyhlásit válku Elaidě, a konečně uznala, že tohle měly za lubem od chvíle, kdy uprchly z Věže, ale kvůli tomu se jen sněmovna a adžah ještě víc strachovaly, co udělá příště, a pokoušely se zajistit, aby to - ať to bude cokoli - bylo podle jejich. Přísedící velice překvapilo, když přijala jejich návrh, aby vytvořila radu, po jedné sestře z každého adžah. Rada jí měla sloužit moudrostí a zkušenostmi. Nebo si možná myslely, že jí úspěch s vyhlášením války stoupl do hlavy. Ona pochopitelně

prostě řekla Morvrin, Anaiye a ostatním, aby zajistily, že vybrány budou ony, a ony si ve svých adžah uchovaly dost velký vliv, aby právě to dokázaly. Jejich rady poslouchala, i když se jimi neřídila vždy, už celé týdny, ale teď už aspoň nebylo nutné scházet se potají či si tajně vyměňovat zprávy.
Zatímco Egwain civěla na Věž, jejich skupinka se rozrostla.
Sheriam, s úzkou modrou štolou svého úřadu na svém plášti, se vzmohla na velmi formální úklonu ze sedla. Žena s ohnivými vlasy uměla být občas řádně formální. „Matko, přísedící Delana s tebou chce mluvit," řekla, jako by Egwain zavalitou šedou sestru, sedící na grošované kobyle skoro stejně tmavé jako Sheriamin černonohý kůň, neviděla. „Tvrdí, že je to ve velmi důležité věci." Nevlídnost v hlase prozrazovala, že jí Delana neprozradila, o co jde, což se Sheriam pochopitelně nelíbilo. Na své postavení velice žárlila.
„V soukromí, matko, prosím," vyhrkla Delana a shrnula si tmavou kapuci z vlasů barvy stříbra. Na ženu měla hluboký hlas, ale nezněl jí naléhavě jako u někoho, kdo musí hovořit o důležitých věcech.
Její přítomnost byla velikým překvapením. Delana Egwain ve věžové sněmovně často podpořila, když se přísedící dohadovaly, jestli to které rozhodnutí má vztah k válce s Elaidou. To znamenalo, že sněmovna musí stát za Egwaininými rozkazy, jako by měly větší konsenzus, a to se rozhodně nelíbilo dokonce ani sestrám, jež podporovaly válku, což znamenalo zase nekonečné dohadování. Chtěly Elaidu svrhnout, ale být po jejich, nedělala by sněmovna nic jiného, jenom by se hádala. Pravdou však bylo, že Delanina podpora nebyla vždy vítaná. Jeden den dokázala být ztělesněním šedé vyjednavačky usilující o dohodu a druhý den vznášela tak ostré námitky, až to každé přísedící v doslechu narovnalo páteř. Vědělo se o ní, že i jinak dokáže vypustit kočku do holubníku. Už třikrát požadovala, aby sněmovna formálně vyhlásila, že Elaida je černá adžah, což nevyhnutelně vedlo k trapnému tichu, dokud někdo nepožádal, aby bylo zasedání odročeno. Jen málokterá sestra byla ochotná bavit se o černém adžah otevřeně. Delana by se bavila o čemkoliv, od toho, jestli najdou vhodné šaty pro devět set osmdesát sedm novicek, po to, zda má Elaida mezi sestrami tajné příznivkyně, což bylo další téma, z něhož většina sester dostávala kopřivku. Z čehož vyvstávala otázka, proč si tak časně vyjela, a sama. Nikdy se k Egwain nepřiblížila, aby u toho nebyly další přísedící. Bledé oči měla stejně bezvýrazné jako aessedaiovskou tvář.
„Při jízdě," sdělila jí Egwain. „Budeme chtít trochu soukromí," dodala, když Sheriam otevřela pusu. „Zůstaň s ostatními." Kronikářka téměř hněvivě přimhouřila zelené oči. Byla dobrá kronikářka a dychtivá, přidala se k Egwain a netajila se s tím, že nemá ráda, když ji Egwain vyloučí ze svého rokování. Ať však byla rozčilená nebo ne, uklonila se. Sheriam ne vždycky věděla, kdo z nich dvou velí, teď jí to však bylo jasné.
Země se od řeky zvedala, ale nebyly tady obvyklé kopce, nýbrž vysokánský štít na západě, tak obrovský, až pro něj bylo jméno hora téměř zneuctěním. Dračí hora převyšovala všechno ostatní včetně Páteře světa. V poměrně ploché krajině kolem Tar Valonu její vrchol s bílou čepičkou jako by dosahoval k nebesům, zvlášť když ze zubatého vrcholku stoupal tenký pramínek kouře jako právě teď. Tenký pramínek v té výšce musel být zblízka něčím zcela jiným. Stromy se vzdávaly už v polovině svahu Dračí hory a jejího vrcholu nikdy nikdo nedosáhl, i když úbočí prý byla plná kostí těch, kteří to zkoušeli. Nikdo nedokázal vysvětlit, proč by se o to někdo vůbec pokoušel. Občas se dlouhý večerní stín hory natáhl až k městu. Lidé žijící v okolí byli zvyklí na to, že obloze dominuje Dračí hora, stejně jako byli zvyklí, že se nad městskými hradbami tyčí Bílá věž a je vidět na míle daleko. Obojí bylo nezměnitelnými prvky, jež tu byly odjakživa a vždycky budou. Životy lidí ovládaly úroda a řemesla, ne hory či Aes Sedai. V maličkých vískách po deseti dvanácti domcích s doškovou či břidlicovou střechou, i ve větších vesnicích se stovkou stavení, se děti hrající si ve sněhu nebo nosící vědra od studny zastavovaly a s otevřenou pusou civěly na vojáky jedoucí po vyšlapané stezce, která tu nahrazovala silnici, když nebyla zrovna pod sněhem. Vojáci neměli žádné korouhve, ale pár z nich mělo na pláštích či rukávcích plamen Tar Valonu a zvláštní pláště strážců prozrazovaly, že alespoň některé z žen budou Aes Sedai. Dokonce i takhle blízko u města bylo donedávna vzácné vidět Aes Sedai a dětem se při pohledu na ně ještě doteď rozzářily oči. I když oni i samotní vojáci stáli hodně vysoko na seznamu zázraků. Většinu krajiny pokrývaly dvorce krmící Tar Valon, kamennými zídkami obehnaná políčka obklopovala rozlezlá stavení a vysoké kamenné nebo cihlové stodoly. Mezi nimi rostly stromy a mlází. Vesnické děti často běžely kousek podél silnice a skákaly ve sněhu jako zajíci. Zimní práce držely většinu dospělých doma a ti, kdož

se odvážili ven, byli zabalení až po oči a na vojáky, strážce a Aes Sedai se skoro nepodívali. Blížilo se jaro a s ním orba a setí, a to nic, co dělaly Aes Sedai, neovlivnilo. Světlo dej ani neovlivní.
Mít stráž nemělo smysl, pokud člověk na cestě nečekal útok, a urozený pán Gareth nechal jet na čele, vzadu i na křídlech silné oddíly jezdců a sám vedl hlavní oddíl hned za strážci, kteří jeli těsně za patami Sheriam a „rady". Vytvořili kolem Egwain velký kruh a ona si mohla představovat, že jede krajinou sama s Delanou, pokud se nedívala příliš pozorně. Místo aby na šedou sestru tlačila - zpátky do tábora bylo daleko a tam, kde by tkanivo mohl zahlédnout někdo nepovolaný, se nesměly průchody používat, takže měla spoustu času vyslechnout, co jí chce Delana říci - porovnávala statky, jež míjeli, s těmi ve Dvouříčí. Snad ji k tomu přimělo, když si uvědomila, že Dvouříčí už pro ni není domovem. Přiznat si pravdu nemohla být zrada, ale ona si potřebovala Dvouříčí neustále připomínat. Člověk by mohl zapomenout, kdo je, když zapomene, odkud pochází, a dcera hostinského z Emondovy Role jí občas připadala cizí. Všechny tyto statky by v Emondově Roli vypadaly podivně, i když nedokázala říci přesně proč. Stavení měla jiný tvar a jiný sklon střechy. A ty byly častěji kryté břidlicí než došky, pokud se to dalo pod sněhem poznat. Pochopitelně ve Dvouříčí se poslední dobou objevovalo méně došků a víc kamenů a cihel než dříve. Viděla to v Tel'aran'rhiodu. Změny někdy přicházely natolik pomalu, že si jich člověk ani nevšiml, nebo příliš rychle pro klid jeho duše, ale přicházely neustále. Nic nezůstávalo stejné, i když si to člověk myslel. Nebo doufal, že to tak zůstane.
„Některé sestry si myslí, že se s ním spojíš jako se strážcem," poznamenala Delana znenadání. Klidně mohla vést obyčejný rozhovor. Zdánlivě se plně soustředila na kapuci, kterou si upravovala. Jezdila dobře, reagovala na pohyb své klisny zcela bez námahy, až to vypadalo, že si zvířete vůbec nevšímá.
„Některé si myslí, že jsi to už udělala. Já nějaký čas žádného neměla, ale útěchou ti je už pouze vědomí, že tu tvůj strážce je. Pokud si vybereš toho pravého."
Egwain zvedla obočí - byla na sebe hrdá, že na tu ženu neciví s otevřenou pusou, protože tohle bylo poslední téma, jaké by čekala - a Delana dodala: „Jde o urozeného pána Garetha. Tráví s tebou hodně času. Je o něco starší, než je obvyklé, ale zelené si často jako prvního strážce vybírají zkušenější muže. Vím, že jsi vlastně nikdy neměla žádné adžah, ale často na tebe myslím jako na zelenou. Zajímalo by mě, jestli se Siuan uleví, když se s ním spojíš, nebo jestli ji to spíš rozčílí. Občas si říkám, že to první, a pak zase to druhé. Jejich vztah, pokud se to dá nazývat vztahem, je tuze zvláštní, ale ona se tváří tak samozřejmě."
„Na to se musíš zeptat Siuan." Egwainin úsměv působil poněkud kousavě. Stejně její tón. Sama tak zcela nechápala, proč jí Gareth Bryne nabídl svou věrnost, ale věžová sněmovna měla na práci určitě důležitější věci než klevetění jako selky u velkého prádla. „Můžeš říct, komu chceš, že jsem se s nikým nespojila, Delano. Urozený pán Gareth se mnou tráví čas, jak jsi to vyjádřila, protože jsem amyrlin a on je můj generál. To jim můžeš taky připomenout." Takže Delana ji považuje za zelenou. Toto adžah by si byla vyvolila, i když popravdě chtěla jenom jednoho strážce. Jenže Gawyn byl buď v Tar Valonu, nebo na cestě do Caemlynu, ale ať tak či tak, hned tak se k němu nedostane. Poplácala Daišara po krku, což bylo zbytečné, a snažila se dál usmívat, ne se mračit. Bylo příjemné na chvíli zapomenout mezi jiným i na věžovou sněmovnu. Díky ní pochopila, proč se Siuan jako amyrlin často chovala jako medvěd s bolavým zubem.
„Neřekla bych, že se z toho stala věc pro širší debaty," zahučela Delana. „Zatím. Přesto se sestry zajímají o to, jestli se spojíš se strážcem a s kým. Pochybuji, že by Gareth Bryne byl považován za moudrou volbu." Pootočila se v sedle, aby viděla dozadu. Na urozeného pána Garetha, pomyslela si Egwain, ale když se přisedící obrátila, tiše prohodila: „Sheriam jako kronikářka pochopitelně nikdy nebyla tvoje volba, ale musíš vědět, že i ostatní adžah poslala ostatní, aby na tebe také dohlížely." Její grošovaná šimla byla menší než Daišar, tudíž musela k Egwain vzhlížet, a ona se snažila, aby to tak nevypadalo. Její vodnaté modré oči náhle působily docela pronikavě. „Poté co jsi dokázala sněmovnu přimět, aby vyhlásila válku Elaidě, si některé sestry myslely, že ti možná radí i Siuan… až příliš dobře. Ale ona je stále naštvaná kvůli tomu, jak se změnily okolnosti, že? Nyní je považována za hlavního viníka Sheriam. V každém případě chtějí adžah menší varování, než vytáhneš další podobné překvapení."
„Děkuji ti za varování," opáčila Egwain zdvořile. Viník? Dokázala sněmovně, že nebude její loutkou, a přesto většina přísedících chtěla dál věřit, že něčí loutkou je. Aspoň že žádná netušila pravdu o její radě.

Musela v to doufat.
„Je tady další důvod, proč by ses měla mít na pozoru," pokračovala Delana a napětí v jejích očích usvědčovalo ze lži její lhostejný tón. Bylo to pro ni důležitější, než chtěla Egwain prozradit. „Můžeš si být jistá, že každá rada, kterou ti dají, pochází přímo od hlavy jejich adžah, a jak jistě víš, hlava adžah a jeho přísedící se ne vždycky shodují v názorech. Když je budeš poslouchat příliš, dostaneš se do rozporů se sněmovnou. Nezapomeň, že ne každé rozhodnutí se týká války, ale ty jistě chceš, aby občas rozhodla podle tebe."
„Amyrlin by měla vyslechnout všechny strany, než učiní rozhodnutí," opáčila Egwain, „ale budu mít tvé varování na paměti, až mi budou dávat rady, dcero." Opravdu ji Delana považuje za hlupačku? Nebo se ji možná pokoušela rozčílit. V rozčilení lidé dělají ukvapená rozhodnutí a hrubá slova je občas velmi těžké vzít zpět. Neuměla si představit, kam Delana míří, ale když s ní přísedící nedokázaly manipulovat jedním způsobem, zkusily jiný. Od chvíle, kdy ji povýšily na amyrlin, se o tom, jak se vyhnout machinacím jiných, hodně naučila. Zhluboka dýchala a postupně se zase uklidnila. Poslední dobou už v tom měla cvik, až příliš.
Šedá k ní vzhlédla zpod kapuce a tvář měla dokonale vyrovnanou. Avšak bledě modré oči měla velmi pronikavé, jako nebozezy. „Snad bys měla zjistit, co si myslí o vyjednávání s Elaidou, matko."
Egwain se skoro usmála. Delana se odmlčela schválně. Očividně se jí nelíbilo, že ji dcerou nazývá žena mladší než většina novicek. Mladší než většina žen, jež vycházely z Věže. Ale Delana sama byla příliš mladá na přísedící a nedokázala se ovládat tak dobře jako dcera hostinského. „A proč bych to měla zjišťovat?"
„Protože se toto téma ve sněmovně v posledních dnech objevilo. Nebyl to návrh, ale velmi nenápadně se o něm zmínily Varilin, Takima a také Magla. A Faiselle a Saroiyu zřejmě tuze zajímalo, co říkají."
Klid neklid, v Egwain náhle zahlodal červíček hněvu, a rozdrtit ho nebylo snadné. Těch pět bylo přísedícími, ještě než se Věž rozdělila, avšak důležitější bylo, že byly rozdělené mezi dvě hlavní frakce usilující o ovládnutí sněmovny. Ve skutečnosti se rozdělily podle toho, zda šly za Romandou nebo Lelaine, a ty dvě by byly proti sobě, i kdyby to znamenalo, že se obě utopí. Také své stoupenkyně ovládaly železnou pěstí.
Egwain by klidně uvěřila, že ostatní události vyděsily, ne však Romandu a Lelaine. Už několik dní řeči o Elaidě a znovudobytí Věže téměř přerušily ustarané hovory o neuvěřitelně mocné a neuvěřitelně dlouhé erupci jediné síly. Skoro každá chtěla vědět, co ji způsobilo, a skoro každá se bála zjistit, co to bylo. Teprve včera se Egwain podařilo přesvědčit sněmovnu, že pro malý oddíl musí být bezpečné cestovat na místo, kde k erupci došlo - i pouhá vzpomínka na ni byla dostatečně silná, aby na to místo uměla prstem ukázat každá sestra - a většina sester zřejmě ještě sborově zadržovala dech, dokud se Akarrin a ostatní nevrátí. Každé adžah tam chtělo mít zástupkyni, ale Akarrin byla zřejmě jediná Aes Sedai, jež se přihlásila.
Ani Lelaine, ani Romandě to zřejmě nedělalo starosti. Byl to sice divoký a dlouhý projev jediné síly, ale došlo k němu daleko, a podle nich nenapáchal žádné škody. Byla-li to práce Zaprodanců, což bylo téměř jisté, šance, že sestry něco zjistí, byla mizivá, a možnost, že proti tomu dokážou něco podniknout, ještě menší. Plýtvání časem a námahou na nemožné věci nemělo žádný smysl, když měly přímo před sebou důležitější úkoly. Alespoň to tvrdily, a při tom skřípaly zuby, když si uvědomily, že spolu souhlasí. Souhlasily však i s tím, že Elaida musí být zbavena štoly a hole, Romanda stejně horlivě jako Lelaine, a jestli Lelaine rozzuřilo, že Elaida sesadila bývalou modrou z amyrlinina stolce, prohlášení, že se modré adžah rozpouští, ji přivedlo téměř k šílenství. Jestli dovolovaly řeči o vyjednávání… Nedávalo to smysl.
Poslední, co Egwain chtěla, bylo, aby Delana nebo kdokoliv jiný vytušil, že Sheriam a ostatní jsou víc než jen ovčáčtí psi, kteří na ni mají dohlížet, ale teď je ostře přivolala. Byly dost bystré, aby zachovávaly tajemství, jež bylo třeba zachovávat, protože jejich vlastní adžah by je stáhla z kůže, kdyby najevo vyšla jen polovina z toho všeho, a tak nijak nespěchaly, dojely blíž a rozestoupily se do kruhu kolem Egwain. Všechny měly na tváři masku aessedaiovské vyrovnanosti a trpělivosti. Egwain nařídila Delaně, aby zopakovala, co právě řekla. Přes původní žádost o soukromý rozhovor šedá nyní jenom letmo zareptala a uposlechla. A tím veškerá vyrovnanost a trpělivost skončily.
„To je šílené," vybuchla Sheriam, než ostatní stačily otevřít pusu. Mluvila rozzlobeně a možná také trochu

vylekaně. Což bylo oprávněné. Její jméno bylo na seznamu těch určených k utišení. „Žádná si přece nemůže myslet, že takové jednání je možné."
„Taky si to nemyslím," přisadila si Anaiya suše. Její obyčejný obličej patřil spíš selce než Aes Sedai a oblékala se velmi jednoduše, alespoň na veřejnosti, do modrého sukna, avšak svého ryzáka zvládala stejně snadno jako Delana svoji šimlu. Anaiyu mohlo rozrušit jenom máloco. Pochopitelně mezi přísedícími hovořícími o vyjednávání nebyla jediná modrá. Anaiya nevypadala zrovna na vojáka, ale pro modré toto byla válka na nože a o žádných ústupcích nemohlo být ani řeči. „Elaida se vyjádřila naprosto jasně."
„Elaida jedná iracionálně," podotkla Carlinya a pohodila hlavou, až jí kapuce sklouzla na ramena a odhalila krátké tmavé kudrny. Podrážděně si kapuci zase nasadila. Carlinya dávala málokdy najevo sebemenší emoce, ale teď měla bledé líce téměř stejně zrumělé jako Sheriam a do hlasu jí pronikl žár. „Nemůže přece věřit, že k ní teď přilezeme. A jak si může Saroiya myslet, že se spokojí s čímkoliv menším?"
„Nicméně Elaida požadovala, abychom k ní přilezly," zamumlala Morvrin štiplavě. Obvykle vypadala klidně, ale teď se tvářila kysele a baculaté ruce zatínala do otěží. Tolik se mračila na hejno strak, které vzlétly z březového háje, když jím projeli koně, až to vypadalo, že by měly popadat z oblohy. „Takima se občas ráda poslouchá. Musí mluvit, aby se slyšela."
„Faiselle taky," dodala Morvrin temně a zuřivě se mračila na Delanu, jako by to byla její vina. Tato žena s olivovou pletí byla svou vztekloští vyhlášená i mezi zelenými. „Nečekala bych, že od ní uslyším něco takového. Ještě nikdy se nechovala hloupě."
„Nemůžu uvěřit, že to Magla může myslet vážně," prohlásila Nisao a všechny si je prohlížela. „Prostě nemůže. Například, a říkám to tuze nerada, ji Romanda drží tak pevně pod krkem, že Magla zakvičí, kdykoliv Romanda kýchne, a jediné pochybnosti, které Romanda má, se týkají toho, zda má být Elaida zmrskána, než bude poslána do vyhnanství."
Delana se tvářila tak nezúčastněně, že musela skrývat samolibý úsměv. Očividně doufala, že vyvolá právě tuhle reakci. „Romanda drží Saroiyu a Varilin stejně pevně a Takima a Faiselle skoro neudělají krok bez Lelandina dovolení, ale stejně to řekly. Myslím však, že tvé rádkyně mají stejný pocit jako většina sester, matko." Uhladila si zelené rukavičky a úkosem se podívala po Egwain. „Pokud budeš jednat rázně, mohla bys toto poupě uštípnout včas. Zřejmě budeš mít od adžah veškerou nutnou podporu. A ode mne ve sněmovně, pochopitelně, též. Postaví se za tebe dost přísedících, aby to udusily v zárodku." Jako by Egwain potřebovala podporu, aby toho dosáhla. Možná se jí Delana snažila zavděčit. Nebo se jenom snažila, aby to vypadalo, že podpora Egwain je její jedinou starostí.
Beonin jela mlčky, tiskla si k tělu plášť a upírala oči své kobyle mezi uši, ale najednou se otřepala. Díky vykuleným modrošedým očím obvykle vypadala vyplašená, ale teď jí oči zasvítily hněvem, jak se mračila na své společnice včetně Egwain. „Proč vyjednávání nepřipadá v úvahu?" Sheriam překvapeně zamrkala a Morvrin opovržlivě otevřela pusu, ale Beonin pokračovala, a jak nyní svůj hněv soustředila na Delanu, její tarabonský přízvuk byl výraznější. „My dvě jsme šedé. My vyjednáváme, zprostředkováváme. Elaida ustanovila obtížné podmínky, ale to je na začátku vyjednávání časté. Můžeme sjednotit Bílou věž a zajistit všem bezpečí, jen kdybychom si promluvily."
„My také soudíme," odsekla Delana, „a Elaida byla souzena." To nebyla tak docela pravda, ale výbuch Beonin ji zřejmě překvapil víc než ostatní. Z hlasu jí ukapával jed. „Třeba si chceš dojednat mrskání. Já tedy ne, a myslím, že jen málokterá jiná sestra s tebou bude souhlasit."
„Situace se změnila," trvala na svém Beonin a téměř prosebně natáhla ruku k Egwain. „Elaida by nevydala to prohlášení ohledně Draka Znovuzrozeného, kdyby ho neměla pevně v rukou, ať tak nebo tak. To vzplanutí saidaru bylo varováním. Zaprodanci musí být v pohybu a Bílá věž musí -"
„Už dost," skočila jí Egwain do řeči. „Ty chceš začít vyjednávat s Elaidou? S přísedícími, jež jsou ještě ve Věži?" opravila se. Elaida nikdy jednat nebude.
„Ano," souhlasila vášnivě Beonin. „Všechno se dá zařídit ke všeobecné spokojenosti. Vím, že dá."
„Máš tedy mé svolení."
Okamžitě začaly všechny kromě Beonin mluvit jedna přes druhou. Snažily se ji odradit, tvrdily, že je to šílenství. Anaiya křičela stejně hlasitě jako Sheriam a mávala rukama. Delaně vylézaly oči z důlků, jak

byla strachy bez sebe. Několik vojáků začalo sestry sledovat stejně ostražitě jako dvorce, kolem kterých projížděli, a strážci se začali ošívat, i když rozhodně nepotřebovali pouta, aby poznali, že jejich Aes Sedai jsou podrážděné, ale zůstali na svých místech. Moudří muži nestrkají nos do toho, když Aes Sedai začnou zvyšovat hlas.

Egwain si křiku a gestikulace nevšímala. Zvážila všechny možnosti, jež ji napadly, jak ukončit zápas tak, aby Bílá věž byla zase jednotná. Celé hodiny o tom mluvila se Siuan, jež měla k sesazení Elaidy víc důvodů než ostatní. Kdyby to Věž zachránilo, Egwain by se byla vzdala Elaidě a zapomněla, jestli ta žena získala amyrlinin stolec právem, či nikoliv. Siuan při tom návrhu málem ranila mrtvice, přesto neochotně souhlasila, že záchrana Věže je důležitější než všechno ostatní. Beonin se tak krásně usmívala, až byl skoro hřích ji o ten úsměv připravit.

Egwain zesílila hlas natolik, aby ji bylo slyšet přes ostatní. „Zajdete za Varilin a ostatními, které Delana jmenovala, a zařídíte, aby se spojily s Bílou věží. Tyto podmínky jsem ochotná přijmout: Elaida abdikuje a odejde do vyhnanství.“ Protože Elaida by nikdy nepřijala zpět sestry, jež se proti ní vzbouřily. Amyrlin nemá co mluvit do toho, jak si adžah vládnou, jenže Elaida vyhlásila, že sestry, které uprchly z Věže, již nejsou členkami žádného adžah. Podle ní by musely žebrat o znovupřijetí do svých adžah poté, co odslouží pokání pod její přímou kontrolou. Elaida by Věž znovu nesjednotila, jen by ji rozbila víc, než už byla. „Toto jsou jediné podmínky, jaké přijmu, Beonin. Jediné podmínky. Rozumíš mi?“

Beonin vyvrátila oči a byla by spadla z koně, kdyby ji Morvrin nechytila. Morvrin jen cosi zavrčela, šedou sestru narovnala a vrazila jí pár facek. Všechny ostatní na Egwain zíraly, jako by ji viděly poprvé v životě. Dokonce i Delana, jež musela mít v plánu něco takového od chvíle, kdy promluvila. Když na Beonin přišly mrákoty, všechny se zastavily a kruh vojáků se kolem nich na rozkaz urozeného pána Garetha stáhl. Někteří zírali na Aes Sedai a i přes mřížku hledí bylo jasné, jak jsou rozčilení.

„Je čas vrátit se do tábora,“ prohlásila Egwain. Klidně. Co se muselo udělat, muselo se udělat. Kapitulace by Věž možná zachránila, ale ona tomu nevěřila. A teď by mohlo dojít na to, že Aes Sedai budou bojovat mezi sebou v ulicích Tar Valonu, pokud nepřijde na nějaký způsob, jak uspět. „Máme práci,“ dodala a zvedla otěže, „a už nemáme moc času.“ Modlila se, aby ho bylo dost.

KAPITOLA ČTVRTÁ
Tajnosti

Jakmile si byla Delana jistá, že její jedovaté semínko zakořenilo, zamumlala, že bude lepší, když je neuvidí přijíždět do tábora společně, a vyklouzla, pobídla kobylu do rychlého klusu a nechala ostatní pokračovat v nepříjemném tichu. Strážci se drželi vpovzdáli a vojáci sledovali statky a houštiny v okolí cesty a na Aes Sedai se ani nepodívali. Muži ale neuměli držet pusu zavřenou. Říci muži, aby byl zticha, ho jen přimělo klevetit o to víc, samozřejmě jen mezi blízkými přáteli, kterým mohl důvěřovat, jako by to oni na oplátku neřekli každému, kdo byl ochotný poslouchat. Strážci možná byli jiní - Aes Sedai vždycky tvrdily, že jsou, tedy ty, které měly strážce - ale vojáci budou nepochybně mluvit o tom, že se sestry hádaly, a nepochybně řeknou, že Delaně, než odjela, pořádně umyly hlavu. Ta ženská si to naplánovala velice pečlivě. Jestli tomu semínku dovolí vyrůst, mohlo by z toho vzejít něco horšího než pýr nebo psí víno, ale šedá sestra se velmi obratně zbavila viny. Pravda téměř vždy nakonec vyjde najevo, ale tak často je opletená drby, spekulacemi a očividnou lží, že jí většina lidí stejně nevěří.

„Doufám, že se nemusím ptát, jestli o tom některá z vás už slyšela.“ Egwain to pronesla docela nedbale a zdánlivě sledovala krajinu, ale potěšilo ji, když to všechny okamžitě popřely se značným důrazem, včetně Beonin, která pohybovala spodní čelistí a zle se mračila na Morvrin. Egwain jim důvěřovala, jak jenom se odvážila - nemohly jí složit přísahu, aniž by ji hodlaly do puntíku dodržet, pokud nebyly černé adžah, což byla vtíravá myšlenka, jež ji nutila k opatrnosti - nicméně i přísahy věrnosti ponechávaly dost místa, aby i nejvěrnější lidé mohli napáchat ty nejhorší věci z přesvědčení, že je to ve vašem nejlepším zájmu. A lidé, kteří byli k přísaze donuceni, dokázali být velmi schopní při hledání mezer a prostoru k manévrování.

„Skutečnou otázkou je,“ pokračovala, „co má Delana za lubem?“ Těmto ženám nemusela nic dál vysvětlovat, všechny byly zběhlé ve hře rodů. Pokud šlo Delaně jen o to, aby zarazila jednání s Elaidou a sebe z toho vynechala, mohla si s Egwain prostě promluvit kdykoliv o samotě. Přísedící nepotřebovaly důvod, aby zašly do amyrlininy pracovny. Nebo mohla použít Halimu, jež většinou spávala na kavalci v

Egwainině stanu, ačkoliv byla tajemnicí Delany. Egwain trápívaly bolesti hlavy a občas je dovedly zahnat pouze Haliminy masáže, aby vůbec dokázala usnout. Vlastně i anonymní zprávička by postačila, aby sněmovně předložila výnos zakazující vyjednávání. Dokonce i nejuhádanější háklivky by musely uznat, že řeči o ukončení války se války rozhodně dotýkají. Delana však očividně chtěla, aby se to dozvěděly i Sheriam a ostatní. Její donášení bylo šípem namířeným na jiný terč.
„Svár mezi hlavami adžah a přísedícími," navrhovala Carlinya chladná jako sníh. „Možná svár mezi adžah." Mimoděk si upravovala bílý plášť složitě vyšívaný bílou nití, podšitý hustou černou kožišinou. Klidně mohla probírat cenu cívky příze. „Nenapadá mě, proč by něco takového chtěla, ale takové budou následky, pokud nebudeme velmi opatrné, a ona nemůže vědět, že hodláme být opatrné ani že máme nějaký důvod být opatrné, takže logicky jí musí jít o jedno z toho či obojí."
„První odpověď, která tě napadne, není vždycky správná, Carlinyo," namítla Morvrin. „Nedá se poznat, zda si Delana svůj čin promyslela tak pečlivě jako ty, nebo že vůbec uvažuje stejným způsobem."
Obtloustlá hnědá věřila víc v selský rozum než v logiku, aspoň to tvrdila, ale pravdou bylo, že obojí spojovala, kvůli čemuž byla velmi umíněná a podezíravá vůči rychlým nebo snadným řešením. Což nebylo špatné. „Delana se možná snaží přetáhnout některé přísedící ve věci, jež je pro ni důležitá. Možná doufá, že Elaida nakonec černé adžah veřejně vyhlásí. Bez ohledu na výsledky jí může jít o něco, co ani netušíme. Přísedící umějí být stejně malicherné jako kdokoliv jiný. Co víme, možná chová zášť vůči některé z těch, jež jmenovala, ještě z doby, kdy byla novicka a ony ji učily. Lepší bude soustředit se na to, co z toho vzejde, než si lámat hlavu s tím, proč to udělala, dokud nezjistíme víc." Tón měla stejně klidný jako výraz, ale Carlinyina chladná vyrovnanost na chviličku přešla v chladné opovržení. Její logika nepřipouštěla slabé stránky lidské povahy. Ani to, aby s ní kdokoliv nesouhlasil.
Anaiya se zasmála, bylo to téměř mateřské pobavení, a její kůň zatančil, než ho zase uklidnila. Jako když mateřsky vypadající selku pobaví dovádění omladiny ve vsi. Dokonce i některé sestry byly dost hloupé, aby ji považovaly za selku. „Netrucuj, Carlinyo. Nejspíš máš pravdu. Ne, Morvrin, opravdu ji asi má. Na každý pád si myslím, že můžeme udusit veškeré její naděje na spory." To vůbec neznělo pobaveně. Žádnou modrou by nepobavilo nic, co by mohlo zbrzdit Elaidino svržení.
Myrelle zuřivě kývla na souhlas a potom překvapeně zamrkala, když Nisao řekla: „Můžeš si, matko, dovolit tohle zarazit?" Maličká žlutá nemluvila často. „Nemyslím to, oč Delana usiluje. Tedy pokud se rozhodneme, co to vůbec je," dodala rychle a kývla na Morvrin, jež znovu otevřela ústa. Nisao vypadala vedle ostatních žen jako dítě, ale gesta měla rozhodná. Nakonec byla žlutá, se vší sebejistotou, jež z toho vyplývala, a většinou před nikým neustupovala. „Myslím jednání s přísedícími ve Věži."
Všichni na ni chvíli zírali, dokonce i Beonin.
„A proč by to měla dovolit?" ozvala se konečně Anaiya nebezpečným tónem. „Nezašly jsme tak daleko, abychom s Elaidou mluvily." Byla to selka se sekáčkem schovaným za zády a odhodláním ho použít.
Nisao vzhlédla a přezíravě frkla. „Neřekla jsem, že to chceme. Ptala jsem se, jestli se odvážíme to zarazit."
„Nevidím v tom žádný rozdíl." Sheriam měla ledový hlas a bledou tvář. Hněvem, myslela si Egwain, ale mohl to být i strach.
„Tak chvíli mysli a možná ho uvidíš," poradila jí Nisao suše. Tak suše, jako byla suchá čepel nože, a stejně ostře. „V současné době o vyjednávání hovoří jen pět přísedících, a hodně potichu, ale zůstane to tak? Jakmile se roznese, že bylo navrženo a odmítnuto vyjednávání, jak dlouho potrvá, než se rozšíří zoufalství? Ne, poslouchejte mě! Všechny jsme se do toho daly plné oprávněného hněvu a touhy po spravedlnosti, ale trčíme tu a zíráme na hradby Tar Valonu, zatímco Elaida si sedí ve Věži. Jsme tu skoro dva týdny, a vypadá to, jako bychom tu byly už dva roky nebo klidně i dvacet. Čím déle tu trčíme a nic se neděje, tím víc sester začne hledat omluvy pro Elaidiny zločiny. A tím víc začnou uvažovat o tom, že musíme Věž zacelit bez ohledu na cenu. Chceš snad čekat, až začnou sestry jedna po druhé utíkat k Elaidě? Mně se rozhodně nelíbí představa, že budu stát na břehu a čelit té ženské jen s modrými adžah a vámi ostatními. Vyjednávání aspoň všem ukáže, že se něco děje."
„K Elaidě se žádná nevrátí," namítala Anaiya a poposedla v sedle, ale ustaraně se mračila a mluvila, jako by to už viděla. Věž vábila všechny Aes Sedai. Nejspíš i černé sestry toužily po tom, aby Věž byla opět celá. A támhle stála, jen pár mil daleko, ale zdánlivě mimo dosah.

„Jednání nám může získat čas, matko," připustila neochotně Morvrin a nikdo nedokázal do hlasu dostat tolik neochoty jako ona. Mračila se zamyšleně a vůbec ne potěšeně. „Ještě několik týdnů a urozený pán Gareth snad najde ty lodě, které potřebuje k zablokování přístavů. To všechno změní v náš prospěch. Když se do města nedostane žádné jídlo ani žádné hladové krky ven, do měsíce tam vypukne hlad."
Egwain s námahou udržovala chladný výraz. Na to, že by lodě k zablokování přístavů získali, nebyla naděje, ačkoliv žádná z nich to nevěděla. Gareth jí to však jasně vysvětlil dávno před odchodem z Murandy. Původně doufal, že plavidla koupí cestou na sever podél Erinin a bude na nich převážet zásoby, dokud nedorazí k Tar Valonu, a tam je v ústích přístavů potopí. Když však pro cestu k Tar Valonu použili průchody, změnilo to hodně věcí. Zpráva o obléhání se z města dostala s prvními loděmi, jež vypluly poté, co dorazilo vojsko, a teď, ať poslal jezdce na sever nebo na jih, prováděli lodní kapitáni obchody na palubách svých lodí zakotvených daleko v řece. Žádný kapitán nehodlal riskovat, že loď bude zabavena. Gareth to sdělil pouze jí a jeho důstojníci pouze jemu, ale kdyby si sestry promluvily s vojáky, zjistily by to též.
Naštěstí dokonce i sestry hledající strážce s vojáky mluvily málokdy. Obvykle je považovaly za zlodějskou, nevzdělanou chásku, která se koupe jen náhodou, když musí přejít řeku. S takovým druhem lidí se jakákoliv sestra stýkala pouze pod nátlakem. Díky tomu bylo snazší uchovat tajemství, což bylo občas nezbytné. A občas bylo zapotřebí i uchovat tajemství před těmi, kteří byli na její straně.
Vzpomínala si, že kdysi takto neuvažovala, ale to patřilo k dceři hostinského, kterou musela opustit. Tady byl jiný svět s jinými pravidly, než vládla v Emondově Roli. Tam chyba znamenala předvolání před ženský kroužek, tady znamenala smrt či něco horšího, a nejen pro ni.
„Přísedící, jež zůstaly ve Věži, by měly být ochotné si promluvit," přisadila si Carliniya s povzdechem. „Musí vědět, že čím déle obléhání trvá, tím větší je naděje, že urozený pán Gareth získá lodě. Ale netuším, jak dlouho budou ochotné mluvit, až jim dojde, že nejsme ochotné se vzdát."
„Elaida na tom bude trvat," zahučela Myrelle, nicméně se zjevně nehádala, jen mluvila sama se sebou, a Sheriam se otřásla a přitáhla si plášť k tělu, jako by jí bylo zima.
Jen Beonin vypadala šťastně, narovnala se v sedle a tmavě medové vlasy pod kápí rámovaly široký úsměv. Netlačila však na pilu. Všichni tvrdili, že je skvělá vyjednavačka, a ona věděla dobře, kdy má čekat.
„Řekla jsem, že můžete začít," pravila Egwain. Ne že by to byla myslela vážně, jen je chtěla uklidnit, ale pokud měla žít podle tří přísah, musela si stát za tím, co řekla. Nemohla se dočkat, až sevře hůl přísah. Pak to bude mnohem snazší. „Hlavně si dávejte pozor na to, co řeknete. Pokud si nemyslí, že nám všem vyrostla křídla a sem jsme přiletěly, musí tušit, že jsme znovu objevily cestování, ale nemůžou si být jisté, dokud jim to někdo nepotvrdí. Mnohem lepší pro nás bude, když zůstanou v nejistotě. Tohle tajemství musíte strážit stejně pečlivě jako tajemství o našich fretkách ve Věži."
Myrelle a Anaiya sebou trhly a Carlinya se ustrašeně rozhlédla, třebaže ani strážci, ani vojáci nebyli dost blízko, aby je slyšeli, pokud by nezačaly křičet. Morvrin se jen zatvářila kyseleji. Dokonce i Nisao vypadala nezdravě, třebaže s rozhodnutím poslat tajně do Věže sestry, údajně na Elaidino povolání, neměla nic společného. Sněmovna by uvítala zprávu, že ve Věži je deset sester, které se snaží podtrhnout Elaidě nohy, jak jen to půjde, i když to zatím nepřineslo žádné výsledky, ale přísedící by rozhodně nepotěšilo, že to před nimi udržovaly v tajnosti, protože se bály, že by některé přísedící mohly být černé adžah. To by Sheriam a ostatní raději prozradily, že Egwain složily přísahu věrnosti. Výsledek by byl asi tak stejný. Sněmovna zatím nenechala nikoho zmrskat, ale vzhledem k tomu, jak většinu přísedících rozčílilo, jak Egwain zvládla ten kousek s válkou, nebylo by nic překvapivého, kdyby skočily po příležitosti ukázat, že stále mají jistou autoritu, a zároveň důrazně předvést svou nelibost.
Beonin byla očividně jediná, kdo byl proti tomu rozhodnutí - alespoň dokud nezačalo být jasné, že ostatní si stejně prosadí svou - ale roztřeseně se nadechla a přivřela oči. Navíc v tom mohlo hrát svou roli i to, že jí konečně došlo, do čeho se právě pustila. Už jenom najít někoho ve Věži, kdo bude ochoten mluvit, bude obtížné. Špehové v Tar Valonu mohli poskytnout jenom to, co z Věže zaslechli. Zprávy z Věže samotné přicházely pouze v útržcích od sester, jež se vydávaly do Tel'aran'rhiodu, kde zahlédly prchavé odrazy bdělého světa, ale všechny ty kousíčky hovořily o tom, že Elaida vládne skrze výnosy a rozmary a dokonce ani sněmovna se jí neodvažuje postavit. Beonin poněkud zešedla a vypadala ještě

hůř než Nisao. Anaiya a ostatní se tvářily tuze sklíčeně.
Egwain pocítila příval chmur. Tyto se Elaidě vzepřely nejsilněji, dokonce i zdráhavá Beonin, jež vždycky raději mluvila, nezjednala. No, šedé nebyly vyhlášené vírou, že se něco dá vyřešit jinak než mluvením, bude-li ho dost. Někdy by to měly zkusit s trollokem nebo jenom s nějakým lapkou, a uviděly by, kam se dostanou! Bez Sheriam a ostatních by se odpor proti Elaidě rozpadl dřív, než by se vůbec stačil vytvořit. Málem to tak stejně dopadlo. Ale Elaida byla i po všem, čím prošly, co dokázaly, pevně usazená ve Věži, a dokonce i Anaiya viděla, jak jim vítězství uniká mezi prsty.
Ne! Egwain se zhluboka nadechla a narovnala se. Ona je právoplatnou amyrlin bez ohledu na to, co si sněmovna myslela o tom, co dostane, když ji pozvedala, a ona musela udržet vzpouru proti Elaidě a naději na scelení Věže živou. Pokud to vyžadovalo, že bude předstírat vyjednávání, nebude to poprvé, co Aes Sedai předstírala, že usiluje o jedno, přičemž jí šlo o něco úplně jiného. Udělá vše, co bude nutné, aby udržela povstání při životě a svrhla Elaidu. Všechno, co bude nutné.
„Natahuj jednání, jak jen to půjde," nakázala Beonin. „Můžeš mluvit o čemkoliv, pokud udržíš v tajnosti to, co je třeba, ale s ničím nesouhlas a nech mluvit je." Šedá se zakymácela v sedle a rozhodně vypadala hůř než Anaiya. Jako by jí bylo na zvracení.
Když se v dohledu objevil tábor, slunce již bylo v půli cesty k nadhlavníku a doprovod lehce ozbrojených jezdců se vrátil zpátky k řece, takže Egwain a sestry jely poslední míly jen se strážci. Urozený pán Gareth se zastavil, jako by si s ní chtěl znovu promluvit, ale pak jen obrátil koně na východ za jezdci a pobídl ho do klusu, aby je dohonil, protože už zmizeli za stromy. O jejich sporech se nehodlal bavit v doslechu jiných a podle něj byly Beonin a ostatní právě to, zač je považovali všichni ostatní, totiž hlídací psi adžah. Byla trochu smutná z toho, že před ním musí mít tajnosti, ale čím méně lidí tajemství zná, tím větší je naděje, že tajemstvím zůstane.
Tábor byl rozlezlý, stany byly každý pes jiná ves, co se týče tvarů, velikosti, barvy i stavu oprav, a zabíral téměř celou pastvinu lemovanou stromy v polovině cesty mezi Tar Valonem a Dračí horou, uvnitř kruhu uvázaných koní a řad vozů, které byly také každý jiný. Za lesem stoupal kouř z několika komínů, ale místní sedláci se drželi mimo, do tábora přicházeli jenom prodávat vejce, mléko a máslo nebo když některý potřeboval léčení, a zatím nikde nebylo vidět vojsko, jež přivedla Egwain. Gareth své síly soustředil u řeky, část zabrala mostní městečka na obou březích a zbytek byl v záložních táborech, jak je nazýval, tam, odkud muži mohli přiběhnout na pomoc, pokud by z města provedli výpad. Čistě pro případ, že se zmýlil ve vrchním kapitánovi Chubainovi. Nikdy nezapomínej, že se ve svých úvahách můžeš mýlit, říkal jí. Nikdo proti tomu pochopitelně nic nenamítal. Kterákoliv sestra byla připravená kritizovat každou pitomost, ale držet mostní městečka byl nakonec jediný způsob, jak oblehnout Tar Valon přinejmenším na pevnině. A hodně Aes Sedai potěšilo, že jsou vojáci z dohledu, pokud už je nedokázaly pustit z hlavy.
Když se Egwain a ostatní přiblížili k táboru, vyjeli z něj tři strážci v barvoměnivých pláštích. Jeden byl hodně vysoký a další hodně malý, takže byli odstupňovaní. Uklonili se Egwain a sestrám a kývli na strážce za nimi. Všichni vypadali nebezpečně jako muži, kteří si tolik věří, že už ani nepotřebují nikoho přesvědčovat, jak nebezpeční jsou, díky čemuž to jaksi bylo ještě víc vidět. Strážce v klidu a lev odpočívající na kopci, znělo staré rčení Aes Sedai.
Zbytek rčení se během let ztratil, ale vlastně nebylo třeba říkat víc. Za daných okolností nebyly sestry úplně spokojené s bezpečností tábora, i když byl plný Aes Sedai. Strážci hlídkovali kolem něj jako lvi na lovu.
Anaiya a ostatní kromě Sheriam se rozprchly, jakmile dorazily k první řadě stanů za vozy. Půjdou hledat hlavy svých adžah, navenek aby ohlásily, co se stalo během projížďky s Egwain a urozeným pánem Garethem, ale hlavně musely zajistit, aby hlavy adžah věděly, že některé přísedící hovoří o vyjednávání s Elaidou a že Egwain je neústupná. Bylo by to snazší, kdyby věděla, kdo ty ženy jsou, jenže ani přísaha věrnosti je nepřiměla, aby jí to prozradily. Myrelle si málem spolkla jazyk, když to Egwain navrhla. Dostat práci bez toho, aby pro ni měla příslušný výcvik, bylo už tak dost těžké, a Egwain věděla, že se musí ještě hodně naučit o tom, jak být amyrlin. Musela se hodně naučit a zároveň odvést kopu práce.
„Omluvíš-li mne, matko," pravila Sheriam, když konečně také Beonin zmizela mezi stany se svým zjizveným strážcem v závěsu, „mám psací stůl plný papírů." Nedostatek nadšení v jejím hlase byl

pochopitelný. Štola kronikářky přicházela se stále rostoucími hromadami hlášení, které bylo třeba roztřídit, a dokumentů, jež bylo třeba připravit. Přes její zápal pro zbytek práce, což v tomto případě znamenalo udržet tábor v chodu, bylo Sheriam slyšet, jak si pro sebe zuřivě mumlá, kdykoliv se ocitla před další kupou papírů i ještě jako správkyně novicek.
Přesto, jakmile jí Egwain dala svolení, pobodla svého černonohého grošáka do klusu a rozehnala přitom hejno dělníků v drsných kabátech se šátky omotanými kolem hlavy, nesoucích velké nůše. Jeden upadl na břicho do rozmrzlého bláta. Sheriamin Arinvar, štíhlý Cairhieňan s prošedivělými spánky, se zastavil, aby se ujistil, že se chlapík zvedá, a potom pobídl tmavého ryzáka za svou paní. Dělník za ním vztekle nadával a hlavně spílal svým smějícím se kamarádům. Všichni věděli, že když Aes Sedai chce někam jít, musí jí člověk uhnout z cesty.
Egwaininu pozornost upoutalo to, co se vysypalo z nůše do bahna. Až se otřásla při pohledu na hromadu mouky hemžící se červy, až to vypadalo, že je v nůši stejně tolik pohyblivých černých teček jako mouky. Všichni zřejmě odnášeli zkaženou mouku na smetiště. Nemělo smysl prosívat ji, když byla tak silně napadená - něco takového by jedl jen člověk umírající hlady - ale každý den bylo třeba vyhodit příliš mnoho mouky a obilí. Vlastně i polovina soudků s nasoleným vepřovým a hovězím páchla natolik, že se daly jedině zakopat. Pro sloužící a dělníky, alespoň pro ty, kteří znali táborový život, to nebylo nic nového. Bylo to jen o málo horší než obvykle, ale nic neslýchaného. Moučni červi se mohli objevit kdykoliv a kupci, snažící se získat co nejvíc, vždycky prodávali i zkažené maso vedle dobrého. U Aes Sedai to však vyvolávalo vážné starosti. Každý soudek masa, každý pytel obilí či mouky byly obklopeny uchováváním ihned po nákupu a vše, co bylo vetkáno do uchovávání, se nemohlo změnit, dokud nebylo tkanivo odstraněno. Jako by selhával sám saidar. To byste spíš přiměli sestru dělat vtipy na černé adžah než mluvit o tomhle.
Jeden ze smějících se mužů si všiml, jak je Egwain pozoruje, a dloubl do zabláceného chlapíka, který okamžitě zmírnil své nadávky, i když jenom o trochu. Dokonce se zamračil, jako by za jeho pád mohla ona. Jak měla tvář skrytou pod kapuci a amyrlininu štolu složenou v kapsáři, zřejmě ji považovali za jednu z přijatých, neboť ne všechny měly dost šatů, aby vždy chodily správně oblékané, nebo možná za návštěvnici. Ženy do tábora přicházely často, mnohdy zahalené, dokud opět neodešly, ať už na sobě měly skvělé hedvábí nebo obnošené sukno, a tvářit se kysele na cizinku či přijatou novicku bylo rozhodně bezpečnější než šklebit se na Aes Sedai. Egwain připadalo divné, že se jí všichni okolo neklanějí.
Byla v sedle od rozbřesku, a i když horká koupel nepřipadala v úvahu - vodu sem bylo třeba nosit od studní vykopaných půl míle na západ od tábora, pročež se všechny sestry, až na ty nejnáročnější nebo nejzabedněnější, uskrovnily - když horká koupel nebyla možná, stejně se těšila, až se zase postaví oběma nohama na zem. Nebo ještě lépe, až si nohy položí na podnožku. Kromě toho odmítat, aby se jí dotkl chlad, neznamenalo totéž jako ohřát si ruce nad ohřívadlem. I na jejím jediném psacím stole bude hromada papírů. Včera večer řekla Sheriam, aby jí předala hlášení o stavu oprav vozů a zásob píce pro koně. Budou suchá a nudná, ale ona každý den kontrolovala něco jiného, aby aspoň věděla, jestli to, co jí lidé vykládají, je založeno na faktech nebo na přáních. A vždy tu byla hlášení špehů. Zprávy, které se adžah rozhodla předat amyrlininu stolci, byly nesmírně zajímavým čtením, když se porovnaly s tím, co jí od svých agentů dodávaly Siuan a Leana. Nešlo o to, že by si zprávy protiřečily, ale z toho, co se adžah rozhodla nechat si pro sebe, bylo možné vytvořit pozoruhodné obrazy. Pohodlí a povinnost ji táhly k její pracovně - vlastně to byl jen další stan, i když ho všichni nazývali amyrlinina pracovna - ale teď měla příležitost rozhlédnout se kolem, aniž by se všichni chvatně připravovali na její příchod.
Jezdců bylo v dohledu jen pár, většinou strážci, a občas nějaký štolba vedl koně, jak nejrychleji to bylo v blátivé břečce možné, ale nikdo ji ani jejího koně zřejmě nepoznal. Oproti téměř prázdným ulicím se dřevěné chodníky, vlastně jen hrubá prkna přibitá na špalcích, lehce prohýbaly pod váhou lidí. V proudu žen byla vidět hrstka mužů, jako rozinky v laciném koláči, kteří šli dvakrát rychleji než ostatní. Kromě strážců se muži snažili vyřídit své záležitosti mezi Aes Sedai co nejrychleji. Téměř všechny ženy skrývaly tvář a zpod kapucí vycházela pára, jež jim stoupala od úst, přesto bylo snadné poznat Aes Sedai od návštěvnic, ať měly pláště prosté nebo vyšívané a podšité kožišinou. Před sestrou se dav rozestupoval. Každá jiná žena se musela mačkat mezi ostatními. V mrazivém dopoledni však příliš mnoho sester venku

nebylo. Většina jich zůstávala ve stanech. Samy i po dvou po třech budou číst nebo psát dopisy nebo poslouchat zprávy, jež jim přinášely návštěvnice. O něž se možná podělí se zbytkem svého adžah, nebo také ne.
Svět viděl Aes Sedai jako monolit, vysoký a pevný, nebo aspoň viděl, dokud současný rozkol ve Věži nevešel ve všeobecnou známost, ale holým faktem bylo, že adžah byla rozdělená a sněmovna byla jediným místem, kde se setkávala, a sestry samotné byly jen o málo víc než shromážděním poustevnic, které spolu nemluvily víc, než bylo nezbytně třeba, a i pak pouze s několika přítelkyněmi. Nebo s jinou sestrou, jež se připojila z nějakého konkrétního důvodu. Cokoliv jiného se ve Věži změnilo, Egwain si byla jistá, že tohle se nezmění nikdy. Nemělo smysl předstírat, že Aes Sedai někdy byly něco jiného než Aes Sedai nebo že někdy budou, velká řeka valící se dál, se všemi mocnými proudy skrytými v hlubinách, měnící řečiště jenom neznatelně pomalu. Ona na té řece narychlo vybudovala několik hrází a odvedla část vody tady a část tam pro své vlastní účely, ale věděla, že to jsou jen dočasné stavby. Dřív nebo později ty hluboké proudy její hráze strhnou. Mohla se jenom modlit, aby vydržely dost dlouho. Modlit se a sypat hráze, jak jen to půjde.
Občas se v davu objevila jedna z přijatých se sedmipruhou štolou přes kapuci bílého pláště, ale hlavně tu byly novicky v nezdobeném bílém suknu. Jen hrstka z jedenadvaceti přijatých novicek v táboře skutečně vlastnila pruhované pláště, a ty si schovávaly pro výuku ve třídách nebo pro službu u sester, ale hodně námahy bylo vloženo do toho, aby každá novicka nosila neustále bílou, i když měla jen jedny náhradní šaty. Přijaté se pochopitelně snažily pohybovat tím labutím skluzem jako Aes Sedai a jedné či dvěma se to docela dařilo i přes nerovné chodníky, ale novicky běhaly skoro stejně rychle jako muži, jak se hnaly s posílkami či ve skupinkách po šesti sedmi spěchaly do výuky.
Aes Sedai neměly tolik novicek, které by mohly učit, už velmi dlouho, vlastně od trollockých válek, kdy bylo více i Aes Sedai, a když nyní získaly téměř tisíc žaček, nastal příšerný zmatek, dokud je nezařadily do těchto „rodin“. Název to nebyl oficiální, ale používaly jej dokonce i Aes Sedai, jimž se stále nelíbilo, že mají přibírat všechny ženy, jež o to požádají. Nyní každá novicka věděla, kde má být a kdy, a každá sestra to aspoň dokázala zjistit. Nemluvě o tom, že počet uprchlic se snížil. To Aes Sedai vždycky dělalo starosti a několik set z těchto žen by docela dobře mohlo získat šátek. Žádná sestra nechtěla přijít ani o jedinou z nich, dokud nebude rozhodnuto, že bude poslána pryč. Ženy stále občas vyklouzly, když jim došlo, že výcvik je těžší, než čekaly, a cesta k šátku Aes Sedai delší, ale kromě toho, že díky rodinám bylo snazší to zjistit, útěk ženám, které se mohly spoléhat na pět či šest sestřenek, jak je nazývaly, připadal méně přitažlivý.
Kousek před velkým hranatým stanem, jenž sloužil jako věžová sněmovna, zabočila Egwain do boční ulice. Chodníky před stanem ze světle hnědého plátna byly prázdné - sněmovna byla místem, kam všichni chodili, pouze pokud k tomu měli dobrý důvod - ale záplatované závěsy byly zatažené, aby nikdo nepovolaný neviděl, co se tam děje, a tak se nedalo poznat, kdo by mohl vyjít ven. Každá přísedící by Daišara poznala od podívání, a některým přisedícím se Egwain chtěla vyhnout víc než ostatním. Lelaine a Romandě, kupříkladu, jež se vzpíraly její autoritě stejně instinktivně, jako bojovaly proti sobě navzájem. Nebo všem, které začaly mluvit o vyjednávání. Bylo by příliš hezké věřit, že ony se jen snaží pozvednout ducha, jinak by to jen nešeptaly. Bylo však třeba zachovávat zdvořilost bez ohledu na to, jak často by ráda některé vrazila pořádný pohlavek, ale nikdo si nemohl myslet, že si ho Egwain nevšímá, když ho neuvidí.
Před ní, za vysokou plátěnou stěnou, která obklopovala jeden ze dvou pozemků pro cestování v táboře, zazářilo slabé stříbřité světlo a vzápětí ven vyšly dvě sestry. Ani Phaedrine, ani Shemari nebyla dost silná, aby mohla průchod setkat sama, ale propojené zvládly jeden natolik velký, aby jím prošly. Hlavy měly u sebe a byly zabrané do hovoru a kupodivu si právě připínaly pláště. Egwain se cestou kolem odvracela. Obě hnědé ji učily jako novicku a Phaedrine stále udivovalo, že je z Egwain amyrlin. Byla hubená jako tyčka a byla klidně schopná vlézt do bláta, aby se zeptala, jestli Egwain nepotřebuje pomoc. Shemari, velice rázná žena s hranatým obličejem, vypadající spíš na zelenou než na knihovnici, se vždycky chovala přehnaně správně. Opravdu přehnaně. Její hluboká pukrlata, vhodná pro mladší novicku, obsahovala víc než jenom náznak výsměchu, jakkoliv hladkou udržovala tvář, a nejen proto, že se o ní vědělo, že pukrlata dělá, když Egwain zahlédne na sto kroků.

Egwain si říkala, kde asi byly. Někde v místnosti anebo možná někde v teplejším počasí. Nikdo pochopitelně nesledoval příchody a odchody sester, dokonce ani jejich adžah. Vším vládl zvyk a zvyk silně odrazoval od přímých otázek ohledně toho, co nějaká sestra dělá a kam chodí. Phaedrine a Shemari nejspíš byly vyslechnout některé ze svých špehů osobně. Nebo si možná odskočily podívat se do knihy v nějaké knihovně. Nakonec byly hnědé. Ale nemohla si nevzpomenout na poznámku Nisao o sestrách odcházejících za Elaidou. Bylo možné najmout si veslaře a přeplavit se do města, kde byla spousta maličkých vodních branek, kudy mohl vstoupit každý, kdo by chtěl, ale s průchodem nebylo třeba riskovat cestu k řece a hledání člunu. Stačilo, aby se do Věže vrátila jediná sestra s touto informací, a ony by přišly o poslední výhodu. A neexistoval způsob, jak to zarazit. Dala se jenom udržovat opozice proti Elaidě. A donutit sestry, aby věřily, že tohle může mít rychlý konec. Jen kdyby tu nějaký rychlý konec byl.

Kousek za pozemkem pro cestování Egwain zastavila koně a zamračila se na dlouhou stěnu stanu ještě záplatovanějšího, než byl ten sněmovní. Po chodníku připlula Aes Sedai - měla obyčejný tmavomodrý plášť a tvář jí zakrývala kapuce, ale novicky a ostatní jí uskakovaly z cesty, jak by to pro obchodnici nikdy neudělaly - zastavila se před stanem a dlouho se na něj dívala, než odhrnula chlopeň a vstoupila. Její neochota byla jasná, jako kdyby křičela nahlas. Egwain tam nikdy nechodila. Cítila, že uvnitř je usměrňován saidar, i když slabě. Nezbytné množství bylo překvapivě malé. Rychlá návštěva amyrlin by však neměla upoutat velkou pozornost. Tolik toužila vidět, co spustila.

Sesedla před stanem, ale zjistila, že má menší potíže. Neměla kde Daišara uvázat. Amyrlin vždy někdo spěchal podržet třmen a odvést koně, ale ona tu teď stála, držela valachovy otěže a hloučky novicek se kolem hnaly, aniž by se na ni podívaly, neboť ji zřejmě považovaly za návštěvnici. Touto dobou už novicky znaly od pohledu všechny přijaté novicky, ale jen málokterá viděla zblízka amyrlin. A Egwain neměla bezvěkou tvář, jež by jim prozradila, že je Aes Sedai. S lítostivým smíchem sáhla do kapsáře. Štola jim řekne, kdo je, a pak může jedné přikázat, aby jí na chvíli podržela koně. Pokud to nebudou považovat za špatný vtip. Některé novicky z Emondovy Role se jí snažily sundat štolu z krku, aby se nedostala do potíží. Ne, to už vyřídila.

Stanová chlopeň se náhle odhrnula a objevila se Leana, zapínajíc si tmavozelený plášť stříbrnou sponou ve tvaru ryby. Plášť byl hedvábný a bohatě vyšívaný zlatem a stříbrem, stejně jako živůtek jejích jezdeckých šatů. I červené rukavičky měla vyšívané na hřbetech rukou. Leana od připojení k zelenému adžah věnovala svému odívání hodně pozornosti. Při spatření Egwain trochu vykulila oči, ale okamžitě se zatvářila neutrálně. Jediným pohledem zhodnotila situaci a zastavila novicku, jež se tu objevila sama. Novicky chodily do tříd po rodinách. „Jak se jmenuješ, dítě?“ Leana se hodně změnila, ale rázná byla stejně. Leda pokud nechtěla být. Většina mužů se změnila v puding, když Leana nasadila svůj smyslný hlas, nicméně ten nikdy nepoužívala na ženy. „Jdeš s posílkou pro nějakou sestru?“

Novicka, světlooká žena ve středních letech s neposkvrněnou pletí, která nikdy nestrávila den práce na poli, chvíli civěla, než se vzpamatovala a udělala pukrle, kdy rukama v rukavičkách s ustřiženými prsty zkušeně roztáhla bílé sukně. Leana, vysoká jako muž, a přesto půvabná a krásná, také neměla bezvěkou tvář, ale ta její patřila ke dvěma nejlépe známým v táboře. Novicky si na ni s úžasem ukazovaly, na sestru, která bývala kronikářkou, byla utišena a vyléčena, takže znovu dokázala usměrňovat, byť ne tak silně jako předtím. A navrch změnila adžah! I nejnovější žena v bílém věděla, že to se nikdy nestalo, i když to druhé se naneštěstí stávalo součástí tradic. Nyní bylo mnohem těžší přimět novicku zpomalit, když se nedala použít námitka, že riskuje konec cesty k šátku tím, že se spálí a přijde o jedinou sílu navždy.

„Letice Murow, Aes Sedai,“ představila se žena uctivě zpěvavým murandským přízvukem. Mluvila, jako kdyby chtěla ještě něco dodat, ale jednou z prvních lekcí po vstupu do Věže bylo, zapomenout na to, čím žena bývala. Pro některé to byla dost tvrdá lekce, zvlášť pro ty, jež mívaly titul. „Jdu navštívit sestru. Co jsme opustily Murandy, jsem ji viděla jen chvilku.“ Příbuzné byly vždy umístěny do jiných rodin novicek, stejně jako ženy, které se znaly před zápisem do knihy novicek. Povzbuzovalo to ženy k navazování nových přátelství a umírňovalo nevyhnutelné napětí, pokud se jedna učila rychleji než druhá nebo měla vyšší potenciál. „Má také volno až do odpoledne a -“

„Tvá sestra bude muset ještě chvíli počkat, dítě,“ přerušila ji Leana. „Podrž amyrlin koně.“

Letice sebou trhla a zažírala na Egwain, jíž se konečně podařilo vytáhnout štolu. Podala ženě Daišarovy otěže, stáhla si kapuci a přehodila si úzký pruh látky přes ramena. V kapsáři byla štola lehká jako pírko, ale kolem krku měla svou váhu. Siuan tvrdila, že občas může cítit, jak na ní visí všechny ženy, které kdy štolu nosily, jako neustálou připomínku zodpovědnosti a povinností, a Egwain jí věřila každé slovo.
Muranďanka na ni civěla víc než prve na Leanu a trvalo jí déle, než si vzpomněla, že se má uklonit. Nepochybně slyšela, že amyrlin je mladá, ale zřejmě ji nenapadlo jak mladá.
„Děkuji, dítě," pronesla Egwain. Bývaly doby, kdy jí připadalo divné nazývat ženu o deset let starší dítě, ale časem se všechno změnilo. „Nebude to na dlouho. Leano, požádej, prosím, někoho, aby poslal pro Daišara štolbu, ano? Když už jsem na zemi, raději tu zůstanu, a Letice by měla navštívit svou sestru."
„Zařídím to sama, matko."
Leana předvedla půvabné pukrle a odešla, aniž by naznačila, že to bylo víc než jen náhodné setkání. Egwain jí věřila mnohem víc než Anaiye a dokonce i Sheriam. Před Leanou rozhodně neměla žádná tajemství, stejně jako před Siuan ne, ale jejich přátelství bylo dalším tajemstvím, jež bylo zapotřebí uchovat. Například Leana měla špehy v Tar Valonu, když už ne v samotné Věži, a její hlášení dostávala pouze a jedině Egwain. Leana byla také mnohem rozmazlovanější, než by odpovídalo jejímu nízkému postavení, a všechny sestry ji měly rády, i když jen proto, že byla žijícím důkazem, že utišení, největší děs každé Aes Sedai, lze zvrátit. Vítaly ji s otevřenou náručí, a protože byla něco méně než ony, stála pod nejméně polovinou sester v táboře, často před ní mluvily o věcech, o nichž nechtěly, aby je zjistila amyrlin. Egwain se na ni ani nepodívala, místo toho se usmála na Letice - která zrudla a předvedla další pukrle - a pak vstoupila do stanu, kde si stáhla rukavice a zastrčila si je za pás.
Ve stanu stálo mezi nízkými dřevěnými truhlami osm kandelábrů se zrcadly. Na jednom ještě byly vidět zbytky zlacení, ostatní byly ze železa a ani dva neměly stejný počet ramen, ale poskytovaly dobré osvětlení, i když tu nebylo tak jasno jako venku. Stoly, které jako by pocházely ze sedmi různých selských kuchyní, stály v řadě uprostřed stanu na plátěné podlážce a na lavicích u tří nejvzdálenějších seděly novicky s plášti složenými vedle sebe. Všechny obklopovala záře jediné síly. Nad nimi se nervózně vznášela správkyně novicek Tiana a přecházela mezi stoly, a kupodivu také Sharina Melloy, jedna z novicek získaných v Murandy.
No, Sharina se tak úplně nevznášela, jen vše klidně sledovala, a snad nebylo nic překvapivého na tom, že tu je. Byla to důstojná šedovlasá bába s pevně staženým drdolem na temeni. Předtím velmi pevnou rukou vedla velkou rodinu a teď zřejmě přijala všechny ostatní novicky za své vnučky a praneteře. To ona je úplně sama rozdělila do malých rodin, zřejmě jenom proto, že jí vadilo, jak se všechny poflakují kolem. Většina Aes Sedai tiskla rty, když se jim to připomnělo, i když tuto organizaci přejaly docela rychle, jakmile jim došlo, že je tak mnohem snazší mít přehled o novickách a rozdělovat je do tříd. Tiana pozorně dohlížela na práci novicek a Shariny si zdánlivě nevšímala. Byla malá, štíhlá, s velkýma hnědýma očima a dolíčky ve tvářích, a vypadala jaksi mladá i přes bezvěkou tvář, zvlášť vedle vrásčitých lící a širokých boků vyšší novicky vedle sebe.
Pozornost dvou měly i obě Aes Sedai usměrňující u stolu před vchodem, Kairen a Ashmanaille. Janya Frende byla přísedící za hnědé a Salita Toranes za žluté. Aes Sedai i novicky prováděly stejný úkol. Před každou ženou byla těsně setkaná síť země, ohně a vzduchu kolem misky či poháru, vyrobených táborovými kováři, kteří si lámali hlavu, proč sestry chtějí něco takového ze železa, nemluvě o tom, že si je nechaly vyrobit stejně skvěle, jako by byly ze stříbra. Každou sítí proniklo druhé tkanivo ze země a ohně a dotklo se nádoby, jež pomalu měnila barvu v bílou. Ve všech případech velice velmi pomalu. Zacházení s tkanivem se zlepšovalo cvikem, ale z pěti sil byla klíčem země, a kromě Egwain samotné, pouze devět sester v táboře - se dvěma přijatými a téměř dvěma tucty mladších novicek - ji zvládalo natolik, aby tkanivo vůbec fungovalo. Jenom málokterá sestra se mu však chtěla věnovat. Ashmanaille, dost hubená, aby vypadala vyšší, než byla ve skutečnosti, poklepávala prsty na stůl vedle kovového poháru a netrpělivě se mračila, jak se bílý pokraj pomaloučku dostal přes polovinu výšky. Kairen měla modré oči dost chladné, aby to málem vypadalo, že pohledem rozbije číši, na níž pracovala. Zatím na ní měla bílý jen nepatrný proužek na spodku. Egwain musela zahlédnout vcházet právě ji.
Ale ne všechny postrádaly nadšení. Janya, štíhlá, ve světle bronzovém hedvábí, šátek s hnědými třásněmi přehozený přes ramena, sledovala, co Kairen a Ashmanaille provádějí, s dychtivostí někoho, kdo si přeje

dokázat totéž. Janya chtěla všechno vědět, vědět, jak se všechno dělá a proč se to dělá právě takhle. Když se nedokázala naučit vyrábět ter'angrial, byla nesmírně zklamaná - to zatím zvládly pouze tři sestry kromě Elain a jen s omezeným úspěchem - a dala si spoustu práce, aby zvládla tohle, třebaže zkouška ukázala, že nemá dostatečnou sílu v používání země.

Salita si Egwain všimla první. Byla to žena s kulaťoučkou tváří a tmavá jako uhlí, klidně si Egwain prohlédla a žluté třásně na šátku se jí zhouply, když předvedla přesně odměřené pukrle, dokonalé do posledního coulu. Salita byla pozvednutá v Salidaru a patřila k té znepokojující skupině přísedících, které byly na tuto úlohu příliš mladé. Salita byla Aes Sedai pouze třicet jeden rok a žena křeslo málokdy získala dříve než po stu letech. Siuan si této skutečnosti všimla a považovala ji za znepokojující, třebaže nedokázala říci proč. Něco, čemu nerozuměla, ji vždycky znepokojovalo. Přesto se Salita postavila za válku proti Elaidě a Egwain ve sněmovně často podpořila. Ne vždy a ne v tomhle. „Matko," pronesla chladně.

Janya prudce zvedla hlavu a předvedla zářivý úsměv. Ona také podporovala válku, jediná žena, která byla přísedící ještě před rozkolem ve Věži, kromě Lelaine a Lyrelle, dvou modrých, a i když Egwain nepodporovala zcela neochvějně, obvykle se postavila za ni. Jako obvykle se z ní slova jen sypala. „Přes tohle se nikdy nedostanu, matko. Je to prostě úžasné. Vím, že by nás už nemělo překvapovat, když přijdeš s něčím, co žádnou z nás ani nenapadlo - občas si myslím, že jsme příliš zapadly do vyježděných kolejí, jsme si příliš jisté tím, co se dá a co ne - ale přijít na to, jak vyrobit cuendillar…!" Nadechla se a Salita její odmlku hladce přešla. A chladně.

„Pořád trvám na tom, že to není správné," prohlásila rázně. „Připouštím, že objev byl vynikajícím úspěchem z tvé strany, matko, ale Aes Sedai by neměly vyrábět věci na… prodej." Do toho slova vložila veškeré opovržení ženy, jež přijímala výnosy ze svého panství v Tearu, aniž by se někdy vůbec zamyslela nad tím, odkud pocházejí. Tento přístup nebyl neobvyklý, třebaže většina sester žila z velkorysé roční apanáže poskytované Věží. Alespoň do chvíle, než se Věž rozdělila. „A navrch," pokračovala, „téměř polovina sester, které jsou k tomu nuceny, jsou žluté. Každý den dostávám stížnosti. Přinejmenším my máme na práci důležitější věci než výrobu… cetek." Tím si vysloužila přísný pohled od Ashmanaille, jež byla šedá, a mrazivý od Kairen, patřící k modrým, ale ona si jich nevšímala. Patřila k těm žlutým, které ostatní adžah považovaly jenom za přívažek ke svému vlastnímu, jež mělo pochopitelně jako jediné smysl a bylo užitečné.

„A novicky by takhle složitá tkaniva neměly dělat vůbec," dodala Tiana. Správkyně novicek se nikdy nezdráhala vyjádřit svůj názor před přísedícími či před amyrlin a nyní se tvářila nazlobeně. Zřejmě si neuvědomovala, že se jí tím prohlubuje dolíček a ona tak vypadá mrzutě. „Je to pozoruhodný objev a kupříkladu já nemám proti obchodu vůbec žádné námitky, ale některá z těchto děvčat stěží zvládnou, aby ohnivá koule změnila barvu. Když je necháváme pracovat s takovými tkanivy, jen nám to ztěžuje, když jim chceme zabránit, aby se vrhaly na věci, které zvládnout nedokážou, a Světlo ví, že to je dost těžké i bez toho. Mohly by si ublížit."

„Hlouposti, hlouposti," vykřikla Janya a zamávala útlou rukou, jako by tu představu zaháněla. „Každá holka, která byla vybrána, zvládne zaráz tři ohnivé koule, a tohle vyžaduje jen o málo víc jediné síly. Vůbec to není nebezpečné, pokud na ně dohlíží sestra, což vždy dohlíží. Viděla jsem rozpis. Kromě toho to, co za den vyrobíme, nám přinese dost peněz, abychom mohly týden platit vojsko, ale sestry samotné tolik zdaleka vyrobit nedokážou." Lehce zašilhala, a jako by se náhle dívala skrz Tianu. Příval jejích slov se ani na chvíli nezpomalil, ale teď jako kdyby mluvila zpola k sobě. „Budeme muset být při prodeji tuze opatrné. Mořský národ po cuendillaru dychtí a v Illianu a Tearu je podle všeho stále spousta jejich lodí - šlechtici po něm taky touží - ale i to má své hranice. Pořád se nemůžu rozhodnout, jestli bude lepší, když se objeví naráz všude, nebo jestli ho máme pouštět po kouscích. Dříve nebo později začne klesat dokonce i cena cuendillaru." Náhle zamrkala, podívala se na Tianu a na Salitu a naklonila hlavu na stranu. „Chápete, co tím myslím, že?"

Salita se zlobně zamračila a trhla si za šátek. Tiana rozčileně rozhodila rukama. Egwain zachovávala klid. Pro jednou se nijak nestyděla, že ji chválí zajeden z jejích údajných objevů. Na rozdíl od většiny ostatních věcí s výjimkou cestování, byl tento objev skutečně její, i když jí Moghedien ukázala cestu, než utekla. Ta ženská nevěděla, jak něco opravdu udělat - alespoň jim nic takového nevyjevila, jakkoliv na ni

Egwain tlačila, a že na ni tlačila hodně tvrdě - ale Moghedien byla velice chamtivá, a dokonce i ve věku pověstí byl cuendillar drahocenným přepychem, takže znala dost, aby si to Egwain mohla poskládat a domyslet si zbytek. V každém případě, ať už měl námitky kdokoliv a sebedůraznější, Aes Sedai stále potřebovaly peníze, takže výroba cuendillaru bude pokračovat. Třebaže čím déle potrvá, než nějaký prodají, tím lépe, usoudila Egwain.

Sharina hlasitě tleskla a všechny ženy okamžitě otočily hlavu. Kairen a Ashmanaille se rovněž obrátily a modrá dokonce pustila tkaniva, takže se číše odrazila od stolu s kovovým zachřestěním. Byla to známka toho, že se nudí. Proces bylo možné začít znovu, i když najít přesné místo bylo velmi těžké, a některé sestry využívaly veškeré příležitosti dělat během hodiny, kterou ve stanu každý den trávily, cokoliv jiného. Buď tu byly hodinu, nebo než dokončily jeden předmět, cokoliv přišlo dřív. To je údajně mělo nutit, aby se víc snažily zlepšovat své schopnosti, ale zatím pokročila jen málokterá.

„Bodewhin, Nicolo, do třídy," nakázala Sharina. Nemluvila příliš hlasitě, ale její hlas snadno pronikl i změtí hlasů, natož tichem ve stanu. „Máte čas si ještě umýt ruce a obličej. Honem. Nechcete udělat špatný dojem."

Bode - Bodewhin - se pohnula vcelku rychle, propustila saidar a pak položila zpola dokončený náramek z cuendillaru do truhlice u zdi, aby jej dohotovil někdo jiný, a popadla svůj plášť. Byla baculatá a hezká a vlasy nosila spletené do dlouhého copu, i když si Egwain nebyla jistá, má-li k tomu svolení ženského kroužku. Ale ten svět už byl pryč. Bode si cestou ze stanu natahovala rukavice a klopila oči. Na Egwain se ani nepodívala. Očividně ještě nepochopila, proč si novicka nemůže popovídat s amyrlin, kdykoliv se jí zachce, i když spolu vyrůstaly.

Egwain by si byla ráda s Bode a dalšími popovídala, ale amyrlin se musela rovněž hodně učit. Amyrlin měla mnoho povinností, několik přítelkyň a žádné oblíbenkyně. Kromě toho by i jen náznak náklonnosti dvouříčské dívky vyčlenil z kolektivu a ze života s ostatními novickami by měly samou mizérii. A navíc by mi to neprospělo u sněmovny, pomyslela si suše. Přesto chtěla, aby ji dvouříčské dívky chápaly.

Druhá novicka, již Sharina jmenovala, se ani nezvedla, ani nepřestala usměrňovat, jen černýma očima blýskla po Sharině. „Kdyby se mi dovolilo opravdu cvičit, mohla bych v tomhle být nejlepší," zavrčela mrzutě. „Zlepšuju se. Vím, že ano. Umím věštit, víte." Jako by to spolu souviselo. „Tiano Sedai, řekni jí, že můžu zůstat déle. Dokážu tuhle misku dokončit před příští hodinou, a Adine Sedai určitě nebude vadit, když se trochu opozdím." Jestli jí hodina začínala brzy, opozdí se víc než jen trochu, pokud se tu zdrží, aby dokončila misku. Po hodině práce byla miska bílá jen z poloviny.

Tiana otevřela ústa, ale než ze sebe vydala jediné slovo, Sharina zvedla prst a po chvíli druhý. Muselo to mít nějaký zvláštní význam, protože Nicola zesinala, okamžitě propustila tkaniva a vyskočila tak rychle, až strčila do lavice, čímž si vysloužila zamračený pohled od druhých dvou novicek, jež na ní seděly. Ty se však honem vrátily k práci. Nicola skoro běžela uložit zpola dokončenou misku do truhly a pak se vrhla pro plášť. Z koberečku za stoly, kde ji Egwain prve neviděla, vyskočila žena v krátkém hnědém kabátku a širokých kalhotách. Areina, mračící se na všechny v dohledu, vyletěla ze stanu za Nicolou. Obě se tvářily stejně rozladěně a nespokojeně. Pohled na ty dvě pohromadě Egwain znepokojil.

„Nevěděla jsem, že sem smějí kamarádky, aby se dívaly," podotkla. „Dělá Nicola stále potíže?" Nicola a Areina se pokoušely vydírat ji, Myrelle a Nisao, ale tohle na mysli neměla. To bylo další tajemství.

„Lepší, když se kamarádí s Areinou než s některým štolbou," zafrkala Tiana. „Už dvě se nechaly obtěžkat, víš, a deset dalších to nejspíš potká. Ta holka ale potřebuje víc kamarádek. Přítelkyně splní svůj účel."

Odmlčela se, když do stanu vpadly další dvě bíle oděné novicky a se zakvíknutím se zastavily, když zjistily, že Aes Sedai stojí přímo před nimi. Spěšně se spustily do dřepu a pak se na Tianin pokyn vrhly dozadu, kde si složily pláště a z truhlic vytáhly částečně zbělenou číši a téměř bílý pohár.

Sharina se dívala, jak se dávají do práce, potom si vzala plášť a přehodila si ho přes ramena. „Omluvíš-li mne, Tiano Sedai," řekla a předvedla pukrle, téměř jako kdyby si byly rovny, „řekly mi, abych dnes pomohla s obědem, a nechci se dostat do křížku s kuchařkami." Tmavýma očima spočinula na Egwain a kývla.

„Běž tedy," štěkla Tiana ostře. „Nerada bych slyšela, že tě zmrskaly za pozdní příchod."

Sharina nehnula brvou, znovu Tianě a přísedícícm předvedla pukrle, ani uspěchaně, ani líně, a také

Egwain - s dalším pronikavým, ale ještě ne urážlivým pohledem - a potom se za ní stanová chlopeň zavřela a Tiana rozčileně zafuněla.
„Nicola dělá míň potíží než jiné," pronesla temně a Janya potřásla hlavou.
„Sharina nedělá problémy, Tiano." Mluvila rychle jako vždy, ale tiše, aby ji nebylo slyšet v zadní části stanu. Neshody mezi sestrami se nikdy neprojednávaly před novickami. Zvlášť když se neshoda týkala nějaké novicky. „Ona už zná pravidla lépe než přijatá a nikdy nepřekročí hranici. Nikdy se z ničeho neulívá, ani z nejhorších prací, a první přijde s pomocí, když to nějaká novicka potřebuje. Sharina je prostě Sharina. Světlo, nesmíš dovolit, aby tě zastrašovala novicka."
Tiana ztuhla a rozzlobeně otevřela ústa, ale jakmile Janya jednou spustila, skočit jí do řeči nebylo nic snadného. „Nicola, na druhou stranu, dělá všechny možné potíže, matko," sypala ze sebe hnědá. „Od chvíle, kdy jsme zjistily, že má dar věštění, věští dvakrát třikrát denně, pokud dáš na její slovo. Nebo spíš to vykládá Areina. Nicola je dost chytrá, aby věděla, že si podle všeho nemá pamatovat, co věští, ale Areina je zřejmě vždy u toho, aby to slyšela a zapamatovala si její slova a pomohla jí je vyložit. Něco z toho by napadlo každého v táboře s půlkou mozku a důvěřivou náturou - bitvy se Seanchany nebo asha'many, uvěznění amyrlin, Drak Znovuzrozený dělá samé nemožné věci, vidění, která by mohla znamenat Tarmon Gai'don nebo žaludeční nevolnost - a všechno to ostatní se děje jen proto, aby to ukázalo, že by Nicole mělo být dovoleno postupovat rychleji. Pořád po tom prahne. Myslím, že jí už přestala věřit i většina novicek."
„Taky do všeho strká nos," přisadila si Salita ve chvíli, kdy jí Janya poskytla možnost, „ona i ta druhá holka." Zachovávala chladnou a klidnou tvář a zvedla si šátek, jako kdyby se na něj cele soustředila, ale s řečí dost chvátala, snad se bála, že se hnědá znovu ujme slova. „Obě byly zmrskány za špehování sester a já sama jsem Nicolu přistihla, jak nakukuje na pozemek pro cestování. Tvrdila, že se jenom chtěla podívat, jak se otevírá průchod, ale já si myslím, že se snažila naučit tkanivo. Netrpělivost chápu, ale klam nelze připustit. Už si nemyslím, že Nicola získá šátek, a upřímně řečeno, začínám uvažovat, jestli bychom ji neměly poslat pryč dříve nežli později. Kniha novicek je možná otevřená pro každou," dodala s důrazným pohledem na Egwain, „ale kvůli tomu ještě nemusíme úplně snížit měřítka."
Tiana zamračeně našpulila rty, což znovu zdůraznilo její dolíček. Egwain mohla snadno zapomenout, že nosí šátek už třicet let, a myslet si, že je sama novickou. „Dokud jsem já správkyní novicek, rozhodnutí, jestli poslat nějaké děvče pryč, je pouze na mně," vyhrkla ohnivě, „a já nehodlám ztratit dívku tak silnou jako Nicola." Nicola bude jednoho dne velice silná v jediné síle. „Nebo Sharina," dodala s úšklebkem a podrážděně si uhladila suknice. Sharinin potenciál byl rozhodně pozoruhodný, mnohem větší, než měla kterákoliv žena v živé paměti kromě Nyneivy, a byla dokonce silnější než Nyneiva. Některé sestry si myslely, že by se mohla stát nejsilnější, jak jen to bylo možné, ale to byla jen spekulace. „Jestli ti, matko, dělá Nicola potíže, dohlédnu na ni."
„Jenom jsem byla zvědavá," pronesla Egwain opatrně a spolkla návrh, aby na obě ženy řádně dohlížely. Nechtěla mluvit o Nicole. Bylo by příliš snadné dostat se před volbu, že bude muset lhát nebo odhalit věci, jež se odhalit neodvažovala. Škoda že nedovolila Siuan zařídit v tichosti jejich smrt.
Šokované sebou při té myšlence trhla. Opravu se z Emondovy Role dostala tak daleko? Věděla, že bude muset dříve nebo později vydat rozkaz, po němž budou v bitvě umírat muži, a myslela si, že by dokázala vydat rozsudek smrti, pokud by to bylo opravdu nutné. Pokud by jedna smrt mohla zabránit smrti tisíců či dokonce stovek, nebylo by správné ji nařídit? Ale nebezpečí, jež představovaly Nicola a Areina, spočívalo jen v tom, že by mohly odhalit tajemství, které by mohlo Egwain z al'Vereů nadělat nepříjemnosti. Myrelle a ostatní by měly štěstí, kdyby z toho vyšly jen s mrskáním, což by rozhodně považovaly za víc než nepříjemnost, ale nepohodlí nebylo dostatečným důvodem pro zabití.
Egwain si náhle uvědomila, že se mračí, a Tiana a obě přísedící ji pozorovaly. Janya se ani nenamáhala skrýt zvědavost za maskou vyrovnanosti. Aby se kryla, přenesla Egwain zamračený pohled na stůl, kde se Kairen a Ashmanaille opět ponořily do práce. Bílá na poháru Ashmanaille vyšplhala o kousek výš, ale za tu krátkou dobu ji Kairen dohonila. Vlastně ji nejen dohonila, protože číše byla dvakrát vyšší než pohár.
„Zlepšuješ se, Kairen," pochválila ji Egwain.
Modrá vzhlédla a zhluboka se nadechla. Její oválná tvář se stala obrazem chladného klidu kolem ledově

modrých očí. „Moc schopností to nevyžaduje, matko. Stačí jen splést tkanivo a čekat.“ Její hlas zněl ke konci kousavě a před oslovením krátce zaváhala. Kairen poslali ze Salidaru za nějakým velmi důležitým úkolem, jenž skončil průšvihem, třebaže to nebyla její vina, a vrátila se k nim v Murandy, kde zjistila, že vše, co opustila, se obrátilo vzhůru nohama, a holka, na niž si pamatovala jako na novicku, nosí amyrlininu štolu. Poslední dobou trávila Kairen spoustu času s Lelaine.
„Zlepšuje se. V některých věcech,“ podotkla Janya a významně se na modrou sestru zamračila. Když byla Egwain pozvednuta, Janya si možná byla stejně jistá jako ostatní přísedící, že sněmovna získala loutku, ale zřejmě již pochopila, že Egwain nosí štolu a zaslouží si od každého příslušnou úctu.
„Pochopitelně pochybuji, že dohoní Leanu, pokud se do toho pořádně neopře, natož tebe, matko. Vlastně by ji mohla dohonit mladá Bodewhin. Já sama bych nechtěla, aby mě překonala novicka, ale některé to asi cítí jinak.“ Kairen na lících vyskočily rudé skvrny a oči sklopila k číši.
Tiana frkla. „Bodewhin je hodné děvče, ale víc času tráví hihňáním a hrami s ostatními novickami než usilovnou prací, pokud ji Sha -“ Ostře se nadechla. „Pokud na ni někdo nedohlíží. Včera se s Althyn Conly pokusily o dvě věci naráz, jen aby viděly, co se stane, a ty věci se slepily. K prodeji to není, pokud nenajdeš někoho, kdo by chtěl dva poháry spojené pod úhlem, napůl ze železa a napůl z cuendillaru. A Světlo ví, co se mohlo stát děvčatům. Zřejmě si neublížily, ale kdo ví, co se stane příště?“
„Zajistěte, aby žádné příště nebylo,“ nařídila Egwain nepřítomně a pozornost upírala na Kaireninu číši. Bílá hranice postupovala rychle nahoru. Když toto tkanivo používala Leana, černé železo se měnilo v bílý cuendillar, jako kdyby se předmět rychle namočil do mléka. Egwain sama proměnu dokázala v okamžení, černá byla vzápětí bílá. Bude to muset být Kairen a Leana, ale ani Leana nebyla dost rychlá. Kairen potřebovala čas, aby se zlepšila. Dny? Týdny? Cokoliv bude nutné, protože všechno ostatní by znamenalo pohromu pro ženy, jež se toho zúčastní, pro muže, kteří zemřou při boji v ulicích Tar Valonu, a možná i pro Věž. Najednou byla Egwain ráda, že návrh Beonin schválila. Kdyby Kairen vysvětlila, proč potřebuje, aby se snažila víc, by mohlo přinést výsledek, ale tohle bylo další tajemství, jež musela zachovat, dokud nepřijde čas, aby ho vyjevila světu.

KAPITOLA PÁTÁ
Klábosení se Siuan

Když Egwain vyšla ze stanu, Daišara už odvedli, ale sedmipruhá štola, již měla pověšenou kolem krku, fungovala při procházení davem lépe než tvář Aes Sedai. Postupovala s vlnou pukrlat a občasných úklon od strážce či řemeslníka, jenž přišel za sestrami za prací. Některé novicky vykvíkly, když zahlédly amyrlininu štolu, a celé rodiny chvatně ustupovaly z chodníků a předváděly hluboká pukrlata v bahně uprostřed ulice. Od chvíle, kdy musela nařídit trest pro několik žen z Dvouříčí, se mezi novickami roznesla zpráva, že amyrlin je tvrdá jako Sereille Bagand a že je lepší nerozhněvat si ji, protože se dokáže řádně navztekat. Ne že by většina z nich znala dost historie, aby věděla, kdo byla Sereille doopravdy, ale její jméno bylo symbolem železné přísnosti ve Věži už sto let a přijaté už zajistily, aby mladší novicky takové útržky zaslechly. Egwain byla ráda, že jí tvář zakrývá kapuce. Když jí z cesty uskočila už desátá rodina, pomalu skřípala zuby tak silně, až by pohled na její obličej navždy upevnil představu, že hryže železo a plive hřebíky. Měla příšerný pocit, že za pár set let budou přijaté používat její jméno ke strašení mladších novicek, jako dnes používají Sereille. Samozřejmě tu byla nejdřív ta maličkost se zabezpečením Bílé věže. Malé problémy budou muset počkat. Napadlo ji, že by dokázala plivat hřebíky i bez železa.
Davy v blízkosti amyrlininy pracovny, což byl přes vznešené jméno jen špičatý stan se záplatovanými hnědými stěnami, prořídly. Jako sněmovně, i tomuto místu se všichni vyhýbali, pokud sem nebyli povoláni. Do sněmovny či amyrlininy pracovny nebyl nikdo jen tak zván. I nejnevinnější pozvání bylo povoláním, což měnilo prostý stan v útočiště. Egwain vstoupila a s úlevou si shodila plášť. Dvě ohřívadla stan báječně vyhřála a kouřilo se z nich jen nepatrně. Ze sušených bylin nasypaných na řeřavé uhlíky stoupala sladká vůně.
„Podle toho, jak se ty hloupé holky chovají, by sis myslela, že jsem -“ začala vrčet a prudce se odmlčela. Nijak ji nepřekvapilo, že u psacího stolu stojí Siuan v šatech z prostého modrého sukna, dobře střižených, ale jednoduchých, a k hrudi si tiskne široké pouzdro na nástroje. Většina sester, stejně jako

Delana, zřejmě stále věřila, že Egwain učí protokolu a běhá jí s posílkami a obojí jí jde na nervy, ale ona tu byla vždy časně po ránu, což očividně všem zatím unikalo. Siuan byla amyrlin, která hryzala železo, i když tomu nevěřil nikdo, kdo ji znal teď. Novicky si na ni ukazovaly stejně často jako na Leanu, ale s pochybami, je-li to opravdu ta, jak tvrdily sestry. Byla hezká, ale žádná krasavice, a vypadala ještě mladší než Leana, jen o pár let starší než Egwain. Bez šátku s modrými třásněmi přes ramena ji mohli pokládat za přijatou novicku. Proto nikdy nechodila bez šátku, aby se vyhnula trapným omylům. Její oči se však nezměnily o nic víc než její povaha, byly to ledové modré nebozezy upřené na ženu, jejíž přítomnost byla překvapivá.

Halima byla jistě vítaná, přesto Egwain nečekala, že ji uvidí nataženou na poduškách jasných barev, naskládaných u stěny stanu, s hlavou podepřenou rukou. Kde byla Siuan hezká, ten druh mladé ženy - alespoň zdánlivě mladé - na jakou se lidé usmívali, Halima byla omračující. Měla dokonalý obličej s velkýma zelenýma očima a pevné, plné poprsí, nad nímž se muži zalykali a ženy se mračily. Ne že by se Egwain mračila či věřila povídačkám, jež roznášely ženy žárlící na to, jak Halima přitahuje muže. Nakonec přece nemohla za to, jak vypadá. Ale i její místo Delaniny tajemnice bylo ze strany šedé sestry očividně dobrým skutkem - jako nevzdělaná venkovanka vytvářela Halima její dopisy neobratně jako dítě - a Delana ji obvykle zaměstnávala po celý den nějakou vymyšlenou činností. Zřídkakdy se objevovala před odchodem na lože, a to jen když se doslechla, že Egwain zase bolí hlava. Nisao s tím nedokázala nic udělat, ani když použila nový druh léčení, ale Haliminy masáže působily přímo zázračně i na bolesti, z nichž Egwain brečela.

„Řekla jsem jí, že dnes dopoledne nebudeš mít čas na návštěvy, matko," pronesla Siuan ostře, a když volnou rukou vzala Egwain plášť, zlobně se na ženu na poduškách zamračila, „ale jako kdybych mluvila do dubu." Pověsila plášť na dřevěný věšák a opovržlivě zafrkala. „Možná kdybych nosila spodky a knír, věnovala by mi pozornost." Siuan zřejmě věřila všem těm klepům o Haliminých údajných loveckých výpravách mezi pohlednějšími řemeslníky a vojáky.

Halima se svou pověstí kupodivu docela bavila. Zasmála se hrdelním smíchem a protáhla se jako kočka. Měla nešťastnou zálibu v živůtcích s hlubokým výstřihem, což bylo v tomto počasí neuvěřitelné, a ze svého modře prostřihávaného zeleného hedvábí málem vypadla. Hedvábí nebylo u tajemnic příliš obvyklé, ale Delana buď dělala hodně dobré skutky, nebo byla Halimě vskutku zavázaná.

„Dnes ráno vypadáš ustaraně, matko," zahuhlala zelenooká žena, „vyjela sis na projížďku tak brzy a přitom ses snažila, abys mě nevzbudila. Napadlo mě, že by sis chtěla promluvit. Kdybys o svých starostech víc mluvila, nebolela by tě tolik hlava." Podívala se na Siuan, jež na ni opovržlivě koukala, a znovu se chraptivě zasmála. „A víš, že já od tebe nic nechci, na rozdíl od jiných." Siuan znovu zafrkala a schválně šla položit pouzdro na psací stůl, přesně mezi kamenný kalamář a nádobku s pískem. Dokonce si chvíli pohrávala s brky.

Egwain se podařilo nevzdychnout. Stěží. Halima nechtěla nic jiného než pryčnu v Egwainině stanu, aby mohla být po ruce, když Egwain začne bolet hlava, a spaní tam jí muselo ztěžovat službu Delaně. Kromě toho se Egwain líbily její zemité, přímočaré způsoby. Při řeči s Halimou bylo snadné na chvíli zapomenout, že je amyrlin. Dokonce ani se Siuan se nemohla takhle uvolnit. Příliš tvrdě bojovala o to, aby ji uznaly jako Aes Sedai a jako amyrlin, a tohle uznání bylo stále mlhavé. Každé uklouznutí usnadňovalo další a další, až by se nakonec vrátila k tomu, že by ji považovaly za hrající si holčičku. Proto byla Halima pokladem, jehož si velice cenila, i když odhlédla od jejích obratných prstů, utišujících bolesti hlavy. Avšak k jejímu rozhořčení zřejmě všechny ženy v táboře sdílely názor Siuan, jen Delana byla možná výjimkou. Šedá působila příliš prudérně, aby zaměstnávala povětrnou ženskou, ať už jí dlužila cokoliv. V každém případě teď nebylo důležité, jestli se ta žena honí za mužskými, dokonce ani to, jestli je přímo loví.

„Obávám se, že máme práci, Halimo," řekla a stáhla si rukavičky. Horu práce, jako skoro každý den. Na stole pochopitelně ještě nebyla hlášení od Sheriam, ale ona je brzy pošle spolu s několika peticemi, o nichž si bude myslet, že si zaslouží Egwaininu pozornost. Bude jich jen několik. Tak deset dvanáct žádostí o nápravu křivd, a od Egwain se bude čekat, že každou posoudí jako amyrlin. To se nedalo bez řádného prostudování celé záležitosti a kladení otázek, nemohla to udělat jen tak od stolu. „Snad by ses se mnou mohla navečeřet." Pokud skončí včas, aby se mohla najíst pořádně, a nejen si něco dát přímo v

pracovně. Už se blížilo poledne. „Pak si můžeme promluvit.“
Halima se najednou posadila, v očích se jí blýskalo a plné rty měla stisknuté, ale okamžitě se přestala mračit. V očích jí to však dál doutnalo. Kdyby byla kočka, tak by se nahrbila a ocas by měla zježený jako štětku na láhve. Půvabně se zvedla a uhladila si sukně na bocích. „Dobrá tedy. Jestli si jsi jistá, že nechceš, abych zůstala.“
S pozoruhodným načasováním pocítila Egwain tupou bolest za očima, což byla až příliš známá předzvěst oslepující bolesti hlavy, ale stejně jen zavrtěla hlavou a zopakovala, že má práci. Halima ještě chvíli váhala, znovu stiskla rty a ruce zaťala v pěst, ale potom strhla z věšáku kožišinou podšitý hedvábný plášť a vyrazila ven, aniž by se obtěžovala přehodit si kus oděvu přes ramena. Mohla by si tak uhnat nastuzení.
„Ta její vzteklá povaha ji dřív nebo později dostane do potíží,“ zabručela Siuan. Mračíc se za Halimou si upravila šátek na ramenou. „Ta ženská si kolem tebe dává pozor, ale když u toho nejsi, má pěkně prořízknutou pusu. Prý dokonce ječela na Delanu. Kdo kdy slyšel, aby tajemnice křičela na zaměstnavatelku a navíc na sestru? Na přísedící? Nechápu, proč ji Delana snáší.“
„To je přece Delanina věc.“ Pochybovat o tom, co dělá jiná sestra, bylo stejně zakázané jako plést se jí do toho. Byl to jen zvyk, ne zákon, ale některé zvyky byly silné jako zákon. Tohle přece nemusela připomínat právě Siuan.
Egwain si přetřela spánky a opatrně se posadila na židli za psacím stolem, jenomže ta se stejně zakymácela. Byla skládací, aby se vešla na vůz, a nohy se jí skládaly i tehdy, když neměly, a žádný tesař ji nedokázal spravit ani na několikátý pokus. Stůl byl rovněž skládací, ale přece jenom víc vydržel.
Egwain si přála, aby byla využila příležitosti a obstarala si v Murandy novou židli, ale musely nakoupit tolik věcí a neměly dost peněz a ona už židli měla. Aspoň získala dva kandelábry a stolní lampu, vše z obyčejného, načerveno natřeného železa, ale s dobrými zrcadly bez bublinek. Slušné osvětlení sice nezmírnilo bolesti hlavy, ale bylo to lepší než pokoušet se číst ve světle lojovic a lucerny.
Pokud si Siuan všimla, že ji Egwain napomenula, nijak ji to nezpomalilo. „Je toho víc. Jednou nebo dvakrát jsem měla dojem, že se mě chystá uhodit. Asi měla dost rozumu, aby to neudělala, ale ne každý je Aes Sedai. Jsem přesvědčená, že se jí nějak podařilo zlomit ruku jednomu koláři. Tvrdí, že upadl, jenomže mně se zdá, že lhal, pořád uhýbal pohledem a cukal rty. Nechtěl přiznat, že mu ženská ohnula ruku dozadu.“
„Vzdej to, Siuan,“ řekla Egwain unaveně. „Nejspíš si na ni dovoloval.“ Musel. Neuměla si představit, že by Halima dokázala muži zlomit ruku. Ať by ji člověk popsal jakkoliv, svalnatá by to určitě nebylo.
Místo toho, aby otevřela pouzdro, které jí Siuan položila na stůl, položila ruce vedle něj, aby si netiskla hlavu. Možná že bolest zmizí, když ji bude ignorovat. Kromě toho měla pro změnu informace pro Siuan.
„Některé přísedící zřejmě mluví o vyjednávání s Elaidou,“ začala.
Siuan se usadila na jedné ze dvou rozviklaných trojnožek před stolem a pozorně poslouchala až do konce, jen prsty si mimoděk zlehka uhlazovala sukně. Pak zaťala ruce v pěst a zavrčela několik nadávek, které byly sžíravé dokonce i na ni, počínaje přáním, aby se celá ta banda udávila týden starými rybími vnitřnostmi, a pak to bylo ještě horší. Od napohled mladé a hezké ženy to působilo příšerně.
„Asi je dobře, že jsi to nechala být,“ připustila, když skončila s invektivami. „Když to teď začalo, řeči se budou šířit stejně, a takhle na tom můžeš jenom získat. Beonin by mě asi neměla překvapovat. Je ctižádostivá, ale já si vždycky myslela, že by letěla zpátky k Elaidě, kdyby jí Sheriam a ostatní nenarovnaly páteř.“ Při řeči zrychlovala a upírala oči na Egwain, jako by chtěla svým slovům dodat váhu.
„Byla bych ráda, kdyby mě překvapila Varilin a ostatní, matko. Nepočítáme-li modré, uprchlo z Věže po tom Elaidině převratu,“ lehce zkřivila rty, „šest přísedících z pěti adžah a my tu máme jednu z každého z těch pěti. Včera v noci jsem byla v Tel'aran'rhiodu, ve Věži -“
„Doufám, že jsi byla opatrná,“ napomenula ji ostře Egwain. Občas to vypadalo, že Siuan význam toho slova ani nezná. Na těch několik snových ter'angrialů, jež vlastnily, čekaly zástupy netrpělivě funících sester, většinou hodlajících navštívit Věž, a i když Siuan neměla přímo zakázáno takový ter'angrial používat, rozhodně to neměla dovoleno. Mohla žádat věčně, aniž by jí sněmovna poskytla jedinou noc.
Kromě sester, jež dávaly Siuan za vinu rozbití Věže - kvůli tomu nebyla přijata zpět tak vřele jako Leana, ani ji nikdo nerozmazloval - si příliš mnoho Aes Sedai pamatovalo, jak drsná byla učitelka, když patřila k těm několika málo, jež věděly, jak se snovými ter'angrialy zacházet. Siuan nesnášela hloupost a při

prvních několika návštěvách v Tel'aran'rhiodu se hloupě chovala každá, takže pokud teď chtěla navštívit svět snů, musela si nástroj půjčovat, když byla řada na Leaně, a pokud by ji tam zahlédla jiná sestra, mohla dostat přímý zákaz. Nebo něco horšího, začala by honba za tou, která jí ter'angrial půjčila, což by mohlo skončit odhalením Leany.

„V Tel'aran'rhiodu“ podotkla Siuan s odmítavým gestem „jsem jiná žena v jiných šatech pokaždé, když zahnu za roh.“ To bylo dobře, i když to spíš vypovídalo o nedostatku sebeovládání než o záměru. Siuan občas věřila, že má větší schopnosti, než jakými ve skutečnosti oplývala. „Chci říct, že jsem včera v noci viděla částečný seznam přísedících a podařilo se mi přečíst většinu jmen ještě dřív, než se změnil v zápis o víně.“ To se v Tel'aran'rhiodu dělo neustále, nic tu nezůstávalo stejné delší dobu, pokud to nebyl odraz něčeho trvalého v bdělém světě. „Andaya Forae byla pozvednuta za šedé, Rina Hafden za zelené a Juilaine Madome za hnědé. Žádná nenosí šátek déle než sedmdesát let. Elaida má stejný problém, matko.“

„Chápu,“ řekla Egwain. Uvědomila si, že si zase masíruje spánky. Bolest zesílila a bude to pokračovat. Vždy tomu tak bylo. Do večera bude litovat, že Halimu poslala pryč. Rázně dala ruce dolů a posunula kožené pouzdro před sebou o kousek doleva a zase ho vrátila zpátky. „A co ostatní? Musely nahradit šest přísedících.“

„Ferane Neheran byla pozvednuta za bílé,“ připustila Siuan -, „a Suana Dragand za žluté. Ty už obě ve sněmovně seděly. Seznam byl jen částečný a já si ho nepřečetla celý.“ Narovnala se a tvrdohlavě vystrčila bradu. „Jedna nebo dvě pozvednuté předčasně by bylo dost neobvyklé - stává se to, jenomže ne často - a tohle už je jedenáct - možná dvanáct, jedenáct určitě - u nás a ve Věži. Já na tak velké shody okolností prostě nevěřím. Když všichni obchodníci s rybami nakupují za stejnou cenu, můžeš se vsadit, že večer všichni popíjeli ve stejné hospodě.“

„Mě už přesvědčovat nemusíš, Siuan.“ S povzdechem se narovnala a automaticky zachytila nohy židle, které se začaly skládat pokaždé, když to udělala. Očividně se dělo něco divného, ale co to znamenalo? A kdo by mohl ovlivnit výběr přísedících ve všech adžah? Tedy ve všech adžah kromě modrého. To si zvolilo jednu novou přísedící, ale Moria byla Aes Sedai dobře přes sto let. A možná že nebylo ovlivněno ani červené. Nikdo nevěděl, jaké změny, pokud nějaké, proběhly mezi červenými přísedícími. Mohlo za tím být černé adžah, jenže co by tím získalo, pokud všechny ty příliš mladé přísedící nebyly černé? To bylo v každém případě vysoce nepravděpodobné. Pokud by mělo černé adžah tak velký vliv, celá sněmovna už by dávno patřila k temným druhům. A pokud tu byl nějaký vzor a ne shoda náhod, pak ve středu celé věci musel někdo být. Už jenom z přemýšlení o tom, co je možné a co ne, třeštění hlavy zesílilo.

„Jestli se nakonec ukáže, že je to shoda náhod, Siuan, budeš litovat, že tě kdy napadlo vidět v tom záhadu.“ Nucené se usmála, aby to neznělo jedovatě. Amyrlin si musela dávat pozor na to, co říká. „Když jsi mě teď přesvědčila, že tu je záhada, chci, abys ji rozřešila. Kdo je za to zodpovědný a o co mu jde? Dokud se nedozvíme tohle, nevíme vlastně nic.“

„To je všechno, co po mně chceš?“ opáčila Siuan suše. „Před večeří, nebo stačí až po ní?“

„Po ní bude asi muset stačit,“ štěkla Egwain a zhluboka se nadechla, jak se druhá žena zatvářila zahanbeně. Nemělo smysl si vybíjet bolest hlavy na Siuan. Slovo amyrlin mělo váhu a občas i následky. Nesměla na to zapomínat. „Ale budu muset počkat, až se ti to podaří,“ dodala mírněji. „Vím, že to uděláš tak rychle, jak to jen půjde.“

I když byla Siuan rozezlená, zřejmě chápala, že Egwain nevybuchla jen kvůli její jízlivosti. Přes svůj mladistvý vzhled za sebou měla léta cviku ve čtení výrazů. „Mám jít pro Halimu?“ zeptala se a začala se zvedat. To, že jméno vyslovila bez jedovatosti, ukazovalo, jak vážné si dělá starosti. „Tohle bude chvíli trvat.“

„Kdybych se poddala každému hlavybolu, nikdy bych nic neudělala,“ řekla Egwain a otevřela pouzdro. „Tak co pro mne máš dneska?“ Držela ruce na papírech, aby si přestala masírovat hlavu. Jedním ze Siuaniných úkolů každé ráno bylo zjistit, o jaké zprávy svých špehů jsou adžah ochotná se s Egwain podělit, případně co jim sdělily jednotlivé sestry. Byl to zvláštní proces prosévání, ale přesto poskytoval celkem slušný obrázek světa, když se to přidalo k tomu, co zjistila sama Siuan. Podařilo se jí udržet své agenty, jež měla jako amyrlin, prostě tak, že odmítla komukoliv sdělit, kdo to je, i přes veškeré úsilí

sněmovny, a nakonec nemohl nikdo popírat, že ti špehové nejsou amyrlin a že by se měli hlásit přímo Egwain. Sice kvůli tomu některé přísedící pořád reptaly, ale nikdo to nemohl popřít.
Jako obvykle nepocházelo první hlášení od adžah ani od Siuan, nýbrž od Leany, a bylo zapsáno na tenkém papíře elegantním rozevlátým rukopisem. Egwain nevěděla přesně proč, avšak nikdo nemohl pochybovat o tom, že to, co napsala Leana, psala žena. Egwain každou stránku podržela po přečtení u plamene, nechala papír dohořet skoro až k prstům a popel rozemnula. Rozhodně by jí a Leaně neprospělo, kdyby se na veřejnosti chovaly jako cizinky, a pak nechaly jedno z jejích hlášení padnout do nepravých rukou. Jen málokterá sestra věděla, že Leana má špehy v samotném Tar Valonu. Možná byla jediná sestra, která je tam měla. Bylo lidskou chybou pozorně sledovat, co se děje na ulici, a nevšimnout si toho, co leží přímo pod nohama, a Světlo ví, že Aes Sedai měly tolik chyb jako každý jiný. Naneštěstí neměla Leana nic moc nového k hlášení.
Její lidé ve městě si stěžovali na špinavé ulice, které byly potmě stále nebezpečnější, a ve dne to prý bylo jenom o málo lepší. Kdysi byl zločin v Tar Valonu téměř neznámým pojmem, jenže věžová garda nyní opustila ulice a hlídkovala místo toho v přístavech a mostních městečkách. Kromě vybírání poplatků a nákup zásob, což se obojí dalo přes prostředníky, se Bílá věž před městem zřejmě úplně uzavřela. Velká brána, kudy do Věže vstupovala veřejnost, zůstávala zavřená na závoru, a od začátku obléhání ve městě nikdo nepotkal jedinou sestru, pokud ne dřív. Vše potvrzovalo to, co Leana hlásila dříve. Ale nad poslední stránkou zvedla Egwain obočí. V ulicích se povídalo, že Gareth Bryne našel tajnou cestu do města a každou chvíli se objeví za hradbami s vojskem.
„Leana by řekla, kdyby někdo jenom vydechl něco, co by vypadalo na průchody," vyhrkla Siuan rychle, když uviděla Egwainin výraz. Pochopitelně všechna hlášení už přečetla a věděla, co Egwain vidí na stránce, kterou držela v ruce. Poposedla si na stoličce a málem upadla, nevšímala si však toho a vůbec jí to nezpomalilo. „A můžeš si být jistá, že Gareth si nenechal nic takového vyklouznout," pokračovala a snažila se narovnat. „Žádný z jeho vojáků by nebyl tak hloupý, aby zběhl do města, ale Gareth sám ví, kdy má držet pusu zavřenou. Prostě jen má pověst, že dokáže zaútočit tam, kde by vůbec neměl být. Dokázal nemožné tolikrát, že to od něj lidé čekají. To je všechno."
Egwain se potají pousmála, když přidržela papír se jménem urozeného pána Garetha u plamene a dívala se, jak se kroutí a černá. Před pár měsíci by Siuan měla na adresu toho muže místo chvály jen jedovaté poznámky. Byl by to „zatracený Gareth Bryne", ne Gareth. Nemohla se vyvléknout z toho, že mu prala prádlo a leštila holínky, ale Egwain ji při těch vzácných příležitostech, kdy přišel do tábora Aes Sedai, viděla, jak na něj civí. Civěla na něj a pak utekla, pokud se jen podíval jejím směrem. Siuan! Utekla! Siuan byla Aes Sedai déle než dvacet let a amyrlin deset, ale neměla o nic větší potuchy o tom, jak zvládnout to, že se zamilovala, než kachna o stříhání ovcí.
Egwain rozemnula popel a oprášila si ruce. Úsměv ji přešel. Nemohla o tom se Siuan mluvit. Sama byla také zamilovaná, ale ani nevěděla, kde ve světě Gawyn je, ani co by udělala, kdyby to zjistila. Jeho povinnost vázala k Andoru a ji k Věži. A jediný způsob, jak tuto propast přemostit, by mohl mít za následek jeho smrt. Lepší bude nechat hojit, zapomenout na něj. Což bylo stejně snadné jako zapomenout vlastní jméno. A spojí se s ním. To věděla. Pochopitelně se nemohla s mužem spojit, aniž by věděla, kde je, aniž by ho dostala do rukou, takže všechno se vracelo kruhem. Muži byli… svízel! Přitiskla si prsty na spánky - nijak to tepající bolest nezmenšilo - a zapudila myšlenky na Gawyna. Pokud to jen šlo. Myslela si, že ví, jaké to je mít strážce. Pořád měla něco z Gawyna v hlavě. A do vědomí jí to pronikalo v těch nejnevhodnějších chvílích. Přinutila se soustředit na práci a zvedla další papír.
Podle špehů zmizela většina světa. Ze zemí, které měli v držení Seanchané, přicházelo málo zpráv a ty se dělily mezi fantaskní popisy seanchanských zvířat, které měly dokázat, že používají zplozence Stínu, děsivé příběhy o tom, jak zkoušejí ženy, aby zjistili, jestli je mají uvázat jako damane, a skličující vyprávění o… kapitulaci. Seanchané zřejmě nebyli o nich horší vládci než většina ostatních a lepší než někteří - pokud člověk nebyl žena, jež dokáže usměrňovat - a až příliš mnoho lidí se zjevně vzdalo veškerých myšlenek na odpor, jakmile začalo být jasné, že je Seanchané nechají žít v klidu dál. Z Arad Domanu také přicházely jen drby, což připouštěly i sestry, které psaly hlášení, ale několik jich přihodily, jen aby ukázaly, v jakém stavu země je. Král Alsalam byl mrtev. Ne, začal usměrňovat a zešílel. Rodei Ituralde, hlavní kapitán, byl také mrtvý nebo se zmocnil trůnu nebo vytáhl do Saldeie. Kupecká rada byla

také celá mrtvá nebo utekla ze země nebo začala občanskou válku kvůli tomu, kdo bude příštím králem. Cokoliv z toho mohla být pravda. Nebo nemusela být pravda nic. Adžah byla zvyklá, že vidí všechno, ale teď byla třetina světa zahalena hustou mlhou, která jen občas trochu prořídla. A pokud někde adžah něco zahlédla, nepovažovala za vhodné se s ní o to podělit.

Další problém spočíval v tom, že adžah považovala za důležité jenom některé věci a všechno ostatní prostě ignorovala. Kupříkladu zelené sestry se zvlášť zajímaly o příběhy o vojácích Hraničních států poblíž Nových Brém, stovky leguí od Morny, kterou měli strážit. Jejich hlášení hovořila jen a pouze o Hraničářích, jako kdyby se s nimi muselo něco okamžitě udělat. Ne že by navrhly co, ani se o tom nezmínily, ale z křečovitého rukopisu, naléhavě se kradoucího přes stránku, čišelo zoufalství.

Egwain znala pravdu od Elain, avšak prozatím nechala zelené skřípat zuby, protože jí Siuan objasnila, proč se neženou všechno urovnat. Podle jejího agenta v Nových Brémách doprovázelo Hraničáře padesát nebo sto sester, snad až dvě stě. Počet Aes Sedai možná nebyl známý a určitě byl řádně nafouknutý, ale jejich přítomnost musela být pro zelené potvrzený fakt, i když v hlášeních, jež posílaly Egwain, se o nich ani slovíčkem nezmínily. Vlastně se o nich nezmínilo žádné adžah. Avšak nakonec nezáleželo na tom, jsou-li ty sestry dvě nebo jích je dvě stě. Nikdo nevěděl jistě, kdo jsou ani proč tam jsou, ale kdyby do toho některá ze zdejších Aes Sedai začala strkat nos, bylo by to považováno za vměšování. Bylo zvláštní, že spolu Aes Sedai válčily, a přitom se ze zvyku stále neodvažovaly vměšovat do záležitostí jiné sestry, ale naštěstí tomu bylo tak.

„Aspoň že nenavrhly, abychom někoho poslaly do Caemlynu.“ Egwain zamrkala, jak bolest za očima při čtení zesílila.

Siuan opovržlivě frkla. „Proč by měly? Pokud vědí, řídí se Elain radami Merilille a Vandene, takže si jsou jisté, že dostanou svou královnu-Aes Sedai a zelenou navrch k tomu. Kromě toho, dokud asha'mani zůstávají mimo Caemlyn, nikdo nechce riskovat, že je rozčílí. To bychom se stejně mohly pokoušet vytahovat žahavé medúzy holýma rukama, a zelené to dobře vědí. Ale stejně to některým sestrám, zeleným i jiným, nezabrání, aby si do Caemlynu nezaskočily. Jen na tichou návštěvu, aby se podívaly za svými špehy. Nebo aby si nechaly ušít šaty nebo koupily sedlo nebo Světlo ví co jiného.“

„Dokonce i zelené?“ optala se Egwain jízlivě. Všichni si myslely, že hnědé jsou takové a bílé makové, i když ony očividně takové nebyly, ale občas se trochu naježila, když slyšela, že k nim někdo přihazuje i zelené, jako by všechno byla jedna žena. Možná se považovala za zelenou, nebo za bývalou zelenou, což bylo hloupé. Amyrlin byla ze všech adžah a žádného - upravila si štolu na ramenou a připomněla si, že je na ní sedm pruhů - a ona přece nikdy k žádnému doopravdy nepatřila. Ale přesto mezi sebou a zelenými sestrami cítila - ne náklonnost, to byl příliš silný výraz - ale něco jako spřízněnost. „O kolika sestrách se nic neví, Siuan? I ty nejslabší můžou cestovat, kam se jim zlíbí, když se propojí, a já bych ráda věděla, kam chodí.“

Siuan se nad tím zamračila. „Asi o dvaceti, myslím,“ připustila nakonec. „Možná o něco míň. To číslo se den ze dne mění. Vlastně to nikdo nesleduje. Žádná sestra by to nesnesla.“ Předklonila se, aby neupadla, jak se židle zase pokusila složit. „Zatím se ti velice daří se vším žonglovat, matko, ale to nevydrží. Sněmovna nakonec zjistí, co všechno se v Caemlynu děje. Mohla by přijmout, že bylo nutné udržet v tajnosti zajaté Seanchanky - to bude považovat za věc Vandene nebo Merilille - ale už teď ví, že v Caemlynu je Mořský národ, a dřív nebo později se dozví i o té dohodě. I o rodince, když už ne o tom, co s ní máš v plánu.“ Siuan znovu zafrkala, byť slabě. Sama si nebyla jistá, co si myslí o tom, že by Aes Sedai odcházely do důchodu k rodince, natož jak tento nápad přijmou ostatní sestry. „Mí špehové zatím nezachytili ani špitnutí, ale někdo to zaslechne, to je jisté. Už to déle nemůžeš odkládat, jinak skončíš mezi hejnem perutínů.“

„Jednou se na ty tvoje perutíny, co o nich pořád mluvíš, budu muset podívat,“ zahuhlala Egwain a zvedla ruku, když druhá žena otevřela ústa. „Jednou. Ta úmluva s Mořským národem vyvolá potíže,“ přiznala, „ale až o ní adžah něco zjistí, hned si neuvědomí, o co vlastně jde. Sestry že v Caemlynu učí Mořský národ? Je to neslýchané, ale kdo se na to bude vyptávat, nebo se do toho míchat? To je proti zvykům. Určitě budou remcat, možná bude sněmovna klást otázky, jenže než vyjde na světlo, že to je dohoda, předložím svůj plán na to, co s rodinkou.“

„A ty myslíš, že tohle je nenazvedne?“ Siuan si upravila šátek a nedůvěru ani neskrývala. Vlastně se

mračila.
„Způsobí to hádky," připustila Egwain uvážlivě. Pozoruhodně zdrženlivé. To vyvolá hotové pozdvižení, jakmile to vejde ve známost. Vlastně spíš nepokoje, jakkoli jen je to mezi Aes Sedai možné. Ale počet Aes Sedai se zmenšoval už tisíc let, ne-li víc, a ona to hodlala zarazit. „Ale chci na to jít pomalu. Aes Sedai možná odmítají mluvit o svém věku, Siuan, jenže brzy jim dojde, že přísaha na hůl přísah jim zkrátí život nejméně o polovinu. Nikdo nechce umřít dřív, než musí."
„Jestli je přesvědčíš, že skutečně existuje žena z rodinky, která má šest set let," procedila Siuan mezi zuby, a Egwain si rozčileně povzdechla. To byla další věc, o níž si druhá žena nebyla jistá, totiž údajná dlouhověkost rodinky. Cenila si Siuaniných rad, cenila si toho, že neříká právě to, co chce Egwain slyšet, ale občas chodila kolem horké kaše stejně jako Romanda a Lelaine.
„Jestli to bude nutné, Siuan," prohlásila podrážděně, „prostě nechám sestry, aby si promluvily s několika ženami o sto a víc roků staršími, než jsou ony. Asi se je pokusí odmítnout jako divoženky a lhářky, ale Reanne Corly může dokázat, že byla ve Věži a kdy. Stejně tak další. S trochou štěstí přesvědčím sestry, aby se nechaly osvobodit od tří přísah, aby mohly odejít do důchodu do rodinky, než se vůbec dozvědí o dohodě s Atha'an Miere. A jakmile přijmou, že nějaká sestra bude osvobozena od tří přísah, nebude už zdaleka tak těžké přesvědčit je, aby nechaly sestry Mořského národa odejít. Kromě toho je zbytek dohody jenom několik maličkostí. Jak pořád říkáš, abys něco dokázala ve sněmovně, musíš mít obratnou ruku, ale naprosto nezbytně potřebuješ štěstí. No, já budu tak obratná, jak to jen půjde, a co se štěstí týče, pro jednou zřejmě přeje mně."
Siuan se škaredila a několikrát si odkašlala, jenže nakonec musela souhlasit. Dokonce souhlasila i s tím, že by to Egwain mohlo vyjít, s trochou štěstí a dobrým načasováním. Ne že by v té věci s rodinkou a dohodou s Atha'an Miere byla přesvědčená, ale to, co Egwain navrhovala, bylo natolik neslýchané, až bylo docela pravděpodobné, že by větší část mohla sněmovnou projít, než si přísedící uvědomí, co se na ně sype. Egwain byla ochotná se s tím spokojit. Ať bylo sněmovně předloženo cokoliv, téměř vždy se proti tomu postavilo dost přísedících, aby bylo těžké dojít ke konsenzu, a ve sněmovně se nic nedělalo bez aspoň menšího konsenzu a obvykle ne bez většího. Egwain měla dojem, že při většině jednání se sněmovnou jde o to přesvědčit ji, aby udělala, co nechce. Tentokrát to rozhodně nebude jiné.
Zatímco zelené se soustředily na Hraničáře, šedé upíraly svou pozornost na jih. Každé adžah fascinovaly zprávy z Illianu a Tearu o velkých počtech divoženek mezi Mořským národem, což jim připadalo zajímavé, byla-li to pravda, i když o tom zřejmě existovaly vážné pochybnosti, jinak by se o tom sestry musely dozvědět dřív. Nakonec, jak by se něco takového dalo utajit? Nikdo se nezmínil, že prostě přijaly, co bylo na povrchu, a nikdy se nepodívaly hlouběji. Ale šedé fascinovalo nebezpečí, jakým byli pro Illian Seanchané, a také obléhání Tearského Kamene. Války a hrozba války šedé vždy přitahovaly, protože ony byly odhodlány sváry ukončovat. A pochopitelně získat větší moc. Pokaždé, když šedé zastavily válku dohodou, zvýšily tím vliv všech Aes Sedai, ale hlavně šedých adžah. Se Seanchany se však zřejmě vyjednávat nedalo, alespoň Aes Sedai s nimi nemohly vyjednávat, a šedé přivádělo k šílenství, že jim někdo kříží plány, což bylo poznat z úsečných slov o seanchanských výpadech přes hranici a zvětšujících se počtech vojáků, které sbíral urozený pán Gregorin, správce Illianu Draka Znovuzrozeného, jehož titul byl už sám o sobě důvodem k zamyšlení. Tear měl vlastního správce Draka Znovuzrozeného, vznešeného pána Darlina Sisneru, jehož v Kameni obléhali šlechtici, kteří odmítli přijmout Randa. Bylo to vskutku zvláštní obléhání. Kámen měl vlastní přístav a Darlinovi nepřátelé nedokázali zabránit zásobování pevnosti, i když drželi zbytek města, a zřejmě byli stejně odhodláni vyčkávat. Nebo možná nevěděli, co dělat dál. Kámen dobyli pouze Aielové, a to přímým útokem, ale dosud se nikomu nepodařilo jej vyhladovět. Šedé s Tearem neztrácely naději.
Když Egwain dočetla stránku, zvedla hlavu a honem zvedla další. Šedé neztrácejí naději. Jednu šedou sestru zpozorovali, jak vychází z Kamene, a sledovali ji na schůzku se vznešeným pánem Tedosianem a vznešenou paní Estandou, dvěma nejvýznamnějšími obléhateli. „Merana," vydechla Egwain. „Prý to byla Merana Ambrey, Siuan." Mimoděk si masírovala spánek. Bolest za očima ještě trochu zesílila.
„Mohla udělat také něco dobrého." Siuan vstala, došla ke stolku u stěny stanu, kde na podnose stálo několik různorodých pohárů a dva džbány. Ve stříbrném džbánu bylo svařené víno, v modře polévaném hliněném čaj. Oba džbány sem byly postaveny za rozbřesku a obě tekutiny byly už dávno studené.

Nikdo nečekal, že si amyrlin vyjede k řece. „Dokud Tedosianovi a ostatním nedojde, pro koho doopravdy pracuje.“ Siuan sklouzl šátek z ramenou, když sáhla na hliněný džbán. Na okamžik ji obklopilo světlo saidaru, jak usměrnila oheň a ohřála čaj. „Kdyby zjistili, že patří k Draku Znovuzrozenému, nevěřili by, že vyjednává v dobré víře.“ Nalila do leštěného cínového poháru čaj, přidala med z nádobky, řádně zamíchala a přinesla čaj Egwain. „Tohle by ti mohlo pomoct na hlavu. Je to nějaký bylinkový odvar, se kterým přišla Chesa, ale med zlepšuje chuť.“
Egwain opatrně upila, otřásla se a pohár hned odložila. Čaj chutnal ostře i s medem, a ona si ani nechtěla představit, jak by chutnal bez něj. Bolest hlavy možná malinko ustoupila. „Jak to můžeš brát tak klidně, Siuan? Jestli se Merana objevila v Tearu, je to první skutečný důkaz, který máme. To budu spíš brát jako shodu náhod ty tvoje přísedící.“
Nejdřív se to jenom šeptalo, objevilo se to od adžah a špehů Siuan. V Cairhienu byly Aes Sedai a zřejmě se volně pohybovaly po Slunečním paláci, i když tam byl Drak Znovuzrozený. Pak se toho objevilo víc, špehové váhali. Ti v Cairhienu to nechtěli říci. Nikdo nechtěl zopakovat, co hlásili agenti. V Cairhienu byly Aes Sedai a zřejmě poslouchaly Draka Znovuzrozeného. Horší byla jména, jež se vynořila. Některé ženy byly v Salidaru a mezi prvními, jež se vzepřely Elaidě, kdežto o jiných bylo známo, že jsou Elaidě věrné. Nikdo nevyslovil nahlas slovo nátlak, které Egwain znala, ale musely si to myslet.
„Nemá smysl upravovat si vlasy, když vítr nefouká směrem, kterým chceš,“ odpověděla Siuan a zase se posadila. Už si chtěla přehodit nohu přes nohu, ale když se trojnožka naklonila, honem postavila obě nohy na zem. Cosi si pro sebe zamumlala a upravila si šátek. „Abys využila toho, jak vítr fouká, musíš natočit plachty. Zachovej chladnou hlavu a dostaneš se zpátky na břeh. Nech se vést horkou krví a utopíš se.“ Občas Siuan mluvila, jako by stále pracovala na člunu. „Podle mého budeš potřebovat víc než jeden lok, aby ti to prospělo, matko.“
Egwain s úšklebkem odstrčila pohár. Pachuť přetrvávající na jazyku byla přinejmenším stejně hrozná jako bolest hlavy. „Siuan, jestli vidíš způsob, jak toho využít, tak bych byla ráda, kdybys mi to řekla. Ani nechci myslet na to, jak využit skutečnost, že Rand možná použil na sestry nátlak. Nechci ani pomyslet na to, že to mohl udělat.“ A také nechtěla myslet na to, že by mohl znát tak odpudivé tkanivo či že by ho dokázal na někoho použít. Ona ho znala - další malý dárek od Moghedien - a tuze si přála, aby dokázala zapomenout, jak se dělá.
„V tomto případě se nejedná ani tak o to, jak toho využít, ale spíš jak odhadnout následky. I s ním to budeme muset nakonec vyřídit a možná mu i udělit lekci, ale nechci, aby za ním sestry začaly běhat už teď, a kvůli těm příběhům o Cairhienu se má každá na pozoru.“ Siuan mluvila klidně, ale ošívala se, očividně byla podrážděná. O něčem takovém nedokázala žádná Aes Sedai mluvit příliš klidně. „A zároveň, jakmile si to promyslí, dojde jim, že pak musí být nesmysl ty povídačky, že se podvolil Elaidě. Mohla poslat sestry, aby na něj dohlídly, ale ony by se nespojily se sestrami, které chtějí Elaidu svrhnout. Až jim tohle dojde, mohlo by to těm, které si myslí, že ho má Elaida na vodítku, narovnat páteř. A bude o jeden důvod se jí podvolit méně.“
„A co Cadsuane?“ zeptala se Egwain. Ze všech jmen, jež z Cairhienu vylezla, tohle sestry šokovalo nejvíc. Cadsuane Melaidhrin byla legendou, podle mnoha byla její pověst dobrá, ale podle stejně tolika špatná. Některé sestry si byly jisté, že to musí být chyba. Cadsuane už musela být mrtvá. Další sestry si očividně přály, aby byla mrtvá. „Víš jistě, že zůstala v Cairhienu, i když už Rand zmizel?“
„Jakmile jsem uslyšela její jméno, nakázala jsem svým lidem, aby na ni dohlídli,“ odtušila Siuan, a už vůbec nemluvila tak klidně. „Nevím, jestli je temná družka, jenom si to myslím, ale můžu zaručit, že byla ve Slunečním paláci týden poté, co zmizel.“
Egwain pevně zavřela oči a přitiskla si dlaně na víčka. To však pulsující bolest příliš neovlivnilo. Rand byl možná ve společnosti černé sestry. Možná použil nátlak na Aes Sedai. Zlé by to bylo u každého, ale použít takové tkanivo na Aes Sedai jaksi působilo hrozivěji. Bylo desetkrát, ba stokrát pravděpodobnější, že to, co se někdo opováží použít na Aes Sedai, použije na ty, kteří se nemohou bránit. Nakonec to s ním budou muset nějak vyřídit. Vyrostla s Randem, ale nesměla dovolit, aby ji to ovlivnilo. On teď byl Drak Znovuzrozený, naděje světa a zároveň možná největší hrozba, jaké svět kdy čelil. Možná? Seanchané nedokázali napáchat tolik škody jako Drak Znovuzrozený. A ona hodlá využít

možnost, že na sestry použil nátlak. Amyrlin byla opravdu jiná žena než dcera hostinského.
Zamračila se na pohár takzvaného čaje, zvedla ho a donutila se tu ohavnou tekutinu vypít, přičemž plivala a dávila se. Chuť by aspoň mohla odvést myšlenky od bolesti hlavy.
Když rázně pohár odložila, vstoupila do stanu Anaiya. Koutky měla svěšené a mračila se.
„Akarrin a ostatní se vrátily, matko," ohlásila. „Moria mi řekla, abych ti vyřídila, že svolala zasedání sněmovny, aby si poslechla jejich hlášení."
„Stejně tak Escaralde a Malind," připojila Morvrin, která právě vešla za Anaiyou spolu s Myrelle. Zelená vypadala jako obraz vyrovnaného vzteku, pokud to bylo možné. Olivovou tvář měla hladkou a oči jako temné uhlíky. Vedle Morvrin vypadala Anaiya téměř radostně. „Posílají novicky a přijaté pro přísedící," pronesla hnědá. „Nezaslechly jsme ani šeptnutí o tom, co Akarrin našla, ale Escaralde a ostatní to podle mě hodlají využít, aby sněmovnu k něčemu donutily."
Egwain hleděla na zbytky čaje v cínovém poháru a povzdechla si. Ona tam bude muset být také, a teď bude muset čelit přísedícím s bolestí hlavy i s odpornou pachutí v ústech. Možná by to mohla považovat za pokání za to, co hodlá sněmovně provést.

KAPITOLA ŠESTÁ
Překvapení

Podle zvyklostí byla amyrlin informována, že sněmovna zasedá, ale nikde nestálo, že na ni musí počkat, než zasedání zahájí, což znamenalo, že Egwain nejspíš neměla moc času. Nejradši by vyskočila a napochodovala do velkého stanu dřív, než Moria a ostatní dvě odhalí své překvapení. Překvapení ve sněmovně nebývala příjemná. Překvapení, o kterých se dozvídala poslední dobou, byla případ od případu horší a horší. Přesto se amyrlin musela při vstupu do sněmovny řídit protokoly, které byly zákonem, ne zvyklostí, a tak zůstala, kde byla, a poslala Siuan pro Sheriam, aby ji mohla kronikářka správně ohlásit. Siuan jí řekla, že vlastně jde o varování přísedících před jejím příchodem - vždy tu byly věci, o nichž chtěly rokovat bez toho, aby to amyrlin věděla - a nemluvila, jako by to myslela jako vtip.
V každém případě nemělo smysl do sněmovny chodit, dokud nebude moci vstoupit. Potlačila netrpělivost, opřela si hlavu do dlaní a masírovala si spánky, zatímco se snažila přečíst něco z hlášení adžah. Přes ten odporný „čaj", nebo možná kvůli němu, se jí slova na stránce rozmazávala, kdykoliv mrkla, a Anaiya a druhé dvě jí příliš nepomáhaly.
Siuan ještě neodešla a Anaiya už odhodila plášť a usadila se na trojnožku, kterou Siuan právě opustila - ta se pod ní ani nehnula, i přes křivé nohy - a začala nahlas rozvažovat o tom, co mají Moria a ostatní za lubem. Nebyla přelétavá, takže vzhledem k okolnostem byly její nápady dosti omezené. Omezené, ne však méně zneklidňující.
„Strašení dělá s lidmi hloupé věci, matko - i s Aes Sedai," zamumlala a položila si ruce na kolena, „ale přinejmenším si můžeš být jistá, že Moria bude ve věci Elaidy pevná, alespoň z dlouhodobého hlediska. Každou sestru, která zemřela poté, co byla Siuan sesazena, klade za vinu Elaidě. Moria chce nechat Elaidu zmrskat za každou mrtvou, než bude předána katovi. Je tvrdá, v některých směrech tvrdší než Lelaine. Rozhodně je houževnatější. Nezaváhá ani před věcmi, před kterými by mohla couvnout Lelaine. Velice se obávám, že bude naléhat, abychom na město zaútočily co nejdřív. Jestli jsou Zaprodanci volní a dělají si, co se jim zamane, bude lepší Věž poškozená než rozdělená. Obávám se, že takhle vidí věci Moria. Nakonec, i když se tolik chceme vyhnout zabíjení sester, nebude to poprvé. Věž už tu je dlouho a vyléčila se z mnoha ran. Z téhle se vyléčíme taky."
Anaiyn hlas odpovídal její tváři, byl hřejivý, trpělivý a uklidňující, jenže vzhledem k tomu, co říkala, zněl jako skřípání nehtů na břidlici. Světlo, i když říkala, že tohoto se u Morie obává, navenek to vypadalo, že s ní souhlasí. Byla rozvážná, klidná a dávala si pozor na to, co říká. Pokud ona dávala přednost útoku, kolik dalších s tím souhlasilo?
Myrelle se jako obvykle neovládala. Byla rtuťovitá a výbušná, to přinejlepším. Trpělivost by nepoznala, ani kdyby ji kousla do nosu. Přecházela sem a tam, na což v malém stanu moc místa nebylo, kopala si do tmavozelených sukní a občas kopla i do podušek, navršených u stěny, než se otočila. „Jestli je Moria dost vyděšená, aby prosazovala útok, tak je strachy bez sebe. Rozhádaná a rozbitá Věž by se nemohla postavit Zaprodancům ani nikomu jinému. Starosti by ti měla dělat Malind. Pořád poukazuje na to, že by

Tarmon Gai'don mohl nastat každým dnem. Slyšela jsem ji, jak říká, že to, co jsme cítily, mohly být první rány v Poslední bitvě. A k té že by mohlo dojít vzápětí. Kde by mohl Stín zaútočit vhodněji než v Tar Valonu? Malind se nikdy nebála těžkých rozhodnutí ani ústupu, když to považovala za nezbytné. Okamžitě by opustila Tar Valon i Věž, kdyby si myslela, že to aspoň část z nás uchrání pro Tarmon Gai'don. Ona navrhne zrušit obléhání a uprchnout někam, kde nás Zaprodanci nenajdou, dokud nebudeme připravené jim to oplatit. Kdyby sněmovně předložila ty správné otázky, mohla by pro to získat i větší konsenzus.“ Už jenom z té představy se slova na papíře před Egwain zavlnila víc než prve. Morvrin s neústupným výrazem jenom založila pěsti v mohutný bok a na každou domněnku stroze odpověděla: „Ještě nevíme dost, abychom si mohly být jisté, že to byli Zaprodanci,“ a „To nemůžeš vědět, dokud to neřekne.“

„Možná byla a možná ne,“ a „Předpoklad není důkaz.“ Prý nevěřila, že je ráno, dokud se sama nepodívala na slunce. Její přísný hlas nepřipouštěl žádné nesmysly a zvlášť ukvapené závěry ne. Ani to však Egwaininu bolest hlavy neutišilo. Ona vlastně nic nenamítala, jen se neuzavírala před jinými názory. Takže nakonec by se mohla rozhodnout pro cokoliv.

Egwain prudce zavřela kožené pouzdro se zprávami. S odpornou pachutí na jazyku a třeštící hlavou - nemluvě o jejich neustálém žvanění! - se stejně nedokázala na čtení soustředit. Sestry se na ni překvapeně podívaly. Už dávno jim dala jasně najevo, kdo tu velí, ale snažila se nevztekat. Přísaha věrnosti nebo ne, neustále vzteklou mladou ženu bylo příliš snadné považovat jenom za trucovitou. Což ji rozčílilo ještě víc, takže ji hlava bolela ještě víc, což… „Čekala jsem dost dlouho,“ prohlásila a snažila se udržet klidný hlas. Kvůli bolení hlavy stejně mluvila ostře. Třeba si Sheriam myslí, že se s ní má sejít ve sněmovně.

Popadla svůj plášť a vyšla ven, kde si ho teprve přehodila přes ramena. Morvrin a ostatní jen chvilku váhaly, než ji následovaly. Pokud ji doprovodí do sněmovny, mohlo by to vypadat, že jí dělají doprovod, ale ony na ni měly dohlížet, a ona tušila, že dokonce i Morvrin se nemůže dočkat, až uslyší, co Akarrin hlásí a co s tím hodlají Moria a ostatní udělat.

Egwain doufala, že to půjde snadno vyřídit, nic takového, o čem mluvily Anaiya a Myrelle. Bude-li to nutné, mohla by se pokusit uplatnit zákon o válce, ale i kdyby s tím uspěla, vládnout skrze výnosy mělo spoustu nevýhod. Když lidé museli poslechnout v jedné věci, vždycky si našli způsob, jak se vykroutit z jiných, a čím víc byli nuceni poslouchat, tím víc věcí si našli, ze kterých se vykroutili. Byla to přirozená rovnováha, jíž se nedalo uniknout. Horší bylo, že právě zjistila, jak návykové je, když lidé skáčou na její pokyn. Začínala to brát za přirozený běh věcí, a když jednou neskočili, překvapilo ji to. Kromě toho s tím, jak jí bušilo v hlavě - bolest byla stále silnější, třebaže ne tak ostrá - by nejradši štěkala na každého, kdo se na ni křivě podívá, a i když to lidé museli spolknout, nikdy to pro ně nebylo příjemné.

Slunce bylo v nadhlavníku, zlatá koule na modré obloze s několika bílými mráčky, ale nehřálo, jen zaháněl stíny a jiskřilo na sněhu, kde zůstal neporušený. Bylo stejně zima jako ráno u řeky. Egwain odmítala nechat na sebe zimu působit, ale té si mohla nevšímat jen mrtvola, když se všem u úst srážela pára. Byl čas na oběd, ale tolik novicek naráz nebylo možné nakrmit, a tak Egwain se svým doprovodem stále procházela vlnou bíle oděných žen, jež jim uskakovaly z cesty a uprostřed ulice předváděly pukrlata. Egwain nasadila takové tempo, že už byly obvykle pryč, než hlouček novicek stačil pořádně roztáhnout sukně.

Nebylo to daleko a rozbahněné ulice musely překročit jenom na čtyřech místech. Hovořilo se o dřevěných mostech, dost vysokých, aby se pod nimi dalo projet, ale to by táboru dodalo stálost, o niž nikdo nestál. Dokonce i sestry, které o nich mluvily, nikdy nenaléhaly, aby je tesaři skutečně postavili. Takže se musely pomalu brodit blátem a držet si sukně a plášť vysoko nad zemí, aby nebyly špinavé až po kolena. Jak se blížily ke sněmovně, davy se rozcházely. Kolem stanu bylo jako vždy téměř prázdno. Před obrovským stanem se záplatovanými stěnami čekaly Nisao a Carlinya. Maličká žlutá sestra si hryzala ret a nervózně si Egwain prohlížela. Carlinya byla ztělesněný klid, oči měla chladné a ruce sepjaté v pase. Až na to, že si zapomněla plášť, lem světlé sukně s výšivkou měla od bláta a její tmavé kudrny potřebovaly kartáč jako sůl. Obě předvedly pukrle a připojily se k Anaiye a druhým dvěma kousek za Egwain. Tiše si mumlaly a útržky, které Egwain zachytila, byly zcela nevinné, o počasí nebo o tom, jak dlouho ještě budou muset čekat. Tohle nebylo vhodné místo, kde by je měli vidět pohromadě.

Po chodníku přiběhla Beonin, smykem zastavila a chvíli zírala na Egwain, než se připojila k ostatním. Napětí kolem jejích modrošedých očí bylo ještě zřetelnější než předtím. Možná si myslela, že to ovlivní její vyjednávání. Ale věděla, že jednání bude jenom klam, jen snaha získat čas. Egwain se přinutila klidně dýchat a prováděla cvičení novicek, ale její hlavě to nepomohlo. Nikdy to nepomáhalo.

Po Sheriam nebylo mezi stany nikde ani vidu, ani slechu, ale na chodníku před stanem nebyly samy. Akarrin a pět sester, které šly s ní, po jedné z každého adžah, čekaly v hloučku vedle vchodu. Většina před Egwain nepřítomně udělala pukrle, ale nepřiblížily se. Asi byly upozorněny, že nemají nikomu nic říkat, dokud nepromluví před sněmovnou. Egwain pochopitelně mohla požadovat, aby jí okamžitě podaly hlášení. Amyrlin by mohly poslechnout. Nejspíš by to udělaly. Na druhou stranu, vztahy amyrlin k adžah byly vždy složité, často záleželo i na adžah, z něhož byla pozvednuta. Vztahy byly skoro tak složité jako se sněmovnou. Egwain se přinutila k úsměvu a vlídně sklonila hlavu. Jestli za tím úsměvem skřípala zuby, no, aspoň jí to pomáhalo udržet pusu zavřenou.

Ne všechny sestry si však uvědomovaly, že tu je. Akarrin, štíhlá, v prostém hnědém suknu a plášti s překvapivě složitou zelenou výšivkou, zírala do prázdna a občas pokývla hlavou. Očividně si nacvičovala, co řekne uvnitř. Akarrin nebyla v jediné síle zrovna silná, byla jen o málo silnější než Siuan, pokud vůbec, ale jen jedna z té šestice, Therva, útlá ženuška s dlouhým nosem, ve žlutě prostřihávaných jezdeckých šatech s pláštěm se žlutým lemem, byla alespoň tak silná jako ona. To bylo znepokojivé měřítko toho, jak sestry ten zvláštní paprsek saidaru vyděsil. Nejsilnější z nich měla vystoupit a žádat o úkol, jenž byl svěřen jim, ale až na Akarrin samotnou jim zápal rozhodně scházel. Její společnice se netvářily nijak nadšeně. Shana obvykle zachovávala klid i přes oči, díky nimž vypadala neustále polekaně, ale teď jí málem vypadly z důlků, jak byla ustaraná. Pokukovala po vchodu do stanu a pohrávala si s pláštěm, jako by nedokázala udržet ruce v klidu. Reiko, zavalitá modrá z Arafellu, klopila zrak, ale stříbrné zvonečky v dlouhých tmavých vlasech jí slabě cinkaly, jak pod kapuci potřásala hlavou. Jenom Therva se tvářila dokonale vyrovnaně, naprosto nevzrušeně a neotřesitelně, avšak i to samo o sobě bylo špatným znamením. Žlutá sestra byla povahy popudlivé. Co viděly? Co mají Moria a ostatní dvě přísedící za lubem?

Egwain se snažila ovládnout svou netrpělivost. Sněmovna očividně ještě nezasedala. Přísedící se teprve scházely, ale několik jich i již prošlo kolem ní do velkého stanu. Žádná nespěchala. Salita zaváhala, jako by chtěla promluvit, ale nakonec jen pokrčila kolena, vytáhla si šátek se žlutými třásněmi výš a vběhla do stanu. Kwamesa se na Egwain při pukrleti podívala svrchu a o totéž se pokusila s Anaiyou a ostatními, ale ona se štíhlá šedá dívala svrchu na každého. Nebyla zrovna vysoká, ale snažila se, aby to tak vypadalo. Berana, jejíž tvář byla maskou povýšenosti, s velkýma hnědýma očima studenýma jako led, se zastavila, chladně pozdravila Egwain a zamračila se na Akarrin. Po delší době, snad že jí došlo, že ji Akarrin ani nevnímá, si uhladila stříbrem vyšívanou bílou sukni, která to nepotřebovala, upravila si šátek, aby jí bílé třásně visely trochu jinak, a vplula do stanu, jako by čirou náhodou zrovna šla tím směrem. Všechny tři patřily k přísedícím, o nichž Siuan tvrdila, že jsou příliš mladé. Stejně jako Malind a Escaralde. Ale Moria byla Aes Sedai sto třicet let. Světlo, Siuan ji přiměla hledat spiknutí naprosto všude!

Právě když Egwain začínala mít pocit, že jí praskne hlava rozčilením, když už ne bolestí, objevila se najednou Sheriam. Sukně a plášť měla zvednuté, jak běžela břečkou na ulici. „Tuze mě to mrzí, matko," vyhrkla bez dechu a krátce usměrnila, aby ze sebe dostala bláto, které na ni nastříkalo. To odpadlo na chodník v podobě suchého prachu, když zatřepala sukněmi. „Doslechla jsem se, že sněmovna zasedá, a věděla jsem, že mě budeš hledat, takže jsem přišla, jak nejrychleji to šlo. Tuze mě to mrzí." Takže ji Siuan ještě nenašla.

„Už jsi tady," prohlásila Egwain rázně. Druhá žena musela být skutečně rozčilená, když se jí omlouvala před ostatními, hlavně před Akarrin a jejími společnicemi. I když o tom lidé věděli svoje, stejně měli sklony posuzovat druhé podle toho, jak vypadali, a kronikářka by se neměla omlouvat a lomit rukama. To Sheriam rozhodně věděla. „Jdi tam a ohlas mě."

Sheriam se zhluboka nadechla, shrnula si kapuci pláště, upravila si modrou štolu a vstoupila do stanu. Hlasitě pronesla obřadné fráze. „Přichází, přichází…"

Egwain málem nepočkala, než dořekne: „…plamen Tar Valonu, amyrlin," a vrazila dovnitř. Kolem stanu

stály v kruhu ohřívadla a kandelábry, které vnitřek stanu jasně osvětlovaly, a z ohřívadel dnes kromě tepla stoupala i vůně levandule. Žádná přísedící nechtěla ignorovat zimu, když mohla cítit skutečné teplo. Uspořádání ve stanu se řídilo starodávnými pravidly, jenom nepatrně upravenými, aby bylo jasné, že se nesetkávají v Bílé věži ve velké kruhové místnosti nazývané věžová sněmovna. Na druhém konci stála dobře vyleštěná, i když dobrá lavice na pódiu pokrytém látkou s barevnými pruhy sedmi adžah. To a štola kolem Egwaininých ramenou byla rozhodně jediná místa v táboře, kde mělo červené adžah nějaké zastoupení. Některé modré chtěly červený pruh odstranit, protože Elaida zřejmě nechala skutečný trůn nazývaný amyrlinin stolec přebarvit a utkat novou štolu bez modrého pruhu, jenže Egwain se vzepřela. Má-li patřit všem adžah a žádnému, tak bude patřit všem adžah. Na vrstvách barevných koberců, sloužících místo podlahy, se od vchodu rozbíhaly dvě řady lavic ve skupinách po třech, umístěných na bednách s látkovými přehozy v barvách adžah. Tedy šesti adžah. Podle tradice mohly dvě nejstarší přísedící sedět po boku amyrlin za své adžah, a tak tam seděly žluté a modré. Pak záleželo na tom, kdo přijde dřív a kam si bude chtít sednout. První příchozí vždycky vybírala místo pro své adžah.

Nyní tady bylo jenom devět přísedících, příliš málo, aby mohla sněmovna legálně zasedat, ale Egwain si okamžitě všimla podivného rozmístění. Nebylo překvapením, že Romanda již zaujala své místo na prázdné lavici mezi Egwain a Salitou, a Lelaine a Moria se usadily na konci lavice modrých. Romanda, s vlasy staženými do těsného uzlu, byla nejstarší přísedící, a kdykoliv sněmovna zasedala, téměř vždy dorazila do sněmovny jako první. Lelaine, druhá nejstarší, i přes lesklé tmavé vlasy, zřejmě nedokázala nechat druhé ženě jedinou výhodu, i když šlo o takovou prkotinu. Muži, kteří přenášeli bedny - skladovaly se u stěny stanu, dokud nebylo svoláno zasedání sněmovny - museli odejít zadem, protože Kwamesa, již usazená na své lavici, byla jediná šedá v dohledu, a Berana, lezoucí na tu svou, jediná bílá. Malind, kulatá Kandořanka s orlíma očima a jediná zelená, zřejmě vstoupila před nimi, a přesto kupodivu zvolila místo pro zelené až u vchodu do stanu. Obvykle čím blíže amyrlininu stolci, tím lépe. A přímo naproti ní stála před hnědou látkou pokrytými bednami Escaralde a potichu se hádala s Takimou. Takima, skoro tak mrňavá jako Nisao, byla tichá, ptáku podobná žena, ale uměla se pěkně rozparádit, když to na ni přišlo, a s rukama v bok vypadala jako načepýřený vrabec, jenž se snaží vypadat větší. Z toho, jak vrhala ostré pohledy na Beranu, ji rozčílilo místo k sezení. Už bylo pozdě cokoliv měnit, ale Escaralde se nad ní tyčila, jako by čekala, že se bude muset kvůli své volbě porvat. Egwain jen žasla, jak se to Escaralde podařilo. Tedy to, že se tyčila, neboť byla ještě menší než Nisao. Muselo to být čirou silou vůle. Escaralde nikdy necouvla, když si myslela, že má pravdu. A ona si vždycky myslela, že má pravdu. Pokud Moria opravdu chtěla okamžitě zaútočit na Tar Valon a Malind opravdu chtěla ustoupit, co bude chtít Escaralde?

Přesto, jak Siuan pořád tvrdila, že přísedící chtějí být varovány, Egwainin příchod nezpůsobil sebemenší rozruch. Ať už měly Malind a ostatní k tomu, aby svolaly zasedání sněmovny kvůli hlášení Akarrin, jakékoliv důvody, očividně nepovažovaly celou záležitost za natolik citlivou, aby byla určena pouze pro uši přísedících, a tak za lavicemi svých přísedících stály hloučky Aes Sedai. Když Egwain procházela ke svému sedadlu, Aes Sedai dělaly pukrlata. Přísedící se na ni jen dívaly nebo nepatrně sklonily hlavu. Lelaine si ji chladně prohlédla a potom se zase zamračila na Morii, tichou, obyčejně vypadající ženu v prostém modrém suknu. Byla tak obyčejná, že na první pohled mohla člověku ujít bezvěkost v jejím obličeji. Zírala teď přímo před sebe, zabraná do vlastních myšlenek. Romanda byla jednou z těch, jež nepatrně sklonily hlavu. Ve sněmovně byla amyrlin stále amyrlin, ale o něco méně než mimo ni. Ve sněmovně cítily přísedící svou moc. Jistým způsobem se dalo říci, že amyrlin je ve sněmovně jenom první mezi sobě rovnými. No, možná o něco víc, ale jen o chloupek. Siuan říkala, že stejně tolik amyrlin zklamalo, protože věřily, že přísedící jsou jim skutečně rovny, jako proto, že ten rozdíl považovaly za větší, než ve skutečnosti byl. Bylo to jako běžet po vrcholku úzké zdi se zuřivými mastiffy po obou stranách. Musela pečlivě udržovat rovnováhu a snažit se sledovat víc své nohy než psy. Ale na psy nikdy nesměla zapomenout.

Egwain si odepjala plášť a vystoupila na pruhovanou bednu, kde si plášť položila složený na lavici. Lavice byly tvrdé a některé přísedící si nosily podušky, když si myslely, že se zasedání protáhne. Egwain to raději nedělala. Zákaz dlouhých proslovů málokdy zabránil přinejmenším jedné dvěma ženám, aby své poznámky značně protáhly, a tvrdá lavice ji alespoň dokázala udržet vzhůru. Sheriam zaujala místo

kronikářky po Egwainině levici, a dál se nedalo dělat nic jiného než čekat. Možná si měla přinést podušku.
Ostatní lavice se začaly pomalu zaplňovat. Aledrin a Saroiya se připojily k Beraně. Aledrin byla dost tlustá, aby druhé dvě působily hubeně. Svislé pruhy bílých spirál na Saroiyně sukni ten dojem ještě zvyšovaly, kdežto Aledrin měla bílé nabírané rukávy a sněhobílý pruh na živůtku, což mělo právě opačný účinek. Podle toho, jak kroutily hlavami a vrhaly pohledy na modré, hnědé a zelené, se zřejmě snažily zjistit, zda ostatní vědí, co se děje. Varilin, rusovlasá žena připomínající čápa a vyšší než většina mužů, již zaujala své místo vedle Kwamesy. Neustále si upravovala šátek a přeskakovala pohledem od Morie k Escaralde a Malind a zase zpátky. Do stanu vstoupila Magla, se šátkem se žlutými třásněmi těsně utaženým kolem ramen, a s ní Faiselle, hranatá Domanka v hedvábí pokrytém hustou zelenou výšivkou, a navzájem se okázale ignorovaly, i když se o sebe otíraly sukněmi. Magla byla v Romandině táboře a Faiselle v táboře Lelaine a obě skupiny se spolu nestýkaly. Ostatní sestry už také přicházely. Nisao a Myrelle mezi jinými vklouzly dovnitř za Maglou a Faiselle. Morvrin už byla mezi hnědými za Takimou a Escaralde a Beonin stála na kraji šedých za Varilin a Kwamesou. Tímto tempem bude brzy ve stanu celý tábor Aes Sedai.
Magla ještě mířila k sedadlům žlutých a Romanda už vstala. „Už je nás víc než jedenáct, takže můžeme začít.“ Měla překvapivě vysoký hlas. Člověk by si mohl myslet, že umí nádherně zpívat, pokud by si dokázal představit Romandu, jak zpívá. Vždy se tvářila spíš zamračeně nebo aspoň odmítavě. „Podle mě z toho nemusíme dělat formální zasedání,“ dodala, když se zvedla Kwamesa. „Nevidím důvod, proč se tohle musí projednávat při zasedání, ale jestli ano, tak to vyřídíme co nejrychleji a půjdeme si po svém. Některé z nás mají na práci důležitější věci. Stejně jako ty, matko.“
To poslední řekla s hlubokou úklonou hlavy tónem snad až příliš uctivým. Ale nezašla tak daleko, aby se to dalo pokládat za sarkasmus. Byla příliš inteligentní, aby se vystavila nebezpečí. Hlupačky málokdy usedly na křeslo přísedící, a pokud ano, rozhodně ho nedržely dlouho, a Romanda byla přísedící skoro osmdesát let. Teď v sněmovně zasedla podruhé. Egwain zlehka naklonila hlavu. Oči měla chladné. Vzala na vědomí, že byla oslovena a že si všimla Romandina tónu. Velmi ošemetná rovnováha.
Kwamesa tak jen zůstala stát s otevřenou pusou a nebyla si jistá, jestli má pronést příslušné věty, které zahajovaly formální zasedání a které vždy přednášela nejmladší přítomná přísedící. Romandě její postavení poskytovalo značný vliv a jistou míru autority, ale v tomto ji mohly ostatní přehlasovat. Hodně přísedících se mračilo a ošívalo, ale žádná nepromluvila.
Do stanu vplula Lyrelle a zamířila k lavicím modrých. Na Cairhieňanku byla vysoká, takže všude jinde měla průměrnou výšku, a v modře prostřihávaném hedvábí s červenozlatou výšivkou na živůtku byla elegantní a pohybovala se ladně. Některé sestry tvrdily, že před vstupem do Věže bývala tanečnicí. Ve srovnání s ní Samalin, zelená s liščí tváří, která vstoupila za ní, měla téměř mužský krok, i když na téhle Muranďance nebylo nic neohrabaného. Obě zřejmě překvapilo, že vidí Kwamesu stát, a honem zamířily ke svým lavicím. Na každý pád začala Kwamesu tahat za rukáv Varilin, až se Arafellanka konečně posadila. Tvář měla jako masku chladného klidu, nicméně se jí dařilo působit nespokojeně. Hodně dala na obřadnost.
„Možná tu je důvod pro formální zasedání.“ Po Romandě působil hlas Lelaine hluboce. Upravila si šátek, jako by měla všechen čas na světě, půvabně vstala a schválně se nedívala na Egwain. Byla krásná a hotové zosobnění důstojnosti. „Nechápu, že jsme o tomto nebyly zpraveny pod válečným zákonem, ale také si myslím, že bychom to měly probrat při zasedání, zvlášť proto, že mnoho z nás čelí hrozbě utišení, pokud Elaida zůstane u moci.“
Slovo „utišení“ již neneslo takový děs, jako předtím, než byly Siuan a Leana z utišení vyléčeny, ale přesto Aes Sedai za lavicemi začaly mumlat. Zpráva o vyjednávání se zřejmě nerozšířila tak rychle, jak Egwain čekala. Nepoznala, jsou-li sestry vzrušené či rozčilené, ale očividně byly překvapené. Včetně některých přísedících. Janya, jež vstoupila během řeči Lelaine, se na místě zastavila, takže hlouček sester, přicházejících za ní, do ní málem vrazil. Janya zírala na modrou a pak na Egwain samotnou. Podle toho, jak Romanda stiskla rty, to očividně také ještě neslyšela, a mezi příliš mladými přísedícími se Berana tvářila ledově chladně, Samalin užasle a Salita zděšeně. A Sheriam se zakymácela. Egwain jen doufala, že se nepozvrací před celou sněmovnou.

Zajímavější však byly reakce těch, o kterých Delana tvrdila, že mluvily o vyjednávání. Varilin seděla úplně nehybně, prohlížela si své sukně a zřejmě potlačovala úsměv, ale Magla si váhavě olizovala rty a úkosem vrhala pohledy na Romandu. Saroiya zavřela oči a pohybovala rty, jako by se modlila. Faiselle a Takima se na Egwain zamračily, pak si jedna druhé všimly, trhly sebou a honem nasadily výraz královské vyrovnanosti, jako by se sobě navzájem vysmívaly. Bylo to zvláštní. Touto dobou už je Beonin určitě všechny zpravila o tom, co Egwain řekla, ale kromě Varilin se všechny tvářily rozčileně. Nemohly si přece myslet, že skutečně dokážou vyjednat konec. Každá žena zasedající v této sněmovně riskovala utišení a popravu už jen tím, že tu byla. Pokud kdy existovala nějaká naděje na cestu zpátky, jinou než přes odstranění Elaidy, zmizela před mnoha měsíci, kdy byla zvolena sněmovna. Od toho už nebylo návratu.

Lelaine zjevně reakce na její slova uspokojila - vlastně se tvářila spokojeně jako kočka, která vylízala smetanu - ale než se usadila, vyskočila Moria. To upoutalo pozornost a vyvolalo několik poznámek. Nikdo by Morii nepovažoval za zvlášť půvabnou, ale rozhodně to nebyla žena, která by vyskakovala.

„To je jistě potřeba probrat," vyhrkla, „ale musí to počkat. Toto zasedání svolaly tři přísedící, které položily stejnou otázku. A na tuto otázku je třeba odpovědět dřív než na cokoliv jiného. Co zjistila Akarrin a její oddíl? Žádám, aby byly přivedeny a přednesly před sněmovnou svou zprávu."

Lelaine se na druhou modrou zamračila, a že se uměla mračit náramně, majíc oči jako nebozezy, ale věžový zákon byl v této věci pro jednou jasný a všechny ho znaly. Až příliš často to bylo obráceně. Sheriam roztřeseným hlasem požádala Aledrin, nejmladší hned po Kwamese, aby došla pro Akarrin a ostatní a přivedla je před sněmovnu. Egwain se rozhodla, že si se Sheriam bude muset po zasedání promluvit. Jestli se bude kronikářka dál chovat takhle, brzy jí nebude k ničemu.

Do stanu vrazila Delana uprostřed hloučku sester, poslední přísedící, a než se kyprá bílá přísedící vrátila se šesti sestrami a dovedla je před Egwain, už seděla na své lavici a přehazovala si šátek přes lokty. Sestry musely nechat pláště venku na chodníku, protože je teď neměly. Delana si je prohlížela a nejistě se mračila. Vypadala udýchaně, jako by sem běžela.

Aledrin měla očividně pocit, že ať už zasedání je nebo není formální, alespoň ona se může chovat správně. „Byly jste povolány před věžovou sněmovnu, abyste vylíčily, co jste viděly," ohlásila se silným tarabonským přízvukem. Spojení tmavě zlatých vlasů a hnědých očí nebylo v Tarabonu vzácné, i když nosila delší vlasy v bílé krajkové síťce, místo aby je měla spletené do copů s korálky. „Žádám vás, abyste o těch věcech mluvily otevřeně, nic nevynechaly a plně zodpověděly všechny otázky. Slibte, že to uděláte, pod Světlem a na svou naději na znovuzrození a spasení, nebo ponesete následky." Starodávné sestry, které vytvořily tuto část obřadu, si dobře uvědomovaly, jakou volnost tři přísahy poskytují. Stačilo trochu vynechat tady, támhle být mírně vágní a význam toho, co sestra řekne, mohl být obrácen vzhůru nohama, aniž by pronesla jediné lživé slovo.

Akarrin pronesla slib hodně hlasitě a poněkud netrpělivě a ostatních pět formálně a sebevědomě. Mnoho sester prožilo celý život, aniž by je předvolaly svědčit před sněmovnou. Aledrin počkala, až poslední všechno zopakuje, než zamířila ke své lavici.

„Řekni nám, co jsi viděla, Akarrin," řekla Moria, jakmile se bílá přísedící odvrátila. Aledrin viditelně ztuhla, a když se usadila, tvář měla dokonale bezvýraznou, ale na lících jí naskočily rudé skvrny. Moria měla počkat. Musela být hodně nervózní.

Podle tradice - existovalo mnohem víc tradic a zvyků než zákonů, a jen Světlo ví, že zákonů bylo víc, než si byl kdo schopen zapamatovat, a během staletí vznikaly zákony, jež často odporovaly těm předchozím, ale tradice a zvyky vládly Aes Sedai stejně jako věžový zákon, možná víc - podle tradice Akarrin směřovala svou odpověď k amyrlin.

„Viděly jsme zhruba kulatou díru v zemi, matko," začala a na zdůraznění skoro u každého slova kývala hlavou. Slova zřejmě volila pečlivě, jako by chtěla zajistit, že to bude všem naprosto jasné. „Původně to možná byl dokonalý kruh, asi jako polovina koule, ale hlína se na několika místech sesula. Celá jáma má přibližně tři míle v průměru a je asi půldruhé míle hluboká." Ozvalo se několik vzdechů a Akarrin se zamračila, jako by se ji snažily přerušit. „Hloubkou si nejsme úplně jisté, protože dno je pokryté ledem a vodou. Myslíme si, že se tam nakonec vytvoří jezero. Na každý pád jsme dokázaly bez větších potíží zjistit přesné místo, kde se nacházíme, a jsme připravené říci, že jáma se nachází tam, kde kdysi stávalo

město nazývané Shadar Logoth.“ Odmlčela se, a dlouho se ozývalo jenom hlasité šustění suknic, jak se Aes Sedai neklidně ošívaly.
Egwain by si nejradši taky poposedla. Světlo, takhle velká jáma by zabrala půlku Tar Valonu! „Máš vůbec tušení, jak tato… jáma… vznikla, Akarrin?“ zeptala se nakonec. Byla dost hrdá na to, jak vyrovnaný má hlas. Sheriam se třásla! Egwain doufala, že si toho nikdo jiný nevšiml. Jednání kronikářky se vždy odráželo na amyrlin. Pokud se kronikářka tvářila ustrašeně, hodně sester si bude myslet, že se bojí i Egwain. A to ona rozhodně nechtěla.
„Každá z nás byla vybrána, protože má jistou schopnost číst pozůstatky, matko. Vlastně jsme v tom lepší než ostatní.“ Takže nebyly vybrány prostě proto, že nikdo silnější neměl zájem. To bylo poučení. To, co Aes Sedai dělaly, bylo málokdy tak prosté, jak to vypadalo na první pohled. Egwain si přála, aby se mohla přestat znovu učit tomu, o čem se domnívala, že se již naučila. „Nisain je v tom nejlepší z nás všech,“ pokračovala Akarrin. „S tvým dovolením, matko, nechám odpovědět ji.“
Nisain si nervózně uhladila tmavé sukně a odkašlala si. Vytáhlá šedá měla silnou bradu a překvapivě modré oči a ve věci zákona a smluv měla jistou pověst, jenže mluvení před sněmovnou jí očividně nesedělo. Dívala se přímo na Egwain, jako někdo, kdo nechce vidět přísedící okolo. „Vzhledem k množství saidaru, které tam bylo použito, matko, nebylo žádným překvapením, že jsme našly pozůstatky skoro tak husté jako sníh.“ V jejím zpěvavém hlase zněl silný murandský přízvuk. „I po tak dlouhé době bych měla být schopná získat představu o tkanivu, co tam bylo setkáno, ale jestli se aspoň trochu podobalo tomu, co znám, nepoznala jsem to. Dokázala jsem jenom sledovat tkanivo, matko, a vůbec to nedávalo smysl. Vůbec žádný. Vlastně to působilo tak cize, že to možná ani nebylo…“ Znovu si odkašlala a polkla a trochu zbledla. „Nemusela to setkat žena. Pochopitelně jsme usoudily, že to musel být Zaprodanec, a tak jsem zkusila rezonanci. My všechny.“ Pootočila se ke svým společnicím a hned se zase obrátila zpátky. Rozhodně se raději dívala na Egwain než na přísedící, které se všechny napjatě předkláněly. „Nepoznám, co tam kdo dělal, kromě toho, že vybral tři míle hlíny, nebo jak to udělal, ale rozhodně tam byl použit i saidín. Rezonance byla tak silná, že jsme ji měly být schopné ucítit. Bylo tam použito mnohem víc saidínu než saidaru, mnohem víc. Jako Dračí hora vedle kopečku. A to je všechno, co můžu říci, matko.“ Stanem to zafučelo, jak sestry přestaly zadržovat dech. Sheriam funěla nejhlasitěji, ale to tak Egwain možná připadalo, protože byla nejblíž.
Egwain se přinutila zachovat klidný výraz. Zaprodanci a tkanivo, které by dokázalo strhnout půlku Tar Valonu. Jestli Malind navrhla útěk, dokáže přimět sestry, aby zůstaly a čelily něčemu takovému? Dokáže opustit Tar Valon a Věž a Světlo ví kolik desítek tisic životů? „Má ještě někdo otázky?“ zeptala se.
„Já mám jednu,“ pronesla Romanda suchým tónem. Její klid to nenarušilo ani o vlásek. „Ale ne pro tyhlety sestry. Jsem si jistá, že jestli už k nim nikdo nic nemá, nemůžou se dočkat, až na ně přestane celá sněmovna civět a ony budou moci odejít.“
Nebylo přímo na ní navrhnout něco takového, ale ani to nebylo proti žádné zvyklosti, a Egwain to tedy nechala být. Jak se ukázalo, nikdo neměl k Akarrin a jejím společnicím žádné otázky, a Romanda jim překvapivě laskavě poděkovala za jejich námahu. A opět to nebylo přímo na ní, aby to udělala.
„Komu chceš svou otázku položit?“ zeptala se Egwain, když se Akarrin a ostatních pět rozešly mezi zvětšující se počet sester, které se tlačily mezi kandelábry a ohřívadly. Jak Romanda říkala, nemohly se dočkat, aby unikly ze středu pozornosti, ale chtěly slyšet, co z jejich práce vzejde. Egwain dalo spoustu práce, aby nemluvila přísně. Romanda se tvářila, že si ničeho nevšimla. Možná si toho opravdu nevšimla.
„Morii,“ řekla. „Od začátku jsme podezíraly Zaprodance. Věděly jsme, že to, co se stalo, vyžadovalo veliké množství síly a bylo to hodně daleko. Ale zjistily jsme jenom, že Shadar Logoth je pryč, a k tomu se dá jedině říci, že světu je bez té díry Stínu líp.“ Mračila se na modrou přísedící takovým způsobem, že by se mnoho Aes Sedai kroutilo jako novicky. „Má otázka zní takto. Změnilo se tím něco pro nás?“
„Mělo by,“ odpověděla Moria a klidně její pohled opětovala. Sice nebyla ve sněmovně tak dlouho jako Romanda, ale přísedící si měly být údajně rovny. „Máme za sebou dlouhé přípravy pro případ, že by proti nám vytáhli Zaprodanci. Každá sestra umí vytvořit kruh, pokud to zvládne, nebo se umí připojit k nějakému, který se tvoří, dokud všechny kruhy nedosáhnou třinácti členek. Každá z nás bude v kruhu, i ty nejnovější novicky.“ Lelaine ostře vzhlédla, ale i když by Morii nejradši vynadala, byly ze stejného adžah, takže se musely aspoň tvářit, že táhnou za jeden provaz. Jen tiskla rty, jak se snažila udržet pusu

zavřenou.
Romanda žádné takové zábrany neměla. „Musíš vysvětlovat, co už všechny vědí? My jme to přece zařídily. Snad jsi to již nezapomněla?“ Tentokrát mluvila kousavě. Ve sněmovně bylo zakázáno dávat najevo hněv, ale ne popichování.
Pokud si však Moria píchnutí všimla, nedala to najevo, jenom si upravila šátek. „Musím to vysvětlit od začátku, protože jsme to nedomýšlely dost daleko. Malind, můžou se naše kruhy postavit tomu, co Akarrin a Nisain popsaly?“
Přes ohnivý pohled se Malind pořád skoro usmívala, ale když teď vstala a podívala se po řadě na všechny přísedící, jako by na ně chtěla svými slovy udělat dojem, tvářila se přísně. „Nemůžou. I když to přeorganizujeme tak, aby nejsilnější sestry byly ve stejném kruhu - a to znamená, že musí žít, jíst a spát společně, jestli se mají okamžitě propojit - i tehdy by to bylo jako myš bojující proti kočce. Dost myší dokáže přemoci i velkou a hladovou kočku, ale nejdřív hodně myší zemře. Jenže jestli zemře příliš mnoho myší, zemře i Bílá věž.“ Stanem znovu proletěl sborový výdech jako závan vzduchu.
Egwain se podařilo udržet tvář v klidu, ale musela se přinutit, aby si přestala mačkat sukně. Co navrhnou, útok, či útěk? Světlo, jak by jim mohla odporovat?
Stejné adžah nebo ne, Lelaine už ten tlak nevydržela. „Co navrhuješ, Morie?“ štěkla. „I kdybychom už dnes znovu sjednotily Věž, fakta to nezmění.“
Moria se pousmála, jako kdyby druhá modrá řekla právě to, v co doufala, že někdo řekne. „My musíme změnit fakta. Současná fakta jsou taková, že i náš nejsilnější kruh je příliš slabý. Nemáme vůbec žádné angrialy, natož sa'angrialy, takže na ně můžeme klidně zapomenout. A nejsem si jistá, jestli je i ve Věži něco, co by nám pomohlo. Jak tedy posílíme naše kruhy? Dost na to, abychom mohly čelit tomu, co se stalo v Shadar Logothu, a zastavit to? Escaralde, co k tomu můžeš dodat?“
Egwain se překvapeně předklonila. Ony pracují spolu. Ale na čem?
Nebyla jediná, kdo si uvědomil, že tři sestry, které svolaly zasedání sněmovny, jsou na nohou. Tím, že Moria a Malind zůstaly stát, daly svůj postoj jasně najevo. Escaralde, maličká hnědá, stála jako královna, a přesto si zřejmě jasně uvědomovala všechny oči, které klouzaly mezi ní, Malind a Morií, zamyšlené mračení a příliš nehybné tváře. Než promluvila, posunula si šátek. Mluvila, jako by přednášela ve třídě, hlas měla slabý, ale energický.
„Ve staré literatuře to stojí jasně, i když ji, obávám se, málokdo studuje. Sbírá spíš prach než čtenářky. Spisy sebrané v prvních letech Věže jasně říkají, že kruhy ve věku pověstí nebyly omezeny na třináct. Přesný mechanismus - měla bych říci přesná rovnováha - je neznámý, ale nemělo by být těžké na to přijít. Pro ty z vás, které jste ve věžové knihovně nestrávily tolik času, kolik byste měly, způsob, jak zvětšit velikost kruhu, vyžaduje…“ Poprvé se zadrhla a viditelně se musela nutit k pokračování, „…vyžaduje včlenění muže, který dokáže usměrňovat.“
Faiselle se prudce vymrštila na nohy. „Co navrhuješ?“ chtěla vědět a okamžitě se zase posadila, jako by si snad někdo mohl myslet, že vstala, aby je podpořila.
„Žádám, aby byla sněmovna vyklizena!“ vykřikla Magla a vstala. Jako Moria, i ona byla z Illianu, a když byla podrážděná, její přízvuk byl silnější. „Tohle je věc, která by se měla projednávat na uzavřeném zasedání sněmovny.“ I ona se poté, co domluvila, okamžitě posadila a potom se mračila, celá shrbená, a zatínala ruce do sukní.
„Obávám se, že na to už je pozdě,“ opáčila Moria. Musela mluvit hodně nahlas, aby ji bylo slyšet přes vzrušené mumlání sester za lavicemi, jež znělo jako bzukot ve velkém úle. „Co bylo řečeno, bylo řečeno, a slyšelo to příliš mnoho sester, aby se to teď někdo pokoušel zarazit.“ Poprsí se jí zvedlo, jak se zhluboka nadechla a ještě zesílila hlas. „Předkládám sněmovně návrh, abychom začaly jednat s Černou věží o tom, že do našich kruhů v případě potřeby přivedeme muže.“ Pokud to ke konci znělo trochu přiškrceně, nebylo divu. Jen málo Aes Sedai to dokázalo vyslovit bez emocí, znechucení, ne-li otevřené nenávisti. Zapadlo to do bzučení hlasů - a vzápětí se na chviličku rozhostilo hrobové ticho.
„To je šílenství!“ Sheriamino zavřeštění to ticho porušilo nejedním způsobem. Kronikářka nezasahuje dojednání sněmovny. Dokonce sem ani nemohla vstoupit bez amyrlin. Sheriam, rudá jako rak, se narovnala, možná aby čelila nevyhnutelnému napomenutí, snad aby se bránila. Sněmovna však měla na starosti jiné věci než ji napomínat.

Přísedící vyskakovaly z lavic a mluvily nebo křičely jedna přes druhou.
„Šílenství to ani zdaleka nepopisuje!“ ječela Faiselle zároveň s Varilin, jež křičela: „Jak se můžeme spojit s muži, kteří dokážou usměrňovat?“
„Ti takzvaní asha'mani jsou pošpinění!“ hulákala Saroiya bez jakékoliv zdrženlivosti, jíž se bílé tolik pyšnily. Ruce měla zaťaté do šátku a třásla se tak, až se jí bílé třásně kývaly. „Pošpinění dotekem Temného!“
„Už jenom navrhnout něco takového je proti všemu, za čím Bílá věž stojí,“ vybuchla hrubě Takima. „Každá žena, jež si říká Aes Sedai, i Aes Sedai, které jsou už dlouho v hrobě, by námi opovrhovaly!“
Magla zašla až tak daleko, že zuřivě hrozila pěstí. „Jenom temná družka může navrhnout něco takového! Jenom temná družka!“ Moria při tom obvinění zbledla a pak zrudla hněvem.
Egwain nevěděla, kde si stojí. Černá věž byla Randovým výtvorem a možná byla potřebná, pokud měli mít nějakou naději na vítězství v Poslední bitvě, jenže asha'mani byli muži, kteří dokázali usměrňovat, čehož se všichni báli tři tisíce let, a usměrňovali Stínem pošpiněný saidín. Rand sám byl muž, jenž uměl usměrňovat, jenže bez něj by Stín při Tarmon Gai'donu vyhrál. Světlo jí pomáhej, že na to hledí tak klidně, ale byla to tvrdá pravda. Ale ať už si o tom myslela cokoliv, věci se začínaly vymykat z rukou.
Escaralde si nadávala s Faiselle a obě řvaly z plných plic. Otevřené urážky! Ve sněmovně! Saroiyu opustily poslední zbytky klidu bílého adžah a ječela na Malind, která zase ječela na ni, aniž by se navzájem poslouchaly. Byl by div, kdyby vůbec rozuměly tomu, co říkají, a možná to bylo i požehnání.
Kupodivu ani Romanda, ani Lelaine od začátku neotevřely pusu, jenom na sebe zíraly. Nejspíš se snažily zjistit, co si o tom myslí ta druhá, jenom proto, aby mohly udělat pravý opak. Magla slezla z lavice a mířila k Morii, mračíc se jako někdo, kdo se chystá prát. Pěsti měla zaťaté. Šátek s vyšívanými liánami jí spadl na zem, ale ona si toho nevšímala.
Egwain vstala a uchopila pravý zdroj. S výjimkou jistých přesně popsaných funkcí bylo usměrňováni ve sněmovně zakázáno - další ze zvyků, jenž ukazoval na temnější dny v historii sněmovny - ale ona spletla prosté tkanivo ze vzduchu a ohně. „Sněmovně byl předložen návrh,“ pronesla a vypustila saidar. Nebylo to tak těžké jako kdysi. Ne snadné, ani zdaleka ne, ale ne těžké. Vzpomínka na sladkost jediné síly zůstávala, dost, aby jí to vystačilo do příště.
Její slova, zesílená tkanivem, zaduněla stanem jako hromobití. Aes Sedai sebou cukaly a zakrývaly si uši. Následné ticho znělo neuvěřitelně hlasitě. Magla na ni užasle zírala a pak sebou trhla, jak si uvědomila, že stojí skoro u lavic modrých. Honem sebrala ze země šátek a spěchala na své sedadlo. Sheriam otevřeně brečela. Tak hlasité to přece určitě nebylo.
„Sněmovně byl předložen návrh,“ zopakovala Egwain do ticha. Po tom jedinou silou zesíleném ryku jí vlastní hlas zvonil v uších. Možná to bylo hlasitější, než si myslela. To tkanivo nebylo určeno k tomu, aby bylo použito v uzavřeném prostoru, i když byl uzavřen jen záplatovanými stěnami. „Jak promluvíš na podporu spojenectví s Černou věží, Morie?“ Jakmile domluvila, posadila se. Kde si v tomhle stojí ona? Jaké problémy z toho vzniknou jí? Jak by se to dalo využít? Světlo jí pomáhej, tohle byly první dvě věci, které ji napadly. Přála si, aby si Sheriam utřela oči a začala se chovat rozumně. Amyrlin potřebovala svou kronikářku, ne nějakou padavku.
Chvíli trvalo, než byl znovu nastolen pořádek. Přísedící si urovnávaly šaty a zbytečně si uhlazovaly sukně, vyhýbaly se pohledu jedna na druhou a zvlášť se nedívaly na přihlížející sestry, tlačící se za lavicemi. Některé přísedící měly na tvářích rudé skvrny, které neměly nic společného s hněvem. Přísedící na sebe neřvou jako pacholci při stříhání ovcí. A zvlášť ne před ostatními sestrami.
„Stojíme přede dvěma zdánlivě nepřekonatelnými problémy,“ řekla Moria nakonec. Už se zase ovládala a byla klidná, avšak líce měla stále zarudlé. „Zaprodanci získali zbraň - znovu ji objevili nebo vymysleli, protože kdyby ji měli už dřív, určitě by ji použili - zbraň, proti níž nic nezmůžeme. Zbraň, proti níž nemáme šanci, i když jenom Světlo ví, proč bychom něco takového chtěly, ale nejdůležitější je, že použití té zbraně nemůžeme zarazit ani přežít. A zároveň se ti… asha'mani… množí jako plevel. Spolehlivé zprávy říkají, že jich je téměř tolik, co žijících Aes Sedai. I kdyby bylo to číslo nafouknuté, nemůžeme si dovolit předpokládat, že je příliš přehnané. A každý den přicházejí další. Špehové se příliš shodují, aby to bylo cokoliv jiného. Pochopitelně bychom měly ty muže zkrotit, ale kvůli Draku Znovuzrozenému je musíme nechat na pokoji. Musíme to nechat na později, a hořká pravda je, že už je na to stejně příliš

pozdě. Je jich příliš mnoho. Možná bylo pozdě už tehdy, když jsme zjistily, co dělají.
Když ty muže nemůžeme zkrotit, musíme je nějak ovládnout. V dohodě s Černou věží - spojenectví je příliš silné slovo - v pečlivě formulované dohodě můžeme udělat první kroky k ochraně světa před nimi. Taky je můžeme přivést do našich kruhů.“ Varovně zvedla prst a přelétla pohledem lavice, ale dál mluvila chladně a ovládané. A rázně. „Musíme dát jasně najevo, že prameny bude vždycky splétat sestra - já tu nenavrhuji, abychom nechaly muže ovládat propojený kruh! - ale s muži můžeme kruhy zvětšit. S požehnáním Světla se nám je třeba podaří zvětšit natolik, abychom mohly čelit té zbrani Zaprodanců. Tak zabijeme dva zajíce jedním kamenem. Akorát že tito zajíci jsou lvi, a jestli ten kámen nehodíme, jeden z nich nás určitě zabije. Tak je to prosté.“
Rozhostilo se ticho. Jen Sheriam se krčila kousek od Egwain, ramena se jí třásla a ještě nepřestala brečet.
Pak si Romanda ztěžka povzdechla. „Snad se nám podaří zvětšit kruhy tak, abychom se mohly postavit Zaprodancům,“ pronesla tiše, ale tak měla její slova větší váhu, než kdyby křičela. „Snad se nám podaří ovládnout asha'many. Snad je v obou případech slabé slovo.“
„Když se topíš,“ opáčila Moria stejně tiše, „chytáš se každé větve, která plave kolem, i když, dokud ji nechytíš, nevíš jistě, jestli tě udrží. Ještě se nám nezavřela voda nad hlavou, Romando, ale topíme se. Topíme se.“
Znovu to ticho, až na Sheriamino fňukání. Copak se už vůbec neumí ovládat? Nicméně žádná z přísedících se netvářila vesele, ani Moria, Malind a Escaralde. Neměly před sebou příjemné vyhlídky. Delana dokonce zezelenala a taky vypadala, že začne zvracet.
Egwain se znovu postavila, aby pronesla požadovanou otázku. I když bylo navrženo něco nemyslitelného, obřady bylo třeba dodržovat. Možná víc než dřív. „Kdo stojí proti tomuto návrhu?“
Teď nedostatek řečnic rozhodně nebyl, i když se všechny ovládaly natolik, aby se řídily protokolem. Několik přísedících se pohnulo naráz, ale Magla byla na nohou první, a ostatní se posadily, aniž by dávaly najevo netrpělivost. Faiselle byla na řadě po Magie a potom přišla Varilin, po ní Saroiya a nakonec Takima. Všechny mluvily dlouho, Varilin a Saroiya téměř na hranici zakázaných proslovů, a velice výmluvně. Křeslo přísedící nezískala žádná Aes Sedai, která nedokázala být v případě potřeby výmluvná. Přesto bylo brzy jasné, že se jen opakují, pouze používají jiná slova.
O Zaprodancích a jejich zbrani se žádná nezmínila. Hlavním tématem byla Černá věž, Černá věž a asha'mani. Černá věž byla snětí na tváří země, stejně velkou hrozbou pro svět jako Poslední bitva. Už samotné její jméno naznačovalo sepětí se Stínem, nemluvě o tom, že bylo otevřenou urážkou Bílé věže. Ti takzvaní asha'mani - nepoužily výraz „takzvaní“, ani to neříkaly s opovržením. Ve starém jazyce to znamenalo „ochránci“, a oni byli všechno jen ne ochránci - ti takzvaní asha'mani byli muži, kteří dokážou usměrňovat! Muži odsouzení k šílenství, pokud je dřív nezabije mužská polovina pravého zdroje. Šílenci vládnoucí jedinou silou. Od Magly po Takimu do toho všechny vložily veškerou hrůzu, jakou cítily. Tři tisíce let hrůzy a Rozbití světa předtím. Muži jako tihle zničili svět, zničili věk pověstí a změnily tvář světa. A od nich se žádalo, aby s nimi uzavřely spojenectví. Pokud to udělají, budou je nenávidět všechny národy, a oprávněně. Budou jimi opovrhovat všechny Aes Sedai, a oprávněně. To nelze. Prostě nelze.
Když se Takima konečně posadila a upravila si šátek, spokojeně se usmívala. Společně se jim podařilo vylíčit asha'many jako mnohem děsivější a nebezpečnější, než byli Zaprodanci a Poslední bitva dohromady. Možná se dokonce vyrovnají samotnému Temnému.
Jelikož s obřadními otázkami začala Egwain, bylo na ní, aby to uzavřela, a tak vstala a řekla: „Kdo stojí za dohodou s Černou věží?“ Předtím si jenom myslela, že je ve stanu ticho. Sheriam se konečně ovládla, i když se jí na tvářích dál leskly slzy, ale v tom tichu znělo i její polknutí hlasitě jako křik.
Samalin se postavila vedle Malind, a najednou to zašustilo, Salita, Berana a Aedrin se postavily společně a Kwamesa byla jenom o chvilku za nimi. Stálo devět přísedících a dál se nic nedělo. Egwain si uvědomila, že si hryže ret, a honem toho nechala a jen doufala, že si toho nikdo nevšiml. Stále na rtu cítila zuby. Doufala, že jí neteče krev. Ne že by se na ni někdo díval. Všechny Aes Sedai zřejmě zadržovaly dech.
Romanda seděla a mračila se na Salitu, jež hleděla přímo před sebe, tvář popelavou a chvějící se rty. Tairenská sestra možná nedokázala skrýt svůj strach, ale šla si pevně za svým. Romanda pomalu kývla a

k překvapení všech vstala. I ona se rozhodla porušit zvyk. „Občas," utrousila a dívala se na Lelaine, „musíme udělat i věci, které bychom raději neudělaly."
Lelaine se šedovlasé žluté podívala do očí. Obličej měla jako vymodelovaný z porcelánu a nepatrně zvedla bradu. A potom náhle vstala a netrpělivě se podívala na Lyrelle, která chvíli civěla s otevřenou pusou, než se také zvedla.
Zíraly všechny. Žádná žena nevydala ani hlásku. Bylo hotovo.
Tedy skoro hotovo. Egwain si odkašlala a snažila se upoutat pozornost Sheriam. Teď byla na řadě kronikářka, jenomže Sheriam si jen otírala slzy a dívala se po lavicích, jako by počítala, kolik přísedících stojí, a doufala, že se prve přepočítala. Egwain si odkašlala hlasitěji a zelenooká žena sebou trhla a obrátila se k ní. I pak jí trvalo věčnost, než si vzpomněla, co má za povinnosti.
„Menší konsenzus platí," ohlásila nejistým hlasem, „budeme usilovat o dohodu s… s Černou věží."
Zhluboka se nadechla, pořádně se narovnala a její hlas získal na síle. Byla zpátky na známé půdě. „V zájmu jednoty žádám o větší konsenzus."
To bylo silné volání. I ve věcech, které bylo možné rozhodnout menším konsenzem, se vždy dávala přednost jednohlasné volbě. Jejímu dosažení mohly předcházet hodiny i dny debat, ale nepřestávalo se, dokud všechny přísedící nesouhlasily nebo nebylo jasné jako voda, že k dohodě nedojde. Toto volání vnímala každá sestra. Delana se zvedla jako loutka, s níž někdo pohybuje proti její vůli, a nejistě se rozhlížela.
„S tímhle nemůžu souhlasit," prohlásila Takima proti veškeré slušnosti. „Ať řekne kdokoliv cokoliv, ať tu budeme sedět sebedéle, nemůžu a nebudu! Ne-bu-du!"
Nikdo jiný už nevstal. Ano, Faiselle se vrtěla na lavici a pohnula se, jako kdyby chtěla vstát, upravila si šátek a celé to zopakovala. Nikdo jiný se nepohnul. Saroiya si hryzala klouby na ruce a tvářila se vyděšeně a Varilin vypadala, jako by dostala ránu kladivem mezi oči. Magla svírala okraj lavice a tupě zírala na koberec před sebou. Očividně cítila, jak se na ni Romanda mračí, ale jenom se nahrbila.
Takima to měla ukončit. Nemělo smysl usilovat o větší konsenzus, když někdo jasně sdělil, že nevstane. Ale Egwain se rozhodla také porušit slušnost a protokol. „Je tu někdo, kdo má pocit, že kvůli tomu musí opustit své křeslo?" zeptala se rázně.
Ozvalo se lapání po dechu, Egwain však dech zadržovala. Tohle je mohlo zlomit, ale lepší teď a veřejně, pokud to mělo přijít. Saroiya se rozčileně rozhlédla, nikdo jiný se už nepohnul.
„Tak budeme pokračovat," pokračovala Egwain. „Opatrně. Chvíli potrvá, než naplánujeme, jak přesně k Černé věži přistupovat a co říci." Byl čas použít několik bezpečnostních opatření. Světlo, než tohle vyřídí, uštve se. „Pro začátek, jsou nějaké návrhy ohledně našeho… poselstva?"

KAPITOLA SEDMÁ
V noci

Dávno předtím než zasedání skončilo, měla Egwain zadek z tvrdé dřevěné lavice i přes složený plášť úplně znecitlivělý. A jak poslouchala nekonečné dohadování, zatoužila mít znecitlivělé i uši. Sheriam, jež musela stát, začala přešlapovat, jako by toužila po židli. Nebo by si možná ráda jen sedla na koberec. Egwain mohla odejít a osvobodit sebe i Sheriam. Nic nevyžadovalo, aby tu amyrlin zůstala, a její poznámky ostatní poslouchaly jen ze zdvořilosti, načež se znovu vrhly do hovoru tam, kde skončily. Tohle nemělo nic společného s válkou a sněmovna jí nehodlala dovolit sáhnout na otěže. Mohla odejít kdykoliv - jen by kvůli vyžadované obřadnosti na chvíli přerušila hádky - ale bála se, že kdyby to udělala, ráno by ze všeho nejdřív dostala do ruky plně vypracovaný plán, jejž by přísedící již prováděly, a ona by neměla tušení, co se na ni řítí, dokud by si ho nepřečetla. Přinejmenším tohoto se bála na začátku. Už nebylo překvapivé, kdo mluvil nejdéle. Magla, Saroiya, Takima, Faiselle a Varilin se všechny viditelně vztekaly, když slovo dostala jiná přísedící. Ovšemže přijaly rozhodnutí sněmovny, alespoň na povrchu. Nemohly dělat nic jiného než se vzdát svých křesel. Ale jakkoliv sněmovna usilovně bojovala o konsenzus, jakmile bylo rozhodnuto o tom, kudy se dát, byť v menším konsenzu, pak se očekávalo, že po této cestě půjde každá, nebo aspoň nebude překážet. V tom byl zádrhel. Co přesně je překážení? Žádná z těch pěti samozřejmě nepromluvila proti přísedící ze svého adžah, ale ostatní čtyři vyskočily pokaždé, když nějaká přísedící usedla, a všech pět v případě, že dotyčná byla modrá. A ať už

mluvila kterákoliv z nich, velmi přesvědčivě vysvětlovala, proč se předchozí mluvčí naprosto mýlí a proč jenom směřuje ke katastrofě. Ne že by zatím Egwain viděla nějakou skutečnou stopu po tajné dohodě. Stejně ostražitě sledovaly sebe navzájem jako všechny ostatní, mračily se na sebe a očividně nedůvěřovaly těm druhým, že jejich námitky správně přednesou.

Na každý pád jenom máloco z toho, co bylo navrženo, došlo potvrzení. Přísedící se nedokázaly shodnout na tom, kolik sester by měly do Černé věže poslat a kolik z každého adžah, kdy by je měly poslat, co musí požadovat, s čím by měly souhlasit a co bez váhání odmítnout. Navrch všechna adžah kromě žlutého se považovala za jedinečně kvalifikovaná vést poselstvo. Kwamesa trvala na tom, že cílem je vyjednat nějakou smlouvu, a Escaralde tvrdila, že pro takový neslýchaný podnik je nutná znalost historie. Berana dokonce poukázala, že takováto dohoda musí být přijata nanejvýš racionálně. Jednání s asha'many jistě probudí mnohé vášně a všechno kromě chladné logiky zajisté povede k okamžité katastrofě. Ve skutečnosti se kvůli tomu značně rozvášnila. Romanda chtěla, aby oddíl vedla žlutá, ale protože tam bude těžko někdo potřebovat léčení, omezila se na umíněné naléhání, že sestra z kteréhokoliv jiného adžah by se mohla nechat ovlivnit zvláštními zájmy svého adžah a zapomenout, proč to dělají.

Přísedící ze stejného adžah se navzájem podporovaly jen do té míry, aby to nevypadalo, že spolu otevřeně nesouhlasí, a žádná dvě adžah nebyla ochotná se shodnout na čemkoliv kromě toho, že je do Černé věže třeba vyslat poselstvo. Zatím se hádaly i kvůli tomu, má-li se to vůbec nazývat poselstvo, dokonce i ty, které návrh zpočátku podporovaly. Morii samotnou už celá představa děsila.

Egwain nebyla jediná, koho neustálé námitky a protinámitky unavily. Všechno bylo rozžvýkáno tak dokonale, že nic nezůstalo a muselo se začít znovu od začátku. Sestry odcházely a jiné přicházely, aby po několika hodinách zase odešly. Když ale Sheriam konečně pronesla obřadné: „Odejděte nyní ve Světle," byla už noc a kromě Egwain a přísedících tu zůstalo jen několik desítek sester. Některé přísedící vypadaly, jako by je prohnaly mandlem. A nerozhodly vůbec nic kromě toho, že je třeba další jednání, než budou moci o něčem rozhodnout.

Venku visel na sametově černé obloze poprášené třpytícími se jizvami bledý půlměsíc a bylo hrozně zima. Když Egwain odcházela, dělala se jí u úst pára. Cestou se usmívala a poslouchala, jak se za ní přísedící rozcházejí. Některé se ještě hádaly. Romanda a Lelaine šly spolu, ale vysoký hlas žluté se nebezpečně blížil ječeni a modrá nebyla o moc pozadu. Obvykle se hádaly, pokud spolu musely být, ale tohle bylo poprvé, kdy je Egwain viděla, jak to dělají, i když nemusí. Sheriam jí nepříliš nadšeně nabídla, že donese hlášení o opravách vozů a o píci, o něž požádala ráno, ale ani se nepokoušela skrýt úlevu, když ji Egwain poslala do postele. S chvatným pukrletem odběhla do noci. Ve většině stanů byla tma, jen měsíc na ně vrhal slabé světlo. Pouze několik sester zůstávalo vzhůru po setmění. Lampového oleje a svíček nebyl nikdy nadbytek.

V této chvíli se Egwain zdržení hodilo, ale to nebyl důvod, proč se usmívala. Někdy během všeho toho dohadováni ji úplně přešla bolest hlavy. Dnes v noci nebude mít problémy s usínáním. Halima to sice vždycky napravila, ale po jejích masážích měla protivné sny. No, i bez nich se jí málokdy zdálo něco příjemného, jenže tyhle byly temnější než ostatní a ona si z nich kupodivu nic nepamatovala kromě toho, že byly temné a znepokojivé. Obě věci nepochybně pocházely z pozůstatků bolesti, na něž Haliminy prsty nedosáhly. Naučila se pamatovat si všechny sny. Musela si je pamatovat. Nicméně když ji dnes nebolela hlava, neměla by mít problémy a snění bylo to nejmenší, co musela udělat.

Jako sněmovna a její pracovna, i její stan stál na kousku volnějšího prostoru s vlastním dřevěným chodníkem. Nejbližší stany byly o několik sáhů dál, aby měla amyrlin trochu soukromí. Alespoň tak jí to vysvětlily. Mohla to být dokonce pravda. Egwain z al'Vereů už nebyla bezvýznamná. Stan nebyl velký, o stranách čtyři kroky na délku, a uvnitř bylo málo místa, když tam byly čtyři mosazí obité truhlice plné šatů, dvě palandy a kulatý stoleček, bronzové ohřívadlo, stojan s umyvadlem, stojací zrcadlo a jedno z několika málo skutečných křesel v táboře. Byl to prostý kousek, jednoduše vyřezávaný, ale bylo pohodlné, a pro ni to byl velký přepych, když si mohla složit nohy pod sebe a číst si. Tedy když měla čas na čtení pro zábavu. Druhá palanda byla pro Halimu, a Egwain překvapilo, když zjistila, že na ni druhá žena už nečeká. Stan však nebyl prázdný.

„Ke snídani jsi měla jenom chleba, matko," mírně ji napomenula Chesa, když Egwain vstoupila. Její

komorná, v prostých šedých šatech téměř obtloustlá, seděla na stoličce a ve světle olejové lampy štupovala punčochy. Byla hezká, ale občas to vypadalo, že pro ni pracuje už celou věčnost, a nejenom od Salidaru. Rozhodně se chovala směle jako stará služka, včetně toho, že Egwain hubovala. „V poledne jsi nejedla nic, pokud vím," pokračovala a zvedla sněhobílou punčochu, aby pořádně viděla na díru, kterou látala na patě, „a večeře ti vystydla už dobře před hodinou. Nikdo se mě neptá, ale kdyby ano, řekla bych, že ty tvoje bolesti hlavy pocházejí od toho, že nejíš. Jsi moc hubená."
S tím konečně odložila punčochu do košíku a rychle vstala, aby Egwain vzala plášť. Přitom vykřikovala, že je Egwain studená jako led. To byl podle ní další důvod k bolestem hlavy. Aes Sedai si chodily a nevšímaly si zimy či horka, ale jejich tělo poznalo, co se děje. Nejlepší je v zimě se pořádně oblékat. A nosit červené spodničky. Každý ví, že červenaje nejteplejší. I jezení pomáhá. Prázdný žaludek vždycky vede k třesavce. Ji přece nikdy nikdo neviděl se třást, nebo ano?
„Děkuju, mami," pronesla Egwain nadneseně, čímž si vysloužila frknutí. A šokovaný pohled. Přese všechno se Chesa držela toho, co je správné, až vedle ní Aledrin vypadala nedbalá. I když Chesa dbala hlavně na ducha pravidel, ne na jejich doslovnou podobu. „Dnes večer mě hlava nebolí, díky tomu tvému čaji." Možná to bylo tím čajem. Jakkoliv byl ohavný, jako lék nebyl o nic horší než sezení při jednání sněmovny, trvajícím víc než půl dne. „A nemám moc velký hlad. Rohlík bude stačit."
Pochopitelně to nebylo tak prosté. Vztah mezi paní a služkou není nikdy prostý. Žily vedle sebe a služka ji viděla, když jí bylo nejhůř, a znala všechny její chyby a slabé stránky. Před komornou se nic neutají. Chesa remcala a nadávala celou dobu, co Egwain pomáhala se svlékáním, a nakonec, když byla Egwain zabalená v županu - z červeného hedvábí s nabíranou murandskou krajkou a květinovou výšivkou, což byl dar od Anaiyi - ji nechala sundat plátýnko z podnosu na kulatém stolečku.
Čočka v misce ztuhla, ale to napravilo menší usměrnění, a s první lžící Egwain zjistila, že hlad opravdu má. Vyjedla misku do čista, snědla i kousek modrého sýra, poněkud seschlé olivy a dva křupavé rohlíky, i když z nich musela vybrat červy. Protože nechtěla hned usnout, vypila jen jeden pohár svařeného vína, které také potřebovalo přihřát a bylo trochu nahořklé, ale Chesa se pochvalně usmívala, jako by Egwain všechno na podnose snědla. Když nahlédla na talíře, zjistila, že kromě pecek z oliv a drobků opravdu snědla všechno.
Jakmile se uložila na úzké palandě pod dvěma měkkými vlněnými pokrývkami a husím peřím nacpanou peřinou, vytaženou až k bradě, Chesa vzala podnos a odcházela, ale ve vchodu se ještě zastavila. „Mám se vrátit, matko? Kdyby tě začala bolet hlava… No, ta ženská si jistě našla společnost, jinak by tu byla." Když říkala „ta ženská", otevřeně se mračila. „Mohla bych ti uvařit další čaj. Mám ho od formana, který tvrdil, že na léčení bolestí hlavy je nejlepší. A taky kloubů a zkaženého žaludku."
„Opravdu si myslíš, že je do větru, Cheso?" zamumlala Egwain. Pod pokrývkami jí už začínalo být teplo a byla ospalá. Chtělo se jí spát, ale ne hned. Hlavu a klouby a žaludek? Nyneiva by se nad tím rozbrečela smíchy. Nakonec možná to bolení hlavy přece jen zahnalo žvanění sester. „Halima asi flirtuje, ale nemyslím, že to někdy zašlo dál než k flirtování."
Chesa chvíli jen špulila rty. „Jsem z ní… nervózní, matko," přiznala nakonec. „Něco na ní prostě není v pořádku. Cítím to pokaždé, když se objeví. Je to jako takový ten pocit, že se k tobě někdo plíží zezadu, nebo když si uvědomím, že mě při koupání pozoruje muž, nebo…" Zasmála se, ale vesele to neznělo. „Neumím to popsat. Prostě na ní něco nesedí."
Egwain si povzdechla a zachumlala se hlouběji do pokrývek. „Dobrou noc, Cheso." Krátce usměrnila a zhasla lampu, takže se stan ponořil do tmy. „Dneska v noci se jdi vyspat do vlastní postele." Halimu by mohlo rozčílit, kdyby přišla a našla na své palandě někoho jiného. Opravdu ta žena zlomila ruku muži? Ten muž ji musel nějak vyprovokovat.
Dnes v noci chtěla mít sny, klidné sny - alespoň sny, které by si zapamatovala, i když z těch bylo jen pár, jež by lidé nazvali klidnými - ale nejdřív musela vstoupit do jiného druhu snu. Nepotřebovala k tomu ani jeden z těch ter'angrialů, které sněmovna tak přísně strážila. Vklouznout do lehkého transu bylo snadné, zvlášť když byla tak utahaná, a…
…bez těla, jen se vznášela v nekonečné černi obklopená nekonečným mořem světel, obrovským vírem maličkých teček zářících jasněji než hvězdy. To byly sny všech lidí na světě, lidí na všech světech, jež existovaly či mohly existovat, na světech tak divných, že je ani nedokázala pochopit, a všechny tyto sny

byly vidět v této nepatrné mezeře mezi Tel'aran'rhiodem a bdělým světem, v nekonečném prostoru mezi realitou a sny. Některé sny poznala od podívání. Všechny vypadaly stejné, ale ona je poznala stejně jistě, jako znala tváře svých sester. Některým se vyhýbala. Rand si své sny vždy chránil a ona se bála, že by to mohl zjistit, kdyby se do nich pokusila nahlédnout. A jeho štít by jí stejně zabránil cokoliv uvidět. Škoda že ze snů nepoznala, kde se dotyčný nachází. Dvě světelné tečky tu mohly být vedle sebe a ti, jimž se zdály, tisíc mil daleko od sebe. Její pozornost upoutal Gawynův sen a ona rychle utekla. V jeho snech číhalo zvláštní nebezpečí, a nebylo jen v tom, že se do nich chtěla ponořit. Nad Nyneiviným snem zaváhala a zatoužila do ní vpravit strach ze Světla, ale Nyneivě se dařilo ji zatím ignorovat, a Egwain by ani nenapadlo vtáhnout ji do Tel'aran'rhiodu proti její vůli. Takové věci dělávali Zaprodanci. Ale lákalo ji to.

Pohybovala se, aniž by se pohnula, a pátrala po jednom spícím. Tedy po jednom ze dvou. Oba budou vhodní. Světla jako kdyby se kolem ní roztočila, míhala se tak rychle, že z nich byly rozmazané šmouhy, zatímco ona nehybně proplouvala tím hvězdným mořem. Doufala, že aspoň jeden z těch dvou, po kterých toužila, už usnul. Světlo ví, že bylo dost pozdě pro každého. Nejasně si uvědomovala své tělo v bdělém světě a cítila, jak potlačuje zívnutí a pod pokrývkami si přitahuje kolena k bradě.

Pak zahlédla světýlko, po němž pátrala, a to se před ní rozšířilo a hnalo se blíž, z hvězdičky na obloze se změnilo v měsíc a pulsovalo jako dýchající tvor. Pochopitelně se ho nedotkla. To mohlo vést k nejrůznějším komplikacím i s tímto spícím. Kromě toho by bylo trapné vklouznout někomu do snu náhodně. Vůlí pronikla přes vlasově tenký prostor, jenž zbýval mezi ní a snem, a opatrně promluvila, aby to neznělo jako křik. Neměla tělo, neměla ústa, ale promluvila.

ELAIN, TADY JE EGWAIN. SEJDEME SE NA OBVYKLÉM MÍSTĚ. Nemyslela si, že by ji někdo jiný mohl zaslechnout, aniž by to věděla, ale nemělo smysl zbytečně riskovat.

Světýlko najednou zhaslo. Elain se probudila. Ale bude si to všechno pamatovat a bude vědět, že ten hlas nebyl jen součástí jejího snu.

Egwain se posunula… stranou. Nebo to možná bylo spíš jako dokončení kroku, když prve nakročila. Mohlo to být obojí. Posunula se a…

…a stála v malé místnosti, kde byl pouze poškrábaný dřevěný stůl a židle s rovnými opěradly. Za oběma okny byla vidět hluboká tma, ale uvnitř bylo jakési zvláštní světlo, jiné než světlo měsíce, lampy nebo slunce. Zdánlivě nepřicházelo odnikud, prostě tu bylo. Ale docela stačilo, aby ta ubohá, smutná místnost byla jasně vidět. Zaprášené dřevěné panely byly prolezlé červotočem a rozbitými okenními tabulkami dovnitř padal sníh na hromádku větviček a suchého listí. Tedy spíš byl na podlaze občas sníh a občas větvičky a suché listí. Stůl a židle zůstávaly tam, kde stály, ale kdykoliv se podívala stranou a zase zpátky, sníh mohl být pryč a větvičky a hnědé listí někde jinde, jako by je rozprášil vítr. Přesouvaly se dokonce i tehdy, když se na ně dívala. Už jí to nepřipadalo o nic divnější než pocit, že ji sleduje někdo neviditelný. Obojí nebyla pravda, tak to prostě v Tel'aran'rhiodu chodilo. Byl to odraz skutečnosti a sen, vše promíchané dohromady.

Celý svět snů působil prázdně, ale tahle místnost měla jakousi dutou prázdnotu, jež mohla být pouze na místě, které bylo v bdělém světě skutečně opuštěné. Před nemnoha měsíci bývala tahleta malá místnost pracovnou amyrlin, hostinec se nazýval Menší věž a vesnice Salidar, vyrvaná lesu, kypěla životem, neboť byla jádrem odporu proti Elaidě. Když teď vyjde ven, uvidí, jak sněhem uprostřed ulice, která byla tak pečlivě vyplená, prorůstají stébla nové trávy. Sestry do Salidaru stále cestovaly, aby navštívily holubníky, protože se každá bála, aby holub, kterého pošle právě její špeh, nepadl do rukou jiné, ale pouze v bdělém světě. Zajít k holubníkům nyní by bylo asi stejně užitečné jako přát si, aby ji holubi zázrakem našli. Krotká zvířata neměla ve světě snů odraz a nic, co se tu stalo, se nemohlo dotknout bdělého světa. Sestry s přístupem ke snovým ter'angrialům navštěvovaly jiná místa než nějakou opuštěnou díru v Altaře, a nikdo jiný neměl důvod sem ani ve snu chodit. Tohle bylo jedno z míst na světě, kde si mohla být Egwain jistá, že ji nikdo nepřekvapí. Ukázalo se, že na mnoha ostatních jsou nezvaní hosté. Nebo hluboký smutek. Nenáviděla pohled na to, co se stalo s Dvouříčím od jejího odchodu.

Jak tak čekala, než se objeví Elain, snažila se potlačit svou obvyklou netrpělivost. Elain nebyla snílek, musela použít ter'angrial. A určitě bude chtít povědět Aviendze, kam jde. Přesto, jak se minuty vlekly, začala podrážděně přecházet sem a tam. Tady čas plynul jinak. Hodina v Tel'aran'rhiodu mohla být v

bdělém světě minutou, nebo obráceně. Elain mohla být rychlá jako vítr. Egwain si překontrolovala oděv, šedé jezdecké šaty se složitou zelenou výšivkou na živůtku a v širokých pruzích na lemu rozdělené sukně - myslela snad na zelené adžah? - a prostá stříbrná síťka na vlasech. A samo sebou měla kolem krku amyrlininu štolu. Honem ji nechala zmizet, ale po chvíli jí dovolila se znovu objevit. Vlastně šlo o to, že ji nechala se vrátit, ne že by na ni vědomě myslela. Štola byla součástí toho, jak teď uvažovala, a s Elain si potřebovala promluvit jako amyrlin.

Ale žena, která se konečně objevila v místnosti, prostě se v jednom okamžiku zjevila, nebyla Elain, nýbrž Aviendha, překvapivě oděná ve stříbrem vyšívaném modrém hedvábí se světlou krajkou na límci a rukávech. Těžký náramek z vyřezávané slonoviny proto vypadal na těchto šatech stejně nepatřičně jako snový ter'angrial, který jí visel na řemínku kolem krku. Byl to podivně pokroucený kamenný kroužek s barevnými flíčky.

„Kde je Elain?“ zeptala se Egwain úzkostlivě. „Stalo se jí něco?“

Aielanka se na sebe polekaně podívala a náhle byla v tmavé nabírané sukni a bílé haleně s tmavou loktuší přehozenou přes ramena a tmavým šátkem v narudlých vlasech, které jí teď visely až k pasu, i když Egwain tušila, že v bdělém světě budou kratší. Ve světě snů bylo všechno proměnlivé. Kolem krku se Aviendze objevil stříbrný náhrdelník, proužky složitě propojených koleček, jež Kandořané nazývali sněhové vločky, který jí Egwain kdysi dala. Připadalo jí to tak dávno. „Nedokázala to použít,“ řekla Aviendha a slonovinový náramek jí sklouzl po zápěstí, když se dotkla pokrouceného kroužku na řemínku nad druhým náhrdelníkem. „Prameny jí unikaly. To kvůli dětem.“ Náhle se zazubila a smaragdové oči jí málem zazářily. „Občas se umí nádherně navztekat. Hodila ten kroužek na zem a dupala po něm.“

Egwain frkla. Děti? Takže jich bude víc než jen jedno. Zvláštní, Aviendha se hravě vypořádala s tím, že Elain čeká dítě, třebaže byla Egwain přesvědčená, že Randa miluje rovněž. Aielské způsoby byly prapodivné, to přinejmenším. Egwain by si to však o Elain nemyslela! A o Randovi! Nikdo jí vlastně neřekl, že otcem je on, a ona se na něco takového mohla těžko vyptávat, jenže uměla počítat a velice pochybovala, že by se Elain vyspala s jiným mužem. Uvědomila si, že na sobě má pevné sukno, tmavé a silné, a loktuši mnohem tlustší než Aviendha. Dobrý dvouříčský oděv. Takové šaty ženy nosily, když zasedaly v ženském kroužku. Kupříkladu když si nějaká hlupačka nechala udělat dítě a nehodlala se vdát. Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila, a byla zpátky v zeleně vyšívaných jezdeckých šatech. Zbytek světa nebyl stejný jako Dvouříčí. Světlo, viděla hodně, aby to věděla. Nemuselo se jí to líbit, ale musela s tím žít.

„Hlavně pokud je ona a… děti… v pořádku.“ Světlo, kolik? Víc než jedno by mohlo znamenat potíže. Ne, nebude se ptát. Elain má určitě tu nejlepší porodní bábu v celém Caemlynu. Lepší bude honem změnit téma. „Neslyšela jsi něco o Randovi? Nebo o Nyneivě? Ráda bych si s ním promluvila, takhle s ním utýct.“

„Ani o jednom z nich jsme nic neslyšely,“ odpověděla Aviendha a upravila si loktuši stejně pečlivě jako Aes Sedai, jež se snaží vyhnout pohledu do očí amyrlin. Nemluvila taky opatrně?

Egwain mlaskla, jak se na sebe zlobila. Opravdu začínala vidět spiknutí všude a podezírala každého. Rand se někde schovává, tak to je. Nyneiva je Aes Sedai, svobodná, a může si dělat, co se jí zachce. I když amyrlin něco přikázala, Aes Sedai si stejně obvykle našly způsob, jak udělat přesně to, co chtěly. Ale amyrlin stejně hodlala Nyneivu z al'Mearů řádně usadit, jakmile ji jednou dostane do spárů. A ohledně Randa… „Obávám se, že se k vám blíží potíže,“ řekla.

Na stole se objevil stříbrný čajník na podnose z tepaného stříbra se dvěma šálky z tenkého zeleného porcelánu. Z hubičky stoupala pára. Mohla nechat objevit čaj už rovnou v šálcích, ale nalévat ho jaksi bylo součástí toho, když se někdo pozve na čaj, i když je to jenom pomíjivý čaj asi stejně skutečný jako sen. Člověk mohl zemřít žízní, kdyby se pokoušel pít to, co našel v Tel'aran'rhiodu, natož to, co si sám vytvořil, ale tento čaj chutnal, jako by lístky pocházely z čerstvého soudku a ona přidala správné množství medu. Posadila se, napila se a vysvětlila druhé ženě, co se stalo ve sněmovně a proč.

Po první slovech Aviendha držela šálek v prstech, aniž by se napila, a upřeně Egwain pozorovala. Tmavá sukně a světlá halena se změnily v cadinsor, kabátec a kalhoty šedohnědé barvy, jež splývala se stíny. Dlouhé vlasy měla náhle krátké a skrývala je šufa, černý závoj jí visel na prsa. Slonovinový náramek jí nevhodně zůstal na zápěstí, třebaže Děvy oštěpu nikdy nenosily šperky.

„To všechno kvůli paprsku, který jsme cítily," zamumlala zpola pro sebe, když Egwain domluvila. „Protože si myslí, že Duše Stínu získaly zbraň." To bylo zvláštně vyjádřeno.
„Co jiného to mohlo být?" ptala se Egwain zvědavě. „Říkala něco některá z moudrých?" Už to bylo dávno, co věřila, že Aes Sedai znají všechno, a moudré občas vyjevily něco, co by i nejlhostejnější sestru vyvedlo z míry.
Aviendha se zamračila a šaty se jí změnily zpátky na sukni, halenu a loktuši a potom po chvilce v modré hedvábí s krajkou, tentokrát s velmi krásným kandorským náhrdelníkem a slonovinovým náramkem. Snový prsten na řemínku pochopitelně zůstal. Kolem ramen se jí objevil šátek. V místnosti bylo zima, ale ta bledě modrá krajka mohla těžko někoho zahřát. „Moudré jsou na tom stejně jako tvoje Aes Sedai. I když ne tak vyděšené, myslím. Život je sen a každý se nakonec probudí. Tancujeme s oštěpy se Spalovačem listí." Tohle jméno pro Temného Egwain odjakživa připadalo divné, protože pocházelo ze suché Pustiny. „Ale nikdo, kdo do tance vstoupí, neví, zda z něj vyjde živý, či mrtvý. Podle mě moudré nebudou uvažovat o nějakém spojenectví s asha'many. Je to moudré?" dodala opatrně. „Z toho, co jsi říkala, si nejsem jistá, jestli si to přeješ."
„Nevidím jinou možnost," připustila Egwain váhavě. „Ta díra má napříč tři míle. Tohle je jediná naděje, kterou podle mého názoru máme."
Aviendha se zadívala do svého čaje. „A jestli Duše Stínu žádnou zbraň nemají?"
Náhle Egwain došlo, co Aviendha dělá. Cvičila se u moudrých a bez ohledu na šaty byla moudrá. Egwain se skoro chtěla usmát. Její přítelkyně se z horkokrevné Děvy oštěpu, jakou ji poznala, hodně změnila. Ale taky nezapomínala, že cíle moudrých se od cílů Aes Sedai často liší. To, čeho si sestry hluboce vážily, pro moudré neznamenalo nic. Byla smutná z toho, že musí Aviendhu považovat za moudrou a ne za přítelkyni. Moudrou, která bude spíš hledět na to, co je dobré pro Aiely, než na to, co je dobré pro Bílou věž. Přesto to byla dobrá otázka.
„Dříve nebo později se budeme muset s Černou věží vypořádat, Aviendho, a Moria měla pravdu. Asha'manů už je příliš mnoho, aby někdo mohl myslet na jejich zkrocení. A to pokud bychom se opovažovaly myslet na jejich zkrocení před Poslední bitvou. Sen mi možná ukáže jinou cestu, ale zatím se to nestalo." Žádný z jejích snů jí zatím neukázal nic užitečného. No, ne doopravdy. „Tohle je alespoň začátek, jak je zvládnout. Na každý pád se to stane. Pokud se přísedící dokážou shodnout i na něčem jiném kromě toho, že se budou muset pokusit o dohodu. Takže s tím musíme žít. Z dlouhodobého hlediska by to nakonec mohlo být nejlepší řešení."
Aviendha se usmála do svého čaje. Nebyl to pobavený úsměv, spíš se jí z nějakého důvodu ulevilo. Její hlas však zněl vážně. „Vy Aes Sedai vždycky považujete muže za hlupáky. A to oni často nejsou. Tedy mnohem častěji, než si myslíte. Buďte s těmi asha'many opatrní. Mazrim Taim zdaleka není hloupý a já si myslím, že je velice nebezpečný."
„Sněmovna si toho je vědoma," procedila Egwain suše. Tedy aspoň toho, že je nebezpečný. Mohlo by být vhodné poukázat na to druhé. „Nevím, proč se o tom vůbec bavíme. Nemám na to žádný vliv. Důležité je, že sestry nakonec dojdou k závěru, že Černá věž už není důvodem, proč se držet od Caemlynu dál, když už s asha'many stejně budeme muset mluvit. Příští týden nebo zítra si k vám sestry zaskočí, jenom aby se podívaly na Elain a jak jde obléhání. My musíme rozhodnout, jak uchovat v tajnosti to, co chceme utajit. Mám pár návrhů a doufám, že vy budete mít další."
Představa, že se v královském paláci budou objevovat cizí Aes Sedai, Aviendhu rozčílila natolik, že přešla od modrého hedvábí ke cadin'soru a pak k vlněné sukni a haleně z algode a zase zpátky, i když ona si toho zřejmě nevšimla. Zachovávala tak vyrovnaný výraz, že by se za něj žádná sestra nemusela stydět. Rozhodně se nemusela ničeho bát, pokud by Aes Sedai odhalily rodinku nebo zajaté sul'dam a damane nebo dohodu s Mořským národem, ale nejspíš se obávala, jaký dopad to bude mít na Elain.
Z Mořského národa se objevil nejenom cadin'sor, ale také kulatý puklíř z hověziny a tři krátké aielské oštěpy. Egwain napadlo, že se zeptá, jestli snad nemá s hledačkami větru nějaké zvláštní potíže - tedy jiné než obvykle - ale zarazila se. Když se o tom Aviendha sama nezmínila, tak to zřejmě chtěly s Elain zvládnout samy. Určitě by něco řekla, kdyby o tom měla Egwain vědět. Nebo snad ne?
Egwain si povzdechla, odložila šálek na stůl, kde okamžitě zmizel, a přetřela si oči. Podezírání se již opravdu stalo její součástí. A bez něj by nejspíš dlouho nepřežila. Aspoň že vždycky nemusela podle

svého podezření jednat, ne s přítelkyní.
„Jsi unavená," poznamenala Aviendha a znovu měla bílou halenu a tmavou sukni a loktuši, ustaraná moudrá se zelenýma očima. „Spáváš dobře?"
„Ovšem," zalhala Egwain a podařilo se jí usmát se. Aviendha a Elain měly dost svých starostí, nemusela jim navrch ještě vykládat o svých bolestech hlavy. „Nic dalšího mě nenapadá," pravila vstávajíc. „Co ty? Takže jsme skončily," pokračovala, když druhá žena zavrtěla hlavou. „Vyřiď Elain, ať na sebe dává pozor. A ty na ni taky dohlídni. A na její děti."
„Dohlídnu," slíbila Aviendha, nyní v modrém hedvábí. „Ale ty na sebe taky musíš dbát. Myslím, že se příliš dřeš. Spi dobře a probuď se," popřála jí laskavě po aielském způsobu dobrou noc a zmizela.
Egwain se zamračila na místo, kde prve stála. Přece se tolik nedřela. Jenom tak, jak to bylo potřeba. Vklouzla zpátky do svého těla a zjistila, že spí hlubokým spánkem.
To ovšem neznamenalo, že spí ona. Ne tak docela. Její tělo spalo, dýchalo pomalu a zhluboka, ona však sklouzla jen tak hluboko, aby přišly sny. Mohla stejně klidně počkat, až se probudí a vzpomene si na sny pak, jako je zapsat do knížečky vázané v kůži, již schovávala na dně truhlice na šaty pod tenkými lněnými spodničkami, jež do jara nebude potřebovat. Ale sledovat sny, jak přicházely, šetřilo časem. Myslela si, že by jí to mohlo pomoci rozšifrovat, co znamenají. Přinejmenším ty, jež byly něco víc než obyčejné noční fantazie.
Těch byla spousta, poměrně často se v nich objevoval Gawyn, vysoký krasavec, který ji pevně objal a tancoval s ní a miloval se s ní. Jednou, dokonce ve svých snech, couvla před pomyšlením, že se s ním miluje. Když si na to vzpomněla po probuzení, začervenala se. Teď jí to připadalo dost hloupé, dětinské. Jednou se s ním spojí jako se svým strážcem, nějak, a vdá se za něj a bude se s ním milovat, dokud nebude prosit o smilování. Dokonce i ve spánku se tomu zasmála. Jiné sny nebyly zdaleka tak příjemné. Brodila se po pás hlubokým sněhem hustým lesem a věděla, že musí dojít na konec lesa. Jenomže když mezi stromy před sebou ten konec zahlédla, stačilo mrknout a najednou byl zase daleko a ona se musela plahočit dál. Nebo tlačila velký mlýnský kámen do prudkého kopce, jenže pokaždé, když byla skoro nahoře, uklouzla, spadla a dívala se, jak se obrovský kámen valí dolů, takže se musela vydat zpátky a začít znovu od začátku, akorát že kopec byl pokaždé vyšší a vyšší. Věděla o snech už tolik, aby poznala, z čeho tyto sny pocházejí, i když neměly žádný zvláštní význam. Tedy kromě faktu, že byla unavená a měla před sebou zdánlivě nekonečný úkol. Navíc se tomu nedalo odpomoci. Cítila, jak se její tělo cuká při snech o těžké práci, a snažila se uvolnit svaly. Takovýto polospánek byl určitě lepší než žádný, ale to by nesměla strávit půlku noci převalováním na palandě. Trochu to fungovalo. Alespoň sebou házela jenom při snu, kdy musela táhnout vůz plný Aes Sedai po rozblácené cestě.
Přišly i další sny.
Mat stál na návsi a hrál kuželky. Domy s doškovými střechami byly nestálé, jako ve snu - občas byly břidlicové, občas domy vypadaly jako z kamene, jindy ze dřeva - ale on byl vidět velice jasně a ostře, oblečený do zeleného kabátce, s černým kloboukem se širokou střechou právě jako v den, kdy vjel do Salidaru. V dohledu nebyla jiná lidská bytost. Mat uchopil kouli, rozběhl se a nedbale ji hodil. Padlo všech devět kuželek. Rozletěly se, jako by je rozkopl. Mat se otočil, vzal další kouli a kuželky mezitím už zase stály. Vlastně ne, byly tu nové kuželky. Ty staré ležely tam, kam popadaly. Mat znovu hodil, líně a spodem. A Egwain málem zakřičela. Kuželky nebyly ze dřeva. Stáli tam lidé a dívali se, jak se na ně koule valí. Nikdo z nich se nepohnul, dokud je koule nerozhodila. Mat se otočil pro další kouli a mezi muži, kteří leželi v trávě jako mrtví, stáli další. Ale ne, nebylo to jako, ti muži byli opravdu mrtví. A Mat lhostejně hodil další kouli.
Tohle byl skutečný sen. Poznala to dávno předtím, než skončil. Záblesk budoucnosti, jež mohla přijít, varování, před čím se mít na pozoru. Skutečné sny vždy ukazovaly možnosti, ne jistotu - musela si často připomínat, že snění není věštění - ale bylo vysoce pravděpodobné, že se to stane. Všechny ty lidské kuželky představovaly tisíce lidí. Tím si byla jistá. A patřila do toho ohňostrůjkyně. Mat se s jednou kdysi setkal, ale to bylo dávno. Tohle byla současnost. Ohňostrůjci byli rozprášení, kapituly byly zbořené. Když Elain s Nyneivou kdysi krátce cestovaly s kočovným cirkusem, žádný ohňostrůjce u něj nebyl. Mat mohl nějakého najít kdekoliv. Přesto to byla jen možná budoucnost. Bezútěšná a krvavá, ale pouze možná. Přesto se jí to zdálo nejméně dvakrát. Nebyl to naprosto stejný sen, ale vždycky měl stejný

význam. Znamenalo to vyšší pravděpodobnost, že se to stane? Bude se na to muset zeptat moudrých, jenže se jí do toho vůbec nechtělo. S každou otázkou, kterou jim položila, jim něco odhalila, a jejich cíle nebyly stejné jako její. Aby zachránily tolik Aielů, kolik to jen půjde, nechaly by Bílou věž rozpadnout na prach. Ona musela myslet na víc než na jeden lid, najeden stát.
Další sny.
Teď se drápala po úzké kamenité stezce na kraji vysokého útesu. Kolem byly mraky a zakrývaly zemi pod ní i hřeben nahoře, ale ona věděla, že obojí je daleko. Musela jít velmi opatrně. Stezka byla jenom popraskaná skalní římsa, stěží dost široká, aby na ni mohla šlápnout, a ramenem se otírala o skálu. Na římse ležely kameny velké jako její pěst, které se mohly zvrtnout, a ona by spadla. Působilo to skoro jako sny, kdy tlačila mlýnské kameny a tahala vozy, ale jaksi poznala, že tento sen je skutečný.
Náhle pod ní římsa uhnula a ona se honem chytila skály, snažila se nahmátnout nějaké chyty. Prsty jí vklouzly do maličké puklinky a její pád se tak zastavil prudkým trhnutím. Visíc nad propastí poslouchala, jak padající kamení z utržené římsy naráží do skály. Ten zvuk slábl, až kamení konečně dopadlo na zem. Viděla ulomený okraj římsy nalevo od sebe. Bylo to jen něco přes sáh, ale klidně to mohlo být míli, stejně neměla šanci se tam dostat. Na druhé straně zakrývala zbytek cesty mlha, ale ona si myslela, že kraj bude ještě dál. V pažích už neměla žádnou sílu. Nemohla se vytáhnout nahoru, mohla tam jenom viset na konečcích prstů, dokud nespadne. Okraj puklinky byl ostrý jako nůž.
Náhle se objevila jakási žena, vylezla z mraků na skále a pohybovala se obratně, jako by scházela ze schodů. Na zádech měla připevněný meč. Tvář měla rozmazanou, ale meč vypadal pevně jako kámen. Žena dorazila k Egwain a natáhla ruku. „Můžeme se nahoru dostat společně," řekla se známým protáhlým přízvukem.
Egwain ten sen zahnala, jako by to byla zmije. Cítila, jak sebou zmítá, slyšela se, jak ze spánku sténá, ale chvilku s tím nemohla nic dělat. O Seanchanech se jí už zdálo, o seanchanské ženě, která s ní byla jaksi spojená, ale tohle byla Seanchanka, která ji zachrání. Ne! Uvázaly ji na vodítko, udělaly z ní damane. To raději zemře, než by se nechala zachránit Seanchankou! Uplynula hodně dlouhá doba, než se dokázala přimět uklidnit své tělo. Nebo jí to možná jen připadalo jako dlouhá doba. Ne Seanchanka, to nikdy!
Sen se pomalu vrátil.
Stoupala po další stezce podél útesu zahaleného v mracích, ale tentokrát to byla široká římsa vydlážděná bílým kamenem a nebyly tady žádné volné kameny, které by se mohly zvrtnout. Útes byl křídově bílý a hladký, jakoby vyleštěný. Přes mraky se světlý kámen skoro leskl. Rychle stoupala a brzy si uvědomila, že římsa se stáčí do spirály. Útes byl ve skutečnosti věž. Došlo jí to a už stála na vrcholku, na leštěném kotouči v hradbách mlhy. Kotouč nebyl úplně rovný, uprostřed byl malý podstavec a na něm olejová lampa z čirého skla. Plamen v té lampě hořel jasně a rovně. Taky byl bílý.
Náhle se z mlhy vynořili dva ptáci, dva krkavci černí jako noc. Přeletěli nad vrcholkem věže, strčili do lampy a letěli bez zastávky dál. Lampa se roztočila, kymácela se na podstavci, až kapky oleje stříkaly. Několik kapek chytilo ve vzduchu plamenem a zmizelo. Jiné dopadly na podstavec a z každé vyskočil maličký mihotavý bílý plamínek. A lampa se dál kymácela a málem spadla.
Egwain se s trhnutím probudila. Věděla, co to bylo. Poprvé věděla přesně, co nějaký sen znamená. Ale proč se jí zdálo o tom, jak ji nějaká Seanchanka zachraňuje, a vzápětí o tom, jak Seanchané útočí na Bílou věž? Ten útok Aes Sedai otřese do morku kostí a ohrozí i Věž samotnou. Pochopitelně to byla jenom možnost. Ale události viděné ve skutečných snech byly víc než jenom pravděpodobnost.
Myslela si, že o tom rozumně přemýšlí, ale při drsném zašustění stanových chlopní málem popadla pravý zdroj. Honem provedla cvičení novicek, aby se uklidnila, voda plující přes oblé valounky, vítr vanoucí vysokou trávou. Světlo, ale že byla vyděšená. Musela provést dvě cvičení, aby se trochu vzpamatovala. Otevřela pusu, aby se zeptala, kdo to tam je.
„Už spíš?" zamumlala Halima. Mluvila téměř vzrušeně. „No, mně samotné by nevadilo pořádně se vyspat."
Egwain ležela nehybně a poslouchala, jak se druhá žena potmě svléká. Kdyby jí prozradila, že je vzhůru, musela by se s ní bavit, a v této chvíli by to bylo trapné. Byla si celkem jistá, že Halima si našla společnost, i když ne na celou noc. Halima si pochopitelně mohla dělat, co se jí zlíbí, ale Egwain byla přesto zklamaná. S přáním, aby se nebyla probudila, opět začala dřímat, a tentokrát se nepokoušela

zastavit v polovině. Bude si pamatovat všechny skutečné sny, jež přijdou, a potřebovala se pořádně vyspat.
Brzy ráno přišla Chesa, přinesla snídani na podnose a pomohla jí se šaty. Vlastně nebylo tak časně a bylo zataženo, takže bylo třeba zapálit lampy, pokud chtěly něco vidět. Uhlíky v ohřívadle během noci vyhasly a bylo chladno. Možná ještě bude sněžit. Halima se nasoukala do své hedvábné spodničky a šatů a dělala vtipy na to, jak by měla ráda komornou, zatímco Chesa Egwain zapínala knoflíčky na zádech. Baculatá žena se tvářila uzavřeně a Halimy si vůbec nevšímala. Egwain neříkala nic. Neříkala nic velice odhodlaně. Halima nebyla její služka. Neměla právo jí určovat zásady.
Právě když Chesa zapnula poslední knoflíček a poplácala Egwain po ruce, vletěla do stanu Nisao se závanem čerstvého vzduchu. Krátký pohled ven, než se za ní stanové chlopně zavřely, ukázal, že venku je ještě šero. Rozhodně by mohlo sněžit.
„Musím s matkou mluvit sama," řekla držíc si u těla plášť, jako by už sněžilo. Takový rázný tón u ní byl neobvyklý.
Egwain kývla na Chesu, jež předvedla pukrle, ale cestou ze stanu ji ještě napomenula: „Ne abys nechala vychladnout snídani."
Halima si Nisao a Egwain prohlédla, potom popadla svůj plášť, kde ho večer hodila na podlahu vedle své palandy. „Delana pro mě nejspíš bude mít práci," usoudila poněkud podrážděně.
Nisao se za ní zamračila, ale bez dalšího slova popadla saidar a spletla kolem sebe a Egwain ochranu proti odposlouchávání. Aniž by požádala o svolení. „Anaiya a její strážce jsou mrtví," hlásila. „Několik dělníků, kteří včera večer nosili pytle uhlí, slyšelo hluk, jako když sebou někdo mlátí, a kupodivu se všichni seběhli, aby se podívali, co se děje. Našli Anaiyu a Setaganu ležet na sněhu mrtvé."
Egwain se pomalu posadila na židli, která v téhle chvíli nebyla zrovna pohodlná. Anaiya byla mrtvá. Nebylo na ní nic krásného krom jejího úsměvu, ale když se usmála, všechno kolem ní přímo zazářilo. Žena s prostou tváří, která milovala krajky na šatech. Egwain věděla, že by měla cítit smutek také pro Setaganu, ale byl to strážce. Kdyby byl Anaiyu přežil, nejspíš by nežil dlouho. „Jak?" zeptala se. Nisao by nebyla spletla tu ochranu, kdyby jí jen chtěla oznámit, že je Anaiya mrtvá.
Nisao stiskla rty a přes ochranu se ohlédla přes rameno, jako by se bála, že by někdo mohl poslouchat u vchodu do stanu. „Dělníci si mysleli, že snědli naložené jedovaté houby. Někteří sedláci nedávají pozor na to, co sbírají, když to mají na prodej, a špatný druh ti může ochromit plíce nebo ti z něj oteče hrdlo, takže se udusíš." Egwain netrpělivě kývla. Nakonec vyrostla na malé vesnici. „Všichni to zřejmě byli ochotní přijmout," pokračovala Nisao, ale nespěchala. Mačkala si plášť a zřejmě nechtěla dojít k nějakému závěru. „Neměli na sobě žádná zranění, vůbec žádná. Není důvod si myslet, že to bylo něco jiného než nějaký hamižný sedlák, co prodává jedovaté houby. Ale…" Povzdechla si, znovu se ohlédla přes rameno a ztišila hlas. „Asi kvůli všem těm včerejším řečem o Černé věži jsem vyzkoušela rezonanci. Zabil je saidín." Znechuceně se zamračila. „Myslím, že někdo jim prostě kolem hlavy spletl pevné prameny vzduchu a nechal je se udusit." Otřásla se a přitáhla si plášť k tělu.
Egwain se málem otřásla rovněž. Překvapilo ji, že to neudělala. Anaiya byla mrtvá. Udušená. To byl schválně krutý způsob zabíjení, jejž použil někdo, kdo doufal, že nezanechá žádné stopy. „Už jsi to někomu řekla?"
„Ovšemže ne," ohradila se Nisao pobouřeně. „Šla jsem rovnou za tebou. Tedy hned, jak jsem věděla, že budeš vzhůru."
„Škoda. Budeš muset vysvětlit, proč ses zdržela. Tohle v tajnosti držet nemůžeme." No, amyrlin už zachovávaly temnější tajemství pro blaho Věže, jak ho viděly ony. „Jestli mezi sebou máme muže, který dokáže usměrňovat, budou se sestry muset mít na pozoru." Že by se muž, který dokáže usměrňovat, mohl skrývat mezi dělníky či vojáky, nebylo příliš pravděpodobné, ale ještě méně pravděpodobné bylo, že by sem přišel, jen aby zabil jednu sestru a jejího strážce. Z čehož vyvstávala další otázka. „Proč Anaiya? Byla jen ve špatnou dobu na špatném místě, Nisao? Kde vůbec zemřeli?"
„U vozů na jižním konci tábora. Nevím, co tam v noci dělali. Pokud si Anaiya nechtěla odskočit a Setagana si myslel, že ji musí doprovázet i tam."
„Tak to pro mě musíš zjistit, Nisao. Co dělali Anaiya se Setaganou venku, když už všichni ostatní spali? Proč je zabili? Tohle v tajnosti udržíš. Dokud mi to neřekneš, nikdo kromě nás dvou neví, že to

zjišťuješ.“
Nisao otevřela a zase zavřela pusu. „Když musím, tak musím,“ zahuhlala. Neuměla moc dobře uchovávat tajemství a věděla to. To poslední, co se pokoušela uchovat, ji dovedlo přímo k tomu, že musela přísahat věrnost Egwain. „Zastaví tohle řeči o dohodě s Černou věží?“
„Pochybuju,“ přiznala Egwain unaveně. Světlo, jak mohla být už teď unavená? Slunce ještě ani nevyšlo. „Tak nebo tak, myslím, že to bude další dlouhý den.“ A nejlepší, v co mohla doufat, bylo, že se jí podaří prožít další noc bez bolesti hlavy.

KAPITOLA OSMÁ
Značka

Alviarin prošla průchodem a nechala ho za sebou zavřít v hasnoucím záblesku modrobílého světla a vzápětí kýchla z prachu, který svými kroky rozvířila. Kýchala, až jí do očí vhrkly slzy. Skladiště vytesané do podložní skály tři podlaží pod věžovou knihovnou osvětlovala jen zářící koule poletující před ní. Místnost byla prázdná až na prach nastřádaný za mnohá staletí. Mnohem raději by se byla vracela přímo do svých komnat ve Věži samotné, ale vždy tu hrozilo, že narazí na poklízející služku, a potom by se musela zbavit těla a doufat, že si nikdo nevzpomene, že služku naposledy viděl jít do jejích pokojů. Zůstat vskrytu a nevzbudit ani náznak podezření, nakazovala Mesaana. To bylo poněkud přehnaně opatrné, protože černé adžah kráčely Věží beztrestně od jejího založení, ale když někdo z Vyvolených přikáže, jen hlupák by neuposlechl. Alespoň pokud hrozilo nebezpečí, že ho odhalí.
Alviarin podrážděně usměrnila a rychle odklidila prach ze vzduchu. Praštila s ním tak tvrdě, že se kamenná podlaha měla otřást. Nemusela by tím procházet pokaždé, kdyby prach prostě odmetla do rohu, místo aby ho nechala na celé podlaze. Tak hluboko pod knihovnu nikdo nezavítal celá léta. Nikdo by si nevšiml, že je místnost poklizená. Ale někdo vždycky dělal něco, co se nikdy nedělalo. Často to dělávala sama a nechtěla se nechat chytit kvůli hloupé chybě. Přesto remcala, když si ze střevíců a lemu sukní a pláště usměrňovala bláto. Nikdo by pravděpodobně nepoznal, že pochází z Tremalkingu, největšího ostrova Mořského národa, ale někdo by mohl uvažovat o tom, kde se zablátila. Věžový pozemek bude zasněžený, jen místy byl sníh odklizen až na zmrzlou půdu. Přesto nadávala, když znovu usměrnila, aby ztlumila vrzání rezavých pantů, když otevírala hrubé dřevěné dveře. Existoval způsob, jak udělat tkanivo a skrýt ho, takže by vrzání nemusela pokaždé tlumit - byla si zcela jistá, že existuje -jenomže Mesaana ji ho odmítla naučit.
Mesaana byla pravým zdrojem jejího podráždění. Vyvolená ji naučila jen tomu, co sama chtěla, a ničemu dalšímu, jenom naznačovala, jaké divy před ní tají. A Mesaana ji používala jako poslíčka. Alviarin seděla v čele svrchované rady a nazpaměť znala jména všech černých sester, což bylo víc, než mohla říci Mesaana. Tu ženskou příliš nezajímalo, kdo bude plnit její rozkazy, pokud budou splněny, a to do posledního písmenka. Až příliš často chtěla, aby Alviarin dělala všechno sama, nutila ji jednat s lidmi, kteří se považovali za jí rovné jen proto, že také sloužili Velikému pánu. Příliš mnoho přátel se považovalo za rovné Aes Sedai či dokonce jim nadřazené. Horší bylo, že jí Mesaana zakázala udělit jim lekci. Byli to odpudiví malí hlodavci, žádný z nich ani neuměl usměrňovat, a Alviarin k nim musela být zdvořilá jen proto, že někteří z nich možná sloužili jinému Vyvolenému! Bylo jasné, že to Mesaana neví jistě. Možná byla jednou z Vyvolených, ale Alviarin byla její nejistota k smíchu.
Světelná koule se před ní nesla a Alviarin proplouvala kamennými chodbami a uhlazovala za sebou prach lehkými doteky vzduchu, aby vypadal neporušeně, a opakovala si několik vybraných slov, která by Mesaaně ráda sdělila. Samo sebou že nic takového nakonec neřekne, což její podráždění jenom zhoršovalo. Kritizovat jednoho z Vyvolených i těmi nejmírnějšími výrazy bylo krátkou cestou k bolesti, možná i ke smrti. Vlastně možná k obojímu. Plazit se před nimi a poslouchat byl jediný způsob, jak vycházet s Vyvolenými, a to první bylo stejně důležité jako druhé. Nesmrtelnost stála za trochu plazení se. S tím mohla získat veškerou moc, kterou chtěla, mnohem víc, než jakou kdy oplývala nějaká amyrlin. Ale nejdřív musela přežít.
Když došla k první rampě vedoucí vzhůru, už se nenamáhala zakrývat stopy. Tady nebylo zdaleka tolik prachu a v něm byly stopy po kolech a botách. Dalších stop si nikdo nevšimne. Přesto šla rychle. Obvykle ji pomyšlení na život věčný rozveselilo, pomyšlení, že nakonec získá moc skrze Mesaanu, jako

ji nyní získala skrze Elaidu. No, skoro stejnou, poněvadž čekat, že donutí Mesaanu, aby byla stejně poslušná jako Elaida, bylo příliš ctižádostivé, nicméně mohla by se připojit k ženě, která jí zajistí vzestup. Dnes se však v duchu vracela k faktu, že byla mimo Věž skoro měsíc. Mesaana se určitě nenamáhala udržet Elaidu během její nepřítomnosti pod kontrolou, i když bude určitě dávat za vinu Alviarin, pokud se něco zvrtlo. Elaida byla po tom posledním případě určitě řádně zastrašená. Ta ženská prosila o svolení, aby směla přestat brát soukromé pokání u správkyně novicek. Určitě byla dost zastrašená, aby udělala něco špatně. Určitě. Alviarin myšlenky na Elaidu rázně odsunula stranou, ale nezpomalila.

Po druhé rampě se dostala na nejvyšší podlaží sklepa, kde nechala světelnou kouli zmizet a propustila saidar. Stíny tady přerušovaly kaluže světla, jež vrhaly lampy zasazené v železných držácích na stěnách. Nikde se nic nehýbalo, jen občas kolem s tichým šustěním drápků na kameni proběhla krysa. Nad tím se Alviarin téměř usmála. Téměř. Věž byla přímo zamořená očima Velikého pána, i když si nikdo zřejmě nevšiml, že zábrany selhaly. Nemyslela si, že to udělala Mesaana. Ochrany prostě už nefungovaly, jak by měly. Byly v nich… díry. Jí rozhodně nezáleželo na tom, jestli ji to zvířátko vidělo, ani na tom, co ohlásí, ale přesto rychle vyrazila po úzkém točitém schodišti nahoru. Na této úrovni mohli být lidé a lidem se nedalo věřit tak jako krysám.

Cestou do schodů ji napadlo, že by se mohla Mesaany zeptat na ten neuvěřitelný výboj jediné síly, pokud bude… opatrná. Vyvolená by si myslela, že něco skrývá, kdyby se o něm nezmínila. Každá žena na světě, která dokázala usměrňovat, musela uvažovat o tom, co se asi stalo. Musí jenom být opatrná a nenechat si uklouznout něco, co by ukazovalo, že to místo osobně navštívila. Samozřejmě až dávno poté, co záře pohasla - nebyla tak blbá, aby nakráčela do něčeho takového! - ale Mesaana si zřejmě myslela, že Alviarin by měla plnit její úkoly, aniž by si udělala chvilku pro sebe. Opravdu ta žena věřila, že sama nemá nic na práci? Nejlepší bylo chovat se, jako by neměla. Alespoň prozatím.

Ve stínech na vrcholku schodiště se zastavila před malými prostými dveřmi, z této strany jen hrubě opracovanými, aby se vzpamatovala a složila si plášť přes ruku. Mesaana byla jednou z Vyvolených, nicméně stále byla člověk. Mesaana dělala chyby. A bez váhání by Alviarin zabila, kdyby chybu udělala ona. Plazit se, poslouchat a přežít. A neustále se mít na pozoru. To věděla už dávno před prvním setkáním s Vyvolenými. Vytáhla z kapsáře bílou štolu kronikářky, přehodila si ji kolem krku, pootevřela dveře a zaposlouchala se. Ticho, jak čekala. Vstoupila do Devátého depozitáře a zavřela za sebou dveře. Z druhé strany byly dveře vyleštěné, až zářily.

Věžová knihovna byla rozdělená do dvanácti depozitářů, pokud se vědělo, a Devátý byl nejmenší a odpočívaly zde texty o různých formách aritmetiky, přesto byla místnost dost velká, dlouhý ovál s klenutým stropem, vyplněný řadami vysokých dřevěných polic. Ve výšce čtyř kroků nad sedmibarevnými dlaždicemi vedl kolem každé police úzký ochoz se žebříky na kolečkách, takže se s nimi snadno pohybovalo. Kolem stály mosazné kandelábry se zrcadly, tak těžké, že s každým pohnuli nejméně tři muži. V knihovně byl neustálým problémem oheň. Všechny kandelábry jasně svítily, pokud by nějaká sestra chtěla najít knihu nebo rukopis, ale uprostřed jedné uličky, přesně tam, kde si ho pamatovala ze své poslední návštěvy, stál vozík se třemi velkými, v kůži vázanými svazky. Netušila, proč by někdo mohl potřebovat různé formy aritmetiky ani proč o nich bylo napsáno tolik knih, a přes to, jak se Věž pyšnila tím, že má údajně největší sbírku knih na světě o všech představitelných tématech, většina Aes Sedai asi souhlasila s Alviarin. V Devátém depozitáři nikdy nepotkala jinou sestru, což byl důvod, proč ho používala. V širokých klenutých dveřích, které byly otevřené, se zastavila, dokud se nepřesvědčila, že chodba venku je prázdná, než vyklouzla. Každý by považoval za zvláštní, že se začala zajímat právě o tyto knihy.

Jak spěchala hlavními chodbami, kde se na dlaždicích opakovaly pruhy v barvách adžah, uvědomila si, že knihovna je ještě tišší než obvykle, i vzhledem k tomu, jak málo Aes Sedai v současné době ve Věži přebývalo. V dohledu vždycky bylo několik sester, byť jen knihovnic - některé hnědé si v horních poschodích držely pokoje navíc k těm, které měly ve Věži - ale obrovské postavy vyřezané do stěn chodeb, zobrazující legračně oděné lidi a prapodivná zvířata půldruhého sáhu vysoká, jako by byly jedinými obyvateli knihovny. Složitě vyřezávané lampy visící na řetězech u stropu slabě vrzaly v průvanu. Její kroky zněly nadpřirozeně hlasitě a od klenutého stropu se odrážela jejich ozvěna. „Smím ti pomoct?“ ozval se za Alviarin tichý hlas. Alviarin se překvapeně otočila a málem upustila plášť, než se ovládla.

„Jenom jsem se chtěla projít knihovnou, Zemaille," prohlásila a okamžitě pocítila osten podráždění. Jestli je natolik nervózní, že vysvětluje, co dělá, knihovnici, tak se opravdu potřebovala sebrat, než podá hlášení Mesaaně. Málem Zemaille pověděla, co se stalo na Tremalkingu, jen aby viděla, jak sebou cuká. Nemastný neslaný výraz na tmavé tváři hnědé sestry se nezměnil, ale do hlasu se jí vloudila jakási nečitelná emoce. Zemaille byla vysoká a hubená a vždycky nosila masku odstupu a odměřenosti, ale Alviarin měla podezření, že je méně plachá, než předstírala, a méně příjemná. „To je docela pochopitelné. V knihovně je klid a tohle jsou smutné časy pro nás pro všechny. A pro tebe pochopitelně ještě smutnější."
„Pochopitelně," zopakovala Alviarin. Smutné časy? A obzvlášť pro ni? Zvážila, že Zemaille zatáhne do nějakého odloučeného rohu, kde by ji mohla vyslechnout a potom se jí zbavit, ale všimla si, jak je z konce chodby pozoruje další hnědá, kulatá žena ještě tmavší než Zemaille. Aiden a Zemaille nebyly v jediné síle příliš silné, ale přemoci obě naráz by bylo obtížné, pokud by to vůbec zvládla. Co dělaly obě tady dole? Ty dvě byly málokdy vidět, zavíraly se v pokojích nahoře, o něž se dělily s Nyein, třetí sestrou z Mořského národa, a ve Třináctém depozitáři, kde byly uchovávány tajné záznamy. Všechny tři pracovaly tam, byly ochotné se ponořit až po krk do práce. Alviarin šla dál a snažila se přesvědčit sama sebe, že je lekavá bez příčiny, ale to jí od svrbění mezi lopatkami příliš neulevilo.
Z toho, že hlavní vchod nehlídaly žádné knihovnice, se svrbění ještě zhoršilo. Knihovnice vždycky stály v každém vchodu, aby zajistily, že bez jejich vědomí nezmizí z knihovny ani list papíru. Alviarin usměrnila, aby otevřela křídlo vysokých vyřezávaných dveří, než k nim došla, nechala je otevřené a spěchala dolů po širokých mramorových schodech. Široký, duby lemovaný kamenný chodník, vedoucí k vysoké Věži, byl umetený, ale kdyby nebyl, byla by s použitím jediné síly roztavila sníh před sebou, a ať si o tom každý myslí, co chce. Mesaana dala jasně najevo, jakou cenu by zaplatila, kdyby někdo náhodou zjistil tkanivo pro cestování, dokonce i za to, kdyby se zjistilo, že ho ona zná, jinak by cestovala přímo odsud. S Věží v dohledu, tyčící se za stromy a lesknoucí se v slabém ranním světle, tam mohla být jediným krokem. Místo toho potlačovala touhu se rozběhnout.
Nebylo překvapením, že široké, vysoké chodby Věže našla zcela prázdné. Několik spěchajících sluhů s bílým plamenem Tar Valonu na prsou se zastavilo a uklonilo, když procházela kolem, ale nebyli nijak užiteční ani důležití. Sestry se dnes držely v obydlích svých adžah, a pokud by nepotkala článku vlastní buňky, ani Aes Sedai, o níž věděla, že je černá adžah, by jí nepomohlo. Ona znala je, ony však neznaly ji. Kromě toho se nehodlala odhalit před kýmkoliv, pokud nemusela. Jednou jí možná některý z těch úžasných nástrojů z věku pověstí, o kterých mluvila Mesaana, umožní vyslechnout každou sestru okamžitě, pokud jí je ta žena opravdu předá, ale teď to šlo jen přes šifrované rozkazy zanechané na polštáři nebo na tajným místech. To, co jí kdysi připadalo jako skoro okamžitá odpověď, jí nyní přišlo jako nekonečné zdržování. Obtloustlý, plešatý sluha při úkloně hlasitě polkl a ona honem nasadila neutrální výraz. Pyšnila se svou ledovou odtažitostí, vždycky předváděla chladný a nevzrušený zevnějšek. Na každý pád mračit se cestou přes Věž ji nikam nedostane.
Ve Věži byla jedna osoba, o níž si byla naprosto jistá, kde ji najde, někdo, od koho mohla vyžadovat odpovědi bez obav z toho, co si žena bude myslet. Trocha opatrnosti byla samozřejmě i zde na místě - neopatrně položená otázka odhalila víc než většina odpovědí - ale Elaida jí poví všechno. S povzdechem se vydala nahoru.
Mesaana jí pověděla o dalším zázraku z věku pověstí, který by velice ráda viděla. Jmenovalo se to „výtah". Létající stroje ovšem zněly mnohem velkolepěji, ale bylo mnohem snazší představit si mechanický přístroj, který člověka přenáší z jednoho poschodí na druhé. Nebyla si jistá, jestli opravdu existovaly budovy několikrát vyšší než Bílá věž - na celém světě se výškou Věži nevyrovnal ani Tearský Kámen - ale už jenom když věděla o „výtazích", připadalo jí šplhání po spirálových chodbách a schodištích jako hrozná dřina.
Zastavila se u amyrlininy pracovny o tři poschodí výš, jenomže jak čekala, obě místnosti byly prázdné a psací stoly byly vyleštěné. Místnosti samy působily holým dojmem, nebyly tu žádné nástěnné koberce, žádné ozdoby, vůbec nic, jenom ty stoly, židle a nezapálené kandelábry. Elaida sem už ze svých komnat pod vrcholkem Věže příliš často nechodila. Kdysi to bylo přijatelné, protože ji to ještě víc izolovalo od zbytku Věže. Jenom málo sester se tam nahoru vydávalo dobrovolně. Ale dnes, než Alviarin vylezla

osmdesát sáhů, vážně zvažovala, že Elaidu přiměje, aby se vrátila zpátky dolů.
Elaidina čekárna byla samozřejmě prázdná, i když složka papírů na psacím stole prozrazovala, že tam někdo byl. Ale podívat se do ní a rozhodnout, zda by měla být Elaida potrestána za to, že ji má, mohlo počkat. Alviarin hodila plášť na psací stůl a otevřela dveře, s nově vyřezaným plamenem Tar Valonu a čekající na zlatníka, vedoucí do komnat.
Překvapilo ji, jak velkou úlevu cítí, když uviděla Elaidu sedět za hustě vyřezávaným a zlaceným psacím stolem se sedmipruhou - ne, nyní šestipruhou - štolou kolem krku a plamenem Tar Valonu vyloženým mléčnými opály mezi zlacením na vysokém opěradle křesla za hlavou. Vtírala se jí obava, kterou teprve nyní nechala vyplout na povrch, že se ta ženská zabila při nějaké hloupé nehodě. To by vysvětlovalo poznámku Zemaille. Vybrat novou amyrlin by trvalo celé měsíce, i když musely čelit vzbouřenkyním a všemu ostatnímu, ale její dny kronikářky by byly sečteny. Co ji ale překvapilo víc než úleva, byla přítomnost větší části sněmovny. Přísedící stály před psacím stolem se svými šátky. Elaida věděla, že nemá přijímat takové delegace bez ní. Obrovské zlacené stojací hodiny u stěny, vulgárně přezdobené, dvakrát odzvonily vysokou a malé smaltované figurky Aes Sedai vyskakovaly z dvířek vepředu, když Alviarin otevřela pusu, aby přísedícím řekla, že si musí s amyrlin promluvit v soukromí. Odejdou bez větších protestů. Kronikářka neměla pravomoc je poslat pryč, ale ony věděly, že její pravomoci sahají dál, než naznačovala její štola, i když ani zdaleka netušily, jak daleko.
„Alviarin," řekla Elaida poněkud překvapeně, než se kronikářka vzmohla na slovo. Elaidin tvrdý výraz změkl téměř v potěšený i a zvedla koutky téměř v úsměvu. Elaida už delší dobu neměla důvod se usmívat. „Postav se támhle a mlč, dokud na tebe nebudu mít čas," pokračovala a velitelsky ukázala do rohu. Přísedící přešláply a upravily si šátky. Suana, svalnatá žena, se na Alviarin stísněně podívala a Shevan, hranatá a vysoká jako muž, zírala přímo před sebe, ale ostatní se jí nechtěly podívat do očí. Alviarin zůstala stát s otevřenou pusou jako přimražená na barevném hedvábném koberci. Tohle nemohla být z Elaidiny strany pouhá vzpoura - ta ženská se musela úplně zbláznit! - ale co jí, ve jménu Velikého pána, dodalo odvahu? Co?
Elaida praštila rukou do stolu, až jedna lakovaná kazeta nadskočila. „Když ti řeknu, dcero, že se máš postavit do rohu," pronesla tichým, nebezpečným tónem, „tak čekám, že poslechneš." Oči se jí leskly. „Nebo mám zavolat správkyni novicek, aby se tyto sestry mohly podívat na tvé ‚soukromé' pokání?"
Alviarin ucítila horko ve tvářích, částečně pocházelo z ponížení, částečně z hněvu. Že někdo slyšel, jak jí někdo něco takového říká, a do očí! Strach v ní bublal rovněž, v žaludku cítila kyselinu. Stačilo pár slov a Elaida by byla obviněna z toho, že poslala sestry vstříc katastrofě a zajetí, a nejednou, nýbrž dvakrát. Už se začínaly šířit řeči o tom, co se stalo v Cairhienu. Byly to jen nejasné klepy, jenže s každým dnem byly určitější. A jakmile vyjde najevo, že navrch k tomu poslala Elaida padesát sester, aby se pokusily přemoci stovky mužů, kteří dokážou usměrňovat, ani existence vzbouřených sester přezimujících v Murandy jí neudrží štolu na krku, a ani hlavu. Tohle by se neopovážila. Leda… Leda by mohla odhalit Alviarin jako černou adžah. Tím by mohla získat trochu času. Jenom trochu, jakmile vyjdou najevo fakta o Dumajských studních a Černé věži, ale Elaida mohla být ochotná chytat se i stébla. Ne, to nebylo možné, to nemohlo být možné. Útěk nepřicházel v úvahu. Například pokud byla Elaida připravená vznést obvinění, útěk by je jen potvrdil. Navíc by ji Mesaana našla a zabila, kdyby utekla. To vše jí prolétlo hlavou, když jako svázaná přecházela do rohu, jako by byla potrestaná novicka. Musel existovat způsob, jak z toho vyjít, ať už se stalo cokoliv. Vždy existoval způsob, jak se z toho dostat. Možná na to přijde, když bude poslouchat. Byla by se modlila, kdyby Veliký pán poslouchal modlitby.
Elaida si ji chvíli prohlížela a potom spokojeně kývla. Oči se jí však stále leskly. Zvedla víko jedné ze tří lakovaných kazet na stole, vyndala malou, věkem ztmavlou želvu ze slonoviny a hladila ji mezi prsty. Mazlit se s figurkami z té kazety měla ve zvyku, když se chtěla uklidnit. „Nuže," řekla, „vysvětlovaly jste mi, proč bych měla začít vyjednávat."
„My nežádaly svolení, matko," vyjela velice ostře Suana a vystrčila bradu. Měla velkou bradu, hranatou, a byla dost nafoukaná, aby ji na lidi vystrkovala. „Takové rozhodnutí náleží sněmovně. Žluté adžah je pro vyjednávání." Což znamenalo, že je pro to ona. Ona byla hlavou žlutého adžah, vrchní tkadlena, což bylo něco, co Alviarin věděla, protože černé adžah znalo tajemství všech adžah, nebo skoro všech, a podle Suany její názory byly názory jejího adžah.

Doesine, další žlutá, se po ní úkosem podívala, ale neřekla nic. Byla bledá a chlapecky štíhlá a tvářila se, jako by tu ani nechtěla být. Vypadala jako hezký, trucující chlapeček, kterého někdo někam přitáhl za ucho. Přísedící se často vzpíraly, když je hlavy adžah k něčemu nutily, ale bylo docela dobře možné, že si Suana nějakou cestičku našla.
„Mnoho bílých také podporuje jednání," ozvala se Ferane a nepřítomně se mračila na inkoustovou skvrnu na svém tlustém prstě. „Za daných okolností to je logické." Byla vrchní kasuistkou, hlavou bílého adžah, ale na rozdíl od Suany nekladla své názory před názory celého adžah. Často vypadala nesoustředěně jako nejhorší z hnědých - její dlouhé černé vlasy potřebovaly učesat a zřejmě si ráno namočila třásně na šátku do čaje - ale při debatě dokázala zachytit i nejslabší skulinku v logice. Klidně tu mohla být sama, protože prostě nevěřila, že by potřebovala pomoc od dalších bílých přísedících.
Elaida se narovnala a zamračila se. Začala želvu hladit rychleji. Honem promluvila Andaya, aniž by se podívala na Elaidu, a předstírala, že si upravuje šedé třásně na šátku.
„Problém, matko, je v tom, že musíme najít způsob, jak tohleto ukončit mírovou cestou," začala a mluvila se silným tarabonským přízvukem, jako vždy, když se necítila dobře. V Elaidině přítomnosti bývala často bázlivá, a teď se podívala na Yukiri, jako kdyby doufala, že ji podpoří, ale štíhlá ženuška jen odvrátila zrak. Yukiri byla na takovou malou ženu pozoruhodně umíněná. Na rozdíl od Doesine nepoužívala nátlak. Tak proč je tady, když tu nechtěla být?
Andaya si uvědomila, že je v tom sama, a chvatně pokračovala. „Nesmí to dojít až k bojům v ulicích Tar Valonu. Nebo ve Věži. To zvlášť ne, ne znovu. Zatím jsou vzbouřenkyně zřejmě ochotné jen sedět a pozorovat město, ale to nevydrží. Znovu objevily cestování, matko, a použily ho, aby přenesly vojsko přes stovky leguí. Musíme začít vyjednávat, než se rozhodnou použít cestování a přivést to vojsko do Tar Valonu, protože jinak, i když vyhrajeme, bude vše ztraceno."
Alviarin zaťala ruce do sukní a ztěžka polkla. Bála se, že jí oči vypadnou z důlků. Vzbouřenkyně že umějí cestovat? A už jsou tady u Tar Valonu? A tyhle hlupačky chtějí jednat? Viděla, jak se pečlivě vymyšlené plány, pečlivě zaranžované pletichy vypařují jako mlha na slunci. Snad ji Temný pán vyslechne, když se bude modlit hodně usilovně.
Elaida se mračila dál, ale opatrně odložila slonovinovou želvu a její hlas zněl téměř normálně. Jako předtím, než jí Alviarin přitáhla otěže, s tím ocelovým jádrem za měkkými slovy. „Hnědé a šedé také podporuji vyjednávání?"
„Hnědé," začala Shevan a pak zamyšleně našpulila rty a viditelně změnila to, co chtěla říci. Navenek vypadala klidně, avšak palci si mimoděk mnula kostnaté ukazováky. „Hnědé má naprosté jasno v historických precedentech. Všechny jste četly tajné historie, nebo jste aspoň měly. Kdykoliv byla Věž rozdělená, svět zasáhla pohroma. A když se blíží Poslední bitva a na světě je Černá věž, nemůžeme si dovolit zůstat rozdělené ani o den déle, než je nutné."
Prve se nezdálo pravděpodobné, že by Elaidě mohla tvář potemnět ještě víc, avšak zmínka o Černé věži to dokázala. „A zelené?" Stále ještě ovládala hlas.
Byly tady všechny tři zelené přísedící, což ukazovalo na velmi silnou podporu ze strany jejich adžah nebo na silný tlak od hlavy jejich adžah. Jako nejstarší měla Elaidě odpovědět Talene - zelené hrozně daly na hierarchii úplně ve všem - ale vysoká zlatovlasá žena se z nějakého důvodu podívala na Yukiri a pak, což bylo stejně divné, na Doesine, upřela oči na koberec a začala se tahat za zelené hedvábné sukně. Rina se trochu zamračila a zmateně nakrčila svůj pršák, ale nosila šátek teprve necelého půl století, takže odpověď zůstala na Rubinde. Byla robustní a vedle Talene vypadala malá a tlustá a téměř obyčejná i přes oči barvy safírů.
„Mám přikázáno použít stejné argumenty jako Shevan," pronesla a nevšímala si polekaného pohledu, který po ní vrhla Rina. Očividně tu byl tlak od Adelorny, „hlavního kapitána" zelených, a Rubinde s ní očividně nesouhlasila, když byla ochotná vynést to na veřejnost. „Tarmon Gai'don se blíží, Černá věž je skoro stejně velká hrozba a Drak Znovuzrozený se ztratil, pokud není mrtvý. Už si nemůžeme dovolit být rozhádané. Jestli Andaya dokáže vzbouřenkyně přemluvit k návratu do Věže, tak to musíme zkusit."
„Chápu," řekla Elaida hluše. Kupodivu se jí však barva spravila a dokonce se téměř pousmála. „Pak je tedy rozhodně přemluvte, ať se vrátí, jestli to dokážete. Můj výnos však platí. Modré adžah už neexistuje a každá sestra, která jde za tím dítětem Egwain z al'Vereů, musí pod mým vedením odsloužit pokání, než

bude opět vpuštěna do kteréhokoliv adžah. Já hodlám Bílou věž překout ve zbraň pro Tarmon Gai'don.“
Ferane a Suana otevřely ústa a na tvářích měly namalované námitky, ale Elaida je uťala zdviženou rukou. „Promluvila jsem, dcery. Teď odejděte. A zařiďte si to svoje… jednání.“
Přísedící nemohly nic dělat, pokud by jí nechtěly otevřeně vzdorovat. Měly práva sněmovny, ale sněmovna se málokdy odvažovala zasahovat příliš daleko do pravomocí amyrlin. Ne, pokud se sněmovna proti amyrlin nespojila, a tato sněmovna byla cokoliv, jen ne jednotná. To pomohla zajistit sama Alviarin. Přísedící tedy odešly, Feane a Suana celé naježené, Andaya skoro utíkala. Na Alviarin se žádná ani nepodívala.
Ta málem nepočkala, až se za poslední zavřou dveře. „Tohle ale nic na věci nemění, Elaido, to určitě vidíš. Musíš myslet jasně, ne se nechat ovládnout chvilkovým pomatením smyslů.“ Věděla, že blábolí, ale nedokázala přestat. „Ta pohroma u Dumajských studní, pohroma u Černé věže, to tě pořád ještě může vyhodit ze sedla. Potřebuješ mě, aby sis udržela hůl a štolu. Potřebuješ mě, Elaido. Ty…“ Prudce zavřela pusu, než vykecá všechno. Ještě tu musel být nějaký způsob.
„Překvapilo mě, že ses vrátila,“ řekla Elaida, vstala a uhladila si červeně prostřihávané sukně. Nikdy se nepřestala oblékat jako červená. Kupodivu se cestou kolem stolu usmívala. Nebyl to pouze náznak úsměvu, teď se usmívala potěšené. „Schovávala ses někde ve městě od chvíle, kdy vzbouřenkyně dorazily? Myslela jsem, že jakmile ses dozvěděla, že jsou tady, nasedla jsi na první loď. Kdo by si pomyslel, že znovu objeví cestování? Jen si představ, co dokážeme, jakmile se to naučíme.“ S úsměvem přicházela blíž.
„Tak se na to podíváme. Čeho se od tebe musím obávat? Příběhy z Cairhienu se zmiňují o Věži, ale i kdyby sestry skutečně poslouchaly toho al'Thorovic kluka, čemuž kupříkladu já nemůžu uvěřit, všechny to dávají za vinu Coiren. Ona byla zodpovědná za to, že ho sem přivede, a v mysli sester jako by už byla odsouzená.“ Zastavila se před Alviarin a zatlačila ji dál do kouta. Její úsměv nikdy nedostoupil až k očím. Usmívala se a oči se jí leskly. Alviarin od ní nedokázala odtrhnout zrak. „Za poslední týden jsme také slyšely spoustu věcí o té ‚Černé věži'.“ Znechuceně zkřivila rty. „Zřejmě je tam ještě víc mužů, než sis myslela. Ale všechny si myslí, že Toveine měla mít dost rozumu, aby si to zjistila, než zaútočila. Hodně se o tom debatovalo. Jestli se po té porážce přivleče zpátky, vina padne na ni. Takže tvoje hrozby…“
Alviarin narazila na zeď a mrkala, jak se jí před očima zajiskřilo, než si vůbec uvědomila, že jí druhá žena vrazila facku. Už jí natékala tvář. Elaidu obklopila záře saidaru a na Alviarin sedl štít dřív, než stačila mrknout, a odřízl ji od pravého zdroje. Elaida však nehodlala použít jedinou sílu. Napřáhla pěst a stále se usmívala.
Pomalu se nadechla a spustila ruku. Štít však nesundala. „Skutečně bys to použila?“ optala se mírně.
Alviarin odtrhla ruku od nože za pasem. Popadla ho čistě instinktivně, ale i kdyby Elaida nedržela jedinou sílu, zabít ji, když tolik přísedících vědělo, že jsou spolu, by bylo stejně dobré jako zabít sebe. Přesto jí zahořela tvář, když Elaida opovržlivě frkla.
„Těším se, až uvidím tvou hlavu na špalku za zradu, Alviarin, jenže dokud nebudu mít důkaz, který potřebuju, stejně můžu udělat pár věcí. Vzpomínáš si, kolikrát jsi poslala Silvianu, aby mi dala soukromé pokání? Doufám, že ano, protože ty budeš trpět deset dní za každý, který jsem vytrpěla já. Aha, ano.“
Prudce Alviarin servala štolu kronikářky z krku. „Protože tě nikdo nemohl najít, když dorazily vzbouřenkyně, požádala jsem sněmovnu, aby tě z místa kronikářky sesadila. Ne plnou sněmovnu, pochopitelně. Pořád bys tam mohla mít trochu vlivu. Ale bylo překvapivě snadné získat konsenzus od těch, které ten den zasedaly. Kronikářka má být s amyrlin, ne se někde potulovat. Ale nakonec možná už žádný vliv nemáš, protože se ukázalo, že ses celou dobu skrývala ve městě. Nebo jsi snad připlula zpátky, aby ses přesvědčila, k jaké katastrofě došlo, a skutečně sis myslela, že z trosek něco získáš? Na tom nezáleží. Bylo by pro tebe lepší skočit na první loď a odjet z Tar Valonu. Ale musím přiznat, že představa, jak utíkáš z jedné vesnice do druhé a stydíš se ukázat tvář jiné sestře, bledne před představou, jak tě vidím trpět. Teď mi zmiz z očí, než se rozhodnu, že to má být spíš mrskání než Silvianin řemen.“ Hodila bílou štolu na podlahu, otočila se, propustila saidar a zamířila ke svému křeslu, jako by Alviarin přestala existovat.
Alviarin neodešla, utekla, utíkala s pocitem, že jí na krk dýchají temní psi. Od chvíle, kdy uslyšela slovo zrada, skoro nedokázala přemýšlet. To slovo jí znělo v hlavě pořád dokola a jí bylo do pláče. Zrada

mohla znamenat jediné. Elaida to věděla a hledala důkaz. Temný pán se nad ní smiluj. Jenže to on nikdy nedělal. Smilování bylo pro ty, kteří se báli být silní. Ona se nebála, ona byla kůží nacpanou k prasknutí čirým děsem.
Utíkala dolů a ani si nevšimla, že na chodbách není jediný sluha. Hrůza ji zaslepila tak, že viděla jen to, co měla přímo před sebou. Běžela až dolů na šesté poschodí do svých komnat. Alespoň předpokládala, že jsou ještě její. Byl tam balkon, z něhož bylo vidět na velké náměstí před Věží, a patřily k úřadu kronikářky. Prozatím jí stačilo, že ještě má komnaty. A naději na přežití.
Nábytek stále tvořily domanské kousky, jež tu nechala předchozí obyvatelka, ze světlého pruhovaného dřeva vykládaného perletí a jantarem. V ložnici otevřela šatník, padla na kolena, odstrčila šaty a zezadu vytáhla malou truhličku, jenom dvě čtvereční pěsti, kterou vlastnila mnoho let. Řezby na truhličce byly složité, ale neohrabané, řada různých uzlů, očividně dílo řezbáře s větší ctižádostí než obratností. Ruce se jí třásly, když ji nesla ke stolu. Musela si otřít dlaně do sukní. Truhlička se dala otevřít snadno, stačilo jen roztáhnout co nejvíc prsty a zatlačit zároveň na čtyři různé uzly v řezbě. Víko se nazvedlo a ona ho odhodila. Objevil se její nejvzácnější majetek zabalený do kousku hnědé látky, aby nechřestil, kdyby s truhličkou zatřásla komorná. Většina sloužících ve Věži by se neodvážila krást, ale většina neznamenala všichni.
Alviarin na balíček jen zírala. Její nejvzácnější majetek, předmět z věku pověstí, ale nikdy se neodvážila jej použít. Jen v největší nouzi, řekla Mesaana, v největším zoufalství, ale co mohlo být horší než tohle? Mesaana říkala, že ta věc vydrží i ránu kladivem, ale Alviarin ji rozbalovala tak opatrně, jako by to bylo foukané sklo. Objevil se ter'angrial, jasně rudá hůlka dlouhá jako její ukazovák, dokonale hladká, jenom s několika rýhami tvořícími hadovitý propletený vzor. Uchopila pravý zdroj a vlasově tenkými pramínky ohně a země se dotkla toho vzoru na dvou propojených místech. Ve věku pověstí by to nebylo nutné, ale něco nazývaného „pohotovostní prameny“ už neexistovalo. Svět, kde téměř každý ter'angrial mohli používat i lidé neschopní usměrňování, si ani neuměla představit. Proč to dovolili?
Palcem stiskla konec hůlky - jediná síla sama o sobě nestačila - ztěžka se posadila a opřela se o nízké opěradlo křesla, jenom zírala na předmět ve své dlani. Bylo to. Cítila se prázdná, jako obrovská temná jeskyně, kde se jako velcí netopýři třepetají její obavy.
Místo aby ter'angrial znovu zabalila, strčila si ho do kapsáře a šla vrátit truhličku do šatníku. Dokud nebude vědět, že je to bezpečné, nehodlala dát tu hůlku z ruky. Nicméně dál mohla jen sedět a čekat. Kolébala se s rukama sepjatýma mezi koleny. Nedokázala se přestat kolébat a nedokázala ani přestat tiše sténat. Od založení Věže nebyla žádná sestra obviněna z toho, že je černá adžah. Pravda, ohledně jednotlivých sester se občas vynořilo podezření, a některá Aes Sedai občas zemřela, aby se zajistilo, že toto podezření nezajde dál, ale nikdy nedošlo na otevřené obvinění. Jestli byla Elaida ochotná otevřeně mluvit o popravčím špalku, musela být připravená brzy vznést obvinění. Hodně brzy. Černé sestry také zmizely, když podezření příliš zesílilo. Černé adžah zůstávalo vskrytu za jakoukoliv cenu. Přála si, aby dokázala přestat sténat.
Náhle světlo v místnosti pohaslo a obklopilo ji vířícími stíny. Sluneční světlo zřejmě nedokázalo proniknout dál než k okenním tabulkám. Alviarin vzápětí klečela a klopila oči. Třásla se, jak ze sebe chtěla vysypat všechny své obavy, ale s Vyvolenými bylo třeba zachovávat formu. „Žiju, abych sloužila, veliká paní,“ vyhrkla jen a nic víc. Nesměla promarnit ani chviličku, natož hodinu tím, že bude ječet bolestí. Ruce tiskla k sobě, aby se jí netřásly.
„Co je ta tvá nejvyšší nouze, dítě?“ Byl to ženský hlas, ale zněl jako křišťálové zvonečky. Nespokojené zvonečky. Jenom nespokojené. Rozzlobené zvonečky mohly znamenat okamžitou smrt. „Jestli si myslíš, že hnu prstem, abych ti vrátila štolu kronikářky, ošklivě se mýlíš. Stále můžeš udělat to, co po tobě chci, jen s trochou námahy navíc. A pokání u správkyně novicek můžeš považovat za menší trest ode mne. Varovala jsem tě, že na Elaidu nemáš tak tvrdě tlačit.“
Alviarin spolkla námitky. Elaidu nebylo možné ohnout, pokud se na ni tvrdě netlačilo. Mesaana to musela vědět. U Vyvolených však mohly být námitky nebezpečné. U Vyvolených bylo nebezpečných mnoho věcí. V každém případě byl Silvianin řemen maličkostí ve srovnání s popravčí sekerou.
„Elaida to ví, Veliká paní,“ vydechla a zvedla oči. Před ní stála žena ze světla a stínu, oděná světlem a stínem, samá ostře černá a stříbřitě bílá, proplouvající z jedné strany na druhou a zpátky. Z kouřově šedé

tváře hleděly stříbrné oči a stříbrné rty byly stažené do přísné čárky. Byla to jen iluze a Alviarin by ji byla zvládla stejně dobře. Když Mesaana proplula po domanském koberci, zableskla se suknice ze zeleného brokátu se složitými bronzovými pásky. Ale Alviarin neviděla tkanivo, které iluzi tvořilo, stejně jako necítila to, jež použila, když dorazila, jakož ani to, které používala, aby uvrhla místnost do stínů. Podle všeho, co cítila, nemohla Mesaana vůbec usměrňovat! Touha po získání těchto dvou tajemství ji obvykle žrala, ale dnes to ani nevnímala. „Ona ví, že jsem černá adžah, Veliká paní. Jestliže mě odhalila, musela zarýt hodně hluboko. V ohrožení jsou možná desítky z nás, možná všechny.“ Pokud si chtěla zajistit nějakou reakci, bude lepší hrozbu co nejvíc zveličit. Nakonec by to mohla být i pravda.
Avšak Mesaaninou odpovědí bylo jenom mávnutí nyní stříbrnou rukou. Tvář jí zářila jako měsíc kolem očí černějších než uhly. „To je směšné. Elaida se pořád nemůže ze dne na den rozhodnout, jestli vůbec věří, že černé adžah existuje. Snažíš se ušetřit si trochu bolesti. Trocha víc tě třeba poučí o tvém omylu.“
Alviarin začala prosit, když Mesaana zvedla ruku ještě víc a ve vzduchu se vytvořilo tkanivo, které si pamatovala až příliš dobře. Musí tu ženu přimět, aby to pochopila!
Stíny v místnosti se náhle prohnuly. Všechno jako by se posunulo do strany, když temnota zhoustla v půlnoční žmolky. A potom byla temnota pryč. Překvapená Alviarin prosebně natahovala ruce k modrooké ženě z masa a kostí, oděné v zelených šatech s bronzovými lemy. Mučivě známé ženě zhruba středního věku. Věděla, že Mesaana si chodí po Věži přestrojená za jednu ze sester, i když žádná z Vyvolených, se kterými se setkala, nevykazovala známky bezvěkosti, avšak nedokázala si k této tváři přiřadit jméno. A uvědomila si ještě něco. V této tváři se zračil strach. Dobře skrývaný, přesto však strach.
„Byla velice užitečná,“ pravila Mesaana a vůbec nezněla ustrašeně. Její hlas byl Alviarin téměř povědomý. „A teď ji budu muset zabít.“
„Ty jsi vždycky… přehnaně plýtvala materiálem,“ opáčil drsný hlas, znějící, jako když se pod botou drolí tlející listí.
Alviarin zděšeně upadla, když se před jedním oknem objevil vysoký muž v hadovité černé zbroji z překrývajících se plátů, připomínajících hadí šupiny. Jenomže to nebyl muž. V bezkrevné tváři neměl oči, jenom mrtvolně bledou kůži na místě, kde měly být. Už se s myrddraalem ve službách Velikému pánu setkala, a dokonce se jí podařilo opětovat jeho bezoký pohled, aniž by se poddala hrůze, kterou vzbuzoval, ale teď se plazila po podlaze pryč, dokud zády nenarazila na nohu od stolu. Číhači se jeden druhému podobali jako vejce vejci, byli vysocí, hubení a stejní, ale tento byl o hlavu vyšší a strach z něj přímo vyzařoval a pronikal jí až do morku kostí. Bez přemýšlení sáhla po pravém zdroji. A málem zaječela. Pravý zdroj byl pryč! Byla odstíněná, nemohla se ničeho chopit! Myrddraal se na ni podíval a usmál se. Číhači se nikdy neusmívali. Nikdy. Alviarin přímo supěla.
„Může být užitečná,“ zachraptěl myrddraal. „Nechci, aby bylo černé adžah zničeno.“
„Kdo jsi, že vyzýváš jednoho z Vyvolených?“ otázala se Mesaana opovržlivě, kterýžto dojem však vzápětí zkazila tím, že si olízla rty.
„Myslíš si snad, že Ruka Stínu je jenom jméno?“ Myrddraal už nechraptěl. Jeho hlas zněl dutě a ozvěnou, jako by mluvil v nějaké obrovské jeskyni. Tvor se při řeči zvětšoval, až se hlavou otíral o strop ve výšce dvou sáhů. „Byla jsi povolána a nepřišla jsi. Má ruka dosáhne daleko, Mesaano.“
Vyvolená se viditelně třásla. Otevřela pusu, snad aby zaprosila, ale náhle ji obalil černý oheň, a ona zaječela, jak se jí šaty rozpadly na prach. Paže k bokům jí přidržovala pouta z černých plamenů, těsně se jí ovinula kolem nohou a v ústech se jí objevila syčící černá koule, která jí ústa doširoka rozevírala. Kroutila se tam, nahá a bezmocná, a při pohledu na to, jak koulí očima, se Alviarin málem sama znečistila.
„Chceš vědět, proč je nutné potrestat jednu z Vyvolených?“ Hlas opět zněl jako protivné skřípání a myrddraal zase vypadal jako příliš vysoký číhač, avšak Alviarin se nenechala oklamat. „Chceš se dívat?“ zeptal se.
Alviarin měla padnout na zem a žebrat o život, ale nedokázala se pohnout. A nedokázala ani uhnout očima před jeho bezokým pohledem. „Ne, Veliký pane,“ vypravila ze sebe Alviarin nakonec a v ústech měla sucho jako na poušti. Věděla to. Nemělo to tak být, ale věděla to. Uvědomila si, že se jí po tvářích koulejí slzy.

Myrddraal se opět usmál. „Mnoho lidí padlo z velké výšky za to, že chtěli vědět příliš mnoho.“
Plul k ní - ne myrddraal, ale Veliký pán oděný v kůži myrddraala. Používal nohy, a přece se jeho pohyb nedal popsat jinak. Bledá postava v černém hávu se k ní sklonila a ona by byla vykřikla, když jí položila ukazovák na čelo. Byla by vykřikla, kdyby ze sebe dokázala vypravit hlásku. Plíce měla bez vzduchu. Dotek pálil jako doruda rozžhavené železo. Mimoděk ji napadlo, proč necítí pach své hořící kůže. Veliký pán se narovnal a prudká bolest polevila a zmizela docela. Hrůza ji však rozhodně nepřešla.
„Teď jsem si tě poznačil,“ zachraptěl Veliký pán. „Mesaana ti už neublíží. Pokud jí nedám svolení. Najdeš ty, kteří zde ohrožují moje tvory, a předáš mi je.“ Odvrátil se od ní a tmavá zbroj mu spadla z těla. Překvapilo ji, že ocel s řinčením dopadla na zem, místo aby prostě zmizela. Byl oděn v černém, a ona nepoznala, jestli je to hedvábí, kůže nebo něco jiného. Ta čerň jako by vysávala světlo z místnosti. Mesaana se začala zmítat v poutech a přes roubík pronikavě kvičela. „Teď odejdi,“ pokračoval Veliký pán, „chceš-li žít další hodinu.“ Zvuk, jejž Mesaana vydávala, se zvedl v zoufalé zaječení.
Alviarin nevěděla, jak se dostala ze svých pokojů - nechápala, jak může vzpřímeně jít, když měla nohy jako z vody - ale utíkala chodbami, sukně vyhrnuté nad kolena, a utíkala, jak nejrychleji mohla. Náhle se před ní objevila podesta širokého schodiště a jí se jen tak tak podařilo zastavit, než došlápla do prázdna. Sesula se na zeď, třásla se a koukala na křivku širokých mramorových schodů. V duchu viděla, jak se její tělo láme při pádu dolů.
Jak tak roztřeseně lapala po dechu, položila si chvějící se ruku na čelo. Myšlenky se jí hrnuly jedna přes druhou. Veliký pán si ji poznačil. Prstem přejela po hladké, nepoškozené kůži. Vždycky si cenila vědomostí - moc se odvozovala od vědomostí - ale teď nechtěla vědět, co se děje v pokojích, které právě opustila. Přála si, aby nevěděla ani to, že se něco děje. Veliký pán si ji poznačil, ale Mesaana si najde způsob, jak ji zabít za to, že to ví. Veliký pán si ji poznačil a dal jí rozkaz. Mohla žít, pokud najde toho, kdo loví černé adžah. S námahou se narovnala a dlaněmi si chvatně otřela slzy z tváří. Nedokázala odtrhnout oči od klesajícího schodiště před sebou. Elaida ji určitě podezírala, ale i kdyby to nebylo něco víc, pořád může štvanici uspořádat sama. Elaidu do ní prostě bude muset zahrnout jako hrozbu, kterou je třeba zlikvidovat. Předat ji Velikému pánu. Znovu si sáhla na čelo. Měla na svůj povel černé adžah. Hladká, nepoškozená kůže. V Elaidiných komnatách byla Talene. Proč se dívala na Yukiri a Doesine tím divným způsobem? Talene byla černá, i když pochopitelně nevěděla, že jí je i Alviarin. Bude něco vidět v zrcadle? Má na čele něco, co uvidí ostatní? Pokud bude muset vymyslet plán pro Elaidiny údajné honce, mohla by začít u Talene. Snažila se odhadnout cestu, již bude muset zpráva urazit od ucha k uchu, než dorazí k Talene, ale pořád nemohla přestat zírat na schody, kde viděla, jak se její tělo odráží a láme při pádu až dolů. Veliký pán si ji poznačil.

KAPITOLA DEVÁTÁ
Jedna odpověď

Pevara poněkud netrpělivě čekala, až útlá přijatá položí stříbrný podnos na servírovací stolek a odkryje mísu koláčů. Pedra byla malá, vážně se tvářící žena, a rozhodně nebyla líná nebo nabručená kvůli tomu, že musí celé dopoledne obskakovat přísedící, jenom byla přesná a pečlivá. To byly užitečné vlastnosti, které bylo třeba povzbuzovat. Přesto, když se přijatá zeptala, jestli má nalít víno, Pevara stroze odvětila: „To si už uděláme samy, dítě. Smíš počkat v předpokoji.“ Skoro mladé ženě řekla, ať se vrátí ke studiu. Pedra roztáhla pruhované bílé sukně v půvabném pukrleti beze známky rozčilení, jež přijaté často předváděly, když na ně některá přísedící štěkala. Až příliš často braly přísedící štiplavé poznámky přísedících jako názor na to, zda již mohou získat šátek, jako by přísedící neměly na práci nic jiného. Pevara počkala, dokud se za Pedrou nezavřou dveře a necvakne západka, než pochvalně přikývla. „Ta bude brzy povýšena na Aes Sedai,“ pravila. Bylo uspokojivé, když některá žena získala šátek, ale zvláště uspokojivé bylo, když to byla žena, jež zpočátku nevypadala slibně. Poslední dobou byly k mání pouze malé radosti.
„Ale těžko jednou z nás,“ zněla odpověď jejího překvapivého hosta, který se obrátil od prohlížení řady malovaných miniatur Pevařiny mrtvé rodiny, jež stály na mramorové krbové římse s vlnami. „Není si jistá, co se týče mužů. Myslím, že je z nich nervózní.“
Tarna z mužů rozhodně nervózní nebyla, vlastně ji znervózňovalo jen máloco, aspoň od chvíle, kdy před

dvaceti lety získala šátek. Pevara si ji pamatovala jako velice nervózní novicku, ale nyní byly modré oči této světlovlasé ženy sebejisté. A asi stejně teplé jako kameny v zimě. Nicméně v tom jejím výraze chladné pýchy bylo dnes cosi, snad příliš stisknuté rty, kvůli čemu vypadala znepokojeně. Pevara si neuměla představit, kvůli čemu by mohla být Tarna Feir vyvedená z míry.
Skutečnou otázkou však bylo, proč ji přišla navštívit. Soukromá návštěva u kterékoliv přísedící, zvláště potom u červené, hraničila s neslušností. Tarna si stále udržovala pokoje tady, v obydlí červených, ale dokud držela novou hodnost, už nebyla součástí červeného adžah, i přes karmínovou výšivku na tmavošedých šatech. Pozdržení stěhování do nových komnat mohli ti, kdož ji neznali, považovat za jemnost.
Kdykoliv od okamžiku, kdy ji Seaine zatáhla do lovu na černé adžah, Pevara narazila na něco neobvyklého, zpozorněla. A Elaida Tarně věřila, stejně jako věřila Galině. Bylo moudré mít se na pozoru před každým, komu Elaida věřila. Už jenom při pomyšlení na Galinu - Světlo tu ženskou spal! - byla Pevara dosud celá naježená, ale bylo tady ještě další spojení. Galina se o Tarnu zvlášť zajímala, když byla ještě mladší novicka. Pravda, Galina se zvlášť zajímala o každou mladší či přijatou novicku, o níž si myslela, že by se mohla přidat k červeným, avšak tady byl k opatrnosti další důvod.
Ne že by Pevara pochopitelně dala něco z toho najevo. Na to byla Aes Sedai příliš dlouho. S milým úsměvem se natáhla pro stříbrný džbán s dlouhým hrdlem, který stál na podnose a vydával vůni koření. „Dáš si víno, Tarno, jako přípitek na tvé povýšení?“
Se stříbrnými číšemi v rukou se usadily do křesel s vyřezávanými spirálami ve stylu, který v Kandoru vyšel z módy už skoro před sto lety, ale Pevaře se líbil. Neviděla důvod měnit svůj nábytek nebo cokoliv jiného podle rozmarů okamžiku. Křesla jí sloužila od chvíle, kdy je vyrobili, a s několika poduškami byla i pohodlná. Tarna však seděla celá ztuhlá jen na krajíčku. Nikdo ji nikdy neoznačil za slabou, ale rozhodně byla zneklidněná.
„Nejsem si jistá, jestli je blahopřání na místě,“ podotkla a prstem hladila úzkou červenou štolu, již měla kolem krku. Přesný odstín nebyl předepsán, jen každý, kdo ji uviděl, musel barvu označit za červenou, a ona si vybrala jasnou šarlatovou, která téměř zářila. „Elaida na tom trvala a já nemohla odmítnout. Od té doby, co jsem opustila Věž, se hodně změnilo, zvenčí i zevnitř. Kvůli Alviarin se mají před kronikářkou všechny… na pozoru. Až se konečně vrátí, některé ji budou asi pořád chtít zmrskat. A Elaida…“
Odmlčela se, aby se napila vína, ale zase číši odložila a pokračovala z jiného soudku. „Často tě označovaly za nekonvenční. Dokonce jsi prý jednou řekla, že bys chtěla strážce.“
„Označily mě i za něco horšího,“ opáčila Pevara suše. Co chtěla ta ženská říci o Elaidě? Mluvila, jako by byla štolu kronikářky odmítla, kdyby mohla. Zvláštní. Tarna nebyla nesmělá ani zdráhavá. Mlčení zřejmě bude nejlepší. Zvlášť co se strážců týká. Pokud se o tomhle klevetilo, tak mluvila až moc. Kromě toho, když mlčela dost dlouho, druhá žena vždycky promluvila, byť jen aby zaplnila mezeru. Člověk se díky mlčení mohl hodně dozvědět. Pevara se pomalu napila vína. Na její vkus v něm bylo příliš mnoho medu a málo zázvoru.
Tarna, stále celá strnulá, vstala a zamířila ke krbu, kde se zahleděla na miniatury v bílých lakovaných stojáncích. Zvedla ruku, aby se jednoho slonovinového oválku dotkla, a Pevara cítila, jak sama proti své vůli tuhne. Georgovi, jejímu mladšímu bratrovi, bylo teprve dvanáct, když zemřel, když zemřeli všichni, kdo byli na obrázcích namalovaní, během povstání temných druhů. Nebyli rodina, která by si mohla dovolit slonovinové miniatury, ale jakmile získala nějaké peníze, našla malíře, jenž dokázal zachytit její vzpomínky. Georg byl krásný chlapec, na svá léta hodně vysoký a úplně neohrožený. Dávno po oné události zjistila, jak její malý bratříček zemřel. S nožem v ruce stál nad otcovým tělem a snažil se zahnat dav od jejich matky. Bylo to tak dávno. V každém případě by už všichni byli dávno mrtví a jejich prapravnuci také. Ale některá nenávist nikdy neumírá.
„Drak Znovuzrozený je t'averen, jak jsem slyšela,“ vypravila ze sebe Tarna nakonec s pohledem stále upřeným na Georgův portrét. „Myslíš, že šance mění všude? Nebo měníme budoucnost sami, jeden krok po druhém, dokud se neocitneme někde, kde jsme to ni, kdy nečekali?“
„Jak to myslíš?“ otázala se Pevara poněkud odměřeně. Nelíbilo se jí, že druhá žena tak upřeně hledí na bratrův portrét a mluví přitom o muži, jenž dokáže usměrňovat, i když je tím mužem Drak Znovuzrozený. Kousla se do rtu, aby Tamě neřekla, že se má obrátit a podívat se na ni. Člověk toho ze zad dokázal

vyčíst mnohem méně než z obličeje.
„V Salidaru jsem nečekala žádné velké obtíže. Ani velký úspěch, ale to, co jsem našla…“ Potřásla hlavou, nebo jen změnila úhel pohledu na miniatury? Promluvila pomalu, ale byl v tom spodní proud zapamatované naléhavosti. „Den cesty od vesnice jsem nechala holubářku, a přece mi netrvalo ani půl dne vrátit se k ní, a když jsem vypustila ptáky s kopiemi svého hlášení, jela jsem tak rychle, že jsem tu ženskou musela vyplatit, protože se mnou nedokázala udržet krok. Ani nevím, kolik koní jsem uštvala. Občas bylo zvíře tak zničené, že jsem stájníkovi musela ukázat prsten, aby si ho vzal, a dokonce i přidat stříbro. A protože jsem jela tak rychle, náhodou jsem dorazila do jedné vesnice v Murandy, zrovna když tam byl… verbířský oddíl. Kdybych nebyla kvůli Věži strachy bez sebe už z toho, co jsem viděla v Salidaru, byla bych jela do Ebú Daru, sedla na loď do Illianu a pak plula proti proudu řeky, ale pomyšlení, že pojedu na jih místo na sever a že budu muset čekat na loď, mě hnalo k Tar Valonu jako šíp. A tak jsem je v té vesnici viděla.“
„Koho, Tarno?“
„Asha'many.“ Teď se obrátila. Oči měla stále jako modrý led, ale mhouřila je. Číši držela oběma rukama, jako by se snažila získat co nejvíc tepla. „Zprvu jsem pochopitelně nevěděla, co jsou zač, ale otevřeně verbovali muže na podporu Draka Znovuzrozeného a mně připadalo nejrozumnější nejdřív si je poslechnout, než promluvím. Ještě že jsem to tak udělala. Bylo jich šest, Pevaro, šest mužů v černých kabátech. Dva měli na límci stříbrné meče a zkoušeli muže, jestli se dokážou naučit usměrňovat. Ovšemže to neřekli takhle otevřeně. Nazývali to ovládat blesky. Ovládat blesky a jezdit na hromu. Mně to ale bylo docela jasné, i když těm hlupákům, se kterými mluvili, asi ne.“
„Ano. Ještě že jsi udržela jazyk za zuby,“ řekla Pevara tiše. „Šest mužů, kteří dokážou usměrňovat, by pro samotnou sestru znamenalo velké nebezpečí. Naši špehové o těchto verbířských skupinách mluví pořád - objevují se od Saldeje po Tear - ale nikdo zřejmě netuší, jak je zastavit. Pokud už na to není příliš pozdě.“ Znovu se skoro kousla do rtu. To byla ta potíž s mluvením. Občas člověk řekl víc, než chtěl.
Její poznámka kupodivu Tarnu trochu uklidnila. Kronikářka se znovu posadila a opřela se, i když pořád vypadala dost unaveně. Slova volila opatrně, občas si ke rtům přiložila číši, ale nenapila se. „Na říčním člunu jsem měla plno času k přemýšlení. Hodně času poté, co ten hloupý kapitán narazil na břeh, zlomil stěžeň a udělal si díru do trupu. Celé dny, když jsme se dostali na břeh a já se snažila sehnat jinou loď, a další dny, než jsem našla koně. Těch šest mužů, které poslali do jedné vesnice, i když nebyla zvlášť lidnatá, mě nakonec přesvědčilo. Já si… myslím, že je příliš pozdě.“
„Elaida si myslí, že je možné všechny zkrotit,“ poznamenala Pevara vyhýbavě. Už se sama odhalila příliš.
„Když můžou poslat šest mužů do jedné malé vesničky a umějí cestovat? Na to je podle mě jediná odpověď. My…“ Zhluboka se nadechla a znovu pohladila jasně rudou štolu, ale teď spíš lítostivě, než že by si s ní hrála. „Červené sestry je musejí přijmout jako strážce, Pevaro.“
To bylo takové překvapení, až Pevara zamrkala. O vlásek menší sebeovládání a byla by zalapala po dechu. „To myslíš vážně?“
Ty ledově modré oči její pohled bez váhání opětovaly. Nejhorší už bylo za nimi - nemyslitelné bylo vysloveno nahlas - a Tarna byla opět ženou z kamene. „O tomhle se nehodí žertovat. Jediná jiná možnost je nechat je běhat volně. Kdo jiný by to dokázal: Červené sestry jsou zvyklé čelit takovým mužům a jsou připravené podstoupit nezbytné riziko. Ostatní by se zdráhaly. Každá sestra si bude muset vzít víc než jednoho, ale zelené to asi zvládají docela dobře. Myslím ale, že až jim to navrhneme, zelené omdlí. My… červené sestry… musíme prostě udělat, co je třeba.“
„Už jsi to nanesla před Elaidou?“ zeptala se Pevara a Tarna netrpělivě zavrtěla hlavou.
„Elaida věří tomu, co jsi říkala. Ona…“ Žlutovlasá žena se na chvíli zamračila do vína, než pokračovala. „Elaida často věří tomu, čemu věřit chce, a vidí to, co chce vidět. Snažila jsem se s ní promluvit o asha'manech ten den, kdy jsem se vrátila. Jí bych spojení nenavrhla, jí ne. Nejsem hloupá. Zakázala mi zmiňovat se o nich před ní. Ale ty jsi… nekonvenční.“
„A ty věříš, že je bude možné zkrotit poté, co se s námi spojí? Netuším, co by to udělalo se sestrou držící jejich pouto, a popravdě to ani nechci zjišťovat.“ Uvědomila si, že teď hraje o čas ona.
Když tento rozhovor začal, neměla tušení, kterým směrem se bude ubírat, ale byla by vsadila vše, co

měla, že nedojde na tohle.
„To by mohl být konec a taky by to nemuselo být proveditelné," opáčila druhá žena chladně. Ona byla z kamene. „V každém případě nevidím jiný způsob, jak asha'many zvládnout. Červené sestry se s nimi musí spojit jako se strážci. Kdyby existovala jiná cesta, byla bych mezi prvními, ale tohle se musí udělat."
Seděla tam, klidně popíjela víno a Pevara na ni dlouho dokázala jenom mlčky hledět. Nic, co Tarna řekla, nedokazovalo, že není černá adžah, avšak nemohla nedůvěřovat každé sestře, která nedokáže, že jí není. Inu, když došlo na černé adžah, mohla jim nedůvěřovat a taky to dělala, ale jiné věci bylo třeba vyřídit. Byla přísedící, nejenom obyčejný honicí pes. Musela myslet na Bílou věž a Aes Sedai daleko od Věže. A na budoucnost.
Strčila prsty do vyšívaného váčku u pasu a vyndala kousek papíru, stočený do tenké trubičky. Měla pocit, že by měl zářit ohnivými písmeny. Zatím o tom, co na papírku bylo napsáno, věděly pouze dvě ženy ve Věži. I když ho už vytáhla, zaváhala, než ho podala Tarně. „Pochází to od jednoho z našich agentů z Cairhienu, ale poslala to Toveine Gazal."
Tarna při zmínce o Toveine zvedla oči k Pevaře, než pokračovala ve čtení. Její kamenná tvář se nezměnila, ani když papírek opět stočila do trubičky a tu vrátila Pevaře. „Tohle na věci nic nemění," pronesla hluše. „Jenom je díky tomu to, co navrhuji, ještě naléhavější."
„Právě naopak," povzdechla si Pevara. „Toto mění všechno. Mění to celý svět."

KAPITOLA DESÁTÁ
Ozdoby

Vzduch v místnosti byl o něco teplejší než venku, takže se skleněné tabulky plné bublinek, zasazené v červených rámech, zamlžovaly, ale Cadsuane se dívala ven, jako by ponurou krajinu jasně viděla. V každém případě viděla dost jasně. Rozblácenými poli kolem venkovského zámečku se ploužilo několik nešťastných lidí a občas se sklonili a sahali na hlínu. Brzy budou moci začít orat a hnojit, ale jen jejich prohlídka ukazovala, že brzy přijde jaro. Zatím byli lidé zabalení až po uši, na hlavách měli klobouky a pouze beztvaré kalhoty vedle beztvarých sukní odlišovaly muže od žen. Za poli byl les, samé tmavé, holé větve na pozadí vybledle šedé dopolední oblohy. Sněhová pokrývka by vyhlídku prudce vylepšila, ale tady sněžívalo zřídkakdy a jen slabě a sníh se obvykle brzy rozpustil. Přesto Cadsuane nenapadlo mnoho míst, která by se pro její záměry hodila lépe, protože Páteř světa byla jenom necelý den rychlé jízdy na východ. Koho by napadlo hledat v Tearu? Ale bylo snadné přesvědčit kluka, aby tu zůstal? S povzdechem se odvrátila od okna a pohladila zlaté ozdůbky, které jí visely ve vlasech, malé měsíčky, hvězdičky, ptáčky a rybičky. Poslední dobou si je uvědomovala až příliš. Uvědomovala? Pche! Poslední dobou uvažovala o tom, že s nimi bude spávat.
Obývací pokoj byl velký, ale nijak zdobený, stejně jako zámek sám, římsy byly z vyřezávaného dřeva a natřené načerveno. Nábytek byl také červený, ale bez jediné stopy zlacení, dva velké krby byly z obyčejného kamene, i když dobře postavené, a železné kozlíky v nich byly odolné, vyrobené pro dlouhou službu a ne jen na ukázku. V krbech hořel na její naléhání malý oheň a plameny olizovaly zpola strávená polena, ale stačilo to, aby si mohla ohřát ruce, což bylo vše, co chtěla. Být to na něm, byl by ji Algarin obklopil planoucími hranicemi a sluhy, i když jich měl jen pár. Algarin byl menší pán země a nebyl zrovna bohatý, ale své dluhy platil do puntíku, i když by většina ostatních viděla opak.
Nezdobené dveře na chodbu se otevřely - většina Algarinových sluhů byla skoro stejně stará jako on, a i když všude udržovali pořádek, utírali prach, lampy plnili olejem a zastřihovali knoty, panty zřejmě pravidelnému promazávání unikaly - dveře zavrzaly a dovnitř vstoupila Verin, stále v cestovním oděvu z prostého hnědého sukna s rozdělenými suknicemi, plášť si nesla přes ruku a uhlazovala si prošedivělé vlasy. Zavalitá malá sestra se tvářila rozčileně a vrtěla hlavou. „Mořský národ je dopraven do Tearu, Cadsuane. Ke Kameni jsem se ani nepřiblížila, ale slyšela jsem, že vznešený pán Astoril si přestal stěžovat na vrzající klouby a připojil se k Darlinovi. Kdo by si to byl pomyslel, že se Astoril probere a ještě se přidá na Darlinovu stranu? Ulice jsou plné ozbrojenců. Většina z nich se opíjí a pere se s každým, kdo zrovna nebojuje s Atha'an Miere. Ve městě je tolik Mořského národa, jako všude jinde dohromady. Harine byla zděšená. Vletěla na lodě, jakmile si sehnala člun, a čekala, že ji vyhlásí paní lodí a ona pak všechno urovná. Zřejmě není pochyb, že Nesta din Reas je mrtvá."

Cadsuane nechala malou ženu žvanit. Verin nebyla zdaleka tak nesoustředěná, jak předstírala. Některé hnědé si zakopávaly o vlastní nohy, protože si jich nevšimly, ale Verin byla jednou z těch, jež nosily prostotu jako plášť. Zřejmě byla přesvědčená, že jí to Cadsuane věří, ale pokud bylo třeba něco zdůraznit, udělala to. A zajímavé mohlo být i to, co vynechala. Cadsuane si jí byla méně jistá, než by byla chtěla. Nejistota byla součástí života, ona si však byla nejistá příliš mnoha věcmi, než aby se jí to líbilo. Naneštěstí musela za dveřmi poslouchat Min a tahle mladá žena nebyla zrovna trpělivá. „Řekla jsem Harine, že to tak nebude," namítla a vrazila do pokoje. „Řekla jsem jí, že ji potrestají za dohodu, kterou uzavřela s Randem. Teprve pak se stane paní lodí, a já nepoznám, jestli to bude za deset dní nebo za deset let." Min byla štíhlá a hezká, v botách s červenými podpatky dost vysoká a tmavé kučery jí spadaly až na ramena. Měla hluboký ženský hlas, ale nosila chlapecký červený kabát a modré spodky. Kabát měl na klopách a rukávech vyšité barevné květiny a na spodcích byly na vnějších švech proužky, ale pořád to byl kabát a spodky.

„Můžeš jít dál, Min," řekla Cadsuane tiše. Když promluvila tímhle tónem, lidé obvykle začali dávat pozor. Tedy ti, kteří ji znali. Min na tvářích naskočily rudé skvrny. „Paní vln už z tvých vidění, obávám se, zjistila vše, co mohla. Ale soudíc z tvého rozrušení jsi možná přečetla něco v aurách někoho jiného a chceš mi sdělit, co jsi viděla?" Dívčina podivná schopnost byla již několikrát užitečná a určitě bude užitečná i v budoucnosti. Možná. Pokud Cadsuane věděla, Min nelhala o tom, co rozeznává v obrazech a aurách, jež vídala kolem jiných lidí, ale ne vždycky byla vstřícná. Zvlášť když došlo na jedinou osobu, o které by Cadsuane chtěla vědět víc než o všech ostatních.

Červené skvrny nebo ne, Min umíněně zvedla bradu. Od Shadar Logothu se změnila, nebo ta změna možná začala dřív, ale v každém případě to nebyla změna k lepšímu. „Rand chce, abys za ním zašla. Říkal, že tě mám poprosit, abys zase nezačala štěkat."

Cadsuane se na ni jen dívala a ticho se táhlo. Štěkat? Rozhodně to nebyla změna k lepšímu. „Vyřiď mu, že přijdu, až budu moci," pravila nakonec. „A pořádně za sebou zavři dveře, Min." Mladá žena otevřela pusu, jako by chtěla ještě něco dodat, ale měla aspoň dost rozumu, aby si to nechala pro sebe. Dokonce předvedla slušné pukrle, i přes ty své směšné boty, a zavřela za sebou dveře. Vlastně s nimi skoro práskla.

Verin znovu zavrtěla hlavou a zasmála se, ale moc vesele to neznělo. „Je do toho mladého muže zamilovaná, Cadsuane, a strčila mu své srdce do kapsy. Půjde za ním, ať řekneš nebo uděláš cokoliv. Obávám se, že se bojí, že kvůli ní skoro umřel, a ty sama dobře víš, jak to dokáže ženu přesvědčit, aby vytrvala."

Cadsuane stiskla rty. Verin o takových vztazích s muži věděla víc než ona - Cadsuane nikdy nevěřila na rozmazlování svých strážců, jako to dělaly některé zelené, a ostatní muži nikdy nepřicházeli v úvahu - ale hnědá mimoděk zasáhla cíl. Cadsuane si alespoň nemyslela, že druhá sestra ví, že se Min s tím al'Thorovic klukem spojila. Ona sama to věděla jen proto, že si to ta holka v jedné nestřežené chvíli nechala uklouznout. I ta nejpevněji zavřená mušle nakonec vydá masíčko, jakmile člověk trochu nakřápne skořápku. A občas vydala i nečekanou perlu. Ano, Min bude chtít, aby mládenec přežil, ať už ho bude milovat nebo ne, ale Cadsuane to bude chtít víc.

Verin přehodila plášť přes opěradlo vysokého křesla, pak došla k nejbližšímu krbu a natáhla ruce, aby si je mohla ohřát nad plameny. Nedalo se říci, že by Verin plula, ale byla půvabnější, než její tloušťka naznačovala. Kolik z toho byl klam? Každá Aes Sedai se během času skrývala za mnoha maskami. Po nějaké době se jí to stalo zvykem. „Myslím, že situaci v Tearu ještě bude možné vyřešit mírumilovně," pravila s očima upřenýma do ohně. Nebo chtěla, aby si to Cadsuane myslela. „Hearne a Simaan začínají být zoufalí, bojí se, že se ostatní vznešení páni vrátí z Illianu a polapí je ve městě. Vzhledem k ostatním možnostem možná budou ochotní přijmout Darlina. Estanda je z tvrdšího těsta, ale pokud by se ji podařilo přesvědčit, že to pro ni bude výhodné -"

„Řekla jsem ti přece, ať se k nim nepřibližuješ," přerušila ji přísně Cadsuane.

Baculatá žena na ni překvapeně zamrkala. „Neudělala jsem to. Ulice jsou pořád plné klepů a já vím, jak je poskládat a vymačkat z nich trochu pravdy. Viděla jsem Alannu a Rafelu, schovala jsem se však za chlapíkem, který prodával masové pirožky z káry, než mě mohly zahlédnout. Jsem si jistá, že si mě nevšimly." Odmlčela se a očividně čekala, až jí Cadsuane vysvětlí, proč po ní chtěla, aby se vyhýbala i

všem ostatním sestrám.
„Musím zajít za klukem, Verin," řekla místo toho Cadsuane. To byla ta potíž, když souhlasila, že bude někomu radit. I když se člověku podaří zajistit nejlepší podmínky - alespoň v rámci možností - pořád musel dříve nebo později přijít na zavolání. Nakonec. Ale získala tak aspoň důvod vyhnout se Verinině zvědavosti. Odpověď byla prostá. Když se člověk snaží vyřešit všechny problémy sám, skončí tak, že nevyřeší vůbec nic. A u některých problémů nezáleželo z dlouhodobého hlediska na tom, jak budou vyřešeny. To, že Verin neodpověděla a ona tak měla něco na přemýšlení, ji trochu potěšilo. Když si Cadsuane nebyla někým jistá, chtěla, aby si dotyčný taky nebyl jistý jí.
Verin popadla plášť a odešla z místnosti s ní. Hodlala ji snad doprovodit? Ale přede dveřmi narazily na Nesune, jež si to rázovala chodbou. Když je uviděla, zastavila se. Nejvýš hrstce lidí se kdy podařilo ignorovat Cadsuane, avšak Nesune odvedla dobrou práci a téměř černé oči upřela na Verin.
„Takže jsi zpátky, co?" I nejlepší hnědé uměly říkat to, co bylo nasnadě. „Jak si vzpomínám, psala jsi o zvířatech z Potopených zemí." Což znamenalo, že to Verin udělala. Nesune si pamatovala vše, co kdy uviděla - což byla užitečná schopnost, pokud by si jí byla Cadsuane dost jistá, aby ji mohla využít. „Pán Algarin mi ukázal kůži z velkého hada, který podle něj z Potopených zemí pochází, ale podle mě vypadá stejně jako ten, co jsme ho pozorovaly v…" Verin se přes rameno bezmocně ohlížela po Cadsuane, když ji vyšší žena odtáhla za rukáv, ale neudělala ani tři kroky a byla po uši ponořená v debatě o nějakém hloupém hadovi.
Byl to pozoruhodný pohled a jistým způsobem znepokojivý. Nesune byla věrná Elaidě, nebo bývala, zatímco Verin patřila k těm, které chtěly Elaidu svrhnout. Nebo patřívala. Teď spolu přívětivě rozprávěly o hadech. Obě složily přísahu věrnosti tomu al'Thorovic klukovi, což se dalo připsat vlivu ťaveren, jenž mimoděk ohýbá vzor kolem sebe, ale stačila taková přísaha, aby přešly rozpory ohledně toho, kdo sedí na amyrlinině stolci? Neboje ovlivňovalo to, že se pohybují v těsné blízkosti ťaveren? Cadsuane by byla moc ráda věděla, co z toho je pravda. Proti ťaveren ji nechránila žádná z jejích ozdob. Pochopitelně nevěděla, co dělají dvě rybičky a jeden měsíček, ale rozhodně nebylo příliš pravděpodobné, že to bude tohle. Mohlo jít prostě jenom o to, že Verin i Nesune byly obě hnědé. Hnědé dokázaly zapomenout na cokoliv, když se pustily do studia. Hadi. Pche! Malé ozdůbky se zahoupaly, jak zakroutila hlavou, než se k odcházejícím hnědým sestrám obrátila zády. Co ten kluk může chtít? Odjakživa dělala poradkyni nerada, ať to bylo nezbytné nebo ne.
Průvan na chodbě rozvlnil nástěnné koberce na stěnách. Všechny koberce byly ve starém stylu a bylo na nich vidět, že je mnohokrát sundávali ze stěn a zase věšeli zpátky. Zámek se rozrůstal jako nesouvislý statek, nebyl postaven naráz, pokaždé, když rodina získala nějaký majetek a přibylo jejích členů, přistavovalo se. Rod Pendaloanů nebyl nikdy bohatý, ale bývaly doby, kdy byl hodně početný. Výsledek byl vidět nejen na odřených, staromódních nástěnných kobercích. Římsy byly natřené jasnými odstíny červené, žluté a modré, ale chodby byly různé šířky a výšky a občas se nestýkaly zrovna v pravém úhlu. Okna, z nichž byl kdysi výhled na pole, se nyní otevírala na nádvoří, obvykle byla holá, jen občas před nimi stály lavice, a byla tady čistě jenom kvůli světlu. Občas se z jednoho místa na druhé dalo dojít pouze přes zastřešené sloupořadí vedoucí přes některé nádvoří. Sloupy byly nejčastěji dřevěné, i když byly odvážně pomalované i tam, kde nebyly vyřezávané.
V jednom takovém sloupořadí s tlustými zelenými sloupy stály dvě sestry a pozorovaly hemžení na nádvoří dole. Aspoň se dívaly, když Cadsuane otevřela dveře. Beldeine si jí všimla, narovnala se a zacukala za šátek se zelenými třásněmi, který nosila necelých pět let. Byla hezká, s vysedlými lícními kostmi a zešikmenýma hnědýma očima, a ještě nezískala bezvěkost, takže vypadala mladší než Min, zvlášť když po Cadsuane vrhla mrazivý pohled a vyrazila na opačnou stranu sloupořadí.
Merise, její společnice, se za ní pobaveně usmála a popotáhla si za svůj šátek se zelenými třásněmi. Byla vysoká a obvykle velmi vážná, vlasy měla stažené z bledé tváře a neusmívala se příliš často. „Beldeine si začíná dělat starosti, že ještě nemá strážce," poznamenala s tarabonským přízvukem, když se Cadsuane postavila vedle ní, i když modré oči upřela zpátky na nádvoří. „Zřejmě uvažuje o nějakém asha'manovi, pokud nějakého najde. Řekla jsem jí, ať si promluví s Daigian. Jestli jí Daigian nepomůže, pomůže to aspoň jí."
Všichni strážci, které měly s sebou, se sešli na kamenném nádvoří a přes zimu byli jen v košilích. Většina

seděla na barevných dřevěných lavicích a pozorovala dva muže cvičící s dřevěnými meči. Jahar, jeden z Merisiných tří strážců, byl pohledný, opálený mladý muž. Stříbrné zvonečky, které měl zavěšené na dvou dlouhých copech, cinkaly, jak zuřivě útočil. Pohyboval se jako útočící černý chřestýš. Vzduch se ani nehnul, ale osmihrotá hvězda připomínající zlatou kompasovou růžici se Cadsuane přitiskla k vlasům. Kdyby ji držela v ruce, citila by, jak se třese. Ale ona už věděla, že Jahar je asha'man, a hvězdička by jí neukázala na něj, jen jí prozradila, že je v blízkosti muž, jenž dokáže usměrňovat. Cadsuane zjistila, že hvězdička se třese tím víc, čím silněji dokáže dotyčný usměrňovat. Jaharův protivník, velmi vysoký, širokoplecí muž s kamenným obličejem a spletenou koženou čelenkou, která mu držela na spáncích prošedivělé, po ramena dlouhé černé vlasy, nebyl druhý asha'man, ale byl svým způsobem stejně nebezpečný. Lan nevypadal, že se dokáže rychle pohnout, ale… jako by plul. Jeho čepel, vlastně svazek prutů, byla vždy včas na místě, aby odrazila Jaharovu, a vždy mladého muže nepatrně rozhodila.
Náhle Lan udeřil Jahara do boku, až to prásklo, a být to ocel, byl by mladší muž mrtvý. Teď se jen otřásl, a Lan už byl zase připravený a dlouhou čepel držel oběma rukama. Nethan, další Merisin strážce, vyskočil. Byl to hubený chlapík s bílými vlasy na spáncích, a ač byl vysoký, Lan byl pořád o dlaň vyšší. Jahar ho odehnal, znovu zvedl cvičnou čepel a hlasitě se dožadoval dalšího kola.
„Jak to Daigian zvládá?“ zeptala se Cadsuane.
„Lépe, než jsem čekala,“ přiznala Merise. „Příliš se zdržuje ve svém pokoji, ale pláče v soukromí.“
Pohledem přelétla od mužů tančících s meči k lavici, na níž seděl Verinin rozložitý šedovlasý Tomas vedle prošedivělého chlapíka s chomáčky vlasů. „Damer na ni chtěl zkusit léčení, ale Daigian odmítla. Sice ještě nikdy neměla strážce, ale ví, že truchlit nad mrtvým strážcem znamená, že na něj vzpomínáš. Překvapilo mě, že Corele vůbec napadlo to zkusit.“
Tarabonská sestra potřásla hlavou a opět se zadívala na Jahara. Strážci jiných sester ji příliš nezajímali, alespoň ne tolik jako její. „Asha'mani truchlí stejně jako strážci. Napadlo mě, že Jahar a Damer se možná řídí příkladem ostatních, avšak Jahar tvrdil, že je to i jejich způsob. Pochopitelně jsem se do toho nepletla, ale dívala jsem se, jak na památku Daigianina mladého Ebena pijí. Jeho jméno neřekli, ale připravili pro něj plný pohár vína. Bassane a Nethan vědí, že jednou můžou umřít, a přijímají to. Jahar čeká, že zemře. Čeká to každý den. Pro něho je každá hodina zcela určitě tou poslední.“
Cadsuane se stěží ovládla, aby se na druhou ženu nepodívala. Merise takhle dlouze mluvívala málokdy. Teď se tvářila nevzrušeně, ale něco ji rozrušilo. „Vím, že pracuješ na propojení s ním,“ pronesla Cadsuane opatrně. Opatrnost byla na místě, když došlo na strážce jiné sestry. Proto také hleděla na nádvoří a mračila se. „Už ses rozhodla, jestli ten al'Thorovic kluk v Shadar Logothu uspěl? Opravdu se mu podařilo očistit mužskou polovici pravého zdroje?“
Corele také nacvičovala propojení s Damerem, ale žlutá se tolik soustředila na své marné úsilí přijít na to, jak udělat se saidínem to, co on dělal se saidarem, že by si nevšimla, ani kdyby jí špína Temného natekla do krku. Škoda že nezískala šátek o padesát let později, jinak by se byla s jedním z těch mužů spojila sama a nemusela by se ptát. Ale padesát let by znamenalo, že by Norla zemřela v malém domečku v Černých horách dřív, než Cadsuane Melaidhrin vůbec vstoupila do Věže. To by změnilo velkou část dějin. Například by bylo nepravděpodobné, že by se ocitla v této chvíli na tomto místě. A tak se opatrně vyptávala a čekala.
Merise dlouho jen mlčky stála, pak si povzdechla. „Nevím, Cadsuane. Saidar je klidný oceán, jenž tě donese, kam budeš chtít, pokud znáš proudy a necháš se jimi nést. Saidín… Je jako lavina hořícího kamení. Bortící se hory ledu. Působí klidněji, než když jsem se s Jaharem poprvé propojila, ale v tom chaosu se schová cokoliv. Cokoliv.“
Cadsuane kývla. Nebyla si jistá, zda čekala jinou odpověď. Proč by měla něco určitého zjistit o jedné ze dvou nejdůležitějších věcí na světě, když to nezjistila u mnohem prostších záležitostí? Na nádvoří se Lan zastavil, a tentokrát Jahara neudeřil, jen se dřevěnou čepelí dotkl jeho krku, znovu se odvlnil a postavil se do střehu. Nethan opět vstal a Jahar ho opět zahnal, rozzlobeně zvedl meč a také se připravil. Bassane, Merisin třetí strážce, malý, rozložitý chlapík, skoro stejně osmahlý sluncem jako Jahar, ačkoli byl Cairhieňan, se zasmál a učinil hrubou poznámku o příliš ctižádostivých mužích zakopávajících o vlastní meče. Tomas a Damer si vyměnili pohled a zakroutili hlavou. Muži v jejich věku se obvykle posměšků už dávno vzdali. Opět se rozeznělo třískání dřeva o dřevo.

Ostatní čtyři strážci nebyli jediné Lanovo a Jaharovo obecenstvo na nádvoří. Štíhlá dívka s černými vlasy spletenými do dlouhého copu, nervózně sedící na červené lavici, byla důvodem, proč se Cadsuane zamračila. To dítě bude muset mávat svým prstenem s Velkým hadem lidem pod nosem, aby jí uvěřili, že je Aes Sedai, jíž byla, byť jen technicky vzato. Nešlo jen o to, že Nyneiva měla pořád ještě dívčí tvářičku. Beldeine také stále vypadala velmi mladě. Nyneiva na lavici přímo nadskakovala a vypadala, že každou chvíli vyskočí docela. Občas pohnula rty, jako by někoho povzbuzovala, a občas mávala rukama, jako by chtěla Lanovi ukázat, jak má pohnout mečem. Byla pošetilá, překypovala vášní a jen málokdy předváděla, že má mozek v hlavě. Min nebyla jediná žena, jež kvůli muži hodila hlavu i srdce do studny. Podle zvyklostí zaniklého Malkieru ukazovala červená tečka na Nyneivině čele, že se za Lana provdala, třebaže žluté si své strážce braly za muže málokdy. Vlastně to dělalo jen málo sester. A Lan samozřejmě nebyl Nyneiviným strážcem, jakkoliv oba předstírali opak. Komu patřil, tomu se oba vyhýbali jako zloději plížící se nocí.

Zajímavější a znepokojivější byly šperky, které Nyneiva nosila, dlouhý zlatý náhrdelník a tenký zlatý pás s odpovídajícími náramky a prsteny, jejichž křiklavě rudé, zelené a modré kameny se tloukly s jejími žlutě prostřihávanými šaty. A na levé ruce pak měla i ten prapodivný kousek, zlaté prsteny spojené plochými řetízky se zlatým náramkem. To byl angrial, mnohem silnější než Cadsuanin ptáček. Ostatní se také hodně podobaly jejím ozdobám, byly to ter'angrialy a nepochybně byly vyrobené ve stejné době, během Rozbití světa, kdy se proti Aes Sedai mohl obrátit kdekdo, a zvláště muži, kteří dokázali usměrňovat. Zvláštní pomyšlení, že i oni se nazývali Aes Sedai. Bylo to jako potkat se s mužem jménem Cadsuane.

Otázkou - její dopoledne zřejmě bylo plné otázek, a to slunce ještě nevystoupilo do poloviny své dráhy - otázkou bylo, jestli ta holka nosí své šperky kvůli tomu al'Thorovic klukovi nebo kvůli asha'manům. Nebo kvůli Cadsuane Melaidhrin? Nyneiva předváděla svou věrnost mladému muži ze své vesnice a také to, že se před ním má na pozoru. Nakonec měla mozek, když se rozhodla ho používat. Avšak než bude tato otázka zodpovězena, bylo by příliš nebezpečné holce důvěřovat. Potíž byla v tom, že poslední dobou jen máloco nevypadalo nebezpečné.

„Jahar začíná sílit," podotkla znenadání Merise.

Cadsuane se na druhou zelenou zamračila. Sílit? Mladému muži se košile začínala lepit na záda, kdežto Lan se ani nezadýchal. Pak pochopila. Merise mínila jedinou sílu. Cadsuane však jenom tázavě zvedla obočí. Nevzpomínala si, kdy naposledy dala najevo šok. Docela dobře to mohlo být tenkrát v Černých horách, kdy začala sbírat ozdoby, jež nyní nosila.

„Nejdřív jsem si myslela, že kvůli tomu, jak se asha'mani cvičí, nucením, už získal plnou sílu," pokračovala Merise a mračila se na muže se cvičnými meči. Ne, mračila se na Jahara. Jenom nepatrně svraštila oči, ale plné mračení si nechávala pro ty, kteří ji mohli vidět a poznat, jak se zlobí. „V Shadar Logothu jsem si myslela, že si to jenom představuju. Před několika dny jsem byla zpola přesvědčená, že se mýlím. Teď si jsem jistá tím, že mám pravdu. Jestli muži získávají sílu skoky a záchvaty, nedá se poznat, jak silní nakonec budou."

Pochopitelně nevyslovila to, co jí dělalo starosti doopravdy: že by nakonec mohl být silnější než ona. Vyslovit něco takového bylo nemyslitelné na mnoha úrovních, a i když si Merise poněkud zvykla na to, že dělá nemyslitelné věci - většina sester by omdlela při pouhém pomyšlení na to, že se spojí s mužem, jenž umí usměrňovat - vždycky je nerada říkala nahlas. Cadsuane to nevadilo, ale mluvila klidně. Světlo, jak nenáviděla, když si musela dávat pozor na jazyk. Tedy nenáviděla to, že je to vůbec nutné.

„Vypadá spokojený, Merise." Merisini strážci byli vždycky spokojení. Zacházela s nimi dobře.

„Je rozčilený kvůli…" Dotkla se spánku, jako by sahala na uzlíček pocitů, které cítila skrze pouto. Opravdu byla rozrušená! „Ne vzteklý, rozzuřený." Sáhla do zeleně vyšívaného koženého váčku u pasu a vyndala malý smaltovaný špendlík, zlatočervenou postavu připomínající hada s nohama a lví hřívou.

„Nevím, kde to ten al'Thorovic mládenec sebral, ale dal to Jaharovi. U asha'manů se to zřejmě rovná získání šátku. Musela jsem mu to samozřejmě sebrat. Jahar je stále ve stadiu, kdy se musí naučit přijímat pouze to, co mu řeknu, že smí. Ale je kvůli tomu tak podrážděný… Mám mu to vrátit? Pak by to vlastně dostal ode mne."

Cadsuane zvedla obočí dřív, než se ovládla. Merise se jí ptá na radu ohledně svého strážce! Cadsuane o něm pochopitelně začala mluvit, ale taková intimnost byla… Nemyslitelná? Pche! „Jsem si jistá, že ať se

rozhodneš jakkoliv, bude to správné.“
Ještě se naposledy podívala na Nyneivu a odešla. Vysoká žena hladila palcem smaltovaný špendlík a mračila se na nádvoří. Lan právě Jahara znovu porazil, jenže on se hned zase připravil a požadoval další kolo. Ať už se Merise rozhodne jakkoliv, Cadsuane již zjistila jednu věc, která se jí nelíbila. Hranice mezi Aes Sedai a strážci byla vždycky stejně jasná jako jejich vztah. Aes Sedai velely a strážci poslouchali. Ale pokud se Merise, ze všech lidí právě ona, rozmýšlela nad špendlíkem - Merise, která své strážce zvládala pevnou rukou - pak bude třeba vytyčit nové hranice, přinejmenším se strážci, kteří dokážou usměrňovat. Nebylo příliš pravděpodobné, že by spojování s nimi skončilo. Beldeine toho byla důkazem. Lidé se nikdy opravdu nemění, ale svět ano, a s děsivou pravidelností. Člověk se s tím prostě musel smířit nebo se s tím aspoň musel naučit žít. Občas, s trochou štěstí, mohl člověk ty změny ovlivnit, ale i když by jednu zastavil, jen by se objevila další.
Jak se dalo očekávat, dveře do pokojů al'Thorovic kluka nebyly nehlídané. Samozřejmě tam byla Alivia, seděla na lavici vedle dveří, ruce trpělivě složené v klíně. Světlovlasá Seanchanka se ustanovila jakýmsi chlapcovým ochráncem. Alivia věřila, že ji vysvobodil z obojku damane, jenže toho bylo víc. Kupříkladu Min ji nesnášela a nebyla v tom obvyklá žárlivost. Alivia nejspíš ani nevěděla, co muži se ženami dělávají, když se ocitnou o samotě. Ale mezi ní a klukem bylo nějaké spojení, jež se projevovalo v pohledech, které z její strany byly odhodlané a z jeho plné naděje, jakkoliv tomu bylo těžké věřit. Dokud Cadsuane nezjistí, o co tady jde, nehodlala je od sebe oddělit. Alivia upřela na Cadsuane pronikavé modré oči a pozorovala ji s uctivou ostražitostí, ale nepovažovala ji za nepřítele. S těmi, v nichž viděla nepřátele al'Thorovic kluka, udělala krátký proces.
Druhá žena na stráži byla stejně velká jako Alivia, ale víc se od sebe lišit nemohly, a nejen proto, že Elza měla hnědé oči a hladkou, bezvěkou tvář Aes Sedai, kdežto Alivia měla v koutcích očí vějířky vrásek a několik bílých vlasů. Jakmile Elza uviděla Cadsuane, vyskočila, narovnala se přede dveřmi a přitáhla si k ramenům šátek. „Není sám,“ oznámila mrazivě.
„Hodláš mi stát v cestě?“ zeptala se jí Cadsuane stejně chladně. Andorská zelená jí měla ustoupit z cesty. Elza stála tak hluboko pod ní v jediné síle, že neměla ani zaváhat, natož aby čekala na rozkaz, ale ona se rázně rozkročila a navíc se ještě rozohnila.
Byla to obtížná situace. Dalších pět sester v zámku odpřisáhlo klukovi věrnost a ty, jež byly věrné Elaidě, na Cadsuane hleděly, jako kdyby ji podezíraly z toho, že s ním nemá čisté úmysly. Což vyvolávalo otázku, proč to nedělá Verin. Ale jenom Elza se jí snažila zabránit v přístupu k němu. Navíc páchla žárlivostí, což nedávalo smysl. Nemohla si přece myslet, že se hodí lépe k tomu, aby mu radila, než Cadsuane, a pokud by se objevil sebemenší náznak, že Elza po klukovi touží jako po muži či strážci, Min už by vyletěla. V tom měla ta holka dokonale vybroušené instinkty. Cadsuane by byla skřípala zuby, kdyby byla takový typ ženy.
V okamžiku, kdy už si myslela, že bude muset Elze nařídit, ať jí uhne, se Alivia předklonila. „Poslal pro ni, Elzo,“ protáhla. „Bude se zlobit, když ji nepustíme dál. Bude se zlobit na nás, ne na ni. Pusť ji dál.“
Elza se na Seanchanku podívala koutkem oka a opovržlivě zkřivila ret. Alivia stála v jediné síle vysoko nad ní - vlastně stála i vysoko nad Cadsuane - ale byla to divoženka a podle Elzina názoru i lhářka. Tmavovlasá žena zřejmě nedokázala uvěřit, že Alivia bývala damane, natož zbytku příběhu. Přesto se nejdřív podívala na Cadsuane a pak na dveře za sebou a upravila si šátek. Očividně nechtěla kluka rozčílit.
„Podívám se, jestli je na tebe připravený,“ prohlásila málem trucovitě. „Pohlídej ji tu,“ nařídila Alivii ostře, než se otočila a zlehka zaťukala na dveře. Z druhé strany se ozval mužský hlas a ona dveře otevřela jen natolik, aby mohla proklouznout dovnitř, a zaseje za sebou zavřela.
„Musíš jí odpustit,“ řekla Alivia tím protivně pomalým, měkkým seanchanským přízvukem. „Myslím, že jenom bere příliš vážně svou přísahu. Není zvyklá na posluhování komukoliv.“
„Aes Sedai drží své slovo,“ opáčila Cadsuane suše. Z té ženy měla pocit, že sama mluví rychle a rázně jako Cairhieňanka! „Musíme.“
„Asi ano. Jen abys věděla, já taky držím slovo. Dlužím mu všechno, co ode mě bude chtít.“
Byla to fascinující chvíle a upřímná, ale než jí mohla Cadsuane využít, Elza se vrátila. Za ní přicházel Algarin, bílou bradku měl zastřiženou do špičky. Cadsuane se mírně uklonil a v úsměvu se mu prohloubily

vrásky. Na sobě měl tmavý soukenný plášť, ušitý už dávno, takže na něm nyní volně visel, a vlasů měl již pomálu. Neexistoval způsob, jak zjistit, proč šel al'Thorovic kluka navštívit.
„Teď tě přijme," vyjela Elza ostře.
Cadsuane málem zuby zaskřípala. Alivia bude muset počkat. A Algarin též.
Když Cadsuane vstoupila, kluk stál. Byl téměř stejně vysoký a širokoplecí jako Lan a měl na sobě černý kabát se zlatým krumplováním na rukávech a vysokém límci. Příliš se podobal kabátu asha'mana, jen s přidanou výšivkou, aby se to Cadsuane líbilo, ale neřekla nic. Kluk se zdvořile uklonil, uvedl ji ke křeslu s poduškou se střapci, stojícímu u ohně, a zeptal se jí, dá-li si víno. To ve džbánu, jenž stál na servírovacím stolku spolu se dvěma poháry, již vychladlo, ale mohl poslat pro další. Pracovala dost tvrdě na tom, aby ho přinutila chovat se civilizovaně. Kabát si mohl nosit, jaký chtěl. Bylo třeba ho vést v jiných důležitějších záležitostech. Nebo ho k nim dostrkat, dotáhnout, bude-li třeba. Nehodlala marnit čas ani řeči na jeho šaty.
Zdvořile sklonila hlavu a víno odmítla. Pohár vína nabízel mnoho příležitostí - dalo se z něj upít, když se potřebovala na chvíli zamyslet, mohla se do něj dívat, když chtěla schovat oči - ale tohoto mladého muže bylo třeba neustále sledovat. Z jeho tváře se dalo vyčíst stejně málo jako z tváře sestry. S těmi tmavorudými vlasy a modrošedýma očima by se mohl vydávat za Aiela, ale jen málokterý Aiel měl v očích takový chlad. Vedle nich vypadala dopolední obloha, na niž prve hleděla, rozhodně příjemně teplá. A teď byly jeho oči chladnější než před Shadar Logothem. Naneštěstí také tvrdší. A taky… unavenější.
„Algarin měl bratra, který dokázal usměrňovat," řekl a obrátil se k druhému křeslu. Jak se otáčel, zavrávoral. Se smíchem se zachytil křesla a předstíral, že zakopl o vlastní nohu, ale nebyla to pravda. A nechopil se saidínu - viděla, jak se zapotácel, když to udělal - jinak by ji byly její ozdoby varovaly. Corele říkala, že aby se vzpamatoval ze svého zážitku v Shadar Logothu, potřebuje spát. Světlo, potřebovala toho kluka udržet naživu, jinak by bylo vše marné.
„Já vím," opáčila. A protože mu Algarin zřejmě prozradil všechno, dodala: „To já Emarina chytila a odvedla ho do Tar Valonu." Podle některých bylo zvláštní, že jí za to byl Algarin vděčný, ale jeho mladší bratr přežil zkrocení o deset let, když mu pomohla se s tím vyrovnat. Bratři si byli velmi blízcí.
Kluk se usadil do křesla a nazvedl obočí. Tohle nevěděl. „Algarin se chce nechat vyzkoušet," řekl.
Vyrovnaně, klidně opětovala jeho pohled a mlčela. Algarinovy děti měly vlastní rodiny, tedy ty, které byly dosud naživu. Možná byl připraven předat tento kus země svým potomkům. V každém případě o jednoho muže, který dokáže usměrňovat, víc nebo míň, na tom v této chvíli nezáleželo. Pokud by nešlo o kluka, který na ni teď hleděl.
Po chvíli pohnul bradou, jak nepatrně kývl. On ji snad zkouší? „Nemusíš se bát, že bych ti někdy neřekla, když se chováš jako blbec, chlapče." Většina lidí si to zapamatovala hned, jak se poprvé setkala s jejím ostrým jazykem. Tento mladý muž vyžadoval, aby mu to čas od času připomínala. Zabručel. Mohl to být smích. Mohlo to být z lítosti. Připomněla si, že od ní chce, aby ho něčemu naučila, i když zřejmě nevěděl co. Nebylo to důležité. Měla dlouhý seznam, z něhož mohla vybírat, a to teprve začala.
Tvář měl jako vytesanou z kamene, ale vyskočil z křesla a začal přecházet sem a tam mezi krbem a dveřmi. Ruce měl sepjaté za zády. „Mluvil jsem s Alivií o Seanchanech," začal. „Svoje vojsko nazývají Vždyvítězné vojsko z dobrého důvodu. Nikdy neprohráli jedinou válku. Bitvu ano, ale nikdy ne válku. Když prohrají bitvu, posadí se a přemýšlejí o tom, co udělali špatně nebo co udělal nepřítel správně. Pak změní to, co je potřeba změnit, tak aby vyhráli."
„Moudrý způsob," podotkla, když proud slov ustal. Očividně očekával nějakou poznámku. „Znám muže, kteří dělají totéž. Kupříkladu Davram Bashere. Gareth Bryne, Rodei Ituralde, Agelmar Jagadský. Dokonce i Pedron Niall to dělal stejně, když ještě žil. Všichni jsou považováni za velké vojevůdce."
„Ano," řekl a nezastavil se. Nepodíval se na ni, možná ji ani neviděl, ale poslouchal. Musela doufat, že ji i vnímá. „Pět mužů, všechno velcí vojevůdcové. Seanchané to dělají všichni. Tak to u nich chodí tisíc let. Změní, co se změnit dá, ale nevzdávají se."
„Uvažuješ o tom, že je nelze porazit?" otázala se klidně. Klid se vždycky hodil, dokud člověk nepozná všechna fakta, a pak obvykle taky.
Kluk se k ní otočil, ztuhlý a s očima jako led. „Nakonec je porazím," procedil a snažil se mluvit zdvořile. Aspoň to bylo k dobrému. Čím méně často mu bude muset dokazovat, že dokáže potrestat, a taky

potrestá, každý přestupek proti svým pravidlům, tím lépe. „Ale -“ Odmlčel se a zavrčel, jak dveřmi na chodbu pronikly zvuky hádky.
Vzápětí se dveře rozlétly a dovnitř zacouvala Elza, stále hlasitě namítající a snažící se rozpřaženýma rukama zastavit dvě sestry. Erian, s obvykle bledou tváří celou rudou, ji fyzicky tlačila před sebou. Sarene, žena tak krásná, že vedle ní Erian vypadala docela obyčejně, se tvářila ještě chladněji, jak se dalo čekat od bílé, ale rozčileně potřásala hlavou, až jí barevné korálky v copáncích chrastily. Sarene uměla být řádně vzteklá, i když se obvykle přísně ovládala.
„Bartol a Rashan přicházejí,“ prohlásila Erian hlasitě a z rozrušení byl její illiánský přízvuk zvlášť silný. To byli její dva strážci, kteří zůstali v Cairhienu. „Neposlala jsem pro ně, ale někdo s nimi cestoval. Před hodinou jsem cítila, jak jsou najednou blíž, a nyní jsou zase o něco blíž. Přicházejí k nám.“
„Můj Vitalien se taky blíží,“ dodávala Sarene. „Bude tu, myslím, za několik hodin.“
Elza spustila ruce, i když podle toho, jak se držela, se na obě sestry zlobně mračila. „Můj Feril tu bude taky brzy,“ zamumlala. Její jediný strážce. Povídalo se, že jsou manželé, a zelené, které se vdaly, si málokdy zároveň braly jiné strážce. Cadsuane napadlo, zda by promluvila, pokud by to neudělaly ostatní.
„Nečekal jsem je tak brzy,“ řekl kluk tiše. Tiše, ale zněla z toho ocel. „Ale neměl bych čekat, že na mě události počkají, že, Cadsuane?“
„Události nečekají nikdy na nikoho,“ pravila vstávajíc. Erian sebou trhla, jako by si jí právě všimla, i když Cadsuane si byla jistá, že má tvář stejně nehybnou jako kluk. A možná i stejně kamennou. Co přivádí strážce z Cairhienu sem a kdo s nimi cestuje, mohlo znamenat problémy, ale ona usoudila, že od kluka dostala odpověď a bude muset velmi pečlivě zvážit, co mu poradí. Občas byly otázky ožehavější než odpovědi.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ
Bouře sílí

Okny do Randovy ložnice mělo pronikat odpolední slunce, ale venku pršelo a všechny lampy byly zapálené, aby zahnaly houstnoucí šero. Okenními tabulkami rachotil hrom. Od Dračí stěny se rychleji než cválající kůň přihnala zuřivá bouře a znovu přinesla zimu, až se déšť pomalu měnil ve sníh. Do domu bušily kapky mrznoucího deště a přes oheň planoucí v krbu byl v místnosti lezavý chlad.
Rand ležel v posteli, nohy v holínkách položené na přehozu, zíral na baldachýn a snažil se uspořádat si myšlenky. Bouře venku si mohl nevšímat, ale Min, choulící se mu k boku, to bylo něco zhola jiného. Nesnažila se ho rozptylovat, dělala to úplně mimoděk. Co si s ní počne? A s Elain a Aviendhou? Ty dvě cítil v hlavě jenom nejasně, protože byly až v Caemlynu. Aspoň předpokládal, že jsou stále ještě v Caemlynu. Když došlo na ty dvě, nebyly předpoklady právě nejbezpečnější. V této chvíli jen zhruba vnímal směr, kde byly, a to, že jsou naživu. Min se mu ale pevně tiskla k boku a z pouta cítil stejné chvění jako z jejího živoucího těla. Nebylo už příliš pozdě, aby Min udržel v bezpečí, aby udržel v bezpečí Elain a Aviendhu?
Proč si myslíš, že dokážeš kohokoliv udržet v bezpečí? zašeptal mu v hlavě Luis Therin Telamon. Z mrtvého šílence se stal dobrý přítel. Všichni umřeme. Jen doufej, že je nezabiješ ty. Nebyl příjemný přítel, jenom přítel, jehož se nemohl zbavit. Už se nebál, že Min, Elain nebo Aviendhu zabije, o nic víc, než se bál, že zešílí. Tedy aspoň že zešílí víc, než už byl, s mrtvým mužem v hlavě a občas zamlženým obličejem, který téměř poznával. Odváží se na něco z toho zeptat Cadsuane?
Nikomu nevěř, zamumlal Luis Therin a zasmál se. Včetně mě.
Min ho bez varování praštila do žeber, až zachroptěl. „Začínáš být melancholický, ovčáku,“ zavrčela. „Jestli si děláš starosti kvůli mně, tak přísahám, že…“ Min uměla vrčet na mnoho způsobů a každý odpovídal jinému pocitu, jenž plynul poutem. Teď od ní cítil slabé podráždění navíc prodchnuté obavami a občas ho popíchlo cosi ostrého, jak mu nechtěla přímo utrhnout hlavu. Taky uměla vrčet, až se rozesmál nad tím, jaké z pouta plynulo pobavení, i když se už hodně dlouho nesmál, a někdy vrčela hrdelně, z čehož se mu rozbouřila krev v žilách.
„Teď ani náhodou,“ varovala ho, než stačil pohnout rukou, kterou jí podpíral záda, vyskočila z postele a káravě si popotáhla vyšívaný kabát. Od chvíle, kdy se s ním spojila, mu uměla číst myšlenky ještě lépe, a to byla předtím hodně dobrá. „Co s nimi budeš dělat, Rande? Co udělá Cadsuane?“ Za okny proletěl

blesk dost jasný, aby přerazil světlo lamp, a okenní tabulkou zatřásl hrom.
„Ještě nedokážu dopředu přijít na to, co udělá, Min. Proč by to dneska mělo být jiné?“
Silná péřová matrace se zhoupla, jak přehodil nohy přes pelest a posadil se čelem k ní. Téměř si bezmyšlenkovitě přitiskl ruku na staré rány, jenže pohyb změnil a zapnul si místo toho kabát. Staré, zpola zahojené, ale nikdy nevyhojené rány, které ho trápily od Shadar Logothu. Nebo je možná jen cítil, jejich žár byl lapen v oblasti menší než dlaň ruky. Rány, o kterých doufal, že se po Shadar Logothu zahojí. Možná jenom neuplynulo dost času, aby cítil nějaký rozdíl. Min ho praštila do druhého boku - na to si vždycky dávala pozor, i když na něj občas byla hodně tvrdá - ale myslel si, že před ní bolest utají. Ty obavy v jejích očích a v její hlavě musely být kvůli Cadsuane. Nebo ostatním.
Zámek a okolní budovy teď byly přeplněné. Připadalo mu nevyhnutelné, že dřív nebo později se někdo pokusí využít strážce v Cairhienu. Jejich Aes Sedai neroztrubovaly, že jdou hledat Draka Znovuzrozeného, ale ani to příliš netajily. Přesto nečekal ty, kdo dorazili s nimi. Davram Bashere se stovkou svých saldejských vojáků od lehké jízdy sesedl v protivném, větrem hnaném dešti a nadával na zničená sedla. Přijelo půl tuctu černě oděných asha'manu, kteří se z nějakého důvodu před lijákem nechránili. Jeli s Basherem, ale byli jako dva různé oddíly, dorazivší chvilku po sobě, a měli se před sebou pořád na pozoru. A jedním z asha'manů byl Logain Ablar. Logain! Asha'man s mečem a drakem na límci! Bashere a Logain si s ním oba chtěli promluvit, ale o samotě a už rozhodně ne v přítomnosti toho druhého. Ať to však bylo nečekané, nejpřekvapivějšími hosty nebyli. Rand si zprvu myslel, že těch osm Aes Sedai musejí být přítelkyně Cadsuane, ale byl by přísahal, že ona je z jejich příjezdu stejně překvapená jako on. A ještě divnější bylo, že všechny až na jednu zřejmě přijely s asha'many! Nebyly zajatkyně a rozhodně ne strážkyně, ale Logain to v Bashereho přítomnosti nechtěl vysvětlovat a Bashere nehodlal Logainovi přepustit příležitost promluvit si s Randem o samotě jako první. Teď všichni osychali a usazovali se v pokojích, takže měl čas uspořádat si myšlenky. Tedy jak to jen šlo, když byla Min vedle něj. Co Cadsuane udělá! No, snažil se jí zeptat na radu. Události je však předběhly oba dva. Bylo rozhodnuto, ať už si Cadsuane myslela cokoliv. Za okny znovu projel blesk. Blesky se Cadsuane zřejmě líbily. Člověk nikdy nepoznal, kam uhodí.
Alivia ji vyřídí, zamumlal Luis Therin. Pomůže nám zemřít. Odstraní pro nás Cadsuane, jestli jí řekneš.
Já ji nechci zabít, sdělil v duchu Rand mrtvému muži. Nemůžu si dovolit, aby zemřela. Luis Therin to věděl stejně tak dobře jako Rand, ale stejně si cosi brumlal. Od Shadar Logothu byl občas méně bláznivý. Nebo možná Rand byl víc bláznivý. Nakonec už bral hovor s mrtvým mužem ve své hlavě jako běžnou věc, což bylo stěží v pořádku.
„Musíš něco udělat,“ zamumlala Min a zkřížila ruce na prsou. „Logainova aura stále hovoří o slávě a silněji než dřív. Možná si ještě pořád myslí, že je skutečný Drak Znovuzrozený. A v obrazech, které jsem viděla kolem urozeného pána Davrama, jsem viděla něco… temného. Jestli se obrátí proti tobě nebo zemře… Slyšela jsem, jak jeden voják říkal, že by mohl zemřít urozený pán Dobraine. Ztráta jednoho z nich by byla hrozná rána. Ztratit všechny tři, z toho by ses mohl vzpamatovávat víc než rok.“
„Jestli jsi to viděla, tak se to stane. Musím udělat, co půjde, Min, ne dělat si starosti kvůli tomu, co nedokážu.“ Upřela na něj jeden z těch pohledů, kterých mají ženy v zásobě fůry, jako by se on snažil začít hádku.
Ozvalo se zaškrábání na dveře. Rand se otočil a Min změnila postoj. Tušil, že vytáhla z pochvy vrhací nůž a schovala ho v ruce. Nosila u sebe víc nožů než Tom Merrilin. Nebo Mat. V hlavě mu zavířily barvy a skoro se poskládaly do… čeho? Muže na kozlíku? Nebyla to tvář, která se mu občas objevovala před očima, a celý výjev vzápětí zmizel, ale bez toho, aby se mu zatočila hlava, což se mu stávalo vždy, když se objevil ten obličej.
„Pojď,“ vyzval ji Rand a zvedl se.
Když Elza vstoupila, roztáhla tmavozelené suknice v elegantním pukrleti a oči jí přímo zářily. Byla to žena příjemná napohled a byla chladně samolibá jako kočka. Min si skoro ani nevšimla. Ze všech sester, které mu odpřisáhly věrnost, byla Elza nejdychtivější. Vlastně byla jediná ochotná. Ostatní měly k té přísaze své důvody a Verin a sestry, které za ním přišly k Dumajským studním, neměly tváří v tvář t'averen jinou možnost, ale přes to, jak chladně se tvářila navenek, Elza jako by uvnitř hořela vášní, chtěla ho dostat do Tarmon Gai'donu. „Říkal jsi, že chceš okamžitě vědět, pokud přijde nějaký ogier,“ vyhrkla a vůbec z něj

nespouštěla oči.
„Loial!“ vykřikla radostně Min, a jak běžela kolem Elzy, vrátila nůž zpátky do rukávu. Elza při spatření oceli zamrkala. „Kdyby tě Rand nechal odejít do pokoje dřív, než jsem tě uviděla, zabila bych ho!“
Pouto říkalo, že to tak nemyslí. Ne doslova.
„Děkuju,“ řekl Rand Elze a poslouchal veselé zvuky z obývacího pokoje, Minin smích a Loialův bouřlivý ogierský chechtot, až se třásla země. Venku zaduněl hrom.
K vášni Aes Sedai možná patřilo i to, že chtěla vědět, co řekl Loialovi, protože stiskla rty a zaváhala, než udělala další pukrle a odplula z ložnice. Krátké ticho z obývacího pokoje prozradilo, že tudy prochází, pak se opět ozval veselý smích. Teprve tehdy uchopil jedinou sílu. Snažil se, aby ho při tom nikdo neviděl.
Vletěl do něj oheň žhavější než slunce a chlad, že vedle něj vypadala nejhorší zimní vánice jako jarní počasí, a vše zuřivě vířilo a hrozilo, že ho to smete, pokud nebude na chviličku dávat pozor. Chopit se saidínu byl boj o přežití. Ale zelené římsy náhle vypadaly zelenější, jeho černý kabát černější a zlatá výšivka víc zlatá. Viděl hrozby vyřezané mezi šlahouny na sloupcích postele, viděl slabé stopy, jež tu před mnoha lety zanechal truhlář při broušení. Díky saidínu se cítil, jako by byl bez něj poloslepý a bez citu. To byla jen část toho, co cítil.
Čistý, šeptal Luis Therin. Zase je úplně čistý.
Ano, to byl. Špína, která na mužské polovici jediné síly lpěla od Rozbití světa, byla pryč. To ovšem neznamenalo, že se mu udělá špatně, když se jí dotkne, že nebude mít silné nutkání předklonit se a vyprázdnit obsah žaludku na podlahu. Místnost se s ním zatočila a on se musel opřít o sloupek u postele, aby neupadl. Nevěděl, proč se mu pořád dělá tak špatně, když je špína pryč. Luis Therin to také nevěděl, nebo mu to aspoň nechtěl říci. Ale nevolnost byla důvodem, proč nedovolil, aby ho někdo viděl, když uchopil saidín, pokud tomu mohl zabránit. Elza možná hořela touhou uvidět ho v Poslední bitvě, ale příliš mnoho jiných by ho nechalo padnout, a ne všichni byli temní druzi.
V té chvíli slabosti po saidínu sáhl mrtvý. Rand cítil, jak se k němu chtivě žene. Bylo mnohem těžší než dřív ho zahnat? Jistým způsobem byl Luis Therin od Shadar Logothu jeho pevnou součástí. Nebylo to důležité. Musel ujít už jen kousek, než bude moci zemřít. Musel vydržet jenom do té doby. Zhluboka se nadechl, přešel pozůstatky nevolnosti a za zvuků hromu vešel do obývacího pokoje.
Min stála uprostřed, držela Loialovu ruku ve svých a usmívala se na něj. Musela ho držet oběma rukama a stejně ji ani zdaleka nezakryla. Loialovi chybělo jenom půl lokte, aby se hlavou neotíral o strop. Měl na sobě čistý kabát z tmavomodrého sukna, jenž se mu rozšiřoval přes baňaté kalhoty k vrškům po kolena vysokých holínek, ale pro jednou neměl kapsy nadité knihami. Oči o velikosti podšálků se mu při pohledu na Randa rozzářily a začal se usmívat od ucha k uchu. Štětičky na uších mu vyčnívaly z husté kštice a chvěly se mu radostí.
„Urozený pán Algarin má ogierské hostovské pokoje, Rande,“ zahřměl hlasem připomínajícím velký buben. „Umíš si to představit? Má jich šest! Pochopitelně se nějakou dobu nepoužívaly, ale každý týden je větrají, takže nejsou zatuchlé, a povlečení je dobré, lněné. Už jsem si myslel, že se zase budu krčit v posteli pro lidi. Hmm. Nezůstaneme tu dlouho, že ne?“ Trochu svěsil dlouhé uši a nejistě jimi zastříhal. „Myslím, že bychom neměli. Totiž, mohl bych si zvyknout na to, že mám opravdickou postel, a to by nešlo, když mám zůstat s tebou. Chci říct… Tedy, ty víš, co myslím.“
„Ano, vím,“ přitakal Rand tiše. Mohl se nad ogierovými obavami zasmát. Měl by se tomu zasmát. Ale poslední dobou mu smích nějak unikal. Spletl kolem místnosti síť proti odposlouchávání a zauzlil ji, aby mohl saidín propustit. Poslední stopy nevolnosti okamžitě zmizely. Obvykle nevolnost s trochou námahy ovládal, ale nemělo smysl se namáhat, když to nebylo nutné. „Nenavlhla ti nějaká knížka?“ Loialovou hlavní starostí hned po příchodu byly jeho knihy.
Randovi náhle došlo, že na to, co udělal, myslel jako na předení sítě. Tak by to podal Luis Therin. Takové věci se stávaly až příliš často, obraty druhého muže se měnily ve věty, které mu táhly hlavou, a jeho vzpomínky se mísily s Randovými. On byl Rand al'Thor, ne Luis Therin Telamon. Spletl ochranu a zavázal tkanivo, nespředl síť a nezauzlil ji. Ale obojí mu přišlo stejně příhodné.
„Namočily se mi Eseje Willima z Maneches,“ postěžoval si znechuceně Loial a prstem tlustým jako klobása si přetřel horní ret. Nedával si pozor při holení, nebo mu pod širokým nosem začínal rašit knír?

„Možná se na stránkách udělají skvrny. Neměl jsem být tak neopatrný, ne s knihou. A moje poznámky zvlhly také. Ale inkoust se nerozpil. Všechno se dá přečíst, ale opravdu si musím vyrobit pouzdro, abych ochránil…“ Pomalu se zamračil a dlouhé obočí mu viselo až na tváře. „Vypadáš velmi unaveně, Rande. Vypadá velice unaveně, Min.“
„Moc pracoval, ale teď již odpočívá,“ bránila ho Min a Rand se usmál. Trošičku. Min ho bude vždycky bránit, i před přáteli. „A ty odpočíváš, ovčáku,“ dodala, pustila Loialovu velkou ruku a dala si pěsti v bok. „Sedni si a odpočiň si. Tak se posaď, Loiale. Jestli na tebe budu muset takhle koukat nahoru, dostanu do krku křeč.“
Loial se zasmál, znělo to jako býčí řev, a pochybovačně se zadíval na křesla s rovnými opěradly. Ve srovnání s ním vypadala jako pro děti. „Ovčáku. Ani nevíš, jak velice rád slyším, že mu tak říkáš, Min.“ Opatrně se posadil. Prostě vyřezávané křeslo pod ním zavrzalo a kolena měl až pod bradou. „Promiň, Rande, ale je to legrační a v posledních měsících jsem se moc nenasmál.“ Křeslo vydrželo. Loial se rychle podíval ke dveřím a trochu příliš hlasitě dodal: „Karldin nemá žádný smysl pro humor.“
„Můžeš mluvit otevřeně,“ upozornil jej Rand. „Jsme v bezpečí za… za ochranou.“ Skoro řekl za štítem, což nebylo totéž. Akorát že on věděl, že je.
Na sezení byl příliš utahaný, stejně jako byl příliš unavený, než aby v noci klidně usnul - únavou ho až bolelo v kostech - a tak zůstal stát před krbem. Vítr v komíně rozdmýchával plameny v ohništi a do místnosti občas zanesl kouř. Do oken stále narážel déšť, ale hromobití se přesunulo dál. Bouřka možná končila. Rand sepjal ruce za zády a otočil se. „Co řekli starší, Loiale?“
Místo aby Loial odpověděl přímo, zadíval se na Min, jako kdyby hledal povzbuzení nebo podporu. Ona seděla s nohou přes nohu na krajíčku modrého křesla. Na ogiera se usmála a kývla, a on si ztěžka povzdychl, jako by to byl vítr vanoucí z hluboké jeskyně. „S Karldinem jsme navštívili všechny državy, Rande. Všechny až na Državu Šangtaj, pochopitelně. Tam jsem jít nemohl, ale všude jsme nechali zprávu a Daiting není od Šangtaj daleko. Někdo ji tam doručí. Velký pařez se sejde v Šangtaji a to přiláká davy. Tohle je poprvé, co se má pařez sejít za tisíc let, poprvé od doby, kdy lidé bojovali ve stoleté válce, a Šangtaj byla na řadě. Musí zvážit něco velice důležitého, ale nikdo mi nechce říct, kvůli čemu byl svolán. O pařezu ti neřeknou, dokud ti nenarostou vousy,“ zamručel a přejel si úzký proužek strniště na široké bradě. Očividně hodlal svůj nedostatek napravit, ačkoli si nebyl jistý, zda to dokáže. Loialovi bylo devadesát, jenomže na ogiera byl ještě kluk.
„Co starší?“ zopakoval Rand trpělivě. S Loialem musel mít člověk trpělivost, ostatně jako s každým ogierem. Oni nevnímali čas stejně jako lidé - který člověk by po tisíci letech uvažoval o tom, kdo je na řadě? - a Loial uměl být zdlouhavý, pokud dostal sebemenší příležitost. Hodně zdlouhavý.
Zatřásly se mu štětičky na uších a znovu se podíval na Min. Ona se na něj povzbudivě usmála. „Inu, jak jsem říkal, navštívil jsem všechny državy kromě Šangtaj. Karldin dovnitř nešel. Radši spal každou noc pod keřem, než by se nechal odříznout od pravého zdroje byť jen na minutku.“ Rand neřekl ani slovo, ale Loial zvedl ruce dlaněmi nahoru. „Už se k tomu dostávám, Rande. Opravdu. Udělal jsem, co jsem mohl, ale nevím, jestli to bylo dost. V državě v Hraničních státech mi řekli, ať jdu domů a nechám věci v rukou starších a moudřejších. A taky v Shadoon a Mardoon, v horách na Stínovém pobřeží. Ostatní državy souhlasily, že budou strážit brány. A někdo to určitě vzkáže i do Šangtaje. Starším v Šangtaji se odjakživa nelíbilo, že mají bránu hned za državou. Musel jsem od staršího Hamana slyšet aspoň stokrát, že je nebezpečná. Vím, že ji taky budou hlídat.“
Rand pomalu kývl. Ogierové nikdy nelhali, nebo přinejmenším těch pár, kteří se o to pokusili, odvedli tak bídnou práci, že to zřídkakdy zkoušeli podruhé. Slovo ogiera platilo stejně jako přísaha člověka. Brány budou dobře stráženy. Až na tu v Hraničních státech a v horách jižně od Amadicie a Tarabonu. Od brány k bráně mohl člověk putovat od Páteře světa k Arythskému oceánu a od Hraničních států k Bouřlivému moři podivným světem stojícím jaksi mimo čas, nebo možná vedle něj. Za dva dny na cestách mohl urazit dvě stě mil nebo pět set, podle toho, jakou stezku si vybral. A pokud byl ochoten riskovat. Na cestách mohl poutník snadno zemřít nebo něco ještě horšího. Cesty dávno zabrala tma a zkáza. Trollokům na tom ale nezáleželo, alespoň ne, když je hnali myrddraalové. Trolloci se starali pouze o zabíjení, zvlášť když je poháněl myrddraal. A devět bran zůstane nehlídaných, takže hrozilo nebezpečí, že se kterákoliv z nich může otevřít a vyvrhnout desítky tisíc trolloků. Zřídit jakoukoliv stráž bez

spolupráce s državami by mohlo být nemožné. Velice mnoho lidí nevěřilo, že ogierové existují, a jenom málokdo z těch, kdo to věděli, se s nimi chtěl zaplést. Možná asha'mani, pokud jich najde dost, kterým by mohl věřit.
Náhle si uvědomil, že není sám, kdo je unavený. Loial vypadal vyčerpaně a byl pohublý. Kabát měl pomačkaný a volně na něm visel. Pro ogiera bylo nebezpečné zdržovat se příliš dlouho mimo državu, a Loial opustil domov před dobrými pěti lety. Ty krátké návštěvy během posledních měsíců možná nestačily. „Možná bys teď měl zajít domů, Loiale. Država Šangtaj je jen pár dní cesty odsud.“ Křeslo poplašně zaskřípalo, jak se Loial prudce narovnal. I uši poplašeně vzpřímil. „Bude tam moje matka, Rande. Je slavná mluvčí. Velký pařez by si nenechala ujít.“
„Z Dvouřičí se sem ještě nemohla dostat,“ namítl Rand. Loialova matka byla údajně také slavná chodkyně, ale jisté hranice existovaly i pro ogiery.
„Ty mou matku neznáš,“ zahučel Loial jako temně znějící hrom. „Taky bude mít v závěsu Erith. Určitě.“
Min se k němu naklonila a v očích jí zazářilo nebezpečné světlo. „Podle toho, jak mluvíš o Erith, vím, že se s ní chceš oženit, tak proč před ní utíkáš?“
Rand si ji pozorně prohlížel od krbu. Svatba. Aviendha předpokládala, že se s ní ožení, a taky s Elain a Min, podle aielských zvyklostí. Elain si to zřejmě myslela taky, jakkoliv podivně to vypadalo. Alespoň si to myslel. A co si myslí Min? Nikdy to neřekla. Neměl jim dovolit, aby se s ním spojily. To pouto je zničí žalem, až zemře.
Teď se Loialovi třásly uši ostražitě. Uši byly jedním z důvodů, proč byli ogierové tak špatní lháři. Udělal uklidňující posunek, jako by Min byla ta větší z nich dvou. „No, já to chci, Min. Ovšemže to chci. Erith je krásná a velmi slibná. Už jsem ti vyprávěl, jak pozorně mě poslouchala, když jsem vysvětloval…? Ovšemže ano. Vyprávěl jsem to každému na potkání. Chci se s ní oženit. Ale ještě ne. Není to jako u vás lidí, Min. Ty uděláš všechno, oč tě Rand požádá. Erith bude čekat, že se usadím a zůstanu doma. Ženy nikdy nedovolují manželům někam jít nebo něco dělat, pokud to znamená opustit državu na déle než jen pár dní. Já musím dopsat svou knihu, a jak bych to měl udělat, když neuvidím všechno, co Rand udělá? Co jsem odešel z Cairhienu, určitě vykonal spoustu zajímavých věcí, a já vím, že to nikdy nedokážu napsat správně. Erith by to nepochopila. Min? Min, ty se na mě zlobíš?“
„Proč si myslíš, že se zlobím?“ opáčila chladně.
Loial si ztěžka povzdechl a tak očividně se mu ulevilo, až na něj Rand zůstal civět. Světlo, on si opravdu myslel, že řekla, že se nezlobí! Rand věděl, že když přijde na ženy, postupuje poslepu, dokonce i v případě Min - možná zvlášť v případě Min - ale Loial se bude muset ještě hodně naučit, než se s Erith ožení. Jinak ho stáhne z kůže jako chcíplou kozu. Lépe bude dostat ho z místnosti, než to Min udělá za Erith. Rand si odkašlal.
„Promysli si to přes noc, Loiale,“ navrhl. „Třeba ráno změníš názor.“ Jedna jeho část doufala, že to Loial udělá. Ogier byl až příliš dlouho mimo domov. Ale další jeho část… Mohl by Loiala využít, pokud byla pravda to, co mu Alivia vykládala o Seanchanech. Občas byl znechucený sám sebou. „V každém případě si teď potřebuju promluvit s Basherem. A Logainem.“ Kolem toho jména stiskl rty. Co to Logain dělá v černém šatu asha'mana?
Loial nevstal. Vlastně se zatvářil mnohem ustaraněji, přitiskl uši k hlavě a svěsil obočí. „Rande, musím ti něco povědět. O těch Aes Sedai, které přijely s námi.“
Za okny proletěl blesk, a jak pokračoval, zaduněl hrom, a silněji než předtím. U některých bouří znamenala přestávka jen předzvěst toho nejhoršího.
Říkal jsem ti přece, že je máš všechny zabít, když jsi měl příležitost, chechtal se Luis Therin. Říkal jsem ti to.
# # #
„Víš určitě, že jsou spojení, Samitsu?“ zeptala se Cadsuane přísně. A hodně hlasitě, aby ji bylo slyšet přes dunění hromů nad zámeckou střechou. Hromy a blesky odpovídaly její náladě. Nejradši by prskala. Bylo třeba značně velké dávky výcviku a zkušeností, aby tu jenom klidně posedávala a popíjela horký zázvorový čaj. Už hodně dlouho se nenechala ovládnout svými city, avšak teď toužila do něčeho kousnout. Nebo do někoho.
Samitsu také držela porcelánový šálek s čajem, ale ještě se nenapila, a když jí Cadsuane nabídla křeslo,

přešla to. Štíhlá sestra se otočila od plamenů v krbu, a jak potřásala hlavou, rolničky v tmavých vlasech jí zacinkaly. Ani se nenamáhala pořádně si vlasy usušit, takže jí vodou ztěžklé copy visely na záda. V oříškových očích měla neklidný výraz. „Takovou otázku můžu těžko položit sestře, Cadsuane, a ony mi to rozhodně neřeknou. A kdo by to řekl? Nejdřív jsem si myslela, že jsou na tom jako Merise a Corele. A chudinka Daigian.“ Soucitně sebou cukla. Znala plný rozsah bolesti, která Daigian užírala kvůli její ztrátě. Každá sestra to po prvním strážci znala až příliš dobře. „Ale je jasné, že Toveine i Gabrelle jsou obě s Logainem. Myslím, že Gabrelle s ním spí. Pokud ke spojení došlo, udělali to muži.“
„Výměna úloh,“ zamumlala Cadsuane do čaje. Kdosi řekl, že výměna úloh je poctivá hra, ale ona nikdy nevěřila na poctivý boj. Buď člověk bojoval, nebo nebojoval, jenomže hra to nebyla nikdy. Poctivost byla pro lidi, kteří stáli bezpečně stranou a mluvili, zatímco ostatní krváceli. Naneštěstí nemohla udělat nic jiného než se snažit najít způsob, jak nastolit rovnováhu. Rovnováha nebyla totéž co poctivost. Jak se to všechno zamotalo. „Jsem ráda, že jsi mě aspoň trochu varovala, než budu muset čelit Toveine a ostatním, ale chci, aby ses hned ráno vrátila do Cairhienu.“
„Nemohla jsem nic dělat, Cadsuane,“ pronesla Samitsu hořce. „Polovina lidí, kterým vydám rozkaz, se jdou zeptat Sashalle, jestli je to správně, a druhá polovina mi řekne do očí, že ona už rozhodla jinak. Urozený pán Bashere ji přemluvil, aby pustila strážce - vůbec netuším, jak to o nich zjistil - a ona zase přemluvila Sorileu, a já nemohla vůbec nic udělat, abych to zarazila. Sorilea se chová, jako kdybych prostě abdikovala! Nechápe to a dala jasně najevo, že jsem podle ní hloupá. Nemá smysl, abych se vracela, pokud po mně nechceš, abych Sashalle nosila rukavice.“
„Očekávám, že ji budeš sledovat, Samitsu. Nic víc. Chci vědět, co jedna z těch Draku zapřísáhlých sester dělá, když jí já nebo moudré nekoukáme přes rameno s proutkem v ruce. Ty jsi byla odjakživa velice všímavá.“ Trpělivost nebyla vždycky její nejsilnější stránkou, ale se Samitsu to občas bylo potřeba. Žlutá byla všímavá a inteligentní a odhodlaná, většinou, nemluvě o tom, že byla nejlepší v léčení - tedy do chvíle, než se objevil Damer Flinn - ale trpívala udivujícími záchvaty sníženého sebevědomí. Na Samitsu klacek nikdy neplatil, zato poplácání po zádech ano, a bylo by směšné nevyužít to, co fungovalo. Jak jí začala Cadsuane připomínat, jak je inteligentní, jak je dobrá v léčení - to bylo u Samitsu vždy nezbytné, protože dokázala upadnout do deprese, protože se jí nepodařilo vyléčit nějakého mrtvého - jak je chytrá, arafellská sestra se začínala uklidňovat. A získávat sebedůvěru.
„Můžeš si být zcela jistá, že si Sashalle ani nevymění punčochy, abych to nezjistila,“ pronesla briskně. Cadsuane ani nic jiného nečekala. „Ale jestli se smím zeptat,“ když se jí vrátila sebedůvěra, mluvila jenom s nepatrnou zdvořilostí, protože pokud byla sebejistá, nebyla žádná třtina ve větru, „proč jsi tady, v tomhle tairenském zapadákově? Co chce mladý al'Thor udělat? Nebo bych měla říct, co ty chceš, aby udělal?“
„Chystá se na něco velice nebezpečného,“ odpověděla Cadsuane. Za okny proletěl blesk, stříbrné kopí padající z oblohy černé jako uprostřed noci. Věděla přesně, co má kluk v plánu. Jenom nevěděla, jak ho zarazit.
# # #
„Musí to skončit!“ zařval Rand v odpověď na dunění na obloze. Před rozhovorem si sundal kabát a vyhrnul si rukávy, aby byli vidět šarlatovozlatí draci, kteří se mu ovíjeli kolem předloktí a jejich zlatohřivé hlavy mu spočívaly na hřbetech rukou. Chtěl muži před sebou neustále připomínat, že stojí před Drakem Znovuzrozeným. Teď však zatínal ruce v pěst, aby se nepoddal naléhání Luise Therina a toho zatraceného Logaina Ablara neuškrtil. „Nepotřebuju válku s Bílou věží a vy zatracení asha'mani zatraceně žádnou válku s Bílou věží nevyvoláte! Vyjádřil jsem se jasně?“
Logain měl ruce zlehka položené na jílci meče a ani nemrkl. Byl to velký muž, byť menší než Rand, s klidným pohledem, v němž nebylo ani stopy po tom, že dostává vynadáno a musí se zpovídat ze svého jednání. Špendlíky se stříbrným mečem a rudozlatým drakem na vysokém límci jeho černého kabátu se ve světle lamp jasně leskly a kabát sám vypadal jako čerstvě vyžehlený. „To je mám jako propustit?“ zeptal se klidně. „A pustí Aes Sedai ty z nás, které chytily?“
„Ne!“ odsekl Rand stroze. A trpce. „Co se stalo, nedá se odestát.“ Merive byla tak šokována, když jí naznačil, že má Narishmu propustit, až si mohl člověk myslet, že po ní chce, aby opustila štěně u silnice. A tušil, že Flinn by bojoval stejně tvrdě o to, aby mohl zůstat u Corele, jako ona o něho. Byl si docela

jistý, že mezi těmi dvěma už jde o víc než o pouto. No, když se může Aes Sedai spojit s mužem, který dokáže usměrňovat, proč by se hezká žena nemohla upnout na chromého dědka? „Uvědomuješ si, doufám, jaký zmatek jsi vytvořil, že ano? Už tak jediný muž, co dokáže usměrňovat, kterého chce Elaida živého, jsem já, a i to jen do konce Poslední bitvy. Jakmile se dozví o tomhle, bude dvakrát víc usilovat o to, aby vás všechny zabila, jak to jen půjde. Nevím, jak zareaguje ta druhá banda, ale Egwain uměla odjakživa dobře vyjednávat. Možná budu muset posílat asha'many za Aes Sedai, aby se s nimi spojily, dokud jich nebudou mít tolik, co vy jich. A to jen pokud se prostě nerozhodnou, že všichni musíte umřít, jakmile se jim to povede zařídit. Co se stalo, stalo se, ale dál se to dít nesmí!“
Logain s každým slovem víc a víc tuhl, ale oči dál upíral na Randa. Bylo jasné jako rohy na beranovi, že ostatních v místnosti si nevšímá. Min se této schůzky nechtěla účastnit a odešla si číst. Rand v knihách Herida Fela nepoznal hlavu ani patu, avšak jí připadaly nesmírně zajímavé. Nicméně trval na tom, aby zůstal Loial, a ten teď předstíral, že si prohlíží plameny v krbu. Jen občas se ohlédl ke dveřím a zastříhal ušima, jako by uvažoval, jestli dokáže pod krytem bouře nepozorovaně vyklouznout. Davram Bashere vedle něj vypadal ještě menší, než ve skutečnosti byl, prošedivělý muž se zešikmenýma tmavýma očima, orlím nosem a hustými, dolů zahnutými kníry. Měl i svůj meč, kratší než Logainův, s vlnitou čepelí. Bashere trávil víc času koukáním do svého vína než kamkoliv jinam, ale kdykoliv náhodou zavadil pohledem o Logaina, přejel mimoděk palcem po jílci. Aspoň Rand si myslel, že je to mimoděk.
„Ten rozkaz vydal Taim,“ pronesl Logain chladně, a rozhodně se mu nelíbilo, že své činy musí vysvětlovat před jinými. Blesk za okny vrhl na jeho tvář na okamžik živé stíny, které vytvořily bezútěšnou masku temnoty. „Předpokládal jsem, že pochází od tebe.“ Zalétl pohledem k Basheremu a stiskl rty. „Taim dělá plno věcí, o nichž si lidé myslí, že jsi je nařídil,“ pokračoval váhavě, „ale má vlastní plány. Flinn, Narishma a Manfor jsou na seznamu zběhů, stejně jako všichni asha'mani, které si držíš u sebe. A má koterii asi dvaceti nebo třiceti chlapů, které cvičí v soukromí. V té skupině jsou všichni muži, co nosí draka, kromě mě, a kdyby se opovážil, ani mně by draka nedal. Nezáleží na tom, co jsi udělal, ale je načase, abys obrátil pohled na Černou věž, než ji Taim rozbije hůř, než je rozbitá Bílá věž. Jestli to udělá, zjistíš, že větší část asha'manů je věrná jemu, ne tobě. Jeho znají. Tebe většina v životě neviděla.“
Rand si podrážděně shrnul rukávy a spustil se do křesla. Na tom, co udělal, Logainovi nezáleželo. Věděl, že saidín je čistý, ale nedokázal uvěřit, že ho skutečně očistil Rand. Copak si myslel, že Stvořitel se po třech tisících letech rozhodl milosrdně natáhnout pomocnou ruku? Stvořitel stvořil svět a pak nechal lidstvo, ať si z něj udělá, co bude umět, nebe nebo Jámu smrti. Stvořitel stvořil mnoho světů, podíval se, zda vzkvétá, nebo chřadne, a pak šel udělat nespočetně dalších světů. Zahradník nepláče pro každou květinu, která uvadne.
Na okamžik si myslel, že to musejí být úvahy Luise Therina. Nevzpomínal si totiž, že by takhle o Stvořiteli nebo o něčem podobném někdy uvažoval. Ale cítil, že Luis Therin pochvalně přikyvuje, jako člověk poslouchající někoho jiného. Přesto by o něčem takovém před Luisem Therinem nepřemýšlel. Kolik prostoru mezi nimi ještě zbývalo?
„Taim bude muset počkat,“ řekl unaveně. Jak dlouho bude muset Taim počkat? Překvapilo ho, že na něj Luis Therin nekřičí, ať ho zabije. Přál si, aby se kvůli tomu cítil lépe. „To jsi sem přišel jen proto, aby ses přesvědčil, že ke mně Logain bezpečně dorazil, Bashere, nebo abys mi pověděl, že někdo bodl Dobraina? Nebo pro mě taky máš nějaký naléhavý úkol?“
Bashere nad jeho tónem zvedl obočí, a jak se podíval po Logainovi, zaťal zuby, ale po chvíli zafrkal tak silně, že se mu měly zatřást kníry. „Dva muži mi prohledávali stan,“ řekl a položil pohár s vínem na vyřezávaný modrý stolek blízko zdi, „a jeden měl dopis, o němž bych byl přísahal, že jsem ho sám napsal, kdybych nevěděl, že ne. Byl to rozkaz odnést ‚jisté předměty'. Loial mi vykládal, že chlapi, kteří bodli Dobraina, měli stejný rozkaz, očividně psaný Dobrainovou rukou. I slepý by viděl, po čem jdou, kdyby si to trochu promyslel. S Dobrainem jsme nejpravděpodobnější kandidáti na to, abychom pro tebe hlídali zámky. Máš tři a říkal jsi, že další tři jsou rozbité. Stín možná ví, kde je ten poslední.“
Loial se během jeho řeči otočil od ohně, uši vztyčené, a najednou vybuchl: „Tohle je vážné, Rande. Jestli někdo rozbije všechny zámky na věznici Temného, nebo možná jen jeden dva další, Temný by se mohl osvobodit. Ani ty nemůžeš čelit Temnému! Teda já vím, že proroctví říkají, že se mu postavíš, ale to musí být jenom řečnický obrat.“ I když Logain vypadal ustaraně, prohlížel si Randa, jako by ho poměřoval s

Temným.
Rand se opřel v křesle a dával si pozor, aby nedal najevo svou únavu. Zámky na věznici Temného na jedné straně, Taim rozdělující asha'many na druhé. Je už sedmý zámek rozbitý? Provádí snad Stín zahajovací tah Poslední bitvy? „Jednou jsi mi něco řekl, Bashere. Když ti nepřítel nabídne dva cíle…“
„Udeř na třetí,“ dokončil okamžitě Bashere a Rand kývl. Už se stejně rozhodl. Za okny zarachotil hrom. Bouře sílila.
„Nemůžu bojovat se Stínem i Seanchany zaráz. Posílám vás tři, abyste se Seanchany uzavřeli příměří.“
Bashere a Logain tam stáli jako opaření. Dokud nezačali vznášet námitky, přičemž oba řvali z plných plic. Loial jen vypadal, že vzápětí omdlí.
# # #
Když Elza poslouchala Fearilovo hlášení o tom, co se udalo od chvíle, kdy ho v Cairhienu opustila, pořád se ošívala. Ale nerozčiloval ji mužův drsný hlas. Nenáviděla blesky a přála si, aby dokázala zahnat divoké blýskání za okny, stejně jako chránila místnost proti odposlouchávání. Nikdo by její touhu po soukromí nepovažoval za divnou, protože posledních dvacet let všechny přesvědčovala, že je za světlovlasého muže vdaná. Přes svůj hlas vypadal Fearil jako muž, za něhož by se žena ráda provdala, poněvadž byl vysoký, štíhlý a docela pohledný. A tvrdá linka kolem úst to ještě podtrhovala. Pochopitelně někdo by mohl považovat za zvláštní, že nikdy neměla naráz víc strážců, kdyby se nad tím zamyslel. Muže se správnými schopnostmi bylo těžké najít, ale možná by se měla začít poohlížet. Za okny znovu zazářil blesk.
„Ano, ano, dost,“ přerušila Fearila nakonec. „Udělal jsi to správně. Vypadalo by divně, kdybys byl jediný, kdo by odmítl jít hledat svou Aes Sedai.“ Poutem prolétl pocit úlevy. Přísně trvala na tom, že její rozkazy se mají plnit, a i když Fearil věděl, že ho nemůže zabít, při potrestání jen stačilo pouto zamaskovat, aby necítila jeho bolest. To a ochrana, aby nebyl slyšet jeho křik. Křik nesnášela skoro stejně jako blesky.
„A je dobře, že tu jsi se mnou,“ pokračovala. Škoda že ti aielští divoši pořád drží Feru, i když než bude moci bílé věřit, bude ji muset vyslechnout, proč složila tu přísahu. Dokud se nevydala do Cairhienu, ani nevěděla, že s Ferou mají něco společného. A velmi velká škoda, že s ní nebyl nikdo podle jejího gusta, ale do Cairhienu poslali jen ji, a ona nepochybovala o rozkazech, které dostala, stejně jako Fearil nepochyboval o těch, které dávala. „Myslím, že brzy bude muset zemřít pár lidí.“ Jakmile se rozhodne kteří. Fearil se uklonil a poutem projela radost. Fearil rád zabíjel. „Mezitím zabiješ každého, kdo ohrozí Draka Znovuzrozeného. Každého.“ Nakonec jí to začalo být zcela jasné, když byla v zajetí u divochů. Drak Znovuzrozený musí vydržet do Tarmon Gai'donu, protože jak jinak by ho tam mohl Veliký pán porazit?

KAPITOLA DVANÁCTÁ
Kdy nosit šperky
Perrin netrpělivě přecházel sem a tam po kobercích, které tvořily podlážku stanu a neustále krčil rameny v nepohodlném kabátě ze zeleného hedvábí, který od chvíle, kdy mu ho Faile nechala ušít, skoro nenosil. Faile tvrdila, že mu složitá stříbrná výšivka jde náramně k ramenům, ale široký kožený opasek a na něm zavěšená sekera, obojí velmi prosté, jenom podtrhovaly to, že je hlupák vydávající se za někoho, kým není. Občas si popotáhl kožené rukavice nebo se zamračil na krzno přehozené přes křeslo, aby ho měl po ruce. Dvakrát vytáhl z rukávu list papíru a rozbalil ho, aby si mohl při chůzi prohlédnout mapu Maldenu. To bylo město, kde drželi Faile.
Jondyn, Get a Hu se vmísili mezi prchající obyvatele Maldenu, ale jediná užitečná věc, kterou získali, byla tato mapa, a přimět kohokoliv, aby se aspoň na chvíli zastavil a mapu nakreslil, byl téměř nadlidský úkol. Lidé dost silní, aby mohli bojovat, byli mrtví nebo nosili gai'šainskou bílou u Shaidů. Ti, kteří přežili a prchali, byli staří, hodně mladí, nemocní a chromí. Podle Jondyna představa, že by je někdo donutil se vrátit a bojovat proti Shaidům, je ještě popohnala k rychlejšímu běhu směrem k Andoru a bezpečí. Mapa byla hádankou, s bludištěm ulic a pevností urozené dámy a velkou cisternou na severovýchodním rohu. Mučila ho svými možnostmi. Ale možnosti to budou, jen když najde řešení větší hádanky, která nebyla na mapě, obrovské masy Shaidů obklopujících opevněné město, nemluvě o čtyřech nebo pěti stovkách

shaidských moudrých, jež dokázaly usměrňovat. A tak vrátil mapu do rukávu a pokračoval v přecházení. Červeně pruhovaný stan ho rozčiloval stejně jako mapa, a nábytek taky, zlacená křesla složená a přichystaná k naložení, stolek s mozaikou na desce, který nebyl skládací, stojací zrcadlo a stojan s umyvadlem a zrcadlem, a dokonce i mosazí obité truhly v řadě u protější zdi. Venku bylo šero a všech dvanáct lamp bylo rozsvícených, takže plamínky jiskřily v zrcadlech. V ohřívadlech, jež zaháněla noční mráz, ještě žhnulo pár uhlíků. Nechal si sem dokonce přinést dva Faileiny závěsné hedvábné koberce s řadami ptáků a květin a pověsit je na střešní tyče. Nechal si od Lamželeza přistřihnout bradku a oholit tváře a krk. Umyl se a oblékl si čisté šaty. Nechal postavit stan, jako by se měla Faile každou chvíli vrátit z vyjížďky. Všechno proto, aby se na něj lidé podívali a uviděli zatraceného urozeného pána a pocítili sebedůvěru. A každý kousek mu připomínal, že Faile není venku na vyjížďce. Stáhl si rukavici, sáhl do kapsy a přejel prstem po řemínku ze surové kůže. Třicet dva uzly. Nepotřeboval si to připomínat, ale občas ležel celou noc v pokrývkách, v nichž neležela Faile, a ty uzly počítal. Nějak se z nich stalo jeho spojení s ní. A navíc být vzhůru bylo lepší než noční můry.

„Jestli si nesedneš, budeš příliš unavený, abys dojel do So Habor, i když ti Neald pomůže," podotkla Berelain lehce pobaveně. „Jenom dívat se na tebe mne unavuje."

Podařilo se mu, že se na ni nezamračil. V tmavomodrých hedvábných jezdeckých šatech a se širokým zlatým náhrdelníkem vyloženým ohnivě zářícími opály a úzkou korunkou Mayene se zlatým jestřábem na čele seděla první z Mayene na svém karmínovém plášti na jednom ze skládacích křesílek s rukama v rudých rukavičkách sepjatýma v klíně. Vypadala klidně jako Aes Sedai a byla cítit… trpělivostí. Nechápal, proč přestala být cítit, jako by ho považovala za tlusté jehně chycené v ostružiní, které si chystá k jídlu, ale byl jí téměř vděčný. Bylo dobré, že měl někoho, s kým si mohl promluvit o ztracené Faile. Ona ho vyslechla a byla cítit soucitem.

„Chci tu být, když… až Gaul a Děvy přivedou zajatce." Z toho uklouznutí se zašklebil stejně jako z jejich zdržení. Jako by o nich pochyboval. Dříve nebo později nějaké Shaidy chytí, ač to očividně nebylo právě snadné. Chytit zajatce nebylo k ničemu, pokud je nemohli odvést, a Shaidové byli neopatrní jen ve srovnání s ostatními Aiely. Sulin mu to trpělivě vysvětlovala. Jenže jeho už trpělivost unavovala. „Co zdrželo Argandu?" zavrčel.

Jako by vyslovení jeho jména Ghealdaňana vyvolalo, prošel Arganda mezi stanovými chlopněmi, s tváří jako z kamene a zapadlýma očima. Zřejmě toho naspal stejně málo jako Perrin. Mužík měl stříbrný kyrys a neměl přílbu. Ráno se ještě neholil a na bradě měl prošedivělé strniště. Držel naditý kožený měšec, v němž to zacinkalo, když ho položil na stolek vedle dalších dvou. „Z královniny pokladnice," pravil kysele. Za posledních deset dní mluvil hlavně kysele. „Dost na pokrytí našich nákladů a ještě zbyde. Musel jsem urazit zámek a postavit k truhle na stráž tři chlapy. S otevřeným zámkem je to i pro nejlepší chlapy velké pokušení."

„Dobře, dobře," řekl Perrin a snažil se, aby to neznělo příliš netrpělivě. Bylo by mu lhostejné, i kdyby Arganda na hlídání pokladnice postavil sto mužů. Jeho měšec byl z těch tří nejmenší, a to sesbíral všechno zlato a stříbro, co našel. Přehodil si plášť přes ramena, popadl měšce a prošel kolem Argandy do šedivého rána.

K jeho nechuti působil tábor ještě stálejším dojmem, třebaže to nebyl záměr, a on s tím nemohl vůbec nic dělat. Mnoho dvouřičských mužů teď spalo ve stanech, světle hnědých a záplatovaných, ne červeně pruhovaných, jako byl ten jeho, ale dost velkých, aby se do nich vešlo osm až deset mužů, a různorodé tyčové zbraně měli naskládané před vchodem. Jiní změnili dočasné přístřešky z větví v pevné chýše z propletených větví jehličnanů. Stany a chýše nestály zrovna v řadách, nebyly zdaleka tak vyrovnané jako ghealdanské a mayenské, a přece vypadaly jako vesnice s uličkami vyšlapanými ve sněhu až na zmrzlou zem. Každé ohniště tvořil kruh kamenů a kolem ohňů stáli muži v pláštích a s kapucemi a čekali na snídani.

Perrina vyhnalo právě to, co se vařilo v kotlích. Když kolem lovilo tolik lidí, lovné zvěře ubývalo a potraviny jim docházely. Už dokonce vyhrabávali zásobičky žaludů, které si veverky udělaly na zimu, a mleli je do kaše, a takhle koncem zimy to, co našli, bylo staré a vyschlé. Kyselá hmota aspoň trochu zaplnila žaludek, ale člověk musel mít velký hlad, aby se do toho pustil. Většina lidí, jež Perrin viděl, upřeně hleděla do kotlů. Mezerou v kruhu naostřených kůlů projížděly poslední vozy a Cairhieňané na

kozlících byli zahalení až po uši, takže vypadali jako rance tmavé vlny. Všechno, co bylo na vozech, bylo naskládáno uprostřed tábora. Prázdné vozy nadskakovaly ve vyjetých kolejích a rychle mizely v okolních lesích.
Když se objevil Perrin s Berelain a Argandou za patami, způsobilo to rozruch, třebaže ne mezi hladovými dvouříčskými muži. Několik jich opatrně kývlo jeho směrem - jeden nebo dva hlupáci se dokonce poklonili! - ale většina se snažila na něj nedívat, když s ním byla Berelain. Pitomci. Zabednění hňupové! Byla zde však spousta dalších lidí, sešli se kousek od pruhovaného stanu a zaplňovali uličky mezi ostatními stany. Neozbrojený mayenský voják v šedém kabátě přiběhl s Berelaininou šimlou, uklonil se a podržel jí třmen. Annoura už seděla na své štíhlé klisně, stejně tmavé, jako byl Berelainin kůň světlý. Tenké copánky s korálky jí zpod kapuce visely na prsa a ženy, které měla radit, si Aes Sedai skoro nevšímala. Tvářila se, jako kdyby spolkla železnou tyč, a upírala oči na nízké aielské stany, kde se kromě kouře stoupajícího z kouřových otvorů nic nehýbalo. Jednooký Gallenne v červené přílbě, kyrysu a klapce přes oko však nepozornost tarabonské sestry vyrovnal. Jakmile se Berelain objevila, vyštěkl rozkaz a padesátka mužů okřídlené gardy ztuhla jako sochy, dlouhá kopí s ocelovými hroty a dlouhými rudými fáborky vztyčená u boků, a když nasedla Berelain, Gallene vyštěkl další rozkaz, který muže poslal do sedel tak hladce, že se pohybovali jako jeden.
Arganda se zamračil na aielské stany, zamračil se na Mayenery a zamířil k místu, kde čekalo stejně tolik ghealdanských kopiníků v lesklé zbroji a kuželových zelených přilbách, a tiše promluvil k chlapíkovi, který jim velel, hubenému Kireyinovi, jehož Perrin podezíral z urozeného původu podle toho, jak povýšeně se za mřížovím hledí své stříbřité přílby tvářil. Arganda byl malý, takže se Kireyin musel sklonit, aby ho slyšel, a kvůli tomu se zatvářil ještě mrazivěji. Jeden z mužů za Kireyinem držel místo kopí se zelenými fáborky žerď s rudou korouhví se třemi šestihrotými stříbrnými hvězdami Ghealdanu a jeden okřídlený gardista nesl mayenského zlatého jestřába na modrém poli.
Byl zde i Aram, třebaže stál stranou a nechystal se k jízdě. Byl zabalený do svého hnilobně zeleného pláště, nad ramenem se mu zvedal jílec meče, a rozděloval žárlivé pohledy mezi Mayenery a Ghealdaňany. Když zahlédl Perrina, zatvářil se mrzutě a odběhl mezi dvouříčskými muži čekajícími na snídani. Když do někoho vrazil, ani se neomluvil. Jak tady tak čekali, Aram začínal být stále podrážděnější, štěkal a ofrňoval se na každého kromě Perrina. Včera se skoro popral se dvěma Ghealdaňany kvůli něčemu, nač si pak nikdo z nich ani pořádně nevzpomínal, akorát že Aram řekl, že Ghealdaňané nejsou uctiví, a oni zase jemu, že je hrubec. Proto se bývalý cikán držel dnes ráno zpátky. V So Habor budou věci ožehavé i bez toho, aby Aram začínal pranice, kdykoliv se Perrin nebude dívat.
„Dohlídni na Arama," nakázal Perrin tiše Dannilovi, když mu přivedl jeho ryzáka. „A taky dej pozor na Argandu," dodal, nacpal si měšce do sedlových brašen a zapnul přezky. Berelainin příspěvek vážil tolik, co jeho a Argandův dohromady. Inu, ona měla důvod být velkorysá. Její muži měli stejný hlad jako ostatní. „Arganda mi připadá jako někdo, kdo se chystá udělat nějakou pitomost." Když Perrin převzal otěže, Louda poskočil a pohodil hlavou, ale v jeho pevné, jemné ruce se zase rychle uklidnil.
Dannil si chladem zrudlou rukou přejel mroží kníry a úkosem se podíval po Argandovi, než ztěžka vydechl. „Budu na něj dávat pozor, urozený pane Perrine," zahuhlal a popotáhl se za plášť „jenže i když ty říkáš, že tu velím, jakmile zmizíš, vůbec mě nebude poslouchat."
Naneštěstí to byla pravda. Perrin by byl raději s sebou vzal Argandu než Gallenneho, jenže to nechtěl přijmout ani jeden z nich. Ghealdaňan chápal, že lidé i koně začnou brzy hladovět, pokud někde neseženou jídlo a píci, ale nedokázal se přimět strávit den dál od své královny, než už byl. Jistým způsobem byl zřejmě ještě větší fanatik než Perrin, nebo se tomu možná víc poddával. Být po jeho, byl by se Arganda každý den trochu víc připlížil k Shaidům, až by se jim dostal přímo pod nos. Perrin byl připraven zemřít, aby osvobodil Faile. Arganda byl zřejmě připraven jenom zemřít.
„Udělej, co půjde, abys mu zabránil udělat nějakou pitomost, Dannile." A po chvíli dodal: „Pokud to neskončí rvačkou." Nakonec nemohl čekat, že Dannil toho chlápka zvládne jen tak. Na každého dvouříčského muže tady byli tři Ghealdaňané, a Faile nikdy neosvobodí, když se začnou zabíjet navzájem. Perrin skoro opřel hlavu Loudovi o plece. Světlo, ale že byl unavený a nikde neviděl žádné řešení.
Pomalý klapot kopyt ohlásil příjezd Masuri a Seonid s jejich třemi strážci zahalenými do plášťů, ve

kterých nebyla vidět větší část jejich těl i části jejich koní. Obě Aes Sedai měly měňavé hedvábí a Masuri zpod tmavého pláště vykukoval těžký zlatý náhrdelník, vrstvy tlustých šňůr. Seonid se na čele houpal malý bílý šperk na zlatém řetízku upevněném ve vlasech. Annoura se uklidnila. Moudré se u aielských stanů stavěly do řady a dívaly se, šest vysokých žen s hlavami obalenými tmavými loktušemi. Lidé v So Habor by možná Aiely uvítali stejně jako obyvatelé Maldenu, ale Perrin si nebyl jistý, zda by moudré nechaly sestry jet. Ony byly to poslední, nač se čekalo. Slunce bylo jako rudozlatá koule nad vrcholky stromů.

„Čím dřív tam, tím dřív zpátky," prohlásil a vyškrábal se do sedla. Jak projížděl mezerou mezi kůly, dvouřičtí muži už ji začali uzavírat. Když se v okolí potulovali Masemovi lidé, měli se všichni na pozoru. K lesu to bylo sto kroků, ale on zachytil pohyb, někdo na koni couval hlouběji do stínů pod stromy. Nepochybně se jeden z Masemových hlídačů hnal zpátky ohlásit prorokovi, že Perrin a Berelain opustili tábor. Ale ať pojede seberychleji, včas to nestihne. Pokud Masema opravdu chtěl zabít Berelain nebo Perrina, což bylo vysoce pravděpodobné, bude si muset počkat na jinou příležitost.

Gallenne ovšem nehodlal nic riskovat. Ode dne, kdy se Santes a Gendar, Berelainini dva chytači zlodějů, nevrátili z Masemova tábora, z nich nikdo neviděl ani špičku nosu, a pro Gallenneho to bylo stejně jasné jako jejich hlavy ve vaku. Nechal kopiníky vytvořit kolem Berelain pozorný kruh dřív, než se přiblížili k lesu. Kolem Perrina taky, ale to byla jenom náhoda. Být po jeho, byl by Gallenne přivedl všech devět set členů své okřídlené gardy, nebo ještě lépe, aspoň podle jeho názoru, by byl Berelain rozmluvil, aby někam jezdila. Perrin se jí to také pokoušel vymluvit, ale neměl o nic větší štěstí. Ta ženská si všechno poslechla a pak si stejně udělala, co chtěla. Faile byla stejná. Občas s tím musel muž prostě žít. Většinou, protože stejně nemohl dělat nic jiného.

Obrovské stromy a skály vyčnívající ze sněhu formaci pochopitelně rozbily, ale pořád to byla barvitá podívaná i v lesním příšeří, červené fábory povlávaly v šikmých paprscích slunce, jezdci v červené zbroji chvilkami mizeli za mohutnými duby a kalinami. Tři Aes Sedai jely za Perrinem a Berelain se strážci v závěsu a všichni pozorně sledovali okolní hvozd a muže s Berelaininou korouhví. Kireyin a praporec Ghealdanu byli o kousek dál vzadu a vojáci jeli v co možná nejúhlednějších řadách. Volný prostor v lese byl samozřejmě klamný a pro úhledné řady a jasné praporce naprosto nevhodný, ale přidejte vyšívané hedvábí, klenoty, korunu a strážce v barvoměnivých pláštích a je to velmi působivý pohled. Perrin by se byl smál, ale ne vesele.

Berelain asi vycítila, nač myslí. „Když jdeš koupit pytel mouky," řekla, „vezmi si prosté sukno, aby si kupec myslel, že si nemůžeš dovolit zaplatit víc, než musíš. Když ti jde o náklady mouky, vezmi si šperky, aby si myslel, že si můžeš dovolit vrátit se pro všechno, co se mu podaří sehnat."

Perrin se proti své vůli uchechtl. Znělo to jako něco, co mu kdysi vykládal mistr Luhhan, a pak ho dloubl do žeber a tvrdil, že to byl vtip, přičemž výraz v jeho očích prozrazoval, že jde o víc. Oblékni se chudě, když ti jde o malou laskavost, a bohatě, když jde o velkou. Byl moc rád, že Berelain už není cítit jako vlk na lovu. Aspoň kvůli tomu si mohl přestat dělat starosti.

Brzy dojeli za vozy, a když dorazili na místo pro cestování, vozy už stály. Muži rychle odstranili stromy poničené při otevírání bran, takže vznikla malá mýtinka, ale ještě než kolem ní Gallenne rozestavil své muže, už byla docela zaplněná. Fager Neald již byl na místě. Byl to vyfintěný Muranďan s kníry navoskovanými do špiček a seděl na grošákovi. Jeho kabát by oklamal jenom někoho, kdo ještě nikdy neviděl asha'mana. Jeho druhý kabát byl také černý, ale aspoň nenosil špendlíky na límci, které by ho prozrazovaly. Sníh tu nebyl hluboký, avšak dvacítka dvouřičských mužů pod vedením Wila al'Seena také seděla na koních, místo aby stáli na zemi a čekali, až jim omrznou nohy. Vypadali jako mnohem tvrdší chlapi než ti, kteří s ním opustili Dvouřičí. Na zádech měli dlouhé luky a u pasu toulce ježící se šípy a nejrůznější meče. Perrin doufal, že je brzy bude moci poslat zpátky domů, nebo ještě lépe, že je tam dovede.

Většina měla zbraně položené křížem přes sedlo, avšak Tod al'Caar a Flann Barstere drželi prapory, Perrinovu Červenou vlčí hlavu a Červeného orla Manetherenu. Tod pevně zatínal zuby a Flann, vysoký hubeňour z Hlídky, se tvářil mrzutě. Nejspíš o tuhle práci nestál. Tod možná taky ne. Wil na Perrina vrhl jeden z těch upřímných, nevinných pohledů, které doma oklamaly tolik děvčat - Wil miloval příliš velké výšivky na slavnostním kabátě a přímo zbožňoval, když mohl jet v čele před praporci, nejspíš v naději, že

by si nějaká žena mohla myslet, že patří jemu - ale Perrin to nechal být. Další tři lidi na mýtině čekal stejně málo jako ty praporce.
Balwer si držel plášť u těla, jako kdyby mírný vánek byl prudká vichřice, a neohrabaně pobídl svého klabonosého červeného bělouše blíž k Perrinovi. Za ním se se vzdornými výrazy courali dva z Faileiných nohsledů. Medořiny modré oči působily v Tairenčině tmavé tváři nepatřičně, ale její kabát s nabranými, zeleně pruhovanými rukávy na jejím poprsí také nevypadal nejlépe. Byla dcerou vznešeného pána a každým coulem šlechtična a mužské šaty se k ní prostě nehodily. Latian, Cairhieňan, vypadal v kabátě skoro stejně tmavém jako Nealdův bledě, třebaže měl na prsou čtyři červené a modré pruhy, a nebyl o moc vyšší než Medore. Jak posmrkoval a utíral si ostrý nos, vypadal mnohem méně schopný než ona. Ani jeden neměl meč, další překvapení.
„Můj pane, má paní první," protáhl Balwer svým suchým hlasem a v sedle se uklonil, jako když vrabec poskakuje na větvi. Pohledem zalétl k Aes Sedai za nimi, ale to byla jediná známka toho, že sestry bere na vědomí. „Můj pane, vzpomněl jsem si, že mám v So Habor známého, nožíře, který se svým zbožím jezdí po světě, ale mohl by být doma. Už jsem ho neviděl několik let." Tohle bylo poprvé, kdy se vůbec zmínil, že má někde nějakého přítele, a městečko zahrabané v severní Altaře na to bylo dost divné místo, ale Perrin kývl. Tušil, že u tohoto přítele se jedná o víc, než dává Balwer najevo. Začínal tušit, že na celém Balwerovi je víc, než se zdá.
„A tvoji průvodci, mistře Balwere?" Berelain se pod kožišinou podšitou kapuci tvářila klidně, ale byla cítit pobavením. Velmi dobře věděla, že Faile používala své mladé stoupence jako špehy, a byla si docela jistá, že Perrin je k tomu používá také.
„Chtěli si vyjet, má paní první," opáčil mužíček nemastně neslaně. „Zaručím se za ně, můj pane. Slíbili, že nezpůsobí žádné potíže, a mohli by i něco zjistit." Taky byl cítit pobavením - i když od něj to bylo pochopitelně zatuchlé pobavení - s trochou podráždění. Balwer věděl, že ona ví, což se mu pranic nelíbilo, ale ona se o tom nikdy nezmínila, což se mu naopak líbilo. Rozhodně tu šlo o víc, než se zdálo. Musel mít své důvody, proč je s sebou tahá. Podařilo se mu nějak posbírat všechny Faileiny mladé stoupence a nechal je špehovat mezi Ghealdaňany a Mayenery, a dokonce i mezi Aiely. Podle něj to, co říkají a dělají přátelé, může být stejně zajímavé jako to, co plánují nepřátelé, i když jste si byli jistí, že to jsou vaši přátelé. Berelain samozřejmě věděla, že špehuje její lidi. A Balwer také věděl, že to ví. A ona věděla, že on… Na venkovského kováře to bylo příliš složité.
„Plýtváme časem," zabručel Perrin. „Otevři průchod, Nealde."
Asha'man se na něho zazubil a pohladil si navoskované kníry - Neald se od chvíle, kdy našli Shaidy, zubil až příliš často, možná se nemohl dočkat, až se do nich pustí - zazubil se a nabubřele mávl rukou. „Jak přikazuješ," pravil vesele a objevila se známá stříbřitá čára světla a rozšířila se do díry ve vzduchu.
Bez čekání na ostatní Perrin projel na zasněžené pole obklopené nízkou kamennou zídkou ve zvlněné krajině, která ve srovnání s lesem, jejž právě opustil, vypadala téměř bez stromů. Pokud se Neald řádně nezmýlil, byli několik mil od So Habor. Pokud by se Neald zmýlil, Perrin by mu nejspíš vytrhal ty navoskované kníry. Jak se mohl tvářit tak vesele?
Brzy už ujížděl k západu po zasněžené silnici, za ním se ploužily vozy s vysokými koly a před ním se pod zataženou oblohou táhly dopolední stíny. Louda tahal za otěže, chtěl běžet, ale Perrin ho držel v kroku, aby jeli stejně rychle jako vozy. Gallenneho Mayenerové museli jet přes pole kolem silnice, aby udrželi ochranný kruh kolem něj a Berelain, což znamenalo, že museli objíždět kamenné zídky oddělující jednotlivá pole. V některých byly branky, pravděpodobně proto, aby si sedláci mohli půjčovat tažná zvířata při orání, a další vojáci přeskakovali, až jim fábory na kopích vlály, a riskovali, že si zvíře zlomí nohu a oni vaz. Pravdou bylo, že Perrinovi méně záleželo na jejich vazech.
Wil a ti dva troubové s Vlčí hlavou a Červeným orlem se připojili k mayenerskému korouhevníkovi za Aes Sedai a strážci, ale ostatní dvouříčtí muži obklopili vozy. Na necelou dvacítku mužů na stráži bylo vozů příliš mnoho, nicméně vozkové se budou cítit lépe, když je kolem sebe uvidí. Ne že by tu čekali bandity či Shaidy, ale nikdo se necítil dobře bez ochrany mimo tábor. V každém případě tady uvidí případnou hrozbu dávno předtím, než se k nim dostane.
Nízké pahorky sice neumožňovaly nějaký velký rozhled, avšak kolem byly jenom hospodářství, kamenné domy s doškovými střechami a stodoly mezi poli a nikde žádná divočina. Dokonce i houštiny na svazích

byly osekané kvůli dříví na topení. Perrin si náhle uvědomil, že sníh na silnici není čerstvý, jenže jediné stopy v něm udělali Gallenneho vojáci z předního voje. Kolem tmavých domů a stodol se nic nehýbalo, z tlustých komínů nestoupal nikde kouř. Venkov byl úplně klidný a úplně opuštěný. Perrinovi se začínaly ježit vlasy na krku.
Jedna Aes Sedai vykřikla a on se ohlédl přes rameno. Masuri ukazovala prstem k severu na tvora letícího nad krajinou. Na první pohled to vypadalo na velkého netopýra ženoucího se k východu na dlouhých, žebrovaných křídlech, zvláštního netopýra s dlouhým krkem a ještě delším tenkým ocasem. Gallenne zaklel a přiložil si k oku dalekohled. Perrin viděl dobře i bez pomoci a dokonce rozeznal i lidskou postavičku držící se zvířeti na zádech, jako by to byl kůň.
„Seanchan," vydechla Berelain a z jejího hlasu i pachu byly cítit obavy.
Perrin se otočil v sedle a sledoval zvíře, dokud nemusel odvrátit zrak kvůli sluneční záři. „S námi to nemá nic společného," prohlásil. Jestli Neald udělal chybu, uškrtí ho.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ
V So Habor

Stalo se, že Neald, jenž zůstal a držel průchod otevřený, dokud neprojeli i Kireyin a Ghealdaňané, otevřel díru ve vzduchu velice blízko místa, kde chtěl. S Kireyinem přicválali, právě když Perrin vyjel na kopec a přitáhl otěže. So Habor byl přímo před ním na protějším břehu řeky, přes niž se klenuly dva dřevěné mosty. Perrin nebyl voják, ale hned poznal, proč Masema nechal tohle město na pokoji. Stálo těsně u řeky a mělo dvě mohutné kamenné hradby se strážními věžemi, přičemž ty na vnitřní hrabě byly vyšší než na vnější. U dlouhého mola táhnoucího se podél hradby od mostu k mostu byly přivázané dvě bárky, avšak široké brány pobité železem a pevně zavřené byly zřejmě jediné otvory v kruhu šedého kamene s cimbuřím nahoře. So Habor byl zbudován, aby odolal okolním chamtivým šlechticům, takže prorokovy chátry se nyní obávat nemusel, i kdyby jich přitáhly tisíce. Každý, kdo by chtěl prorazit přes hradby, by si musel přivézt obléhací stroje a mít velkou trpělivost, a Masema raději terorizoval vesnice a městečka bez hradeb a obránců.
„Jsem rád, že za hradbami vidím nějaké lidi," prohlásil Neald. „Už jsem si pomalu myslel, že všichni tady v kraji jsou mrtví a pohřbení." Teď mluvil, jako by žertoval jen zpola, a jeho úsměv působil nuceně.
„Hlavně že jsou dost živí na to, aby nám prodali obilí," zahučel Kireyin svým nosovým, znuděným hlasem. Odepjal si stříbřitou přílbu s bílým chocholem a pověsil ji na vysokou hrušku svého sedla. Pohledem zalétl za Perrina a spočinul na Berelain, než se otočil a stejným unaveným tónem oslovil Aes Sedai. „To tady budeme postávat, nebo pojedeme dolů?" Berelain zvedla obočí, což byl nebezpečný pohled, jak by pochopil každý muž, co má aspoň trochu rozumu v hlavě. Kireyin si toho nevšiml.
Perrinovi se stále ježily chlupy, a tím víc od chvíle, co spatřil město. Možná jen jeho vlčí část neměla ráda hradby. Ale doopravdy si to nemyslel. Lidé na hradbách na ně ukazovali a někteří měli dalekohledy. Přinejmenším ti určitě jasně rozeznávali praporce. Všichni uvidí vojáky s fábory na kopích, vlnící se v ranním vánku. A prvních několik vozů v řadě táhnoucí se za kopec mimo jejich dohled. Ve městě možná byli všichni vesničané z okolí. „Nepřijeli jsme sem postávat," prskl.
Berelain a Annoura mu vyložily, jak má k So Habor přistupovat. Místní vládce, ať pán či paní, se určitě doslechl o shaidském drancování jen o několik mil dál na sever a mohl se dozvědět i o prorokově přítomnosti v Altaře. Obojí samo o sobě by stačilo, aby se měl každý na pozoru. Dohromady by to mohlo lidi přimět, aby začali střílet a teprve potom se ptát, koho to vlastně odpravili. V každém případě bylo vysoce nepravděpodobné, že by v téhleté chvíli u brány cizí vojáky vítali s otevřenou náručí. Kopiníci měli zůstat na hřebeni a ukázat, že návštěvníci mají ozbrojenou moc, třebaže se ji rozhodli prozatím nepoužít. Ne že by stovka mužů na So Habor udělala nějaký zvláštní dojem, avšak leštěná zbroj Ghealdaňanů a červená zbroj okřídlené gardy naznačovala, že návštěvníci nejsou jen obyčejní toulaví šarlatáni. Dvouřičtí muži by na nikoho dojem neudělali, pokud by nezačali střílet, a tak zůstali u vozů, aby vozkům pozvedli náladu. Všechno to byly složité nesmysly, načepýřené peří, ale Perrin byl venkovský kovář, třebaže mu říkali urozený pane. První z Mayene a Aes Sedai by měly vědět, co v takovéhle situaci dělají.
Gallenne je vedl dolů k řece pomalým krokem, jasně karmínovou přilbici opřenou o sedlo a záda rovná,

jako kdyby spolkl pohrabáč. Perrin a Berelain jeli kousek za ním se Seonid uprostřed a Masuri a Annourou po obou stranách. Aes Sedai měly shrnuté kapuce, aby každý, kdo by na hradbách rozpoznal tvář Aes Sedai, měl dostatečně velkou příležitost. Aes Sedai byly většinou vítané, i tam, kde by se jim lidé raději vyhnuli. Za nimi přijížděli čtyři koouhevníci a mezi nimi byli strážci v těch svých protivných pláštích A Kireyin s lesklou přílbou na stehně a kyselým výrazem kvůli tomu, že musí jet se strážci. Navíc se opovržlivě díval na Balwera jenž byl na konci se svými dvěma společníky. Balwerovi nikdo neřekl, že může jet s sebou, ale nikdo mu taky neřekl, že nemůže. Kdykoliv se na něho šlechtic podíval, mužík sklonil hlavu a pak se jal opět studovat ohrazené město před nimi.

Jak se tak blížili k hradbě, Perrin ze sebe nedokázal setřást neklid. Kopyta dutě zaklapala na nejjižnějším mostě. Byl velice široký a zvedal se dost vysoko nad rychle proudící řeku, aby pod ním snadno propluly bárky, jako byly ty přivázané k molu. Tato široká plavidla s tupou přídí neměla lanoví umožňující sklopit stěžeň. Jedna bárka měla hlubší ponor a nakláněla se, až byla kotvicí lana napjatá, a další vypadala také opuštěná. Z odporného, nakyslého pachu ve vzduchu Perrina zasvrbělo v nose. Nikdo jiný si toho zřejmě nevšiml.

Kousek před koncem mostu se Gallenne zastavil. Kvůli zavřené bráně pobité půl lokte širokými pásy černého železa by stejně musel zastavit. „Doslechli jsme se o potížích sužujících tento kraj," zavolal na muže na hradbách, a i když křičel z plných plic, dařilo se mu být formální, „ale my tudy jenom projíždíme a přijeli jsme obchodovat, ne dělat potíže. Chceme nakoupit obilí a další potřebné věci, ne bojovat. Mám tu čest ohlásit, že Berelain sur Pendrag, první z Mayene, Světlem požehnaná, obránkyně vln, hlava rodu Paeron, si přijela promluvit s pánem nebo paní této země. Mám tu čest ohlásit, že Perrin ťBashere Aybara…" přihodil ještě urozeného pána z Dvouříčí a několik dalších titulů, na něž Perrin neměl právo a ještě nikdy je neslyšel, a pak pokračoval s Aes Sedai, přičemž u každé uvedl plné znění všech titulů včetně adžah. Bylo to velmi působivé. Když se odmlčel, nastalo… ticho.

Na cimbuří si špinaví muži vyměňovali bezútěšné pohledy, zuřivě si šeptali a nervózně zvedali kuše a halapartny. Jenom několik málo jich mělo přílby nebo nějakou ochrannou zbroj. Většina měla hrubé kabáty, nicméně Perrin měl dojem, že pod vrstvou špíny zahlédl i něco, co vypadalo jako hedvábí, avšak bylo těžké to poznat. Dokonce ani on nezaslechl, co si povídají.

„Jak máme vědět, že jste živí?" křikl dolů nakonec kdosi s velice ochraptělým hlasem.

Berelain překvapeně zamrkala, jenže nikdo se nezasmál. Byla to hloupost, avšak Perrin cítil, jak se mu ježí chloupky na šíji. Něco tu bylo ve velkém nepořádku. Aes Sedai to zřejmě necítily. Ale ony zase za těmi svými hladkými maskami chladné vyrovnanosti dokázaly ledasco skrýt. Korálky v Annouřiných copáncích tiše zacinkaly, jak zakroutila hlavou. Masuri přelétla muže na hradbách ledovým pohledem.

„Jestli budu muset dokazovat, že jsem živá, budete toho litovat" prohlásila Seonid hlasitě se strohým cairhienským přízvukem, trochu ohnivěji, než naznačoval její výraz. „A jestli na mě budete dál mířit kušemi, budete toho litovat ještě víc." Několik mužů honem zvedlo kuše k obloze. Ne však všichni.

Další šeptání na hradbách, ale někdo musel poznat Aes Sedai. Konečně se brána se skřípěním otevřela. Z města se vylinul odporný smrad, stejný, jako Perrin už cítil, jen mnohem silnější. Stará špína a pot, hnijící odpadky a příliš dlouho nevynesené nočníky. Perrin se pokoušel přitisknout uši k hlavě. Gallenne pozvedl červenou přílbu, jako by si ji chtěl nasadit na hlavu, než pobídl svého šedáka do brány. Perrin pobídl Loudu za ním a uvolnil si sekeru v závěsu.

Hned za bránou špinavý muž v roztrhaném kabátě strčil prstem do Perrinovy nohy a potom uskočil, jak se po něm Louda ohnal. Chlapík býval kdysi tlustý, ale teď na něm kabát volně visel. „Jenom jsem se chtěl ujistit," zahuhlal a nepřítomně se škrábal na boku. „Můj pane," dodal opožděně. Poprvé se Perrinovi pořádně podíval do tváře a přestal se škrábat. Zlaté oči nakonec nebyly běžné.

„Vidíš tu chodit nějaké mrtvé?" zeptal se ho Perrin suše ve snaze to zlehčit, zatímco poplácával koně po krku. Cvičený válečný oř chtěl pochválit za to, že chránil svého jezdce.

Chlapík ucukl, jako kdyby na něj kůň znovu vycenil zuby. Rty se mu zvlnily do křečovitého úsměvu a bokem ustupoval. Vzápětí vrazil do Berelaininy kobyly. Gallenne byl hned za ní a stále se nemohl rozhodnout, zda si má nasadit přílbu. Snažil se jedním okem dívat na všechny strany zároveň.

„Kde najdu pána nebo paní?" dožadovala se Berelain netrpělivě. Mayene bylo malý stát, avšak Berelain nebyla zvyklá na to, aby ji někdo přehlížel. „Všichni tu zřejmě oněměli, ale tebe jsem slyšela mluvit. No,

člověče? Tak mluv.“
Chlapík na ni civěl a olizoval si rty. „Urozený pán Cowlin… Urozený pán Cowlin je… pryč. Má paní.“ Zalétl pohledem k Perrinovi a hned zase uhnul. „Kupci s obilím… S těmi chcete mluvit. Vždycky je najdete u Zlatý bárky. Támhle.“ Ukázal někam hlouběji do města a pak najednou odběhl a ohlížel se přes rameno, jako by se bál pronásledování.
„Asi bychom se měli poohlédnout někde jinde,“ navrhl Perrin. Ten chlapík se něčeho bál víc než žlutých očí. Tohle místo působilo… divně.
„Už jsme tady a jinde nic není,“ namítla Berelain prakticky. Ve všem tom zápachu nedokázal zachytit její pach. Musel se řídit jen tím, co viděl a slyšel, a její tvář byla klidná jako Aes Sedai. „Už jsem byla ve městech, která zapáchala mnohem hůř, Perrine. Jsem si tím jistá. A pokud je ten urozený pán Cowlin pryč, nebude to poprvé, co budu jednat s kupci. Nevěříš tomu, že opravdu viděli chodit mrtvé, že ne?“
Co na to mohl říci, aby nemluvil jako úplný trouba?
V každém případě se už ostatní tlačili v bráně a rozhodně nepostupovali uspořádaně. Wynter a Alharra se drželi za Seonid jako nesourodí hlídací psi, jeden světlý, druhý tmavý, a oba připravení na mrknutí oka trhat hrdla. So Habor se jim rozhodně nelíbil. Kirklin jedoucí vedle Masuri se tvářil, že ani to mrknutí oka nepotřebuje. Ruku měl položenou na jílci meče. Kireyin si držel nos a jeho zamračený výraz říkal, že za ten smrad mu někdo zaplatí. Medore a Latian taky vypadali, že je jim nevolno. Zato Balwer se rozhlédl kolem sebe, naklonil hlavu a odtáhl ty dva do úzké boční uličky mířící na sever. Jak říkala Berelain, už tady byli.
Když Perrin projížděl přecpanými klikatými ulicemi, barevné praporce tu vypadaly velice nepatřičně. Některé ulice byly vlastně na městečko jako So Habor docela široké, ale působily stísněně, jako kdyby kamenné budovy byly jaksi vyšší než ta dvě poschodí, které měly, a chystaly se mu spadnout na hlavu. A díky představivosti taky působily tmavěji. Musela to být představivost. Obloha nebyla zatažená. Na kamenném dláždění pobíhali se skloněnými hlavami lidé, ale nebylo jich dost, aby to odpovídalo všem těm opuštěným statkům okolo. Nespěchali někam, spěchali pryč. Nikdo se na ostatní ani nepodíval. A třebaže měli řeku v podstatě za vraty, zapomněli se i umýt. Perrin nezahlédl jediný obličej, který by nepokrývala silná vrstva špíny, ani kus oděvu, jenž by nevypadal, že si ho majitel již týden nesundal a navíc v něm tvrdě dřel. Čím hlouběji do města zajeli, tím byl zápach horší. Perrin usoudil, že časem si člověk zvykne na všechno. Nejhorší ze všeho však bylo ticho. Vesnice občas také ztichly, třebaže v nich nebylo takové ticho jako v lese, ale ve městě byl vždy slyšet tichý šum, volání smlouvajících kramářů a kroky lidí. V So Habor se neozvalo ani šeptnutí. Skoro jako by nedýchalo.
Zjistit směr bylo těžké, poněvadž většina lidí utekla, jakmile na ně promluvil, avšak nakonec sesedli před blahobytně vyhlížejícím hostincem, dvouposchoďovou budovou z omítnutého kamene pod břidlicovou střechou s vývěsním štítem s nápisem U zlaté bárky. Na písmenech a nezakryté hromadě zrní na lodi, jak by se ve skutečnosti nikdy nepřepravovalo, byla dokonce trocha zlaté barvy. Ze stájí vedle hostince nevyběhli žádní pacholci, takže koně museli podržet korouhevníci, což je rozhodně nepotěšilo. Tod věnoval veškerou pozornost proudu špinavých lidí a hlazení svého krátkého meče, že mu Louda málem uhryzl několik prstů, když ho vzal za otěže. Mayener a Ghealdaňan by zřejmě raději místo praporu třímali kopí. Flann jenom třeštil oči. Přes svítící slunce tu bylo… šero. A pod střechou se to nezlepšilo.
Na první pohled svědčil šenk o úspěchu, kulaté stolky byly naleštěné a pořádné židle namísto lavic a vysoký strop s pevnými trámy. Na stěnách pak byla namalovaná pole ječmene, ovsa a prosa, zrající pod jasným sluncem, a na vyřezávané římse nad velkým krbem z bílého kamene stály barevné hodiny. V krbu však nehořel oheň a zima tu byla téměř stejná jako venku. Hodiny doběhly a barvy byly matné. Všude ležel prach. Jedinými lidmi v místnosti bylo šest mužů a pět žen, kteří se choulili nad pitím kolem oválného stolu, jenž byl větší než ostatní a byl umístěn uprostřed šenku.
Když Perrin a ostatní vešli, jeden muž s kletbou prudce vyskočil a obličej mu pod špínou zbledl. Obtloustlá žena s mastnými vlasy zvedla cínový korbel a snažila se vypít jeho obsah tak rychle, až jí víno teklo po bradě. Možná že to bylo kvůli Perrinovým očím. Možná.
„Co se s tímto městem stalo?“ vyštěkla Annoura a odhrnula si plášť, jako by v krbu plál oheň. Její klidný pohled, jímž lidi u stolu přejela, každého zmrazil. Perrin si náhle uvědomil, že ani Masuri, ani Seonid s nimi dovnitř nešli. Velice pochyboval, že čekají venku na ulici s koňmi. Co se svými strážci dělaly, to

mohl každý hádat.
Muž, který vyskočil, si prstem uvolňoval límec kabátu. Kabát byl původně z dobrého modrého sukna s řadou zlacených knoflíků až ke krku, ale zřejmě si na něj už nějakou dobou sypal jídlo. Možná víc, než ho dostal do sebe. Byl další viditelně pohublý člověk. „S-stalo, Aes Sedai?“ vykoktal.
„Mlč, Mycale!“ vyjela na něj jedna otrhaná ženská. Tmavé šaty měla na vysokém límci a rukávech vyšívané, ale špína zamazala barvy. Oči měla zapadlé. „Proč si myslíš, že se něco stalo, Aes Sedai?“
Annoura by byla pokračovala, jenže když znovu otevřela pusu, vstoupila Berelain. „Hledáme obchodníky s obilím.“ Annouřin výraz se nezměnil, ale pusu sklapla se slyšitelným cvaknutím.
Lidé kolem stolu si vyměňovali dlouhé pohledy. Otrhaná žena se chvíli dívala na Annoura, podívala se na Berelain a očividně jí neuniklo hedvábí a ohnivé opály. A korunka. Roztáhla suknice a udělala pukrle.
„Jsme kupecký cech So Habor, má paní. Tedy to, co z něj zbylo -“ Odmlčela se a zhluboka, roztřeseně se nadechla. „Jsem Rahema Arnonová, má paní. Jak ti můžu posloužit?“
Kupce zřejmě poněkud potěšilo, že návštěvníci přišli pro obilí a další věci, které mohli opatřit, kupříkladu olej do lamp a na vaření, boby, jehly, podkovy, hřebíky, látku, svíčky a tucet další věcí, jež byly v táboře zapotřebí. Alespoň přestali být tolik ustrašení. Každý obyčejný kupec, jenž by uslyšel Berelainin seznam, by měl potíže chamtivě se neusmívat, jenomže tihle…
Panímáma Arnonová zavolala na hostinskou, ať přinese víno - “nejlepší víno, tak honem“ - jenomže když do dveří váhavě strčila hlavu žena s dlouhým nosem, panímáma Arnonová k ní přiběhla a chytila ji za ušmudlaný rukáv, aby jí zabránila znovu zmizet. Chlapík v umaštěném kabátě volal na někoho jménem Speral, ať přinese nádobky se vzorky, ale když se mu ani na třetí zavolání nedostalo odpovědi, nervózně se zasmál a vyběhl dozadu. Po chvíli se vrátil se třemi velkými válcovitými dřevěnými nádobami, které s nervózním zasmáním postavil na stůl. Ostatní se jen roztřeseně usmívali, klaněli se Berelain a ukazovali jí, ať se posadí do čela stolu. Špinaví muži a ženy se škrábali, aniž si zjevně uvědomovali, že to dělají. Perrin si strčil rukavice za opasek, opřel se o malovanou zeď a díval se.
Dohodli se, že smlouvání přenechají na Berelain. Byla ochotná zdráhavě přiznat, že o koních toho Perrin ví víc než ona, ale ona dojednávala smlouvy o prodeji celoročního výtěžku z olejovek. Annoura se ušklíbala při návrhu, že by se kluk z venkova mohl podílet najednáních. Nenazvala ho tak - dělala na něj „urozeného pána“ stejně úlisně jako Masuri či Seonid - a přece bylo jasné, že si myslí, že některé věci jsou nad jeho schopnosti. Teď se neusmívala, stála za Berelain a prohlížela si kupce, jako by si chtěla vrýt do paměti jejich obličeje.
Hostinská přinesla víno v cínových korbelech, které naposledy viděly leštidlo před celými týdny, pokud ne měsíci, ale Perrin se do svého jen podíval a zakroužil vínem kolem korbele. Panímáma Vadereová, hostinská, měla špínu za nehty a na kloubech, až se stala součástí její kůže. Perrin si všiml, že Gallenne, opírající se o protější zeď s rukou položenou na jílci, svůj korbel také jenom drží a Berelain se svého ani nedotkla. Kireyin ke svému přičichl, zhluboka se napil a nakázal panímámě Vadereové, ať mu přinese džbánek.
„Je řídké, to přinejlepším,“ sdělil ženě nosově a díval se na ni svrchu, „ale mohlo by spláchnout ten smrad.“ Ona se na něj jenom tupě podívala a pak mu beze slova postavila na stůl vysoký cínový džbán. Kireyin zřejmě bral její mlčení za projev úcty.
Pantáta Crossin, ten ve špinavém kabátě, odšrouboval vršky dřevěných nádob a vysypal na hromádky zrní, jež nabízeli, žluté proso, hnědý oves a ječmen jen o něco tmavší. Před sklizní nepršelo. „Nejlepší kvalita, jak můžete vidět,“ nabízel.
„Ovšem, nejlepší.“ Úsměv panímámě Arnonové sklouzl z tváře a ona ho hned vrazila zpátky. „My prodáváme jenom to nejlepší.“
Na lidi vychvalující své zboží jako nejlepší nesmlouvali zrovna nejusilovněji. Perrin doma vídal lidi prodávat stříž z ovcí a tabák kupcům z Baerlonu a ti vždycky nabídky kupců shazovali a občas si stěžovali, že se z nich snaží udělat žebráky, i když byla cena dvojnásobná než předešlého roku, nebo dokonce navrhovali, že s prodejem vůbec počkají do příštího roku. Byl to stejně složitý tanec jako o hodech.
„Asi bychom na tak velké množství mohli jít s cenou níž,“ řekl Berelain jeden plešoun a škrábal se v prošedivělém vousu. Měl ho ostříhaný na krátko a umaštěný tak, že se mu lepil na bradu. Perrina z toho

začala taky svědit brada.
„Byla tuhá zima," zamumlala žena s kulatým obličejem. Pouze dva kupci se namáhali natolik, aby se na ni zamračili.
Perrin položil korbel na nejbližší stůl a připojil se ke shromáždění uprostřed. Annoura po něm ostře, varovně loupla okem, ale několik kupců si jej zvědavě prohlíželo. A taky opatrně. Gallenne všechny znovu představil, ale tihle lidé ani netušili, kde leží Mayene ani jak mocný stát to doopravdy je, a Dvouříčí pro ně znamenalo pouze dobrý tabák. Dvouříčský tabák znali všude. Nebýt přítomnosti Aes Sedai, jeho oči by je nejspíš zahnaly na útěk. Když Perrin nabral do hrsti proso a podržel žluté kuličky v dlani, všichni se odmlčeli. Zrníčka byla první čistá věc, kterou v tomto městě uviděl. Vysypal proso zpátky na hromádku a zvedl víko jedné nádoby. Vrypy ve dřevě byly ostré a neošoupané. Víko muselo padnout těsně. Panímáma Arnonová před ním uhnula pohledem a olízla si rty.
„Chci vidět obilí v sýpkách," prohlásil. Polovina lidí kolem stolu sebou škubla.
Panímáma Arnonová se narovnala a vyhrkla: „Neprodáváme, co nemáme. Můžete se dívat, jak naši dělníci nakládají pytle na vaše vozy, pokud chcete strávit hodiny venku v zimě."
„Právě jsem chtěla navrhnout, že se do nějaké sýpky podíváme," ozvala se Berelain. Vstala a začala si natahovat červené rukavičky. „Nikdy bych nekoupila obilí, aniž bych si ho prohlédla."
Panímámě Arnonové poklesla ramena. Holohlavý muž položil hlavu na stůl. Nikdo však neřekl ani slovo. Nešťastní kupci se ani nenamáhali vzít si pláště, než je odvedli na ulici. Vítr zesílil a byl pořádně studený, lidé se touhletou dobou již těšili na jaro. Oni si však zimy nevšímali. Jejich krčení nemělo s chladem nic společného.
„Už můžeme jít, urozený pane Perrine?" zeptal se dost nervózně Flann, když vyšli z hostince. „Potřeboval bych se vykoupat." Annoura se na něj cestou kolem zamračila, až sebou cukl jako jeden z kupců. Flann na ni vyzkoušel svůj uklidňující úsměv, námaha to však byla chabá a navíc ona k němu již byla otočená zády.
„Jakmile to tu vyřídím," sdělil mu Perrin. Kupci už cupitali ulicí, hlavy skloněné, a na nikoho se nepodívali. Berelain a Annoura je následovaly, aniž by vypadaly, že utíkají. Prostě dvě dámy na procházce, které si nevšímají špíny pod nohama ani zápachu ve vzduchu, ani špinavých lidí, kteří na ně civěli a občas před nimi málem utekli. Gallenne si konečně nasadil přilbu a oběma rukama svíral jílec meče. Byl připravený tasit. Kireyin si přilbu nesl u pasu a v druhé ruce držel korbel. Opovržlivě si prohlížel ušmudlané lidi chvátající kolem a čichal k vínu, jako by to byla voňavka, jež měla zahánět puch ve městě.
Sýpky byly na dlážděné ulici, široké stěží dost na to, aby tudy projel vůz, mezi městskými hradbami. Zápach byl tu u řeky o něco slabší, ale ulice byly až na Perrina a ostatní prázdné. Nikde nebylo vidět ani toulavého psa. Když ve městě vypukne hlad, psi zmizí, ale proč by tomu tak mělo být ve městě, kde je dost zrní, aby ho mohli prodávat? Perrin ukázal na jednoposchoďovou kamennou budovu se širokými vraty, které držela dřevěná závora, jež by u Zlaté bárky mohla podpírat strop.
Kupci si náhle vzpomněli, že zapomněli přivést muže, kteří by dokázali těžký trám zvednout. Nabídli se, že se pro ně vrátí. Urozená paní Berelain a Annoura Sedai by si zatím mohly odpočinout u krbu ve Zlaté bárce, než je seženou. Byli si téměř jistí, že panímáma Vadereová oheň zapálí. Když Perrin položil ruku pod závoru a zvedl ji, zmlkli. Závora byla dost těžká, ale on jen couvl, aby ji mohl otočit, a s prásknutím ji hodil na zem. Kupci zírali. Tohle bylo možná poprvé, kdy viděli muže v hedvábném kabátě při něčem, co se podobalo práci. Kireyin jenom vyvrátil oči a znovu přičichl k vínu.
„Lucerny," pravila panímáma Arnonová chabě. „Budeme potřebovat lucerny nebo pochodně. Jestli…"
Nad Annouřinou dlaní se objevila světelná koule a v dopoledním šeru zářila dost jasně, aby všichni začali vrhat slabé stíny na dlažbu a zdi. Několik kupců si zastínilo oči. Po chvíli pantáta Crossin uchopil železný kruh a otevřel jedno křídlo vrat.
Zevnitř byl cítit ječmen skoro dost silně, aby překonal zápach ve městě, a ještě něco dalšího. Do stínů před Annouřiným světlem mizely malé postavičky. Perrin by byl bez koule viděl lépe, nebo by aspoň lépe rozeznával stíny. Zářící koule vrhala velkou kaluž světla a za ní už nebylo nic vidět. Perrin ucítil kočku, spíš divokou než domácí. A taky krysy. Náhlé zapištění v černých hlubinách sýpky bylo rychle umlčeno. Prozrazovalo, že kočka potkala krysu. V sýpkách se zrním byly vždycky krysy i kočky, které je lovily. Bylo to uklidňující a normální. Téměř ho to uklidnilo. Téměř. Cítil ještě něco jiného, pach, jejž by měl

znát. Zuřivé mňoukání se rychle změnilo v bolestný křik, který náhle utichl. Krysy v So Habor očividně občas bojovaly také. Perrinovi se znovu zježily chloupky, ale tady přece nemohlo být nic, co by chtěl Temný sledovat. Většina krys byly prostě obyčejné krysy.
Nemuseli chodit příliš daleko. Sýpka byla plná hrubých pytlů naskládaných na nízkých dřevěných plošinách, aby neležely přímo na kamenné podlaze. Řady a řady pytlů sahaly téměř ke stropu a stejné to nejspíš bylo také nahoře. A i kdyby ne, bylo tu dost obilí, aby jeho lidé měli celé týdny co jíst. Perrin došel k nejbližší hromadě, vrazil nůž do pytle a přeřízl pevná jutová vlákna. Ven se vysypal ječmen. A v Annouřině světle byly jasně vidět kroutící se černé čárky. Moli, skoro tolik, kolik tu bylo zrní. Jejich pach byl silnější než pach ječmene. Moli. Perrin by si byl přál, aby se mu pořád neježily chlupy na krku. Takováhle zima by měla molí červy zabít.
Jeden pytel byl dostatečný důkaz a jeho nos pach molů již poznal, jenomže on přešel k dalšímu pytli, dalšímu a ještě jednomu. Z každého rozříznutého pytle se vysypal světle hnědý ječmen a černí moli. Kupci se choulili ve dveřích a světlo bylo za nimi, ale Annouřina koule vrhala na jejich tváře ostré stíny. Tvářili se ustaraně. Zoufale.
„Rádi všechny pytle roztřídíme," navrhla panímáma Arnonová nejistě. „Za malý příplatek -"
„Za polovinu poslední ceny, kterou jsem nabídla," přerušila ji Berelain, znechuceně nakrčila nos a zvedla si sukně, aby se vyhnula potemníkům kroutícím se mezi obilím na podlaze. „Všechny je ven nikdy nedostanete."
„A žádné proso," prohlásil Perrin důrazně. Jeho muži potřebovali jídlo a vojáci taky, ale zrnka prosa byla stejně velká jako moli. Ať by přebírali jak chtěli, přinesli by si tolik molů co prosa. „Místo toho si vezmeme víc bobů. Ale ty taky přeberete."
Náhle kdosi na ulici zaječel. Ne kočka nebo krysa, nýbrž vyděšený člověk. Perrin si ani neuvědomil, že drží sekeru, dokud se neprotlačil mezi kupci ve vratech. Ti se mačkali k sobě, olizovali si rty a ani se nepokoušeli zjistit, kdo to křičel.
Kireyin se tiskl ke zdi a jeho lesklá přilba s bílým chocholem se válela na dlažbě vedle jeho korbele. Meč měl zpola vytažený, ale byl jako přimražený a jen třeštil oči na zeď budovy, z níž právě vyběhl Perrin. Perrin mu sáhl na ruku a on sebou trhl.
„Byl tam muž," zachraptěl Ghealdaňan roztřeseně. „Byl tam. Podíval se na mě a…" Přejel si rukou přes obličej a na čele se mu zaleskl studený pot. „Prošel zdí. Vážně. Musíš mi věřit." Někdo zasténal, nejspíš jeden z kupců.
„Já ho viděla taky," řekla za ním Seonid a teď nadskočil Perrin. Tady mu jeho nos nebyl k ničemu!
Aes Sedai se podívala na místo, kam ukazoval Kireyin, a s hmatatelnou neochotou od něj ucouvla. Její strážci byli vysocí a stáli tak daleko, aby mohli tasit meče. I když s čím chtěli bojovat, mluvila-li Seonid vážně, to Perrin netušil.
„Lhaní mi dělá potíže, urozený pane Perrine," opáčila Seonid suše, když vyjádřil pochyby, ale rychle začala mluvit vážně a tvářila se tak napjatě, až z toho byl Perrin celý nesvůj. „V So Habor chodí mrtví. Urozený pán Cowlin utekl z města ze strachu před duchem své manželky. Zřejmě tu byly nějaké pochyby o tom, jak zemřela. Skoro všichni ve městě viděli někoho umřít. Dalo by se říct, že tu lidé umírali na dotyk mrtvého. Nemůžu to potvrdit, ale někteří zemřeli hrůzou a jiní kvůli ní. V noci po So Habor nikdo nechodí a nikdo nevstoupí do místnosti bez ohlášení. Lidé útočí na stíny a nečekané věci vším, co mají po ruce, a občas našli manžela, manželku nebo souseda, mrtvé, na nohou. Tohle není hysterie nebo pohádka na strašení dětí, urozený pane Perrine. O ničem takovém jsem nikdy neslyšela, ale je to stejně skutečné. Musíš jednu z nás nechat tady, abychom udělaly, co půjde."
Perrin pomalu zavrtěl hlavou. Nemohl si dovolit ztratit jedinou Aes Sedai, pokud měl osvobodit Faile. Panímáma Arnonová se rozplakala, když říkal: „So Habor bude muset svým mrtvým čelit sám."
Ale strach z mrtvých vysvětloval jen něco. Lidé možná byli příliš vyděšení, než aby je napadlo se umýt, ale nebylo pravděpodobné že strach všechny postihne stejně. Prostě jim zřejmě přestalo na všem záležet. A moli, jimž se dařilo v zimě, v mrazu? V So Habor toho bylo špatně víc než chodící duchové a jemu instinkty radily otočit se a bez ohlížení utíkat. Přál si, aby mohl.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

Co je třeba

Přebírání se odehrávalo na zasněženém břehu řeky, kde prudkému severnímu větru nestálo nic v cestě. Lidé z města vozili pytle přes mosty na vozech tažených čtyřspřežím, na kárách s jedním koněm i na ručních trakařích. Kupci si obvykle přiváželi vlastní vozy až k sýpkám nebo bylo nutné obilí a sušené boby dopravit na molo, ale Perrin nehodlal honit své vozky do So Habor. A nikoho jiného taky ne. Ať už se s městem stalo cokoliv, mohlo to být nakažlivé. Vozkové už byli i tak dost nervózní, mračili se na špinavé měšťany, kteří na ně nepromluvili, a nejistě se zasmáli, pokud zachytili něčí pohled. Umazaní kupci dohlížející na práci nebyli o nic lepší. V Cairhienu, odkud vozkové pocházeli, byli kupci čistí, úctyhodní lidé, alespoň navenek, a málokdy sebou cukali jenom proto, že jim někdo vstoupil do zorného pole. Mezi kupci majícími snahu podezíravě hledět na každého, koho neznali, a měšťany neochotně se vracejícími přes mosty, jak se očividně nechtěli vrátit do města, měli vozkové plné právo být jako na trní. Postávali v malých hloučcích, bledí lidé v tmavém odění, drželi ruku na nožích za pasem a na vyšší místní lidi zahlíželi, jako by to byli vraždící šílenci.

Perrin pomalu projížděl kolem, sledoval odčervování, prohlížel řadu vozů čekajících na naložení, jež se táhla na kopec a dolů mimo dohled, i povozy, káry a kolečka přijíždějící od města. Dával si záležet, aby ho bylo jasně vidět. Nebyl si jistý, proč by měl pohled na něj, jak se tváří nevzrušeně, někoho uklidnit, ale zřejmě se tak dělo. Alespoň dost na to, aby nikdo neutekl, třebaže se vozkové po lidech ze So Habor dál dívali úkosem. A drželi se od nich dál, což bylo jenom dobře. Kdyby si Cairhieňané vzali do hlavy, že někteří z těch lidí by nemuseli být živí, polovina z nich by okamžitě otočila spřežení a ujela. A většina ostatních by nečekala déle než do setmění. Takové povídačky dokážou s příchodem noci každému poplést hlavu. Bezzubé slunce, téměř schované za mraky, teprve stoupalo k vrcholu své denní dráhy, avšak bylo stále jasnější, že tady budou muset zůstat přes noc. A možná déle. Perrin zatínal zuby, aby jimi neskřípal, a dokonce i Neald se začal vyhýbat jeho zamračenému pohledu. Na nikoho však neštěkal. Jenom by to velice rád udělal.

Odčervování byla únavná práce. Každý pytel bylo třeba otevřít a obilí či boby vyprázdnit do velkých plochých proutěných košů. Na každém koši pracovali dva lidé. Chladný vítr odnášel červy jako oblaka černého prachu a lidé s tkanými obouručními vějíři větru ještě pomáhali. Rychlý proud sebral všechno, co spadlo do řeky, ale sníh na březích byl brzy rozdupán a šedavá břečka byla plná umírajících nebo mrtvých červů, na nichž ležely vrstvy ovsa a ječmene promíseného s červenými boby. Obilí, které lidé zašlapali do bláta, bylo pravidelně nahrazováno čerstvým. To, co zbylo v koších, však vypadalo čistší, i když ne úplně čisté, když ho další lidé sypali zpátky do hrubých jutových pytlů, které mezitím děti obrátily naruby a vyklepaly pruty, aby je zbavily červů. Znovu naplněné pytle se poté nakládaly na cairhienské vozy, ale hromady prázdných pytlů narůstaly úžasnou rychlostí.

Perrin se právě opíral o hrušku Loudova sedla a snažil se spočítat, jestli dva plné vozy ze skladiště naplní jeden jeho povoz obilím, když vedle něj zastavila svou šimlu Berelain a přidržovala si šarlatový plášť, aby jí nepovlával ve větru. Annoura, s bezvěkou tváří naprosto bezvýraznou, seděla na koni opodál, aby měli soukromí, ale dostatečně blízko, aby i bez pomoci jediné síly slyšela, co říkají, pokud by si přímo nešeptali. Nezáleželo na tom, jak vyrovnaně se tváří, protože její orlí nos jí dnes propůjčoval dravci výraz. Copánky s korálky vypadaly jako hřeben nějakého prapodivného orla.

„Všechny nezachráníš," pravila Berelain klidně. Tady nebyl rušivý zápach z města, a tak byla ostře cítit naléhavostí a hněvem. „Sem tam si musíš vybrat. So Habor má na starosti urozený pán Cowlin. Neměl právo své lidi opustit." Takže se nezlobila na něj. Perrin se zamračil. Myslí si snad, že se cítí provinile? Proti Faileinu životu by potíže So Habor vážkami ani nehnuly. Přesto Perrin otočil koně, aby viděl na šedé městské hradby na protějším břehu řeky a nemusel se dívat na děti s prázdnýma očima, skládající na hromadu prázdné pytle. Člověk dělá, co může. Co musí. „Má Annoura nějaký názor na to, co se tu děje?" zavrčel. Tiše, nicméně nepochyboval, že ho Aes Sedai slyší.

„Nemám tušení, co si Annoura myslí," opáčila Berelain a nenamáhala se ztišit hlas. Nejenomže jí nezáleželo na tom, kdo ji uslyší, ona chtěla, aby ji lidé slyšeli. „Není tak vstřícná jako kdysi. Jak jsem si kdysi myslela, že je. Je na ní, aby napravila, co zničila." Bez ohlédnutí na Aes Sedai otočila koně a odjela.

Annoura zůstala a oči bez mrknutí upírala na Perrina. „Ty jsi t'averen. Rozhodně ano. Ale stále jsi jenom

vlákno ve vzoru, stejně jako já. Nakonec i Drak Znovuzrozený je jenom vláknem, které bude vetkáno do vzoru. Dokonce ani vlákno t'averen si nevybírá, jak bude do vzoru vetkáno.“
„Ta vlákna jsou lidé,“ zabručel Perrin. „Občas lidé třeba nechtějí být vetkaní do vzoru bez toho, aby k tomu mohli něco říct.“
„A to podle tebe znamená rozdíl?“ Nečekajíc na odpověď zvedla otěže a pobídla svou hnědku s úzkými spěnkami do cvalu za Berelain, až se jí zvedl plášť.
Nebyla jediná Aes Sedai, která si chtěla promluvit s Perrinem.
„Ne,“ řekl Seonid pevně poté, co ji vyslechl, a poplácal Loudu po krku. Uklidnit však potřeboval spíš jezdec. Chtěl být co nejdál od So Habor. „Řekl jsem ne a myslím to vážně.“
Bledá malá ženuška seděla škrobeně v sedle jako vytesaná z ledu. Až na to, že její oči byly jako řeřavé tmavé uhlíky a páchla uraženým vztekem, který stěží ovládala. Na moudré byla mírná jako ovečka, ale on nebyl moudrá. Za ní byl Alharra, tmavou tvář měl jako z kamene a kudrnaté vlasy měl prokvetlé, až vypadaly jako ojíněné. Wynter byl nad zahnutými kníry rudý jako rak. Museli přijímat, co probíhá mezi jejich Aes Sedai a moudrými, ale Perrin nebyl… Vítr strážcům zvedal pláště, které měnily barvy v odstínech hnědé, šedé, modré a bílé. Bylo to lepší na žaludek, než když nechávaly části mužů zmizet. O trošičku.
„Když budu muset, pošlu Edarru, aby tě přivedla zpátky,“ varoval Perrin.
Její tvář zůstala zcela chladná a oči žhavé, ale otřásla se, až se jí malý bílý drahokam na čele zakýval. Ne ze strachu z toho, co by jí moudré udělaly, kdyby ji musely přivést zpátky, jenom byla uražená, až byla cítit jako trní. Perrin si už začínal zvykat na to, že Aes Sedai uráží. Moudrý muž by si z toho neudělal zvyk, ale zřejmě se tomu nemohl vyhnout.
„A co ty?“ zeptal se živě Masuri. „Ty chceš taky zůstat v So Habor?“
Štíhlá žena obvykle mluvila přímo k věci, jako by byla zelená a ne hnědá, ale teď jenom klidně řekla: „Copak bys za mnou taky neposlal Edarru? Existuje mnoho způsobů, jak sloužit, a ne vždy si můžeme zvolit cestu, která by se nám líbila.“ Což možná nakonec bylo k věci. Přesto neměl tušení, proč potají navštívila Masemu. Měla podezření, že to ví? Tvář měla jako hladkou masku. Kirklin se tvářil znuděně, když teď opustili So Habor. Dařilo se mu vypadat shrbeně, i když v sedle seděl zcela vzpřímený, jako by neměl na světě jedinou starost. Člověk, který by tomu uvěřil, by se druhý den vrátil pro dalšího zajíce v pytli.
Během dne lidé z města pracovali dál, jako někdo, kdo se chce zcela ztratit v práci a bojí se, že až přestane, vrátí se mu vzpomínky. Perrin usoudil, že ze So Habor začíná bláznit. Jenže pořád byl přesvědčený, že má pravdu. Za hradbami jako by byla tma, jako by nad městem visel stín.
V poledne vozkové vyčistili kusy svahu nad řekou od sněhu, aby mohli zapálit ohně a uvařit si slabý čaj, přičemž lístky převařovali už potřetí, pokud ne počtvrté. Ve městě nebyl k mání žádný čaj. Někteří vozkové se ohlíželi na mosty, jako by uvažovali, že zajdou do So Habor, aby tam našli něco k jídlu. Při pohledu na špinavé lidi pracující na odčervování se však vrátili ke svým pytlíkům s ovesnými vločkami a drcenými žaludy. Věděli, že tahle směs je aspoň čistá. Několik si prohlíželo pytle již naložené na vozy, ale boby bylo třeba namočit a obilí prohnat přes velké ruční mlýnky, které zanechali v táboře, a to až poté, kdy kuchaři vyberou tolik dalších červů, o nichž usoudí, že je muži nedokážou pozřít.
Perrin neměl chuť ani na nejčistší chleba, ale když ho Latian našel, popíjel z otlučeného hrníčku slabý čaj. Cairhieňan za ním vlastně nepřijel. Místo toho mužík v pruhovaném kabátě pomalu projel kolem ohně, u něhož Perrin postával, a potom zamračeně zastavil o kousek dál na svahu. Sesedl, zvedl valachovi přední nohu a zamračil se na ni. Pochopitelně se ani neohlédl, aby se přesvědčil, zda za ním Perrin přijde.
Perrin s povzdechem vrátil hrnek malé hranaté ženě, od níž si ho vypůjčil. Žena, která řídila jeden z vozů, nyní roztáhla sukně na pozdrav. A na Latiana se zakřenila a zakroutila hlavou. Nejspíš se dokázala plížit desetkrát lépe než on. Neald, dřepící u ohně s dalším hrnkem v dlaních, se chechtal, až si musel otírat slzy z očí. Možná začínal bláznit. Světlo, ale že tohle místo vyvolávalo veselé představy.
Latian se narovnal jen na tak dlouho, aby se Perrinovi uklonil, a řekl: „Vidím tě, můj pane,“ a zase se sklonil a zvedl koni nohu jako úplný pitomec. Takhle člověk koně za nohu nechytá, pokud si nekoleduje o pořádný kopanec. Ale Perrin vlastně nic než hloupost nečekal. Nejdřív si Latian začal hrát na Aiela, po ramena dlouhé vlasy nosil svázané na šíji v chabé nápodobě aielského účesu, a teď si hrál na špeha.

Perrin položil koni ruku na krk, aby ho po všem tom osahávání uklidnil, a s hraným zájmem se zadíval na kopyto, s nímž bylo všechno v naprostém pořádku. Až na vryp na podkově, kde by se železo mohlo zlomit, pokud se podkova během několika dní nevymění. Perrina svrběly ruce touhou po kovářském nářadí. Připadalo mu to jako celé roky, co naposledy koval koně nebo pracoval v kovárně.
„Mistr Balwer posílá zprávu, můj pane," začal Latian docela potichu se skloněnou hlavou. „Jeho přítel na svých cestách prodává zboží, ale zítra nebo pozítří by se měl vrátit. Chce vědět, jestli za tebou pak má přijít." Zadíval se koni pod břichem na lidi pracující s obilím a dodal: „I když to nevypadá, že bys do té doby někam jezdil."
Perrin se zamračil na řadu vozů, čekajících, až na ně přijde řada s nakládáním, a na půl tuctu již naložených s upevněnými plachtami. Na jednom z nich byly i kůže na spravování bot, svíčky a tak podobně. Ale žádný olej. Lampový olej ze So Habor páchl stejně zkaženě jako olej na vaření. Co jestli Gaul a Děvy mezitím přinesli zprávu o Faile? Třeba ji dokonce zahlédli? Dal by cokoliv za to, kdyby si mohl promluvit s někým, kdo ji viděl na vlastní oči a ujistil by ho, že je v pořádku. Co jestli se Shaidové znenadání vydali na cestu? „Vyřiď Balwerovi, ať nečeká příliš dlouho," zavrčel. „Já za hodinu odjíždím."
Svoje slovo dodržel. Většinu vozů a vozků bude muset nechat, aby se do tábora vrátili sami, a zůstane tu s nimi Kireyin a jeho vojáci v zelených přílbách s rozkazem, aby nikoho nepouštěli přes most.
Ghealdaňan se tvářil chladně a zřejmě se ze svého zhroucení již docela vzpamatoval, když Perrina ujišťoval, že je připraven sloužit dál. Nejspíš i přes rozkazy do města zaskočí, jen aby sám sebe ujistil, že nemá strach. Perrin neplýtval časem, aby se mu to snažil rozmluvit. Kupříkladu bylo třeba najít Seonid. Neschovávala se sice, ale když se dozvěděla o jeho odjezdu, nechala své strážce hlídat koně a sama před ním utíkala pěšky a držela se za vozy. Bledá Aes Sedai však nedokázala skrýt svůj pach, nebo to možná uměla, ale nevěděla, že to je zapotřebí. Překvapilo ji, když ji rychle vystopoval, a rozčílilo, když ji na Loudovi odehnal k jejímu koni. Přesto během hodiny opouštěl So Habor a okřídlená garda tvořila kruh rudé zbroje kolem Berelain. Dvouřičtí muži obklopili osm naložených vozů a ploužili se za třemi zbývajícími praporci. Neald se zubil na celé kolo. Nemluvě o tom, že se pokoušel žvanit s Aes Sedai.
Perrin nevěděl, co udělá, jestli se ten chlapík opravdu zblázní. Jakmile jim kopec zakryl pohled na So Habor, trochu se uvolnil a uvědomil si, jak byl doteď napjatý. Dál však byl celý netrpělivý. Zbývající napětí nedokázal rozehnat ani Berelainin neskrývaný soucit.
Nealdova brána je ze zasněžené louky dovedla na malý plácek pro cestování, jedním krokem čtyři legue, ale Perrin ani nepočkal, až projede těch pár vozů. Měl dojem, že Berelain rozčileně sykla, když pobídl Loudu do cvalu směrem k táboru. Nebo to možná byla jedna z Aes Sedai. To spíš.
Když projížděl mezi stany a chýšemi Dvouřičských, nikde se nic nehýbalo. Slunce již bylo nízko na šedé obloze, ale na ohních nebyly kotlíky s jídlem a těch několik mužů tady si drželo pláště u těla a hledělo do plamenů. Hrstka jich seděla na stoličkách, jaké vyráběl Ban Crawe, zbytek postával nebo dřepěl kolem. Nikdo ani nevzhlédl. Rozhodně nikdo nepřiběhl pro koně. Uvědomil si, že to není klid, nýbrž napětí. Jejich pach mu připomínal luk napjatý až k prasknutí. Skoro slyšel, jak praská.
Když sesedl před červeně pruhovaným stanem, od nízkých aielských stanů se vynořil Dannil a rychle se blížil. Šly za ním Sulin a Edarra, jedna z moudrých, a snadno s ním držely krok, aniž by to vypadalo, že spěchají. Sulin měla tvář jako opálenou koženou masku. Edarra ji měla schovanou v tmavém šátku, který měla ovinutý kolem hlavy, ale působila jako zosobněný klid. Přes bachraté sukně dělala stejně malý hluk jako bělovlasá Děva, zlaté a slonovinové náramky a náhrdelníky jí ani nezacinkaly. Dannil si hryzal knír a mimoděk povytáhl meč z pochvy a zase ho zarazil zpátky. A znovu. Pak se zhluboka nadechl, než promluvil.
„Děvy přivedly pět Shaidů, urozený pane Perrine. Arganda je odvedl do ghealdanských stanů, aby je vyslechl. Je s nimi Masema."
Perrin přešel to, že je Masema v táboře. „Proč jsi nechala Argandu, aby je odvedl?" zeptal se Edarry. Dannil by to zarazit nedokázal, ale moudré byly jiná třída.
Edarra vypadala stejně stará jako Perrin, ale její chladné modré oči jako kdyby viděly mnohem víc, než kdy uvidí on. Zkřížila paže na prsou, až jí náramky zachřestily. Vypadala netrpělivě. „Dokonce i Shaidové vědí, jak snášet bolest, Perrine Aybaro. Potrvá několik dní, než některý z nich promluví, a nebyl tu žádný důvod, proč čekat."

Pokud měla Edarra oči chladné, Sulin je měla jako modrý led. „S mými sestrami oštěpu bychom to dokázaly rychleji, ale Dannil Lewin říkal, že nechceš žádné rány. Gerard Arganda je netrpělivý a nedůvěřuje nám.“ Mluvila, jako by si chtěla odplivnout, nebýt Aielanka. „V každém případě toho možná moc nezjistíš. Jsou to Kamenní psi. Budou odolávat a vyjeví co nejméně. Tak je vždycky nezbytné dát dohromady trochu od jednoho s trochou od jiného, aby sis složil obrázek.“
Snášet bolest. Při výslechu prostě muselo dojít na bolest. Na tohle dosud nepomyslel. Musel ale dostat Faile zpátky…
„Ať někdo vyhřebelcuje Loudu,“ nakázal drsně a vrazil otěže Dannilovi do ruky.
Ghealdanská část tábora se nemohla již víc lišit od namátkou postavených hrubých přístřešků a stanů Dvouříčských. Tady stály špičaté stany v přesných řadách a u většiny byla ve vchodu kopí s ocelovými hroty a vedle byli připoutaní osedlaní koně připravení k jízdě. Koně pošvihávali ocasy a dlouhé fáborky na kopích, povlávající ve větru, byly jediné neuspořádané věci v dohledu. Uličky mezi stany byly všechny stejně široké a mezi řadami ohňů bylo možné namalovat přímku. Dokonce i záhyby na plátně, jak byly stany složené na vozech, dokud nezačalo sněžit, tvořily rovné čáry. Vše tu bylo úhledné a uspořádané. Byla tu cítit ovesná kaše a vařené žaludy a několik zeleně oděných mužů prsty vyškrabávalo z plechových talířů zbytky oběda. Jiní již čistili kotle. Nikde nebyly vidět žádné známky napětí. Tady muži jen jedli a dělali svou práci se zhruba stejnou radostí. Bylo to něco, co bylo třeba udělat.
V kruhu u naostřených kůlů na kraji tábora stál větší hlouček mužů. Jen polovina jich měla zelené kabáty a leštěné kyrysy ghealdanských kopiníků. Další měli kopí a meče a kabáty měli z hedvábí, dobrého sukna i hadrů vyhrabaných na smetišti, jenže žádný nebyl čistý, pouze ve srovnání se So Habor. Masemovy muže bylo snadné rozeznat i zezadu.
Když se Perrin přiblížil ke kruhu mužů, ucítil další pach. Vůni pečeného masa. A zaslechl tlumené zvuky, které se snažil nevnímat. Když se tlačil do kruhu, muži se po něm ohlíželi a neochotně mu uhýbali z cesty. Masemovi muži ustupovali co nejdál a mumlali si něco o žlutých očích a zplozencích Stínu. V každém případě se dostal do kruhu.
Leželi tu čtyři vysocí zrzaví či světlovlasí muži v šedohnědých cadin'sorech, zápěstí měli za zády připoutaná ke kotníkům a pod koleny a lokty měli přivázané pevné větve. Obličeje měli potlučené a v ústech nacpané hadry. Pátý muž byl nahý, připoutaný mezi čtyři kolíky zaražené do země, a byl tak natažený, až mu vystupovaly šlachy. Mlátil sebou, jak mu jenom pouta dovolovala, a bolestí vyl do roubíku z hadrů. Na břiše měl navršené řeřavé uhlíky, ze kterých stoupal slabý kouř. Právě ten pach sežehlé kůže a masa Perrin prve zachytil. Uhlíky se muži lepily na nataženou kůži a pokaždé, když se mu podařilo jeden shodit, mu křenící se chlapík ve špinavém kabátě ze zeleného hedvábí, dřepící vedle něj, kleštěmi přihodil na břicho další z kotlíku, kolem kterého na zemi tál sníh. Perrin ho znal. Jmenoval se Hari a rád sbíral uši natažené na koženém řemínku. Uši mužů, žen i dětí, Harimu to bylo jedno.
Perrin bez přemýšlení přistoupil blíž a skopl uhlíky spoutanému muži z břicha. Několik jich dopadlo na Hariho, jenž s vykvíknutím odskočil a vzápětí zaječel, protože sáhl na kotlík. Převrátil se na bok, popálené ruce si přitiskl na břicho a zlobně se mračil na Perrina, lasička v lidské kůži.
„Ti divoši to jen hrají, Aybaro,“ ucedil Masema. Perrin si ho ani nevšiml, že tam stojí, hlavu vyholenou a tvář jako zamračený kámen. V tmavých, horečnatých očích měl opovržení. Zápachem spáleného masa pronikl puch šílenství. „Já je znám. Předstírají, že cítí bolest, ale necítí ji. Ne tak jako jiní lidé. Abys jednoho z nich přiměl k řeči, musíš být odhodlaný ublížit i kameni.“
Arganda, ztuhle stojící vedle Masemy, tiskl jílec meče tak pevně, až se mu ruka třásla. „Ty jsi možná ochotný ztratit svou ženu, Aybaro,“ zachrčel, „ale já neztratím svou královnu!“
„Musí se to udělat,“ ozval se zpola prosebně a zpola rozkazovačně Aram. Stál z druhé strany vedle Masemy a mačkal okraje svého zeleného pláště, jako by chtěl ruce udržet dál od meče, který měl na zádech. Oči měl skoro stejně žhavé jako Masema. „Naučil jsi mě, že muž dělá, co musí.“
Perrin se přiměl uvolnit pěsti. Co se musí udělat pro Faile.
Mezi muži se protlačily Berelain a Aes Sedai. Berelain při pohledu na muže nataženého mezi kolíky nakrčila nos. Tři Aes Sedai se klidně mohly dívat na kus dřeva, podle toho, jak se tvářily. Edarra a Sulin byly s nimi a stejně lhostejné. Někteří ghealdanští vojáci se na Aielanky mračili a cosi si mumlali. Masemovi pomačkaní, špinaví muži se mračili na ně i na Aes Sedai, ale většina ustupovala před třemi

strážci a zbylé jejich kamarádi prostě odtáhli. I někteří hlupáci věděli, kde má hloupost hranice. Masema se zamračil na Berelain a pak se rozhodl, že bude předstírat, že neexistuje. Někteří hlupáci neznali žádné hranice.
Perrin se sklonil a pomalu vytáhl nahému muži hadr z pusy. Podařilo se mu ucuknout včas před kousnutím stejně divokým jako od Loudy.
Aiel vzápětí zvrátil hlavu dozadu a začal hlubokým, jasným hlasem zpívat:

„Umejte oštěpy, dokud slunce stoupá.
Umejte oštěpy, dokud slunce zapadá.
Umejte oštěpy, kdo se zemřít bojí?
Umejte oštěpy, nikdo, koho znám já!“

Do jeho zpěvu zazněl Masemův smích. Perrinovi se zježily chlupy na krku. Ještě nikdy neslyšel, že by se Masema smál. Nebyl to příjemný zvuk.
Nechtěl přijít o prst, a tak uchopil sekeru a opatrněji zatlačil muži na bradu, až mu zavřel pusu. Z opáleného obličeje k němu vzhlížely blankytné oči beze známky obav. Muž se usmál.
„Nežádám tě, abys zradil svůj lid,“ začal Perrin. Hrdlo ho bolelo z toho, jak se snažil mluvit klidně. „Vy Shaidové jste zajali několik žen. Já chci jen vědět, jak je dostat zpátky. Jedna z nich se jmenuje Faile. Je vysoká jako vaše ženy, má šikmé tmavé oči, silný nos a drzá ústa. Je překrásná. Jestli jsi ji viděl, určitě si ji budeš pamatovat. Tak viděl jsi ji?“ Odtáhl sekeru a narovnal se.
Shaido na něj chvíli zíral, pak zvedl hlavu a znovu začal zpívat, aniž by z Perrina spustil oči. Byla to veselá píseň vhodná k tanci.

„Kdysi jsem potkal muže, od domova byl vzdálený.
Oči žluté měl a důvtip přímo kamenný.
Po mně chtěl, bych udržel kouř v dlani,
prý že zemi plnou vody ukáže mi.
Hlavu na zem položil, nohy do vzduchu zved,
prý že tančit dokáže jako žena hned.
Prý dokáže stát, dokud nezmění se v kamení.
Když jsem mrkl, on zmizel jak přelud v jíní.“

Položil hlavu na zem a z plna hrdla se zasmál. Klidně se mohl povalovat v prachovém peří na posteli.
„Jestli, jestli to nezvládneš,“ vyhrkl Aram zoufale, „tak běž pryč. Já to pomůžu zařídit.“
Co se musí udělat. Perrin se podíval na muže kolem sebe. Arganda se nenávistně mračil na něj stejně jako na Shaidy. Masema, páchnoucí šílenstvím, opovržením a nenávistí. Musíš být ochoten ublížit kameni. Edarra, s tváří nečitelnou jako Aes Sedai, měla ruce zkřížené na prsou. Dokonce i Shaidové umějí snášet bolest. Potrvá to několik dní. Sulin, s bledou jizvou na opálené líci, vypadala velice klidně a páchla nesmiřitelností. Budou odolávat a vyjeví co nejméně. Berelain byla cítit jako soudce, vladař, jenž odsoudil muže k smrti a nebude kvůli tomu ztrácet klid. Přijmout bolest. Ach, Světlo, Faile.
Sekera byla lehká jako pírko, když ji zvedl, a dopadla jako kladivo na kovadlinu. Těžká čepel prosekla Shaidovi levé zápěstí.
Muž zachroptěl bolestí a křečovitě sebou škubl. Prskl a schválně krví, která mu stříkala z ruky, pocákal Perrina.
„Uzdrav ho,“ přikázal Perrin Aes Sedai a poněkud couvl. Nenamáhal se otřít si obličej. Krev mu prosakovala do vousu. Cítil se prázdný. Nedokázal by sekeru znovu zvednout, i kdyby na tom závisel jeho život.
„Copak ses zbláznil?“ vybuchla Masuri rozzlobeně. „Nedokážeme mu vrátit ruku!“
„Řekl jsem: uzdravte ho!“ vybuchl Perrin.
Seonid už se pohnula, zvedla sukně, přeplula k Aielovi a klekla si k jeho hlavě. Ten si hryzal uťaté zápěstí a marně se snažil zastavit proud krve tlakem zubů. V očích však neměl ani jiskřičku strachu. A v pachu

taky ne. Ani trošičku.
Seonid ho popadla za hlavu a on se najednou znovu křečovitě zkroutil a zamával rukou. Proud krve se po chvíli zastavil a on se zhroutil na zem. Ve tváři byl popelavý. Nejistě zvedl pahýl levé ruky a podíval se na hladkou kůži, která ho nyní pokrývala. Pokud tam byla jizva, Perrin ji neviděl. Shaido na něj vycenil zuby. Pořád z něj nebyl cítit strach. Seonid se také uvolnila, jako by už nemohla dál. Alharra a Wynter k ní popošli blíž a ona je zahnala a s těžkým povzdechem se zvedla.
„Slyšel jsem, že vydržíte i několik dní a stejně nic neřeknete," pravil Perrin. Vlastní hlas mu zněl příliš hlasitě. „Nemám čas na to, abyste mi ukazovali, jak tvrdí nebo jak udatní jste. Vím, že jste udatní a tvrdí. Ale moje žena je v zajetí příliš dlouho. Rozdělíme vás a budeme se vás ptát na různé ženy. Jestli jste je viděli a kde. Víc vědět nechci. Nebude žádné žhavé uhlí ani nic jiného. Jenom otázky. Ale pokud někdo odmítne odpovědět nebo pokud se vaše odpovědi budou příliš lišit, tak každý přijde o kus těla."
Překvapilo ho, že sekeru nakonec dokáže zvednout. Čepel byla umazaná od krve.
„Dvě ruce a dvě nohy," dodal chladně. Světlo, hlas měl chladný jako led. Led cítil i v kostech. „To znamená, že můžete čtyřikrát odpovědět stejně. A i když všichni vydržíte, ani tak vás nezabiju. Najdu vesnici, kde vás nechám, nějaké místo, kde vás nechají žebrat, kde budou kluci házet mince zuřivým Aielům bez rukou a nohou. Promyslete si to a rozhodněte se, jestli to stojí za to, abyste mi bránili setkat se s mou ženou."
Dokonce i Masema na něj zíral, jako by ho ještě nikdy v životě neviděl. Když se Perrin otočil k odchodu, Masemovi muži i Ghealdaňané se před ním rozestupovali, jako kdyby tudy procházela celá pěst trolloků.
Perrin před sebou uviděl zapíchané naostřené kůly a les nějakých sto kroků za nimi, ale nezměnil směr. Se sekerou v ruce šel dál, až se ocitl mezi obrovskými kmeny a pach tábora zůstal daleko za ním. Pach krve si však nesl s sebou, ostrý a kovový. Před tím utéci nemohl.
Netušil, jak dlouho se procházel po lese. Skoro si nevšiml, jak se paprsky světla, dopadající pod baldachýn z větví, stále víc zešikmují. Na obličeji a ve vousech měl krev, jež začínala zasychat. Kolikrát řekl, že udělá cokoliv, aby Faile dostal zpátky? Muž dělá, co musí. Pro Faile cokoliv.
Náhle zvedl oběma rukama sekeru nad hlavu a vší silou ji hodil. Sekera se otáčela a s hlasitým zaduněním se zarazila do kmene stromu.
Vypustil ze sebe vzduch, který měl v plicích jako zamčený, klesl na balvan vyčnívající ze země a opřel se lokty o kolena. „Už můžeš vylézt, Elyasi," zabručel unaveně. „Cítím, že tam jsi."
Druhý muž potichu vystoupil ze stínů a pod širokou krempou klobouku mu slabě zářily žluté oči. Aielové byli ve srovnání s ním hluční. Muž si posunul tesák a posadil se vedle Perrina na balvan. Chvíli však jenom seděl a prsty si pročesával dlouhou prošedivělou bradu, která mu spadala na prsa. Nakonec ukázal hlavou na sekeru zaraženou v dubu. „Jednou jsem ti řekl, ať si ji necháš, dokud ji nezačneš používat příliš rád. Začal jsi ji mít rád? Tam před chvílí?"
Perrin prudce zavrtěl hlavou. „Ne! To ne! Ale…"
„Ale co, chlapče? Myslím, že jsi skoro vyděsil Masemu. Akorát že z tebe je strach cítit taky."
„Už bylo načase, aby se začal něčeho bát," zahučel Perrin a znepokojeně pokrčil rameny. Některé věci bylo velice těžké vyslovit. Ale možná i s tím bylo načase. „Sekera. Napoprvé jsem si toho nevšiml, až když se ohlídnu zpátky. Bylo to té noci, co jsem potkal Gaula a bělokabátníci se nás pokoušeli zabít. Později, když jsem bojoval s trolloky ve Dvouříčí, jsem si nebyl jistý. Ale pak u Dumajských studní už ano. V bitvě se bojím, Elyasi, bojím se a jsem smutný, poněvadž už možná Faile nikdy neuvidím." Stáhlo se mu srdce, až to bolelo. Faile. „Akorát… jsem slyšel, jak Grady a Neald mluví o tom, jaké to je, když držíš jedinou sílu. Prý se cítí víc živí. Já se v bitvě bojím i uplivnout, ale cítím se v ní víc naživu než kdy jindy, kromě toho, když držím Faile v náručí. Asi bych to nevydržel, kdybych začal mít stejný pocit i při tom, co jsem právě udělal. A kdyby se to stalo, Faile by mě těžko chtěla zpátky."
Elyas zafrkal. „To v sobě podle mě nemáš, chlapče. Podívej, nebezpečí snášejí různí lidé různě. Někteří jsou chladní jako led, ale tys mi takhle chladný nikdy nepřipadal. Když se ti rozbuší srdce, ohřeje ti to krev. Dá rozum, že ti to taky zbystří smysly. Dáváš si větší pozor. Za chvíli můžeš umřít, možná vzápětí, ale ještě mrtvý nejsi a cítíš to od zubů po prsty na nohou. Tak to prostě chodí. Neznamená to, že se ti to líbí."

„Rád bych ti věřil," opáčil Perrin.
„Žij tak dlouho jako já," odtušil Elyas suše, „a uvěříš. Do té doby prostě vezmi na vědomí, že jsem na světě dýl než ty a byl jsem tu před tebou."
Oba tam jen tak seděli a hleděli na sekeru. Perrin chtěl Elyasovi věřit. Krev na čepeli teď byla černá. Ještě nikdy mu krev nepřipadala tak černá. Jak je to dlouho? Podle úhlu paprsků pronikajících mezi stromy už slunce zapadalo.
Zachytil zvuk kopyt na sněhu, pomalu se blížil. Za chvíli se objevili Neald s Aramem. Bývalý cikán ukazoval na stopy a asha'man netrpělivě vrtěl hlavou. Stopa byla poměrně jasná, ale Perrin by si nevsadil na to, že by ji Neald dokázal sledovat. Byl to muž z města.
„Arganda si myslel, že bychom měli počkat, dokud trochu nevychladneš," poznamenal Neald, naklonil se v sedle a zadíval se na Perrina. „Já si myslím, že chladnější už být nemůžeš." Kývl a tvářil se spokojeně. Byl zvyklý na to, že se ho lidé bojí kvůli jeho černému kabátu a tomu, co představuje.
„Promluvili," ozval se Aram, „a všichni říkali totéž." Z jeho zamračení bylo jasné, že se mu odpovědi nelíbí. „Podle mého je víc vyděsila představa, že budou muset žebrat, než tvoje sekera. Tvrdí však, že urozenou paní Faile neviděli. Ani žádnou z ostatních. Mohli bychom znovu zkusit to uhlí. Třeba si pak vzpomenou." Nemluvil nedočkavě? A kvůli Faile, nebo kvůli uhlíkům?
Elyas udělal obličej. „Teď ti dali odpovědi, jež jsi ty už dal jim. Řekli ti, co jsi chtěl slyšet. Stejně tu byla jen malá naděje. Shaidů jsou tisíce a zajatců taky. Člověk může mezi tolika lidmi prožít celý život, a potká jich jen pár stovek a stejně si jich tolik ani nezapamatuje."
„Takže je musíme zabít," zakončil Aram ponuře. „Sulin říkala, že Děvy si daly pozor, aby u sebe neměli zbraně a mohli být předvedeni k výslechu. Nenechají ze sebe udělat gai'šainy. I kdyby jeden z nich unikl, prozradí Shaidům, kde jsme. Pak se na nás vrhnou."
Když Perrin vstával, měl pocit, že má zrezivělé klouby. Nemohl ty Shaidy nechat jenom tak běžet.
„Můžeme je hlídat, Arame." Ve spěchu o Faile skoro přišel úplně a teď opět spěchal. Spěch. Takové mírné slovo pro to, že někomu usekl ruku. A zbytečně. Vždycky se snažil všechno si pečlivě promyslet a postupovat opatrně. Nyní potřeboval přemýšlet, jenže myšlení bolelo. Faile byla ztracena v moři bíle oděných zajatců. „Třeba budou ostatní gai'šainové vědět, kde je," prohlásil a vydal se zpátky k táboru. Jak ale dostat do rukou nějaké shaidské gai'šainy? Ty z tábora pouštěli vždy pouze se stráží.
„A co tohle?" optal se Elyas.
Perrin věděl, co míní, aniž by se musel ohlížet. Sekeru. „Nech ji tu pro toho, kdo ji najde." Hlas měl drsný. „Třeba z ní nějaký hloupý kejklíř vytvoří příběh." Bez ohlížení se vydal zpátky do tábora. Bez sekery byl jeho opasek až příliš lehký. A všechno zbytečně.
O tři dny později se ze So Habor vrátily těžce naložené vozy a do Perrinova stanu vstoupil Balwer s jakýmsi vysokým, zarostlým mužem ve špinavém kabátě a s mečem, o který zjevně pečoval velice dobře. Zprvu ho Perrin s tou neoholenou tváří nepoznal. Pak zachytil jeho pach.
„Nečekal jsem, že tě ještě někdy uvidím," řekl. Balwer zamrkal, což u něj byla největší známka překvapení. Bezpochyby se těšil, jaké překvapení přivádí.
„Hledal jsem… Maighdin," vypravil ze sebe Tallanvor, „ale Shaidové se pohybují rychleji, než dokážu já. Mistr Balwer říkal, že víš, kde je."
Balwer se na mladšího muže přísně podíval, ale hlas měl stejně suchý a bez pocitů jako pach. „Mistr Tallanvor dorazil do So Habor těsně před mým odjezdem, můj pane. Byla to čiročirá náhoda, že jsem na něj narazil. Možná to ale bylo štěstí. Mohl by ti přivést spojence. Nechám ho, aby ti to pověděl."
Tallanvor se mračil na své boty a neříkal nic.
„Spojence?" pobídl jej Perrin. „Tady nepomůže nic menšího než armáda, ale přijmu každou pomoc, kterou mi můžeš poskytnout."
Tallanvor se podíval na Balwera, jenž se mu uklonil a povzbudivě se pousmál. Zarostlý muž se zhluboka nadechl. „Patnáct tisíc Seanchanů, tak nějak. Většina jich je ve skutečnosti z Tarabonu, ale jezdí pod seanchanským praporem. A… A mají s sebou aspoň tucet damane." Zrychlil, jak chtěl říci, co má na srdci, než ho Perrin přeruší. „Já vím, že je to jako nechat si pomáhat od Temného, ale oni taky honí Shaidy, a jestli to pomůže osvobodit Maighdin, tak přijmu i pomoc Temného."
Perrin na oba muže chvíli zíral. Tallanvor nervózně hladil jílec meče a Balwer vypadal jako vrabec

čekající na to, po kterém cvrčkovi bude moci skočit. Seanchané. A damane. Ano, to by bylo jako přijmout pomoc od Temného. „Posaď se a pověz mi o těch Seanchanech," vybídl Tallanvora.

KAPITOLA PATNÁCTÁ
Růžová poupátka

Od toho dne, kdy opustili Ebú Dar, bylo cestování s Velkolepým kočovným cirkusem a přehlídkou divů a zázraků tak špatné, jak si Mat představoval v těch nejtemnějších myšlenkách. Kupříkladu každý den nejméně několik hodin pršelo a jednou dokonce tři dny po sobě, studený zimní liják se chvílemi téměř měnil v sníh a mezitím mrholilo, takže voda prosákla až na kůži a člověk se třásl zimou dřív, než si uvědomil, co se děje. Voda tekla po udusané cestě, jako kdyby to byla dlážděná silnice, a přinejhorším vytvářela jen tenkou vrstvičku bláta, ale dlouhá řada vozů, koní a lidí do setmění se příliš daleko nedostala. Zpočátku byli cirkusáci celí žhaví, aby se co nejdřív dostali z města, kde v noci blesky potápěly lodě, a kvůli prapodivným vraždám se všichni neustále ohlíželi přes rameno, chtěli se dostat co nejdál od jednoho žárlivého seanchanského šlechtice, který měl zuřivě pátrat po své ženě a mohl by si svůj hněv vybít na každém, kdo měl se zmizením jeho manželky něco společného. Na začátku pobízeli koně, jak nejrychleji to šlo, jen aby urazili další míli, ale s každou další mílí měli pocit, že se vzdalují od nebezpečí a dostávají se do bezpečí, a druhý den odpoledne…

„Musíme být opatrní na koně," vysvětloval Luca, dohlížející v lehkém mžení na vypřahání spřežení ze svého směšně pomalovaného vozu. Koně potom odvedli a uvázali k ostatním. Slunce sestoupilo teprve do poloviny své cesty k západu, ale z kouřových otvorů ve stanech a kovových komínů na vozech připomínajících krabice už stoupaly šedé proužky kouře. „Nikdo nás nehoní a do Lugardu je daleko. Dobrý koně hned tak neseženeš a jsou drazí." Luca se kysele zamračil a potřásl hlavou. Zmínka o penězích ho vždycky uvedla do kyselé nálady. Pro měďák by si nechal koleno vrtat, jedinou výjimkou byla jeho žena. „A na cestě je jen pár míst, kde se dá vystupovat dýl než den. Ve většině vesnic by se nám ani vystoupení nevyplatilo, i kdyby přišli všichni, a ve městě nikdy nepoznáš, jaký to bude, dokud neskončíš. A ty mi neplatíš dost, abych kvůli tobě přestal vydělávat." Přitáhl si vyšívaný karmínový plášť úžeji k tělu a ohlédl se přes rameno ke svému vozu. Lehkým deštíkem se nesl nějaký nahořklý pach. Mat si nebyl jistý, jestli by byl ochoten vzít do úst něco, co uvařila Lucova žena. „Takže víš jistě, že nás nikdo nepronásleduje, Cauthone?"

Mat si podrážděně stáhl vlněnou čapku hlouběji do čela a se skřípěním zubů odešel mezi křiklavě barevnými stany a vozy. Tak on mu neplatí dost? Za to, co mu nabízel, měl být Luca ochotný hnát svá zvířata cvalem až do Lugardu. No, cvalem asi ne - nakonec koně opravdu zabít nechtěl - ale ten nafoukaný hejsek by měl být ochotný trochu sebou pohnout.

Kousek od Lucova vozu seděl na trojnožce, z níž přetékal, Chel Vanin a v kotlíku zavěšeném nad ohýnkem míchal nějakou tmavou břečku. Z krempy klobouku mu do kotlíku kapala voda, jenže tlusťoch si toho nevšímal nebo mu to bylo jedno. Gorderan a Fergin, dva muži z Rudých paží, drtili nadávky, když do rozbahněné hlíny zaráželi kolíky pro přídržná lana špinavě hnědého stanu, o nějž se dělili s Harnanem a Metwynem. A také s Vaninem, ale Vanin měl jisté schopnosti, kvůli kterým sám sebe považoval za nadřazeného, takže se ho stavění stanů netýkalo, a Rudé paže s tím v podstatě bez větších námitek souhlasily. Vanin byl zkušený podkovář, avšak důležitější bylo, že byl nejlepší stopař a zloděj koní v kraji, nakolik na to nevypadal, a ten kraj jste si klidně mohli zvolit podle vlastního výběru.

Fergin zahlédl Mata a spolkl kletbu, jak kladivem minul kolík a zasáhl vlastní palec. Pustil kladivo, palec si strčil do pusy a pronikavým hlasem si stěžoval na celý svět. „Celou noc budeme v tomhle nečase venku hlídat ty ženský, můj pane. Nemůžeš najmout některýho z těch koňáků, aby nám postavili stan a my zůstali v suchu aspoň tu chvíli, než se budem muset namočit?"

Gorderan dloubl Fergina do ramene. Byl tak široký, jako byl Fergin hubený, a přes šedé oči Tairen. „Koňáci by postavili stan a pak ukradli všechno, co by nebylo přibitý, Fergine." Další dloubnutí. „Chceš, aby se některej z těch dlouhoprsťáků dostal pryč s mou kuší nebo sedlem? Je to moc dobrý sedlo." Třetí dloubnutí, a Fergin přepadl na zem. „Jestli ten stan nepostavíme, nechá nás Harnan hlídat celou noc."

Fergin se mračil a bručel, nicméně kladivo zase zvedl a bláto si otřel o kabát. Byl docela dobrý voják, jen nepříliš bystrý.

Vanin si odplivl dírou mezi zuby a těsně minul kotlík. Po tom, co vařila Latelle, voněl obsah kotlíku náramně, ale Mat se rozhodl, že tu taky jíst nebude. Tlusťoch oklepal dřevěnou vařečku o okraj kotlíku a vzhlédl k Matovi. Často vypadal, že právě usíná, avšak jen hlupák by mu to uvěřil. „Tímhle tempem se do Lugardu dostaneme nejdřív koncem léta. Pokud vůbec někdy."
„Dostaneme se tam, Vanine," opáčil Mat s větší sebedůvěrou, než v této chvíli cítil. Hrubý soukenný kabát, který si před několika hodinami oblékal suchý, na několika místech promokl a jemu po zádech tekla voda. Bylo těžké vystupovat sebevědomě, když mu po bedrech proudila ledová voda. „Zima už končí, a jak přijde jaro, pojedeme rychleji. Uvidíš. V Lugardu budeme před koncem jara."
Tím si taky nebyl jistý. První den urazili stěží dvě legue a poté dvě a půl, pokud měli dobrý den. Podél Velké severní silnice, jejíž jméno se cestou na sever začalo rychle měnit, bylo jenom několik měst. Lidé ji nazývali „Ebúdarská silnice" nebo „Přívozní" a občas pouze „silnice", jako by na světě existovala jenom tahleta jediná. Jenže Luca zastavoval v každé osadě, ať to bylo městečko s hradbami nebo jen vesnice se šesti ulicemi a hrubě dlážděným pláckem, který tu vydávali za náměstí. Skoro půl dne trvalo, než se utábořili a připravili stany a kolem celého tábora postavili plátěnou stěnu s velkým modrým pruhem s červeným nápisem nad vchodem. Velkolepý kočovný cirkus Valana Lucy. Luca si prostě nedokázal nechat ujít příležitost ocitnout se ve středu pozornosti davů. A získat něco z jejich penízků. Ani se vytahovat v jednom z těch svých jasně červených plášťů a hřát se v jejich obdivu. To Luca miloval téměř stejně jako peníze. Téměř.
Nezvyklost účinkujících a zvířat z dalekých zemí v klecích stačila přitáhnout lidi. Vlastně i zvířat z poměrně nedalekých zemí. Jen málokdo se vydal dost daleko do lesa, aby viděl medvěda, natož lva. Obecenstvu v příchodu mohl zabránit jen prudký liják. Ostatně když pršelo příliš hustě, akrobati a žongléři stejně odmítali vystupovat pod širým nebem. Z čehož Luca pobíhal podrážděně po okolí a mluvil o tom, že musí sehnat dost plachet, aby měl každý vystupující přístřešek, nebo že pořídí stan dost velký, aby v něm mohli předvádět své kousky všichni. Jeden stan! Ten chlap byl příšerně ctižádostivý. Proč ne rovnou palác na kolech, když už bude v tom?
Kdyby ale Luca a pomalé tempo, jímž putovali, byli všechno, s čím by si Mat musel dělat starosti, byl by šťastný člověk. Občas je minuly dva či tři pomalé konvoje seanchanských osadníků v jejich zvláštně tvarovaných špičatých vozech a s podivným dobytkem, ovcemi nebo kozami, než první vůz cirkusu vůbec vyrazil na cestu. Občas je dohonily kolony seanchanských vojáků, jak se tak pomalu šourali po cestě, řady mužů v přílbách, které připomínaly hlavy obrovských brouků, pochodujících rázným krokem, s jejich zbrojí z překrývajících se plátů s namalovanými proužky. Jednou jeli jezdci na tormech, tvorech s bronzovými šupinami, kteří připomínali veliké kočky. Tedy až na to, že měli tři oči. Asi dvacítka jich kolem plavně klusala rychleji než cválající kůň. Ani jezdci, ani zvířata se na ně nepodívali dvakrát, ale tažní koně se začali plašit, když se vedle nich objevil nějaký torm, řičeli a vzpínali se v postrojích. Lvi, levharti a medvědi řvali v klecích a zvláštní jeleni se ve snaze uniknout vrhali proti mřížím. Trvalo celé hodiny, než všechna zvířata uklidnili natolik, aby s nimi mohli znovu vyrazit na cestu, a Luca trval na tom, že nejdřív je třeba ošetřit zvířata v klecích. Jeho zvířata byla velkou investicí. Dvakrát se důstojníci v přílbách s tenkými chocholy rozhodli prozkoumat Lucův glejt na koně, a Matovi vždycky vyrazil ledový pot, dokud zase neodjeli. Jak se blížili na sever, počty Seanchanů na silnici klesaly, nicméně Mat se zapotil vždycky, když uviděl další skupinu, ať to byli vojáci, nebo osadníci. Suroth možná opravdu udržela Tuonino zmizení v tajnosti, ale Seanchané ji určitě hledali. Stačilo, aby se objevil jeden vlezlý důstojník, který by srovnal počty koní na papíře se skutečností. Potom by určitě prohledal vozy. Stačila jedna přehnaně snaživá sul'dam, kterou by napadlo, že mezi žongléry, akrobaty a hadími ženami by mohla být nějaká žena, jež dokáže usměrňovat. Mat se potil jako o život! Naneštěstí neměli všichni dobře vyvinutý pud sebezáchovy.
Před mrňavou dírou jménem Weesin, což bylo několik domků s doškovými střechami, o níž Luca usoudil, že tu nevydělá ani pár měďáků, stál Mat v těžkém vlněném plášti na prudkém dešti a díval se, jak se při západu slunce tři Aes Sedai plíží zpátky k cirkusu. V dálce zaduněl hrom. Aes Sedai na sobě měly tmavé pláště a kapuce nasazené na hlavě, on však neměl nejmenší pochyby, co jsou zač. V lijáku ho těsně minuly, aniž by ho zahlédly, ale stříbrný medailonek, který měl pověšený pod košilí, ho zastudil na prsou. Přinejmenším jedna z nich usměrňovala nebo aspoň držela jedinou sílu. Světlo ho spal, byly

úplně šílené, všechny tři.
Ještě Aes Sedai pořádně nezmizely mezi vozy a stany, když se objevily další tři zahalené postavy a chvátaly za nimi. Jedna z těchto žen měla lepší zrak. Zvedla ruku a ukázala na něj, ale ostatní se jen zastavily a pak dál cupitaly za prvními Aes Sedai. Mat chtěl zaklít, avšak zarazil se. Už to ani nedokázal. Pokud by měl jmenovat lidi, o kterých by chtěl, aby se potulovali kolem, kde je mohly zahlédnout seanchanské hlídky, Aes Sedai a sul'dam by byly na tom seznamu hned vedle Tuon a Selucie.
„Rád bych věděl, co chtěly," zabručel za ním Noal a Mat nadskočil, až mu proud vody zatekl pod kapuci a na krk. Tuze by ho potěšilo, kdyby se sukovitý stařík přestal plížit.
„Chci to zjistit," zahuhlal a urovnal si plášť. Ani netušil, proč se tak namáhá. Plášť měl jen trochu navlhlý, zato plátěnou košili pod ním měl promočenou skrz naskrz.
Když došel k šedě pruhovanému vozu s vybledlým bílým nátěrem, v němž spaly Aes Sedai a sul'dam, Noal už s ním nebyl. Ten chlap strkal nos všude. Možná usoudil, že je už promočený dost. Blaeric a Fen už byli zabalení v pokrývkách pod vozem a déšť ani bláto jim zřejmě nedělaly sebemenší starosti, ale Mat by si nevsadil na to, že spí. A když přičvachtal k vozu, jeden z nich se opravdu zvedl. Ať to byl který chtěl, neřekl nic. Mat na sobě cítil jeho oči. Nezaváhal však a neobtěžoval se s klepáním.
Ve voze se tlačilo všech šest žen. Stály a pláště, z nichž kapala voda, držely v rukou. Dvě lucerny zavěšené na kardanových závěsech poskytovaly dostatek světla, lepší, než by si byl Mat přál. Šest tváří se k němu otočilo s oním zamrzlým výrazem, jaký ženy nasadí, když muž vstoupí někam, kde ho nechtějí. Ve voze byla cítit mokrá látka, a jako by tu právě uhodil blesk, nebo by každou chvíli uhodit mohl. Na střechu bubnoval déšť, avšak medailonek s liščí hlavou nebyl o nic chladnější než kterýkoliv jiný kousek stříbra. Blaeric a Fen ho možná nechali vejít, poněvadž doufali, že mu uvnitř utrhnou hlavu. Možná se do toho jenom nechtěli plést. Až na to, že strážce byl ochoten zemřít, pokud se jeho Aes Sedai rozhodla, že je to nutné. Ne tak Mat Cauthon. Bokem za sebou zavřel dveře. Kyčel ho už skoro nebolela. Jenom občas.
Když se jich zeptal, Edesina si zuřivě roztřásla černé vlasy, až se jí svezly na záda. „Jsem ti vděčná, že jsi mě zachránil před Seanchany, pane Cauthone, a budu ti svou vděčnost prokazovat, ale jsou tu jisté hranice. Nejsem tvoje služka, abys mi něco rozkazoval. Ve vesnici žádní Seanchané nejsou a my si zakryly tvář. Nebylo třeba posílat za námi své… hlídací psy." Výraz, s jakým se podívala na tři Seanchanky, by dokázal usmažit vejce. Edesina už přestala být nervózní kvůli každému se seanchanským přízvukem. Chtěl jim něco vrátit a sul'dam byly po ruce. Mat spoléhal na to, že slavné aessedaiovské sebeovládání zabrání vypuknutí násilí. Doufal, že to ještě chvíli vydrží. Ve starých vzpomínkách Aes Sedai vybuchovaly jako ohňostrůjcovské rachejtle.
Bethamin se netvářila nijak poplašeně. Než Edesina domluvila, žena s tmavou tváří si vytřásla vodu z pláště a ten pověsila na kolíček a pak si uhladila šaty kolem boků. Dnes večer na sobě měla vybledlé zelené spodničky. Stěžovala si, že ebúdarské šaty jsou neslušné, a Mat usoudil, že jí bude muset najít něco jiného, když se teď dostali dál od pobřeží, ale ona ten velmi hluboký, úzký výstřih velice hezky vyplňovala. Jenže na jeho vkus byla příliš mateřská. „Ony si schovávaly obličeje, můj pane," protáhla, „a držely se u sebe. Žádná se nepokoušela vyklouznout. Vcelku se chovaly velice dobře." Matka chválící své děti. Nebo možná cvičitelka psů cvičící své psy. Žlutovlasá Seta pochvalně přikyvovala. Rozhodně cvičitelka psů.
„Přeje-li si můj pán držet je zavřené," přidala se Renna s přehnaným důrazem, „můžeme vždycky použít a'dam. Opravdu by neměly běhat volně bez dozoru, nedá se jim věřit." Dokonce se mu uklonila tím seanchanským způsobem, kdy se předklonila v ostrém úhlu. V hnědých očích měla nadějeplný výraz.
Teslyn zalapala po dechu a přitiskla si mokrý plášť na prsa. Ona se strachu ze sul'dam rozhodně nezbavila, třebaže vypadala, že může polykat hřebíky. Joline, povýšená jako vždycky, se narovnala a v očích se jí blýsklo. Vyrovnanost Aes Sedai nebo ne, když Joline začalo takhle svítit v očích, jako by udeřil blesk. S hezkými ženami to takto chodívalo často.
„Ne," vyhrkl Mat honem, „to vůbec není nutný. Dejte mi ty věci, já se jich zbavím." Světlo, proč si vůbec nechal tyhle ženské pověsit na krk? To, co tenkrát vypadalo jako nejlepší nápad, byla při pohledu zpátky naprostá hloupost. „Hlavně si všechny dávejte pozor. Ještě nejsme od Ebú Daru ani třicet mil. Cesty jsou plný zatracenejch Seanchanů." Omluvně se podíval na tři Seanchanky. Nakonec byly na jeho straně.

Jistým způsobem. Neměly kam jít, pouze k Egeanin, a uvědomovaly si, kdo má peníze. Bethamin překvapeně zvedla obočí. Seanchanští šlechtici se neomlouvali, ani pohledem ne.
„Seanchanští vojáci tou vesnicí prošli včera," odpověděla Teslyn a její illiánský přízvuk byl zvlášť silný. Joline zalétla svým blýskavým pohledem k ní, ale ona si toho nevšimla, otočila se a pověsila si plášť. „Vyptávali se na cizince na silnici. A někteří si stěžovali na to, že je poslali na sever." Teslyn se přes rameno ohlédla na sul'dam a hned uhnula pohledem a zhluboka se nadechla. „Návrat je zřejmě zaměřen na východ. Vojáci věřili, že Vždyvítězné vojsko předá Illian císařovně do konce jara. Město samo i zbytek." Aes Sedai se své rodné země měly vzdát ve chvíli, kdy vstoupily do Bílé věže, ale pro každého Illiánce bylo město Illian „Město", a z jejího tónu to bylo jasně patrné.
„To je dobře," zabručel Mat zpola pro sebe. Vojáci žvaní pořád. To byl jeden z důvodů, proč velitel vojákům sděloval své plány až na poslední chvíli. Teslyn znovu zvedla tenké obočí a Mat dodal: „To znamená, že silnice do Lugardu bude více méně volná." Teslyn kývla stroze a ne zrovna vesele. To, co měly Aes Sedai dělat a co dělaly, byly často dvě zcela odlišné věci.
„My s nikým nemluvily, můj pane, jen jsme dohlížely na holky," ozvala se Bethamin ještě pomaleji než obvykle, a to Seanchané obvykle mluvili, jako když ve sněhové vánici teče med. Očividně se mezi trojicí sul'dam ujala velení, jenže než pokračovala, podívala se na druhé dvě ženy. „V Ebú Daru byly veškeré řeči mezi sul'dam o Illianu. Bohatá země a bohaté město, kde si mnozí získají nová jména. A bohatství." To přihodila, jako by bohatství vedle nového jména neznamenalo skoro nic. „Měly jsme si uvědomit, že tě takové věci budou zajímat." Další hluboký nádech, až málem vypadla ze šatů. „Máš-li nějaké otázky, můj pane, povíme ti vše, co víme."
Renna se mu znovu uklonila a tvářila se dychtivě a Seta pípla: „Mohly bychom taky poslouchat ve městech a vesnicích, ve kterých se zastavíme, můj pane. Holky umějí být vyhýbavé, ale nám můžeš věřit." Proč, když vám žena nabízí pomoc, musí pokaždé začít tím, že vás strčí do kotle s horkou vodou a přiloží na oheň? Jolinina tvář se změnila v opovržlivou, ledovou masku. Seanchanky byly pod její úroveň, což dala najevo jediným pohledem. A tímto jejím mrazivým pohledem byl obdařen právě chudák Mat Cauthon. Edesina stiskla rty a pokoušela se vyhledět díry do něj a do sul'dam. Dokonce i Teslyn se vzmohla na rozčilení. Byla mu také vděčná za záchranu, ale byla Aes Sedai. A zamračila se na něho. Tušil, že by nadskočila jako polekaná žába, kdyby jedna ze sul'dam tleskla.
„Já chci," vysvětloval trpělivě, „abyste všechny zůstaly ve vozech." Se ženami musí mít člověk trpělivost, a to včetně Aes Sedai. Už to zjistil na vlastní kůži. „Stačí šeptnutí, že u tohohle cirkusu je nějaká Aes Sedai, a budeme mít na krku hordu Seanchanů, kteří po ní půjdou. A klepy o tom, že tu jsou Seanchanky, nám neposlouží o nic víc. Ať tak nebo tak, někdo dřív nebo později zjistí, co je za tím, a my budeme až po krk v průšvihu. Nevytahujte se. Musíte se držet při zemi, dokud se nedostaneme k Lugardu. Snad nežádám příliš - že ne?" Za oknem se objevilo namodralé světlo blesku a zaduněl hrom, až se vůz otřásl.
Očividně to bylo příliš, jak se v celé kráse ukázalo v následujících dnech. Aes Sedai si nasazovaly kapuce, kdykoliv vyšly ven - přinejmenším kvůli dešti a zimě -, ale každou chvíli některá vylezla na kozlík a v přítomnosti cirkusáků se neobtěžovaly chovat jako služebné. Ne že by kdy přiznaly, že jimi jsou, pochopitelně, nebo někomu něco přikazovaly nebo dokonce promluvily na někoho jiného, ale který sluha očividně očekává, že mu lidé uhnou z cesty? A také chodily do vesnic a někdy i do měst, když si byly jisté, že tam nejsou Seanchané. Když si je Aes Sedai něčím jistá, musí to být pravda. Dvakrát přiběhly zpátky se staženým ocasem, když našly město plné osadníků putujících na sever. Říkaly mu, co na svých návštěvách zjistily. Aspoň si myslel, že mu to říkají. Teslyn vypadala vděčně, po aessedaiovském způsobu. I Edesina. Jistým způsobem.
Přes rozpory se Joline, Teslyn a Edesina držely u sebe jako poháněné husy. Uviděl-li člověk jednu, uviděl všechny tři. Nejspíš proto, že se v té chvíli vydávaly na procházky, všechny úhledně zabalené do plášťů a skrývající, kdo jsou, a o chvilku později se za nimi objevily Bethamin, Renna a Seta. Zcela nenápadně, ale nikdy nenechaly „holky" zmizet z dohledu. Pasačky hus. I slepý by poznal, že mezi těmito dvěma skupinami žen panuje napětí. I slepý by poznal, že žádná z nich není služebná. Sul'dam měly doma vážené postavení, měly autoritu a pohybovaly se stejně nafoukaně jako Aes Sedai. Jenomže Mat se musel držet příběhu, který jednou navykládal.

Bethamin a druhé dvě byly k ostatním Seanchanům stejně nedůvěřivé jako Aes Sedai, ale také sledovaly Aes Sedai, kdykoliv si vyrazily do města nebo vesnice, a Bethamin Matovi vždycky hlásila, co zaslechly, přičemž se Renna vtíravě usmívala a Seta cvrlikala, že „holkám“ tohle či támhle to uniklo, nebo upozorňovala na to, co jim uniklo. U někoho, kdo má drzost říkat si Aes Sedai, si člověk prostě nemůže být nikdy jistý. Možná by měl zvážit, že je uváže, čistě jen proto, aby byli všichni v bezpečí.
Jejich příběhy se příliš nelišily od toho, co mu říkaly sestry. Lidé vykládali o tom, co zaslechli od procházejících Seanchanů. Mnoho osadníků bylo dost nervózních, hlavy měli plné povídaček o divokých Aielech plenících Altaru, třebaže místní shodně tvrdili, že jsou někde na severu. Ale vypadalo to, že někdo výše postavený si myslí totéž, protože mnoho osadníků odbočilo na východ k Illianu. Prý bylo uzavřeno spojenectví s někým mocným, kdo měl umožnit vznešené paní Suroth přístup k mnoha zemím. Ženy se odmítly nechat přesvědčit, že klepy sbírat nemusejí. Ani se nikdy nedostaly k tomu, aby mu předaly a'dam. Ve skutečnosti ty tři stříbřité obojky a tři sul'dam byly jedinou pákou, kterou na Aes Sedai měl. Vděk. Od Aes Sedai! Cha! Ne že by opravdu uvažoval o tom, že obojky sestrám znovu nasadí. Aspoň ne příliš často. Opravdu v tom vězel až po krk.
To, co sul'dam a Aes Sedai zjistily, vlastně vůbec nepotřeboval. Měl lepší zdroje, lidi, kterým věřil. No, věřil Tomovi, když se bělovlasého kejklíře podařilo odlákat od hry Hadi a lišky s Olverem nebo od lkaní nad pomačkaným dopisem, který nosil zastrčený za přednicí kabátu. Tom dokázal vejít do šenku, povyprávět příběh, trochu zažonglovat a odcházet s tím, co měli všichni hosté v hlavě. Důvěřoval také Juilinovi - vedl si skoro stejně dobře jako Tom, ačkoli nežongloval a nevyprávěl -, ale Juilin vždycky trval na tom, že s sebou vezme Theru, ostýchavě ji držel za ruku a spolu se procházeli po městě. Prý aby si Thera znovu zvykla na svobodu. Ona se na Juilina usmívala, velké oči jí tmavě zářily a její plné rtíky žádaly o polibek. Možná bývala panarchou Tarabonu, jak tvrdili Juilin i Tom, jenomže Mat o tom začínal pochybovat. Slyšel několik akrobatů žertovat o tom, jak tarabonská služka vodí tairenského chytače zlodějů na vařené nudli. Ať panarcha nebo služka, Thera stále začala klekat, kdykoliv zaslechla protáhlý přízvuk. Mat usoudil, že každý Seanchan, jenž by jí položil otázku, by okamžitě dostal všechno, co věděla, počínaje Juilinem Sandarem a konče tím, ve kterém voze jsou Aes Sedai, a to vše by mu vysypala na kolenou. Thera podle Mata znamenala větší nebezpečí než Aes Sedai a sul'dam dohromady. Juilin se však naježil při každé zmínce, že by jeho žena mohla být nespolehlivá, a roztočil svou bambusovou hůl, jako by zvažoval, že Mata přetáhne po hlavě. Řešení neexistovalo, ale Mat našel prozatímní opatření, aby dostal varování, kdyby se věci zvrtly.
„Samozřejmě že je dokážu sledovat,“ prohlásil Noal a předvedl v úsměvu díru mezi zuby, což znamenalo, že to bude hračka. Položil si pokroucený prst na nos a druhou ruku si strčil pod kabát, kde nosil své nože. „Jsi si jistý, že by nebylo lepší zajistit, aby už prostě nemohla mluvit vůbec? Je to jenom návrh, mládenče. Pokud řekneš ne, tak ne.“ Mat řekl velice důrazně ne. V životě zabil jedinou ženu a další nechal zabít. Nehodlal si na svědomí vzít další.
„Suroth se asi spojila s nějakým králem,“ hlásil Juilin s úsměvem nad pohárem svařeného vína. Thera ho alespoň přiměla víc se usmívat. Krčila se v jejich mrňavém stanu vedle Juilinovy stoličky, hlavu si mu položila do klína a on ji volnou rukou hladil po hlavě. „Přinejmenším se hodně mluví o nějakém mocném spojenci. A ti osadníci jsou z Aielů strachy bez sebe.“
„Většinu osadníků zřejmě posílají na východ,“ řekl Tom a smutně hleděl do svého poháru. Jak byl Juilin s každým dnem šťastnější, on se tvářil víc a víc smutně. Noal byl venku, pozorně sledoval Juilina a Theru, a Lopin s Nerimem seděli se zkříženýma nohama vzadu ve stanu, ale oba cairhienští sluhové měli venku šití a prohlíželi Matovy kabáty z Ebú Daru, zda není potřeba něco opravit, takže bylo ve stanu plno. „A taky hodně vojáků,“ pokračoval Tom. „Všichni říkají, že se na Illian vrhnou jako kladivo.“
No, aspoň věděl, že když mu to řeknou oni, slyší nepřikrášlenou pravdu. Žádná Aes Sedai, hrající si se slovíčky, nebo sul'dam, snažící se mu zavděčit. Bethamin a Seta se dokonce naučily dělat pukrle. Cítil se lépe s předklánějící se Rennou. Připadalo mu to upřímné. Zvláštní, ale upřímné.
On sám, ať už se jednalo o vesnici nebo větší město, Mat se jenom rychle rozhlédl kolem, límec vyhrnutý a čapku staženou do čela, než se opět vrátil k cirkusu. Plášť nosíval málokdy. S pláštěm na těle bylo těžké dostat se k nožům, které nosil různě po těle. Ne že by čekal, že je bude potřebovat. Bylo to jen moudré opatření. Žádné pití, tancování ani hazard. Zvláště ne hazard. Zvuk kostek kutálejících se po

stole v šenku ho lákal, ale s tím, jaké měl v kostkách štěstí, by určitě neunikl pozornosti, i kdyby na něj někdo rovnou nevytáhl nůž, a v téhle části Altary nosili za pasem nože muži i ženy a byli je připraveni použít. Mat chtěl projít bez toho, aby upoutal pozornost, a tak se kostkám vyhýbal, chladně kýval na šenkýřky, které se na něj usmívaly, a nikdy nevypil víc než pohár vína a obvykle ani to ne. Nakonec měl u cirkusu plno práce. Jakés takés práce. Začal hned tu první noc po odchodu z Ebú Daru, a byla to drsná práce.

„Potřebuju, abys šla se mnou," řekl a otevřel skříňku zabudovanou do stěny vozu pod svou postelí. Měl tam svou truhličku se zlatem, které všechno poctivě získal hazardem. Přinejmenším tak poctivě, jak to jen šlo. Větší část pocházela z koňských dostihů, kde měl stejné štěstí jako všichni ostatní. Zbytek… Když chtěl někdo hodit kostkami nebo si zahrát v karty, musel být připraven prohrát. Domon, sedící na protější posteli, si přejel dlaní strniště na své vyholené hlavě, on se o tom poučil. Měl být ochotný spát na podlaze jako dobrý só'džin, ale na začátku trval na tom, že si každou noc s Matem hodí mincí o druhou postel. První pochopitelně dostala Egeanin. Házet mincí bylo stejně snadné jako vrhcáby. Pokud mince nedopadla na hranu, jak se mu občas stávalo. Ale s tím návrhem přišel Domon, ne on. Dokud Mat nevyhrál čtyřikrát za sebou a pátou noc mince nepřistála na hraně třikrát po sobě. Teď se střídali. Dnes v noci ale měl spát na zemi Domon.

Mat našel maličký kožený váček, který hledal, nacpal si ho do kapsy kabátu, narovnal se a nohou zase skříňku zavřel. „Jednou se jí budeš muset postavit," podotkl. „A já potřebuju, abys všechno urovnal." Potřeboval, aby někdo přitáhl Tuonin hněv na sebe, aby ve srovnání s ním Mat vypadal přijatelně, jenže to nemohl říci nahlas, že ne? „Jsi seanchanský šlechtic a dokážeš mě zachránit před tím, abych do něčeho nešlápl."

„Proč potřebuješ něco urovnávat?" Egeanin dlouhý přízvuk byl drsný jako pila. Stála u dveří do vozu s rukama v bok a modré oči pod dlouhou černou parukou měla jako nebozezy. „Proč ji potřebuješ vidět? Copak jsi neudělal dost?"

„Nevykládej mi, že se jí bojíš," ohrnul Mat nos a otázce se vyhnul. Jakou odpověď mohl dát, aby nezněla šíleně? „Mohla by sis ji přehodit přes rameno stejně snadno jako já. Ale slíbil jsem, že jí nedovolím, aby ti usekla hlavu nebo tě zbila."

„Egeanin se nebojí ničeho, chlapče," zavrčel Domon ochranitelsky. „Jestli nechce jít, tak si klusej dvořit se tý holce sám. Zůstaň si tam přes noc, jestli chceš."

Egeanin se dál mračila na Mata. Nebo skrze něj. Pak se podívala na Domona, trochu jí poklesla ramena a sebrala plášť z kolíčku na stěně. „Tak jdeme, Cauthone," zavrčela. „Jestli se to musí udělat, tak je nejlíp vyřídit to co nejdřív." Vmžiku byla venku z vozu a Mat musel spěchat, aby jí stačil. Člověk by si skoro myslel, že nechce zůstat s Domonem sama, jakkoliv to nedávalo smysl.

Před purpurovým vozem bez oken, v noci černé jako smola, se pohnul stín na pozadí tmavších stínů. Za mraky vyšel srpek měsíce a Matovi to stačilo, aby bezpečně rozeznal Harnanovu hranatou bradu.

„Všude je klid, můj pane," ohlásil muž.

Mat kývl a zhluboka se nadechl, přičemž znovu nahmátl váček v kapse. Vzduch byl svěží, omytý deštěm. Tuon se muselo ulevit, že se zbavila zápachu hnoje a zvířat v klecích. Vozy cirkusáků měl po levici, stejně tmavé jako vozy se zásobami přetažené plachtou napravo. Nemělo smysl dál čekat. Vystrkal Egeanin po schůdcích purpurového vozu před sebou.

Uvnitř bylo víc lidí, než čekal. Na jedné posteli seděla Setalle a opět cosi vyšívala. Na konci stála Selucia a pod šátkem se zlobně mračila, ale na druhé posteli seděl Noal, očividně ztracený v myšlenkách, a Tuon seděla se zkříženýma nohama na podlaze a hrála Hady a lišky s Olverem.

Když Mat vešel, chlapec se otočil s úsměvem od ucha k uchu. „Noal nám vyprávěl o Co'dansinu, Mate," vykřikl nadšeně. „To je další jméno Sharu. Věděl jsi, že Ayyadové nosí tetování na obličeji? Tak v Sharu říkají ženám, co dokážou usměrňovat."

„Ne, to jsem opravdu nevěděl," odpověděl Mat a zachmuřeně se podíval po Noalovi. Už tak bylo dost špatné, že Vanin a Rudé paže kluka učili všem možným špatnostem, nemluvě o tom, co chytal od Juilina a Toma, aby mu ještě Noal cpal do hlavy nějaké nesmysly.

Noal se náhle plácl do stehna a narovnal se. „Už si vzpomínám," prohlásil a pak ten hňup začal recitovat.

„Štěstěna přeje mu, jak když slunce svítí,
a před liškou krkavec vysoko vyletí.
On vždy štěstí má, v oku mu jen jiskří,
a měsíc z nebe sebere zářící."

Stařík se zlomeným nosem se rozhlédl kolem sebe, jako kdyby si právě uvědomil, že tu je ještě někdo. „Snažil jsem se na to vzpomenout. Je to z Dračích proroctví."
„Velice zajímavý, Noale," zahučel Mat. Před očima mu vířily barvy zrovna jako tenkrát ráno, když Aes Sedai zpanikařily. Teď se barevné skvrny jen míhaly, aniž by vytvořily obrázek, ale jemu bylo stejně zima, jako kdyby spal celou noc nahý pod keřem. Poslední, co potřeboval, bylo, aby si ho někdo spojil s proroctvími. „Někdy nám to můžeš zarecitovat celý. Ale ne dneska, ano?"
Tuon se na něj podívala přes řasy, panenka z černého porcelánu v příliš velkých šatech. Světlo, ale že měla pěkně dlouhé řasy. Egeanin si nevšímala, jako by druhá žena neexistovala, a Egeanin na oplátku dělala, co mohla, aby vypadala jako část skříně vestavěné do zdi. Tolik v naději na rozptýlení.
„Tretka nechtěl být hrubý," zamumlala Tuon tím pomalým medovým přízvukem. „Jenom ho nikdy nenaučili způsobům. Ale je pozdě, mistře Charine. Olver by měl jít do postele. Co kdybys ho doprovodil do stanu? Zase si zahrajeme, Olvere. Chtěl bys, abych tě naučila hrát dámu?"
Olver rozhodně chtěl. Skoro se kroutil, když to říkal. Líbilo se mu cokoliv, co mu umožnilo usmívat se na nějakou ženu, nemluvě o příležitosti vykládat věci, za které by měl dostat za uši, až by je měl ještě větší než teď. Jestliže Mat někdy zjistí, který z jeho „strýčků" ho to naučil… Ale Olver už si sbíral hrací kameny a pečlivě roloval pomalované plátno, aniž by ho bylo třeba pobízet dvakrát. Dokonce se velmi hezky uklonil a poděkoval vznešené paní, než se nechal Noalem odvést ven. Mat pochvalně kývl. Klanění naučil Olvera on, jenomže před hezkou ženou kluk obvykle předvedl i chlípný škleb. Jestli někdy zjistí, kdo…
„Máš nějaký důvod, proč mě přerušuješ, Tretko?" pronesla Tuon chladně. „Je pozdě a já si už chtěla jít lehnout."
Mat se jí uklonil a předvedl svůj nejlepší úsměv. Mohl být zdvořilý, i když ona nebyla. „Jen jsem se chtěl ujistit, že jsi v pořádku. Tyhle vozy jsou na silnici nepohodlné. A já vím, že se ti nelíbí šaty, které jsem ti našel. Napadlo mě, že s tímhle by ses mohla cítit lip." Vylovil z kapsy kožený váček a rozmáchle jí ho podal. Ženy to vždycky ocenily.
Selucia se napjala a přimhouřila oči, ale Tuon zakmitala prsty a prsatá komorná se stáhla. Trochu. Matovi se prudké ženy obvykle líbily, ale jestli mu to teď zkazí, naplácá jí na zadek. S námahou se držel svého úsměvu a dokonce se mu podařilo ho ještě o kousek povytáhnout.
Tuon váček v dlaních několikrát obrátila, než rozvázala tkanice a vysypala si jeho obsah do klína. Objevil se těžký zlatý a jantarový náhrdelník. Byl to drahý kousek a seanchanská práce. Mat byl hrdý na to, že jej našel. Patřil jedné akrobatce, která ho měla od nějakého seanchanského důstojníka, jemuž se zalíbila, ale když ji teď důstojník opustil, byla ochotná ho prodat. Nehodil se jí k pleti, ať už to znamenalo cokoliv. Mat se usmíval a čekal. Šperky ženy vždycky obměkčily.
Žádnou reakci však zrovna neočekával. Tuon zvedla náhrdelník a prohlížela si ho, jako by něco takového jaktěživa neviděla. Selucia opovržlivě ohrnula ret. Setalle odložila vyšívací kruh do klína a zadívala se na něj. Velké zlaté kruhy v uších se jí zhouply, jak zavrtěla hlavou.
Tuon náhle natáhla náhrdelník přes rameno k Selucii. „Nesluší mi," prohlásila. „Chtěla bys ho, Selucie?"
Mata úsměv poněkud přešel.
Žena se smetanovou pletí uchopila náhrdelník mezi palec a ukazováček, jako by držela za ocas mrtvou krysu. „Hodí se pro tanečnici shea k závoji," pronesla suše. Hodila šperk Egeanin a štěkla: „Nasaď si ho!" Egeanin náhrdelník chytila těsně před obličejem. Mat se přestal usmívat docela.
Čekal výbuch, ale Egeanin okamžitě rozepnula přezku a posunula si těžkou paruku, aby si mohla šperk zapnout na krku. Tvář jako by měla vymodelovanou ze sněhu.
„Otoč se," přikazovala Selucia. „Ať to vidím."
Egeanin se otočila. Strnulá jako sloupek v plotě, ale otočila se.
Setalle si ji napjatě prohlížela a zmateně kroutila hlavou, potom znovu zavrtěla hlavou nad Matem a

vrátila se ke svému vyšívání. Ženy uměly potřásat hlavou mnoha způsoby, stejně jako se uměly mnoha způsoby dívat. Tentokrát říkala, že je hlupák, a pokud nezachytil jemnější nuance, tak byl docela rád. Nemyslel si, že by se mu líbily. Světlo ho spal, koupil náhrdelník Tuon, která ho dala Selucii přímo před ním, a teď patřil Egeanin?

„Přišla si pro nové jméno," zahloubala se Tuon. „Jak si to říkala?"

„Leilwin," odvětila Selucia. „Vhodné jméno pro tanečnici shea. Co takhle Leilwin Bez lodi?"

Tuon kývla. „Leilwin Bez lodi."

Egeanin sebou trhala, jako kdyby každé slovo byla facka. „Smím odejít?" zeptala se škrobeně a předklonila se.

„Jestli chceš jít, jdi," zavrčel Mat. Přivést ji sem nakonec nebyl nejlepší nápad, ale třeba se bez ní trochu vzpamatuje.

Egeanin s očima upřenýma na podlahu padla na kolena. „Prosím, smím odejít?"

Tuon seděla na podlaze, záda rovná, a civěla přímo skrz vyšší ženu. Očividně ji vůbec neviděla. Selucia si Egeanin prohlédla od hlavy k patě a našpulila rty. Setalle prorazila jehlou plátno ve vyšívacím kruhu. Na Mata se žádná ani nepodívala.

Egeanin padla na břicho, a když políbila podlahu, Mat spolkl kletbu. „Prosím," zachraptěla Egeanin, „prosím o dovolení odejít."

„Odejdeš, Leilwin," řekla Selucia chladná jako královna hovořící ke zlodějce slepic, „a nedopustíš, abych znovu spatřila tvou tvář, pokud ji nebudeš mít zakrytou závojem tanečnice shea."

Egeanin po čtyřech zacouvala až ke dveřím tak rychle, až Mat otevřel pusu.

S úsilím se opět vzmohl na úsměv. Zřejmě nemělo smysl zůstávat, ale mohl se pokusit o důstojný odchod. „No, asi -"

Tuon znovu zakmitala prsty, aniž by se na něj podívala, a Selucia ho uťala. „Vznešená paní je unavená, Tretko. Máš její svolení odejít."

„Hele, jmenuju se Mat," začal Mat. „Je to jednoduchý jméno. Prostý jméno. Mat." Tuon mohla být porcelánová panenka podle toho, jak reagovala.

Setalle však odložila výšivku, vstala a ruku položila na nůž za pasem. „Mladý muži, jestli si myslíš, že tu budeš okounět, abys nás viděl, jak se chystáme do postele, tak se šeredně mýlíš." Usmívala se při tom, ale ruku z nože nesundala, a byla Ebúdarka, takže by klidně dokázala muže propíchnout z chvilkového rozmaru. Tuon se nepohnula, královna na trůně jaksi omylem oblečená do špatně padnoucích šatů. Mat odešel.

Egeanin se jednou rukou opírala o vůz a hlavu měla svěšenou. Druhou rukou svírala náhrdelník na krku. Harnan se pohnul, jen aby ukázal, že tady ještě je. Byl moudrý, že se v tomto okamžiku k Egeanin nepřibližoval. Mat však byl příliš popuzený, aby se choval moudře.

„Co to mělo znamenat?" vybuchl. „Nemusíš se už Tuon klanět. A Selucii? Je to zatracená komorná! Neznám nikoho, kdo by takhle skákal kvůli svý královně, jako ty skáčeš kvůli ní."

Egeanin měla obličej ve stínu, ale hlas měla ztrhaný. „Vznešená paní je… kdo je. Selucia je její só'džin. Nikdo níže urozený se neodváží podívat její só'džin do očí, a možná ani nikdo výše urozený." Přezka praskla, jak si strhla náhrdelník z krku. „Ale já už teď nejsem urozená." Rozpřáhla se a vší silou hodila šperk do tmy.

Mat otevřel ústa. Za to, co za náhrdelník dal, mohl koupit tucet dobrých koní a ještě by mu pár drobných zbylo. Znovu pusu zavřel. Nebyl vždycky nejmoudřejší, ale stačilo to, aby poznal, kdy by do něj žena opravdu mohla vrazit nůž. A věděl ještě něco. Jestli se Egeanin v přítomnosti Tuon a Selucie chovala takhle, tak by měl zajistit, aby se sul'dam držely zpátky. Jenom Světlo ví, co by ony udělaly, kdyby Tuon začala kmitat prsty.

Měl práci. Sice ji nenáviděl, ale ty staré vzpomínky mu do hlavy nacpaly spousty bitev. Bitvy nenáviděl taky - člověka v nich mohli zabít! - ale byly lepší než práce. Strategie a taktika. Když člověk pozná terén a nepřítele, tak pokud nevyhraje jedním způsobem, najde si další.

Příští noc se k purpurovému vozu vrátil sám, a když Olver dostal lekci v dámě od Tuon, Mat se vmísil do hry. Zpočátku, když tak seděl na podlaze před hrací deskou a malou ženou, nevěděl, jestli má vyhrát, nebo prohrát. Některé ženy rády pokaždé vyhrávaly, ale muž je musel přimět, aby se trochu zapotily.

Jiné byly raději, když vyhrál muž, nebo aspoň když vyhrával častěji, než prohrával. Nic z toho mu nedávalo smysl - rád vyhrával, a čím snáz, tím lépe - jenže tak to prostě chodilo. Zatímco otálel, Tuon vzala věci do vlastních rukou. V půlce hry si uvědomil, že mu nastražila past, z níž nevyvážné. Její bílé kameny jeho černým bránily v pohybu. Bylo to její jasné vítězství.
„Nehraješ moc dobře, Tretko," posmívala se mu. Přes ten tón ho chladně, odměřeně zvažovala pohledem. V těch jejích velkých, vlahých očích by se mohl muž utopit.
Usmál se a popřál jí dobrou noc, než ho mohla některá z nich vykopnout. Strategie. Myslet na budoucnost. Dělat nečekané. Další noc přinesl malou kytku z červeného papíru, již mu vyrobila jedna ze švadlen u cirkusu. A dal ji překvapené Selucii. Setalle zvedla obočí, a i Tuon se tvářila zaraženě. Taktika. Vyvést protivníka z rovnováhy. Když o tom tak přemýšlel, ženy a bitvy se od sebe tolik nelišily. Obojí muže obalilo mlhou a dokázalo ho bez námahy zabít. Pokud si muž nedal pozor.
Každou noc navštěvoval purpurový vůz a zahrál si dámu pod pozorným dohledem Setalle a Selucie. Soustředil se na hrací desku. Tuon byla velice dobrá a bylo až příliš snadné pozorovat ji, jak přendává kameny, prsty podivně půvabným způsobem ohnuté dozadu. Byla zvyklá mít coul dlouhé nehty a dávala pozor, aby si je nezlomila. I její oči byly nebezpečné. Na hru či na bitvu potřebuje mít člověk čistou hlavu a její pohled jako by mu pronikal do lebky. On se však soustředil na hru a podařilo se mu vyhrát čtyři ze sedmi her a jednou to byla remíza. Tuon byla spokojená, když vyhrála, a odhodlaná, když prohrávala, ale nevztekala se, jak se původně obával, a zdržela se i jízlivých poznámek, kromě toho, že mu říkala Tretko, a dokud hráli, tak se ani nechovala se svou obvyklou ledovou povýšeností. Hra ji očividně bavila, nadšeně se smála, když ho vlákala do pasti, a radostně, když se jemu podařilo chytře uprchnout. Když se ztratila ve hře, byla to úplně jiná žena.
Po papírové květině následovala kytička ušitá z modrého plátna a pak přišel květ z růžového hedvábí, široký jako dlaň. Obě kytky dostala Selucia. Ta měla v modrých očích podezíravý výraz, kdykoliv se na něj podívala, ale Tuon jí řekla, že si může květiny nechat, a ona je pečlivě uložila zabalené do plátýnka. Mat tři dny nepřinesl nic, potom přišel s růžovými poupaty z červeného hedvábí i s krátkými stonky a lístky, která vypadala jako pravá, jen byla dokonalejší. Požádal švadlenu, aby je vyrobila už v den, kdy donesl papírový květ.
Selucia udělala krok a s ohrnutým rtem chtěla kytičku přijmout, ale on položil růže vedle hrací desky. Neřekl nic, jen je tam nechal ležet. Ona se na ně ani nepodívala. Mat sáhl do koženého pytlíku s kameny, vyndal jeden bílý a jeden černý a přendával si je z ruky do ruky, až si sám nebyl jistý, kde který je. Pak natáhl zavřené pěsti. Tuon chvilku váhala a dívala se mu do obličeje, pak ho klepla po levé ruce. Otevřel ji a na dlani uviděl bílý kámen.
„Změnila jsem názor, Tretko," zamumlala, když bílý kámen položila kousek od středu desky, kde se křížily dvě čáry. „Hraješ velmi dobře."
Mat zamrkal. Mohlo jí dojít, co má za lubem? Selucia jí stála za zády a tvářila se, že se soustředí na téměř prázdnou desku. Setalle obrátila stránku v knize a trochu se naklonila, aby měla lepší světlo. Ovšemže ne. Mluvila o hře. Pokud by dostala podezření, o co se tu doopravdy hraje, vyhodila by ho. Každá žena by to udělala. Musela mluvit o hře.
Té noci skončili remízou, každý ovládal polovinu desky nepravidelnými shluky kamenů. Pravdou bylo, že vyhrála ona.
„Dodržela jsem slovo, Tretko," protáhla, když vracel kameny do pytlíku. „Nepokusila jsem se o útěk ani o zradu. Je tu těsno." Ukázala na vnitřek vozu. „Chci chodit na procházky. Po setmění bude stačit. Smíš mě doprovázet." Pohledem spočinula na poupatech a pak se mu podívala do očí. „Abys zajistil, že neuteču."
Setalle si prstem založila stránku v knize a zadívala se na něj. Selucia stála za Tuon a hleděla na něj. Ta ženská dodržela slovo, jakkoliv to vypadalo šíleně. Večerní procházky, kdy bude většina cirkusáků v postelích, by neměly uškodit, když na to dohlédne. Tak proč měl pocit, že ztrácí kontrolu nad situací?
Tuon souhlasila, že bude chodit v plášti a s kapuci, což byla úleva. Černé vlasy jí dorůstaly, ale zatím to byl jen ježek, a na rozdíl od Selucie, která nejspíš spávala se šátkem na hlavě, Tuon se netvářila, že by si chtěla hlavu zakrývat. Žena velká jako dítě s vlasy kratšími než muž by neprošla bez povšimnutí ani v noci. Setalle a Selucia je vždycky zpovzdáli následovaly, komorná dohlížející na svou paní a Setalle

dohlížela na komornou. Občas to vypadalo, že obě dohlížejí na něj. Aspoň on měl ten dojem. Obě se na strážkyni a zajatkyni chovaly hrozně přátelsky. Zaslechl Setalle, jak upozorňuje Selucii, že se k ženám chová příšerně, což od ní bylo opravdu báječné! A Selucia klidně odvětila, že její paní by mu zlomila ruce, kdyby se zachoval neuctivě, jako by vůbec nebyly zajatkyně.
Myslel si, že těchto procházek využije, aby se o Tuon dozvěděl něco víc - při hře toho moc nenamluvila - ale kdykoliv se na něco zeptal, neodpověděla nebo změnila téma, obvykle na něj.
„Dvouříčí je samý les a statky," vyprávěl, když se procházeli uličkou mezi vozy. Měsíc byl schovaný za mraky a barevné vozy vypadaly jako beztvaré stíny. Pódia pro účinkující kolem byla stěží vidět. „Všichni pěstují tabák a chovají ovce. Můj otec má i krávy a obchoduje s koňmi, ale jinak je to hlavně tabák a ovce."
„Tvůj otec obchoduje s koňmi," zahučela Tuon. „A co děláš ty, Tretko?"
Ohlédl se přes rameno na ženy o deset kroků dál. Setalle možná nebyla dost blízko, aby ho slyšela, pokud bude mluvit potichu, ale rozhodl se, že bude upřímný. Kromě toho v cirkuse v noci panovalo naprosté ticho. Mohla ho slyšet a věděla, co dělal v Ebú Daru. „Jsem hráč," odpověděl.
„Můj otec se taky považoval za hráče," opáčila Tuon tiše. „Zemřel kvůli špatné sázce."
A jak měl zjistit, co znamená tohle?
Další noc, když se procházeli kolem zvířecích klecí, jež každá zabírala celý vůz, řekl: „Co děláš pro zábavu, Tuon? Jenom proto, že tě to baví? Kromě dámy, ovšem." Skoro cítil, jak se Selucia třicet stop daleko od něj naježila, že použil Tuonino jméno, ale Tuon to zřejmě nevadilo. Alespoň si to myslel.
„Cvičím koně a damane," odpověděla a nahlížela do klece na spícího lva. Zvíře bylo jen velký stín na slámě za silnými mřížemi. „Opravdu má černou hřívu? V celém Seanchanu žádní černohřívi lvi nejsou."
Ona cvičí damane? Pro zábavu? Světlo! „Koně? Jaký koně?" Nejspíš válečné oře, když už cvičila ty zatracené damane. Pro zábavu.
„Panímáma Ananová povídala, že jsi rošťák, Tretko." Hlas měla chladný, ne studený. Ovládaný. Otočila se k němu, tvář schovanou pod kapuci. „Kolik žen jsi líbal?" Lev se probudil a zakašlal a z toho zvuku se musely každému zježit všechny chlupy. Tuon ani nemrkla.
„Vypadá to, že bude zase pršet," opáčil chabě. „Selucia by mi nechala sedřít kůži, kdyby ses vrátila mokrá." Uslyšel její tichý smích. Co podle ní řekl tak zábavného?
Musel pochopitelně zaplatit. Možná šly věci po jeho a možná ne, ale vždycky, když si myslel, že ano, tak musel platit.
„Banda užvaněných strak," postěžoval si Egeanin. Bylo odpoledne a slunce, rudozlatá koule zpola ukrytá za mraky, vrhalo po cirkuse dlouhé stíny. Pro jednou nepršelo a přes zimu seděli pod zeleným vozem, kde bydleli, a hráli dámu na očích každému, kdo by šel kolem. A kolem chodilo hodně lidí, muži spěchali po své práci a děti využívaly poslední příležitosti honit blátem obruče a házet balonem, než budou muset jít spát. Ženy si držely sukně nahoře a cestou kolem vozu se pod něj pokaždé podívaly, a i když měly kapuce, Mat věděl, jak se tváří. S Matem Cauthonem už u cirkusu nepromluví jediná žena. Podrážděně zachrastil černými kameny, které držel v levé ruce. „Dostanou svý zlato, až dorazíme do Lugardu. Na ničem jiným by jim nemělo záležet. Neměly by strkat nos do mých věcí."
„Těžko jim to můžeš dávat za vinu," protáhla Egeanin s pohledem upřeným na hrací desku. „My dva máme být milenci na útěku, ale ty trávíš víc času s… ní… než se mnou." Pořád měla potíže neříkat Tuon vznešená paní. „Chováš se jako muž na námluvách." Natáhla ruku s kamenem, ale zaváhala. „Přece si nemůžeš myslet, že pro tebe dokončí obřad, že ne? Tak velký hlupák být nemůžeš."
„Jaký obřad? O čem to mluvíš?"
„Tu noc v Ebú Daru jsi ji třikrát prohlásil za svou manželku," vysvětlovala pomalu. „Ty jsi to vážně nevěděl? Žena řekne třikrát, že muž je její manžel, a on řekne třikrát, že je jeho manželka, a jsou svoji. Obvykle dojde i na nějaké požehnání, ale sňatek je dokonán, když to vyslovíš před svědky. Opravdu jsi to nevěděl?"
Mat se zasmál a pokrčil rameny, přičemž ucítil nůž, který nosil za krkem. Dobrý nůž muže vždycky uklidní. Jeho smích však zněl drsně. „Ona ale nic neřekla." Ten zatracený roubík jí do huby nacpal právě včas! „Takže ať jsem řekl cokoliv, nic to neznamená." Věděl však, co Egeanin řekne. Jako že je voda mokrá - věděl to. Řekli mu, s kým se ožení.

„U urozených je to trochu jiné. Občas se šlechtic z jednoho konce říše ožení se šlechtickou z druhého. Dohodnuté manželství. Císařská rodina se nikdy nespojuje s jinými. Někdy nechtějí čekat, až budou spolu, a tak žena uzná sňatek tam, kde právě je, a muž taky. Dokud to do roka a do dne oba vysloví před svědky, sňatek je legální. Tys to vážně nevěděl?“
Bylo to jasné jako facka, nicméně kameny mu vypadly z ruky na desku a rozsypaly se kolem. Ta zatracená holka to věděla. Možná to celé považovala za dobrodružství nebo za hru. Možná si myslela, že být unesená je stejná legrace jako cvičit koně nebo zatracené damane! Ale věděl, že je jenom pstruh, který čeká, až si ona nachystá háček.
Dva dny se držel od purpurového vozu dál. Utíkat nemělo smysl - už měl ten prokletý háček v puse a dal si ho tam sám - ale nemusel tu prokletou věc polknout. Akorát že věděl, že jde jen o to, kdy se ona rozhodne háček zaseknout.
Ačkoliv cirkus postupoval pomalu, nakonec dorazili k přívozu přes Eldar. Na jednom břehu stál Alkindar a na druhém Coramen, malá, hradbami obehnaná města s kamennými domky, jež měly na střechách tašky. Byla tu i kamenná mola. Slunce stoupalo po obloze a několik mráčků bylo bílých jako padlý sníh. Možná dnes nebude pršet. Přívoz byl důležitý, protože tady kotvily obchodní lodě a velké převozní čluny se ploužily od jednoho břehu k druhému s pomocí dlouhých opačin. Seanchané ho očividně také považovali za velice důležitý. U obou městeček stály jejich vojenské tábory a v nich vyrůstaly kamenné budovy. Zřejmě nehodlali hned tak odejít.
Mat se přepravil s prvními vozy i s Okem. Hnědý valach vypadal pro nezkušeného handlíře docela obyčejně. Hodil se k jezdci v hrubém vlněném kabátě a s čapkou staženou přes uši proti chladu. Ale ve skutečnosti neuvažoval o tom, že ujede do zalesněných kopců za Coramenem. Napadlo ho to, ale doopravdy o tom neuvažoval. Ona ho dostane, ať uteče nebo ne. A tak seděl na Okovi na kamenném přístavním molu a díval se, jak se cirkus pomalu plouží přes město. Na molu postávali Seanchané, oddíl svalnatých chlapů ve zbroji s modrými a zlatými pruhy, a velel jim mladý důstojník s tenkým modrým chocholem na podivné přílbě. Zdánlivě tu byli proto, aby dohlíželi na pořádek, ale důstojník prohlédl Lucův glejt na koně a Luca se ho zeptal, zda by urozený pán nevěděl o nějakém místě za hradbami, kde by mohl jeho cirkus vystoupit. Mat se málem rozbrečel. V ulicích za sebou viděl vojáky v pruhované zbroji, potulující se po krčmách. Z oblohy se na dlouhých žebrovaných křídlech snesl raken a přistál u tábora za řekou. Tři či čtyři hadovití tvorové už byli na zemi. V táborech musely být stovky vojáků. Možná tisíce. A Luca chtěl před nimi vystupovat.
Pak převozní člun narazil na provazové nárazníky na molu a byla spuštěna rampa, aby mohl purpurový vůz bez oken sjet na kamennou dlažbu. Setalle seděla na kozlíku a Selucia byla vedle ní a vykukovala zpod kapuce vybledlého červeného pláště. Na druhé straně, zabalená až po špičku nosu v tmavém plášti, seděla Tuon.
Mat nemohl dělat nic jiného než se zařadit vedle purpurového vozu a tvářit se, že život je krásný, když se může projíždět po široké ulici plné pouličních prodavačů. A seanchanských vojáků. Nepochodovali ve formaci a malované vozy si prohlíželi se zájmem. Mohl jen jet vedle vozu a čekat, až Tuon zakřičí. Dala mu slovo, ale zajatec řekne cokoliv, aby se dostal z okovů. Stačilo jenom, aby zvedla hlas a přivolala si na svou záchranu tisíc seanchanských vojáků. Kostky v Matově hlavě rachotily. Mohl pouze jet vedle vozu a čekat na oči Temného.
Tuon neřekla ani slovíčko. Zvědavě vyhlížela zpod kapuce, zvědavě a ostražitě, ale tvář nechávala schovanou, dokonce i ruce měla překryté pláštěm a tiskla se k Setalle jako dítě hledající ochranu své matky mezi cizími lidmi. Neřekla ani slovo, dokud neprojeli coramenskou bránou a nemířili k hřebeni za městem, kde už Luca shromažďoval vozy. Tehdy Mat pochopil, že není úniku. Háček určitě zasekne. Jenom hrála o čas.
Zajistil, aby té noci všechny Seanchanky zůstaly ve svých vozech a Aes Sedai také. Nikdo tu nezahlédl sul'dam ani damane, ale Aes Sedai se kupodivu nehádaly. A Tuon rovněž ne. Vyslovila žádost, až nad ní Setalle zvedla obočí. Vyjádřila to jako požadavek, připomněla mu slib, který dal, ale on poznal žádost, když přišla od ženy. Inu, muž musel věřit ženě, se kterou se jednou ožení. Řekl jí, že si to musí promyslet, jen aby si nezačala namlouvat, že od něj dostane všechno, co se jí zachce. Myslel na to celý den, kdy Luca připravoval svůj cirkus, přemýšlel o tom a potil se, zatímco se na účinkující přišla podívat i spousta

Seanchanů. Přemýšlel o tom, zatímco vozy mířily do kopců, jedouce pomaleji než jindy, ale stejně věděl, jakou odpověď jí dá.
Třetí den po odjezdu od řeky dorazili k solnému městu Juradoru a on řekl Tuon, že to udělá. Ona se na něj usmála a v té chvíli se kostky v jeho hlavě zastavily. Na to nikdy nezapomene. Ona se usmála a pak se ty kostky zastavily. Člověk by zaplakal!

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ
Něco bliká

„Tohle je šílenství," zahučel Domon, stojící s rukama zkříženýma na prsou, jako by chtěl zabránit vozu v jízdě. Možná i chtěl. Bradu měl bojovně vystrčenou, a i když měl vousy ostříhané, pořád je měl delší než vlasy, a zatínal a rozevíral pěsti. Domon byl rozložitý a nebyl zdaleka tak tlustý, jak vypadal na první pohled. Mat by se jeho pěsti moc rád vyhnul, pokud to půjde.
Uvázal si kolem krku černý hedvábný šátek, aby zakryl jizvu, a volné konce zastrkal pod kabát. Pravděpodobnost, že v Juradoru bude někdo, kdo věděl o muži v Ebú Daru, jenž nosí černý šátek… Pravděpodobnost to byla malá, i kdyby nebral v úvahu své štěstí. Pochopitelně on byl t'averen, ale pokud by ho to mělo přivést před Suroth či hrstku sloužících z Tarasinského paláce, mohl by klidně zůstat v posteli s pokrývkou přes hlavu, a stejně by se to stalo. Potíž byla v tom, že když se ráno vzbudil, kostky v hlavě mu znovu začaly chřestit. A ještě teď se mu odrážely zevnitř od lebky.
„Slíbil jsem to," řekl. Bylo dobré mít na sobě zase slušné šaty. Kabát měl ze zeleného sukna, dobře střižený, a visel mu skoro ke kolenům. Manžety holínek měl ohrnuté. Nikde nebyla žádná výšivka - i když malá by se mu líbila - ale na rukávech měl krajku. A dobrou hedvábnou košili. Moc rád by měl zrcadlo. V takový den musel muž vypadat dobře. Sebral z postele svůj plášť a přehodil si jej přes ramena. Nic tak křiklavého, jako nosil Luca. Jeho plášť byl tmavošedý, skoro černý. Jen podšívka byla červená. A plášť se spínal stříbrnou sponou velkou jako jeho palec.
„Dala své slovo, Bayle," ozvala se Egeanin. „Dala slovo. A to nikdy neporuší." Mluvila bez sebemenších pochybností. Rozhodně jich měla méně než Mat. Ale muž musel občas zariskovat. I když byl v sázce jeho krk. A on také dal slib. A měl své štěstí.
„Pořád je to šílenství," vrčel Domon. Ale neochotně ustoupil ode dveří, když si Mat narazil na hlavu černý klobouk se širokou krempou. No, když mu Egeanin pokynula, že má ustoupit. Ale mračil se dál.
Egeanin vyšla za Matem z vozu, sama se mračila a pohrávala si s dlouhou černou parukou. Možná jí byla dosud nepříjemná nebo jí jinak padla, když už jí měsíc rostly vlasy. Rozhodně to ale ještě nestačilo, aby mohla kolem pobíhat bez ní. Ne, dokud nebudou aspoň sto mil od Ebú Daru. Možná to nebude bezpečné, dokud nepřekročí hory Damona v Murandy.
Bylo jasno, slunce právě vyšlo, i když za plátěnou stěnou cirkusu ještě nebylo vidět, a teplo bylo jen ve srovnání s vánicí. Nebylo to svěží ráno dvouříčské zimy, mráz pomalu pronikal pod kůži a u úst se tvořila pára. Cirkusáci pobíhali po táboře jako mravenci v rozkopnutém mraveništi a hlasitě se dotazovali, kdo viděl jejich žonglovací kruhy nebo kdo si půjčil červené spodky či posunul pódium. Působilo to jako začátek pouličních bouří, a přece v hlasech nezněla žádná opravdová zloba. Pokřikovali na sebe a mávali rukama pořád, ale bylo-li na obzoru vystoupení, na rány nikdy nedošlo, a každý účinkující bude na místě a připravený ve chvíli, kdy budou dovnitř vpuštěni první diváci. Na cestu se možná balili pomalu, jenže vystoupení znamenalo peníze, a kvůli nim byli ochotní se pohnout docela rychle.
„Opravdu si myslíš, že se s ní můžeš oženit," zamumlala Egeanin, kráčející po jeho boku a kopající do obnošené hnědé sukně. Na Egeanin nebylo nic roztomilého. Krok měla dlouhý a spávala neklidným spánkem. Šaty nešaty, jako by potřebovala k pasu meč. „Jinak se to vysvětlit nedá. Bayle má pravdu. Jsi šílený!"
Mat se zazubil. „Otázka je, chce si mě vzít? Občas se berou nejdivnější lidi." Když člověk ví, že bude viset, jediné, co může dělat, je usmát se na oprátku. A tak se usmíval a nechal ji tam stát a mračit se. Měl dojem, že si mumlá kletby, i když netušil proč. Ona se Přece nemusela vdát za posledního muže na světě, kterého by chtěla za manžela. To on si musel vzít šlechtičnu s nosem nahoru, když měl rád šenkýřky s pohotovými úsměvy a ochotnýma očima. Musel si vzít dědičku trůnu, a nešlo jen tak o nějaký trůn, ale o Křišťálový trůn, císařský trůn Seanchanu. Žena, jež mu zamotala hlavu a nechala ho rozjímat, jestli je ona

jeho zajatkyní anebo obráceně. Když osud popadne člověka za hrdlo, tak zbývá jen úsměv.
Bujarým krokem pokračoval, až se dostal na dohled purpurového vozu, a tam klopýtl. Skupinka akrobatů, kteří si říkali bratři Chavanové, třebaže bylo nad slunce jasné, že pocházejí z různých zemí, nejen od různých matek, vyběhla ze zeleného vozu vedle. Muži křičeli a mávali rukama. Na purpurový vůz a na Mata se jen podívali, protože na něco víc byli příliš zabraní do své hádky a příliš rychle běželi. O purpurové kolo se opíral Gorderan, škrábal se na hlavě a mračil se na dvě ženy sedící na schůdcích vozu. Dvě ženy. Obě byly zahalené do tmavých plástů, tvář zakrytou, a přece se květovaný šátek visící vyšší ženě zpod kapuce nedal splést. Měl vědět, že Tuon u toho bude chtít svou komornou. Šlechtičny bez komorné nikdy nikam nechodily. Ať vsadí měďák nebo korunu, nakonec musel stejně zamíchat kostkami a hodil. Měly možnost ho zradit. Přesto by vsadil na to, že žena udělá dvakrát za sebou stejné rozhodnutí. Že to udělají dvě ženy. Který hlupák by si vsadil proti? Ale musel ty kostky hodit. Až na to, že se už kutálely.
Seluciin chladný pohled opětoval s úsměvem a mávl kloboukem před Tuon. A trochu mávl pláštěm, nic okatého. „Jsi připravená jít nakupovat?“ Skoro ji oslovil „má paní“, ale dokud nezačne používat jeho jméno…
„Já jsem připravená už hodinu, Tretko,“ protáhla Tuon chladně. Nedbale uchopila lem jeho pláště, a než ho nechala zase klesnout, prohlédla si červenou hedvábnou podšívku i kabát. „Krajky ti sluší. Možná ti nechám na šaty přišít krajky, než z tebe udělám číšonoše.“
Na okamžik ho úsměv přešel. Mohla by z něj udělat da'covale, i když se za něj provdá? Bude se muset zeptat Egeanin. Světlo, proč ženy vždycky všechno komplikují?
„Chceš, abych šel s vámi, můj pane?“ optal se Gorderan a na ženy se nepodíval. Palce měl zastrčené za pásem a nedíval se ani na Mata. „Třeba bych mohl něco vzít.“
Tuon neřekla ani ň. Jenom tam stála, dívala se na Mata a čekala. Oči měla chladné. No, Mat zaváhal jen chviličku, než muže poslal pryč. Možná to byla delší chvilka. Musel obrátit své štěstí. Věřit jejímu slovu. Důvěra je slovo smrti. Rychle tu myšlenku zahnal. Tohleto nebyla píseň a žádná stará vzpomínka ho nemohla vést. Kostky se mu v hlavě dál otáčely.
S lehkou úklonou jí nabídl rámě, což Tuon zkoumala, jako by ještě nikdy rámě neviděla, a našpulila plné rty. Pak si zvedla plášť a se Selucií za patami vyrazila, až musel popoběhnout, aby je dohonil. Ženy opravdu všechno komplikují.
Přes časnou hodinu hlídali vchod dva rozložití chlapi s palicemi a třetí se skleněným džbánem vybíral peníze a sypal je úzkou škvírou do železem obité truhly na zemi. Všichni tři vypadali příliš neohrabaně, aby dokázali ztopit měďák, aniž by u toho upadli, ale Luca nic neriskoval. Mezi provazy vedoucími k velkému modrému plátnu se jménem Lucova cirkusu už čekalo asi dvacet nebo třicet lidí a naneštěstí tam byla i Latelle, tvářila se přísně a na sobě měla šaty pošité karmínovými flitry a plášť pošitý modrými. Lucova žena cvičila medvědy. Mat si myslel, že medvědi dělají, co mají, ze strachu, aby je nekousla.
„Mám všechno v rukou,“ řekl jí. „Věř mi, není třeba se něčeho bát.“ Klidně mohl šetřit dechem. Latelle si ho nevšímala a ustaraně se mračila na Tuon a Selucii. Ona a její manžel byli jediní dva u cirkusu, kdo věděli, co jsou doopravdy zač. Nebyl žádný důvod, proč by měl někomu z nich vykládat o ranní procházce. Lucu by z toho ranila mrtvice. Pohled, který Latelle nakonec upřela na Mata, nebyl ustaraný, jenom tvrdý. „Nezapomeň,“ pronesla tiše, „že jestli nás pošleš na šibenici, pošleš tam i sám sebe.“ Frkla a opět se jala studovat lidi, kteří se chtěli podívat dovnitř. Latelle uměla ještě lépe než Luca odhadnout, jak těžký je měšec, ještě než ho jeho majitel rozvázal. A navíc byla desetkrát tvrdší než její manžel.
Kostky se kutálely dál. Ať už je roztočilo cokoliv, ještě nenastal osudový okamžik. Okamžik rozhodnutí.
„Pro mistra Lucu je to dobrá žena,“ zamumlala Tuon, když kousek poodešli.
Mat se po ní úkosem podíval a upravil si klobouk. V jejím tónu nezněl posměch. To Lucu tolik nenávidí? Nebo tím mínila, že taková žena bude ona? Nebo…? Světlo ho spal, mohl by se zbláznit tak, jak si to o něm myslel Domon, než by přišel na to, jak tahle žena uvažuje. To kvůli ní se mu kostky musely roztočit v hlavě. Co chce udělat?
Do města byl jen kousek cesty po udusané silnici mezi kopečky, jež tu byly bez stromů, avšak kolem silnice byli lidé, jako byly na kopcích větrné mlýny a solivary. Zírali přímo před sebe tak cílevědomě, až to vypadalo, že nic nevnímají. Mat se vyhnul kulatému muži, který do něj málem vrazil, a vzápětí musel

uskočit před rychle se ženoucím bělovlasým dědkem. Čímž se dostal před kyprou dívku, jež by ho byla pošlapala, kdyby znovu neuskočil.
„Nacvičuješ tu tanec, Tretko?“ zeptala se Tuon a vzhlédla k němu. U úst se jí tvořila pára. „Není to příliš půvabné.“
Mat otevřel pusu, jen aby poukázal na to, jak je silnice přeplněná, a náhle si uvědomil, že za ní a Selucií nikoho nevidí. Lidé, kteří tam byli, náhle zmizeli a silnice byla prázdná až k zatáčce. Pomalu otočil hlavu. Mezi ním a cirkusem také nikdo nebyl, jenom lidé čekající v řadě, a těch tam nebylo o nic víc než prve. Za cirkusem se cesta stáčela do kopců k lesu a byla taktéž prázdná. Nikde ani živáčka. Mat si přitiskl prst na prsa a přes kabát ucítil svůj medailon. Jenom kousek stříbra na koženém řemínku. Přál si, aby byl studený jako led. Tuon zvedla obočí a ze Seluciina výrazu bylo jasné, že ho považuje za hňupa.
„Když zůstaneme stát tady, nemůžu ti koupit šaty,“ poznamenal. To byl cíl jejich výpravy, slib, že Tuon najde něco lepšího než šaty, které na ní právě visely a v nichž vypadala jako dítě v odložené košili. Přinejmenším si byl docela jistý, že jí to slíbil, a ona si byla jistá naprosto. Práce švadlen od cirkusu se jí líbila, ale ne látky, které měly k dispozici. Kostýmy účinkujících se blýskaly flitry a korálky a jasnými barvami, ale látka pod tím byla obvykle laciná. A majitelé oděv obvykle nosili, dokud se nerozpadl. Jurador však vydělával na soli a na ní se dalo hodně vydělat. V krámech ve městě budou mít vše, co si může žena přát.
Tentokrát Tuon nechala prsty na pokoji a se Selucií si vyměnily pohledy. Vyšší žena se zatrpkle zdviženým koutkem úst zavrtěla hlavou. Tuon taky zavrtěla hlavou. A potom si nazvedly pláště a vyrazily k železem obité městské bráně. Ženské! Mat je musel zase dohonit. Nakonec byly jeho zajatkyně. Byly. Všichni před sebe vrhali dlouhé stíny. Vrhali stíny ti lidé na silnici, než zmizeli? Nevzpomínal si ani, jestli se některému z nich tvořila u úst pára. Ale nezáleželo na tom. Byli pryč a on nehodlal přemýšlet o tom, odkud se vzali nebo kam se poděli. Nejspíš to mělo něco společného s tím, že byl ťaveren. Hodlal na to zapomenout. Už zapomínal. Vedle rachotících kostek neměl v hlavě místo na nic jiného.
Stráže u brány zřejmě nebyly na cizince zvědavé, nebo aspoň ne na opěšalého muže a dvě ženy. Byli to tvrdí chlapi v bílých kyrysech a špičatých přílbách s něčím, co vypadalo jako koňský ohon. Zahalené ženy přelétli lhostejným pohledem a z nějakého důvodu podezíravě koukli po Matovi, než se zase opřeli o halapartny a tupě zírali na silnici. Nejspíš to byli místní muži, rozhodně nebyli Seanchané. Obchodníci se solí a místní urozená paní Aetheleine, která zřejmě říkala to, co jí kupci nakázali, složili přísahu návratu bez váhání a nabídli se, že zaplatí solnou daň, ještě než je o to požádali. Seanchané se bezpochyby dostanou i k tomu, že tu zřídí nějaký úřad, jen aby na všechno dohlédl, ale prozatím měli pro své vojáky lepší využití. Mat poslal Toma a Juilina, aby se ujistili, že v Juradoru nejsou žádní Seanchané, než s tímto výletem souhlasil. Hlupák by mohl zakopnout o vlastní štěstí, kdyby si nedal pozor.
Jurador byl vzkvétající, bohaté město s dlážděnými ulicemi, většinou širokými, a kamennými domy pokrytými červenými taškami. Domy a krčmy stály vedle stájí a hostinců mezi kovárnami, kde kladiva narážela do kovadliny, a vedle rachotily tkalcovské stavy a jinde bednáři zatloukali obruče na sudy pro přepravu soli. Pouliční prodavači vychvalovali své stuhy a špendlíky, masové pastičky a pečené ořechy z podnosů nebo svraštělé turíny a mrňavé švestky z kár. Na každé ulici lidé stáli na stráži nad zbožím vyloženým na úzkých stolech před krámky a vykřikovali seznam toho, co nabízejí.
Najít domy obchodníků se solí však bylo snadné, obvykle měly dvě poschodí, ne pouze jedno, a byly osmkrát větší než ostatní, se sloupořadími, nad ulicí s bílými železnými mřížovými zástěnami mezi sloupy. Většina domů měla v přízemí mříže také, i když ne vždycky natřené. Připomínalo to Ebú Dar, avšak nic víc kromě olivové pleti zdejších obyvatel. Tady se nevydouvala prsa v hlubokém výstřihu, ani se pod vykasanými sukněmi neobjevovaly barevné spodničky. Ženy nosily vyšívané šaty s vysokým límcem až pod bradu. Chudší si na výšivky příliš nepotrpěly, kdežto bohaté je měly téměř všude, pláště vyšívané od shora dolů, a průsvitné závoje před obličejem jim visely ze zlatých hřebenů nebo slonovinových hřebenů zastrkaných do tmavých pletenců. Muži měli kratší kabáty vyšívané téměř stejně hustě ve stejně jasných barvách, a ať bohatí, či chudí, všichni nosili za pasem nůž se zakřivenou čepelí. Ať chudí, či bohatí, hladili jílce, jako by čekali boj, čemuž v Ebú Daru bylo nejinak.
Palác urozené paní Aetheleine se zvenčí nijak nelišil od sídel obchodníků se solí, avšak stál na hlavním náměstí, velké rozloze leštěného kamene, uprostřed níž prýštila voda z kulaté mramorové fontány. Vodu

si ale lidé nabírali z trubek v kamenných nádržkách ve všech čtyřech rozích náměstí. Z velké fontány byla cítit sůl. Byl to symbol Juradoru, voda byla pumpována ze stejného pramene, z něhož čerpaly solné studny v okolních kopcích. Mat viděl velkou část města dřív, než slunce vystoupilo do čtvrtiny své dráhy. Pokaždé, když Tuon a Selucia zahlédly krám s vystaveným hedvábím, zastavily se a osahávaly štůčky, šeptaly si s hlavami u sebe a odháněly dotěrné prodavače. Ti dávali dobrý pozor, dokud si nevšimli, že s oběma ženami je Mat. Ženy v suknu, dost obnošeném a špatně padnoucím, nevypadaly na zákaznice kupující hedvábí. Mat, s pláštěm přehozeným přes rameno, aby byla vidět podšívka, ano. Kdykoli se však pokusil projevit zájem - ženy přece pořád říkají, že chtějí, aby muži projevili zájem! - kdykoliv se dostal dost blízko, aby slyšel, co říkají, zmlkly a podívaly se na něj ledovýma očima, až zase couvl. Pak se Selucia sklonila k Tuon a dál si špitaly a osahávaly hedvábí červené, modré, zelené, lesklé i vyšívané. Jurador byl hodně bohaté město. Naštěstí si s sebou vzal naditý měšec. Žádné zboží však zřejmě nebylo dost dobré. Tuon vždycky zavrtěla hlavou a obě vyrazily pryč, až je Mat musel dobíhat, než došly k dalšímu krámu. Kostky se mu v hlavě pořád točily.

Nebyli jediní od cirkusu, kdo se vydal do města. Zahlédl Aludru s tváří rámovanou copánky s vpletenými korálky, jak se prochází davem se šedovlasým mužem, jenž musel být podle výšivky na hedvábném kabátě, samá kytka a kolibřík, obchodník se solí. Co mohla chtít ohňostrůjkyně od obchodníka se solí? Ať už mu říkala cokoliv, muž se potěšené usmíval a přikyvoval.

Tuon zavrtěla hlavou a obě ženy se vydaly k dalšímu obchodu, nevšímajíce si kupcových hlubokých poklon. I když většina z nich byla určena Matovi. Ten hubený trouba si nejspíš myslel, že chce sám koupit nějaké hedvábí. Ne že by se mu pár nových hedvábných kabátců nehodil, ale kdo mohl myslet na kabáty, když čekal, až se ty zatracené kostky zastaví? Jenom s malou výšivkou na rukávech a plecích. Kolem prošel Tom s bronzovým pláštěm kolem těla, hladil si bílé kníry a zíval, jako by byl celou noc vzhůru. Možná i byl. Kejklíř sice nezačal znovu pít, ale Lopin s Nerimem si na něj stěžovali, že zůstává dlouho vzhůru a spaluje lampový olej, aby mohl pořád dokola číst ten svůj dopis. Co mohlo být tak zajímavého na dopise od mrtvé ženy? Mrtvá žena. Světlo, ti lidé na silnici asi…! Ne, nebude na to myslet.

Tuon roztáhla jeden záhyb hedvábí a nechala ho spadnout, jak se obracela, aniž by sáhla na další. Selucia se na prodavačku podívala tak, že žena uraženě couvla. Mat se na ni usmál. Uražení prodavači mohli přivést městskou stráž a vyptávat se, a kdo mohl vědět, kam by to vedlo? Mat věděl, že většinu žen dokáže úsměvem uklidnit. Prodavačka zafrkala a začala uhlazovat hedvábí, jako by hladila dítě. Většinu žen, pomyslel si kysele.

O kus dál nechala žena v prostém plášti spadnout kapuci a Matovi se zadrhl dech v hrdle. Edesina si kapuci opět zvedla, ale nijak s tím nespěchala, a škoda už byla napáchaná. Každý, kdo věděl, nač se dívá, musel poznat bezvěkou tvář Aes Sedai. Nikdo na ulici se netvářil, že by si něčeho všiml, jenže Mat neviděl všechny. Nemyslí někdo na odměnu? V Juradoru možná zrovna žádný Seanchan nebyl, ale procházeli tudy.

Edesina zahnula za roh a za ní se vydaly dva zahalené stíny. Dva. Zůstala snad v táboře na dvě Aes Sedai jen jedna sul'dam? Nebo možná byly Joline či Teslyn někde poblíž a on je prostě přehlédl. Natáhl krk a pátral v davu po dalším plášti, ale všichni, jež viděl, na sobě měli nějakou výšivku.

Náhle mu to došlo, jako kdyby dostal ránu mezi oči. Na každém plášti byl aspoň kousek výšivky. Kde je zatracená Tuon a zatracená Selucia? Netočí se kostky v jeho hlavě rychleji?

Ztěžka dýchal. Zvedl se na špičky, ale ulice byla řekou vyšívaných plášťů, vyšívaných kabátů a šatů. Neznamenalo to, že se pokoušejí uprchnout. Tuon mu dala slovo. Nechala si ujít dokonalou příležitost ke zradě. Jenomže stačilo, aby některá z nich řekla tři slova, a každý, kdo by je uslyšel, by poznal seanchanský přízvuk.

A to by mohlo stačit, aby je začali honit. Před sebou měl Mat ještě dva krámy, kde mohli prodávat látky. Byly na opačných stranách ulice. A ani u jednoho nestály dvě ženy v tmavých pláštích. Mohly zahnout za roh. Mat se musel spolehnout na své štěstí. Když došlo na náhodnou hru, fungovalo jeho štěstí zvlášť dobře. Ty zatracené ženské to asi považovaly za zatracenou hru. Světlo ho spal, ať mu štěstí vydrží. Zavřel oči, uprostřed ulice se otočil kolem dokola a udělal krok. A prudce narazil do někoho tvrdého, až oba zachrčeli. Na Mata se zle mračil rozložitý chlapík s malými ústy a špatnou výšivkou na ramenou

hrubého kabátu, mračil se a hladil nůž za pasem. Matovi to bylo jedno. Stál přímo naproti jednomu krámku. Přitlačil si klobouk na hlavu a rozběhl se. Kostky se opravdu točily rychleji.
Stěny krámu od podlahy ke stropu lemovaly police přecpané štůčky látek a další byly naskládané na stolech mezi nimi. Prodavačka byla hubená žena s velkou bradavicí na bradě a její pomocnice štíhlá, hezká a rozzlobená. Mat dovnitř vrazil ve chvíli, kdy prodavačka říkala: „Naposled opakuju, jestli mi nepovíte, proč jste tady, pošlu Nelsu pro stráž.“ Tuon a Selucia, tváře dosud zakryté kapuci, pomalu procházely kolem stěny plné látek a zastavovaly se, aby si mohly sáhnout, aniž by prodavačce věnovaly pozornost.
„Jsou se mnou,“ zafuněl Mat. Vytáhl z kapsy měšec a hodil ho na nejbližší stůl. Hlasité zacinkání vyvolalo u prodavačky široký úsměv. „Dej jim, co budou chtít,“ nakázal jí Mat. A k Tuon přísně dodal: „Jestli si něco koupíte, bude to tady. Pro dnešek už mám procházek dost.“
Kdyby mohl, byl by to vzal zpátky. Promluvit takhle se ženou znamenalo, že okamžitě vyletí jako Aludřina rachejtle. Ale Tuon k němu jenom vzhlédla. A plné rty zvedla v nepatrném úsměvu. Byl to tajný úsměv, určený pro ni, ne pro něj. Světlo ví, co znamenal. Mat nesnášel, když to ženy dělaly. Aspoň že se ty kostky nezastavily. To by mělo být dobré znamení, ne?
Tuon nepotřebovala mluvit, aby si mohla vybrat, prostě jenom ukazovala najeden štůček za druhým a malýma hnědýma rukama odměřovala, kolik jí má prodavačka ustřihnout. Prodavačka se stříhání ujala osobně, místo aby jím pověřila pomocnici, což bylo vzhledem k okolnostem jenom dobře. Tuon si vybrala několik odstínů červeného hedvábí, potom zelené a víc druhů modrého, než Mat vůbec tušil, že existuje. A chtěla i několik různě silných druhů plátna a sukno - nad ním se šeptem poradila se Selucií - ale hlavně jí šlo o hedvábí. Matovi se měšec vrátil mnohem prázdnější, než čekal.
Když byly všechny látky poskládané a zabalené a převázané v kusu hrubého plátna - a bez příplatku, děkuju mockrát - byla toho hromada jako pro formana. Mata nepřekvapilo, že se od něj čeká, že to odnese na zádech. Klobouk si musel vzít do ruky. Muž se oblékne do nejlepšího, co má, koupí ženě hedvábí, a ona si přesto najde způsob, jak ho přinutit pracovat! Možná ho chtěla donutit zaplatit za to, jak předtím promluvil.
Jak se tak plahočil městem za dvěma ženami, hlupáci na něj civěli s otevřenou pusou. Ty dvě se vznášely jako kočky, které vylízaly smetanu. I když byly zahalené až po špičku nosu, jejich záda mluvila jasně.
Slunce ještě nedosáhlo poledne, nicméně řada lidí čekajících na to, až je vpustí do cirkusu, se táhla až skoro k městu. Většina na něj koukala a ukazovala, jako by byl pomalovaný šašek. Jeden z koňáků hlídajících peníze se na něj ušklíbl a otevřel pusu, ale Mat jeho pohled chladně opětoval a muž se raději začal znovu věnovat penězům, sypajícím se od lidí do skleněné nádoby a do truhly. Mat usoudil, že se mu při návratu do Lucova cirkusu ještě nikdy tolik neulevilo.
Než s oběma ženami udělal tři kroky, přiběhl k nim Juilin a pro jednou bez Thery i své červené čapky. Chytač zlodějů měl tvář jako vytesanou ze dřeva starého dubu. S očima upřenýma na lidi procházející kolem ztišil hlas. A mluvil naléhavě. „Hledám tě. Jedná se o Egeanin. Je… zraněná. Pojď honem.“
Jeho hlas mluvil jasně, avšak Mat si navíc uvědomil, že kostky v jeho hlavě přímo duní. Hodil ranec látek koňákům a rychle jim přikázal, ať ho hlídají stejně jako pokladnici, a ani nepočkal, aby se přesvědčil, jestli ho vzali vážně. Juilin se rozběhl a Mat se hnal za ním po široké hlavní uličce cirkusu, kde diváci halasně pokřikovali a civěli na čtyři polonahé bratry Chavany stojící jeden druhému na ramenou, na hadí ženy v průsvitných kalhotách a vestách pošitých flitry, sedící si na vlastních hlavách, a na provazochodkyni v těsných modrých spodkách, šplhající po dřevěném žebříku ke svému provazu.
Kousek před provazem Juilin zahnul do užší uličky, kde na šňůrách mezi vozy viselo prádlo a účinkující tu posedávali na stoličkách a schůdcích u vozů a čekali, až na ně přijde řada. Pobíhaly tu děti s míči a obručemi. Mat věděl, kam mají namířeno, ale chytač zlodějů běžel příliš rychle, aby ho mohl zastavit. Před sebou uviděl zelený vůz. Latelle nakukovala pod něj a Luca, v jednom ze svých jasně červených plášťů, odháněl párek žonglérek. Obě ženy v nabíraných kalhotách a s tvářemi natřenými nabílo jako šašci urozenců se ještě pořádně podívaly pod vůz, než ho poslechly. Když se Mat dostal blíž, poznal, na co zírají. Domon, bez kabátu, seděl na zemi pod vozem a v náruči kolébal bezvládnou Egeanin. Ta měla zavřené oči a z koutku úst jí tekl pramínek krve. Paruku měla nakřivo. To bylo z nějakého důvodu nápadné. Vždycky si dávala plno práce, aby ji měla rovně. Kostky duněly jako hrom.

„Tohle může být katastrofa," vrčel Luca a mračil se střídavě na Mata a na Juilina. Mračil se rozzlobeně, ne ustrašeně. „Možná jsi na mě přivolal pohromu!" Zahnal houf vykulených dětí a zavrčel na tlustou ženu v sukni se stříbrnými flitry. Miyora dělala s levharty věci, které by se neodvážila zkusit ani Latelle, ale teď jen pohodila hlavou a odešla. Lucu nebral nikdo tak vážně, jako se bral sám.
Když se přihnaly Tuon se Selucií, trhl sebou a už jim chtěl přikázat, ať také odejdou, ale pak si to rozmyslel. Vlastně se začal mračit zamyšleně. A ustaraně. Jeho žena mu zřejmě neřekla, že Mat se ženami jde ven, a z pohledu na ně bylo zřejmé, že se někam vydali. Modrooká žena měla na zádech ranec látek, ale držela se zpříma. Člověk by si mohl myslet, že komorná urozené paní je zvyklá nosit těžká břemena, avšak její výraz prozrazoval rozčilené podráždění. Latelle si ji prohlédla od hlavy k patě a ohrnula nos nad Matem, jako by on mohl za to, že ta ženská vystrkuje své pozoruhodné poprsí. Lucova žena uměla skvěle ohrnovat nos, nicméně vedle Tuonina přísného výrazu vypadala docela mile. Z její kapuce hleděla soudkyně připravená vydat rozsudek smrti.
Matovi bylo pro tuto chvíli lhostejné, co si ta žena myslí. Ty zatraceně kostky. Odhodil dozadu plášť, poklekl a sáhl Egeanin na hrdlo. Tep měla slabý a nitkovitý.
„Co se stalo?" zeptal se. „Poslali jste pro některou sestru?" Kdyby s Egeanin pohnuli, mohli by ji zabít, ale léčení by ještě mohlo zabrat, pokud si Aes Sedai pospíší. Jenom to jméno nechtěl vyslovit nahlas, když kolem chodilo tolik lidí a zvědavě se ohlíželo, než je Luca s Latelle zahnali. Ona v tom byla úspěšnější. Latelle byla vlastně jediná, kdo Lucu poslouchal.
„Renna!" Domon to jméno vyplivl. Přes krátké vlasy a vousy podle illiánské módy, s vyholeným horním rtem, nevypadal směšně. Vypadal vylekaně a vražedně, což byla nebezpečná kombinace. „Viděl jsem ji, jak bodla Egeanin do zad a utekla. Kdybych ji dostal do ruky, zlomil bych jí vaz, ale moje ruka je to jediné, co ještě drží Egeanin krev v těle. Kde je ta zatracená Aes Sedai?" prskl. Tolik k zachovávání opatrnosti.
„Jsem tady, Bayle Domone," oznámila Teslyn chladně a přiběhla s Therou, která se vyděšeně podívala na Tuon a Selucii, zakvičela a chytila se Juilina. Podle toho, jak se třásla, mohla každou chvíli omdlít. Když Aes Sedai s tvrdým výrazem uviděla, co má před sebou, nebo možná kde to leží, udělala obličej, jako by měla pusu plnou trnů, ale pak si rychle klekla pod vůz k Domonovi a chytila Egeanin za hlavu kostnatýma rukama. „Joline by na to byla lepší," zamumlala, „ale snad dokážu -"
Stříbrná liščí hlava Matovi na prsou zchladla a Egeanin sebou trhla, až jí spadla paruka, a málem se vytrhla Domonovi. Oči měla vykulené. Křeče trvaly jen chvilku, pak se zase svezla zpátky, funěla a z medailonku se opět stal jen kousek stříbra. Mat na to už byl skoro zvyklý. A byl hrozně nerad, že si na to zvykl.
Teslyn se také posadila, a málem upadla, dokud ji Domon jednou rukou nepodepřel. „Děkuju," zafuněla Teslyn po chvíli neochotně. „Ale nepotřebuju pomoc." Při vstávání se však opírala o stěnu vozu a chladným zrakem všechny vyzývala, jen ať se opováží něco říci. „Čepel sklouzla po žebru, takže minula srdce. Teď už musí jen odpočívat a jíst."
Mat si všiml, že okamžitě popadla svůj plášť. V jedné uličce stál před zeleně pruhovaným stanem hlouček žen v barevných pláštích a tvářily se soustředěně. V druhé po Teslyn vrhalo pohledy půl tuctu krasojezdců v bíle pruhovaných kabátech a těsných spodcích a mezitím si šeptali. Bylo příliš pozdě bát se, že někdo pozná tvář Aes Sedai. Příliš pozdě bát se, že někdo z nich ví, co je to léčení. Kostky v jeho hlavě přímo bušily. Nezastavily se, hra ještě nebyla dohrána.
„Kdo ji hledá, Juiline?" zeptal se. „Juiline?"
Chytač zlodějů se přestal zlobně mračit na Tuon a Selucii a mumlat něco Theře, i když tu dál poplácával po ruce. „Vanin a Rudé paže, Lopin a Nerim. Taky Olver. Byl pryč dřív, než jsem ho stačil zarazit. Ale v tomhle…" Přestal uklidňovat Theru na dost dlouho, aby mohl ukázat na hlavní uličku. I na tuto vzdálenost byly slyšet hlasy. „Stačilo jen, aby se jí dostal do ruky jeden z těch barevných plášťů, a mohla zmizet s prvními lidmi, kteří odcházeli. Kdybychom se pokoušeli zastavit každou ženu s nasazenou kapuci, nebo si ji jen prohlídnout, máme na krku vzpouru. Tihle lidi jsou nedůtkliví."
„Katastrofa," úpěl Luca a pevně si přitiskl plášť k tělu. Latelle ho objala. Muselo to být jako nechat se objímat levhartem, ale Luca se rozhodně uklidněné netvářil.
„Světlo mě spal, proč?" zavrčel Mat. „Renna byla vždy ochotná lízat mi ruku! Myslel jsem, že jestli to

někdo přežene…!“ Na Theru se ani nepodíval, ale Juilin po něm vrhl temný pohled.
Domon vstal s Egeanin v náručí. Zprvu se chabě vzpírala - nepatřila k ženám, které se rády nechávají nosit jako panenky - ale nakonec si zřejmě uvědomila, že sama to nezvládne. Opřela se mu o prsa a jen se nešťastně mračila. Domon se poučí. I když žena potřebuje vaši pomoc, pokud ji nechce, donutí vás za to zaplatit. „Já jsem jediná, kdo zná její tajemství,“ protáhla slabým hlasem. „Jediná, kdo ji mohl prozradit. Asi si myslela, že bude bezpečnější, když mě zabije, než se vrátí domů.“
„Jaký tajemství?“ chtěl vědět Mat.
Egeanin trochu zaváhala a zamračila se. Nakonec si povzdechla. „Renna byla jednou uvázaná. Stejně tak Bethamin a Seta. Dokážou usměrňovat. Nebo se to možná dokážou naučit, nevím. Ale a'dam na ně fungoval. Možná funguje na všechny sul'dam.“ Mat si hvízdl. To by pro Seanchany byl pořádný kopanec do hlavy.
Luca si vyměnil zmatený pohled s manželkou a očividně jim nerozuměli ani jediné slovo. Teslyn zůstala s otevřenou pusou a vyrovnanost Aes Sedai spláchl šok. Selucia však rozzlobeně zavrčela a v očích jí zaplálo. Hodila ranec na zem a popošla k Domonovi. Tuon kmitla prsty, což ji na místě zastavilo. Tuon měla tvář jako tmavou, nečitelnou masku. Nicméně to, co slyšela, se jí nelíbilo. Když o tom tak Mat přemýšlel, říkala, že sama cvičila damane.
Světlo ho spal, navrch ke všemu se má oženit se ženou, která dokáže usměrňovat?
Dusot kopyt ohlásil Harnana a zbylé tři Rudé paže. Vojáci se blížili uličkami mezi stany rychlým klusem. Meče měli schované pod pláštěm a Metwyn měl dýku skoro stejně dlouhou jako krátký meč a Gorderan měl na sedle pověšenou těžkou kuši, nataženou a připravenou. Natáhnout silné lanko napínákem by mu zabralo dlouhou dobu, ale takhle mu stačilo nasadit šipku. Harnan měl zvratný koňský luk a u pasu toulec ježící se šípy. Fergin vedl Oka.
Harnan se ani nenamáhal sesednout. Podezíravě se zadíval na Tuon a Selucii a také na Luca s Latelle a naklonil se. Hrubě vytetovaný dravec na jeho tváři byl jasně vidět. „Cestou ven přejela jednoho koňáka. Vanin ji sleduje. Prý by večer mohla dorazit do Coramenu. Tam má namířeno. Jede rychleji než vozy, ale nemá sedlo. S trochou štěstí ji chytíme.“ Mluvil, jako by štěstí bylo daná věc. Muži z Bandy věřili ve štěstí Mata Cauthona víc než Mat Cauthon sám.
Zřejmě neměli na vybranou. Kostky se stále otáčely. Pořád tady byla naděje, že padnou v jeho prospěch. Malá naděje. Štěstí Mata Cauthona. „Ať tví lidi vyrazí na silnici, jak nejrychleji to půjde, Luco,“ řekl a došel k Okovi. „Tu plachtu a všechno, co nedokážeš rychle naložit, nechej tady. Hlavně jeď.“
„Copak ses zbláznil?“ vybuchl Luca. „Jestli se pokusím tyhle lidi vyhnat, dojde ke vzpouře! Oni chtějí zpět svoje peníze!“ Světlo, ten muž by myslel na peníze, i kdyby mu hlava ležela na popravčím špalku.
„Představ si, co se stane, jestli tě tu zítra najde tisícovka Seanchanů.“ Mat mluvil chladně. Jestli selže, Seanchané Lucův cirkus brzy dohoní, i když bude pohánět koně. Luca to věděl taky, protože se tvářil, jako by právě kousl do zkažené švestky. Mat si ho nevšímal. Kostky duněly, ale ještě se nezastavily.
„Juiline, nechej Lucovi všechno zlato, vezmi jen větší měšec.“ Třeba se z toho Luca dokáže vyplatit, jakmile Seanchané poznají, že Dceru zatracených Devíti měsíců nemá u sebe. „Seber všechny a vyjeď, jak nejrychleji to půjde. Jakmile budeš mimo dohled z města, zajeď do lesa. Najdu tě.“
„Všechny?“ Juilin zakryl Theru svým tělem a ukázal hlavou na Tuon a Selucii. „Nechej ty dvě v Juradoru a Seanchané se třeba spokojí s tím, že je mají zpátky. Alespoň je to zpomalí. Pořád mluvíš o tom, že je dřív nebo později pustíš.“
Mat se podíval Tuon do očí. Velkých, tmavých očí v hladké, bezvýrazné tváři. Trochu si odhrnula kapuci, takže ji viděl dobře. Když ji tu nechá, nebude moci říci ta slova, a pokud to udělá, bude příliš daleko, aby na tom záleželo. A když ji tu nechá, nikdy nezjistí, proč se tak záhadně usmívá ani co za tou záhadou leží. Světlo, byl přece hlupák! Oko udělal několik netrpělivých kroků.
„Všechny,“ řekl. Nekývla Tuon, jakoby pro sebe? Proč by to dělal? „Jedeme,“ oznámil Harnanovi.
Davem museli vést koně krokem, ale jakmile se dostali na silnici, Mat pobídl Oka do cvalu, až za ním plášť vlál, a hlavu držel skloněnou, aby mu nespadl klobouk. Takové tempo nemohli koně vydržet dlouho. Silnice se stáčela mezi kopci a vedla přes hřebeny. Brodili se mělkými potoky a dusali přes dřevěné mosty, kde byla voda hlubší. Na svazích se opět objevily stromy, zelené borovice a kaliny mezi

holými větvemi ostatních. Na kopcích byly statky, nízké kamenné domy se střechami z tašek a vyšší stodoly a občas nějaká víska zvící deseti domů.
Několik mil od cirkusu Mat zahlédl na cestě tlustého jezdce sedícího v sedle jako pytel sádla. Kůň byl dlouhonohý sedák a běžel pravidelným klusem. Bylo jasné, že zloděj koní si vybere dobré zvíře. Když je Vanin zaslechl, ohlédl se, ale zpomalil jen do kroku. To bylo zlé.
Když Mat zastavil Oka vedle šedáka, Vanin si odplivl. „Nejspíš najdeme jejího koně uštvanýho k smrti, takže ji potom budu moct vystopovat, až půjde pěšky," zamumlal. „I když neměla sedlo, jela rychleji, než jsem čekal. Jestli si pospíšíme, možná ji doženeme do západu slunce. Pokud její kůň nezchromne nebo nezdechne, tak se tou dobou dostane do Coramenu."
Mat se podíval na slunce, které stálo v nadhlavníku. Za půl dne to byl velký kus cesty. Kdyby se obrátil, mohl by do západu slunce být hodný kus cesty od Juradoru ve společnosti Thoma, Juilina a ostatních. S Tuon. A Seanchané by věděli, že honí Mata Cauthona. Muž, který unesl Dceru Devíti měsíců, nemohl mít dost štěstí, aby z něj udělali jen da'covale. A někdy zítra nebo pozítří by narazili Lucu na kůl. Lucu a Latelle, Petru, Clarine a všechny ostatní. Bylo by to hotové houští kůlů. Kostky se mu kutálely v hlavě dál.
„Zvládneme to," zavrčel. Neměl jinou možnost.
Vanin si odplivl.
Urazit na koni takovou dálku rychle se dalo jediným způsobem, pokud chtěl mít člověk nakonec živého koně. Půl míle zvířata vedli, půl míle klusali. Pak cval a trysk a zpátky do kroku. Slunce začalo klesat a kostky se otáčely. Cesta vedla kolem řídce zalesněných kopců a přes hřebeny. V potocích, jež se daly překonat třemi kroky, si koně ani nesmočili kopyta a potoky širší byly překlenuty mosty dřevěnými a občas i kamennými. Slunce klesalo stále níž a kostky se kutálely stále rychleji. Už byl téměř zpět u Elbar a po Renně nebylo ani vidu, ani slechu, až na škrábance v udusané hlíně silnice, na něž Vanin ukazoval, jako by to byly milníky.
„Už se blížíme," zahuhlal, ale neznělo to šťastně.
Pak zahnuli za kopec a před nimi se objevil další nízký most. Za ním se silnice stáčela k severu do dalšího horského sedla. Slunce sedělo na hřebeni a svítilo jim do očí. Coramen ležel na druhé straně toho hřebene. Mat si stáhl klobouk do čela a pátral na cestě po ženě, po komkoliv, ať na koni, či opěšalém, a nálada mu poklesla.
Vanin zaklel a ukázal.
Do kopce na druhém břehu řeky se ploužil zpěněný ryzák a žena na jeho hřbetě ho hystericky pobízela do kroku. Renna příliš toužila dostat se k Seanchanům, aby se držela cesty. Byla od nich snad dvě stě kroků, a mohly to být míle. Její kůň byl na pokraji zhroucení, ale stále by se mohla dostat na druhou stranu kopce a na dohled stráží, než by ji dohonili. Stačilo, aby se dostala na kopec, asi dvacet kroků.
„Můj pane?" ozval se Harnan. Luk měl natažený. Gorderan měl kuši opřenou o rameno a také mířil.
Mat cítil, jak se v něm cosi zachvělo a zemřelo. Nevěděl co. Něco. Kostky duněly. „Střílejte," přikázal.
Chtěl zavřít oči. Kuše zadrnčela. Šipka proletěla vzduchem jako černá šmouha. Renna přepadla koni na krk, když ji střela zasáhla. Téměř se jí podařilo se narovnat, když ji trefil Harnanův šíp.
Pomalu spadla z koně a klouzala ze svahu, točila se a odrážela od stromů, padala stále rychleji, až dopadla do řeky. Chvíli plavala ve vodě u břehu, pak ji zachytil proud a odnesl ji pryč. Její sukně se vzdouvaly nad hladinou. Pomalu plula k Elbar. Nakonec se možná dostane do moře. Takže tři. Skoro mu nezáleželo na tom, že se kostky zastavily. Byly tři. Už nikdy víc, říkal si, zatímco Renna mizela z dohledu za ohybem řeky. I kdybych měl zemřít, už nikdy víc.
Zpátky jeli pomalu. Nemělo smysl spěchat a Mat byl k smrti utahaný. Ale zastavili se, jen aby dali napít a odpočinout koním. Nikomu nebylo do řeči.
K Juradoru se přiblížili až nad ránem. Město bylo temné, brána zavřená. Měsíc byl schovaný za mraky. Plátěné stěny Lucova cirkusu byly kupodivu stále na místě kousek za městem. Dva svalnatí chlapi byli zabalení v pokrývkách a chrápali pod velkým praporem, jak hlídali vchod. I od silnice bylo jasné, že uvnitř jsou vozy a stany.
„Aspoň můžu Lucovi říct, že nakonec nemusí utíkat," pronesl Mat unaveně a zamířil s Okem ke vchodu. „Možná nás nechá trochu se vyspat." Za všechno zlato, jež mu nechal, by jim měl Luca dát vlastní vůz,

ale jak ho tak Mat znal, doufal jen v čistý slamník někde v závětří. Zítra vyjede najít Toma a ostatní. A Tuon. Zítra, až si odpočine.
Větší šok ho čekal v Lucově voze. Uvnitř bylo opravdu hodně místa, přinejmenším na vůz. Uprostřed stál úzký stolek a kolem něj se dalo pohodlně projít. Stolek, skříně a police byly vyleštěné, až se blýskaly. V pozlaceném křesle seděla Tuon - Luca musel mít křeslo, a dokonce pozlacené, když si všichni ostatní museli vystačit se stoličkami! - a za ní stála Selucia. Zářící Luca se díval, jak Latelle nabízí Tuon talíř s pastičkami, které si tmavá žena prohlížela, jako kdyby opravdu hodlala sníst něco z toho, co Lucova žena uvařila.
Když Mat vešel, Tuon se netvářila sebeméně překvapeně. „Chytili jste ji, nebo snad zabili?“ zeptala se a těmi divně ohnutými prsty zvedla paštiku.
„Zabili,“ oznámil jí hluše. „Luco, co pro Světlo -“
„Zakazuju to, Tretko!“ štěkla Tuon a ukázala na něj prstem. „Zakazuju ti truchlit pro zrádkyni!“ Trochu polevila, ale stále mluvila přísně. „Zasloužila si smrt tím, že zradila říši, a tebe by byla zradila stejně klidně. Snažila se tě zradit. Ty jsi vykonal spravedlnost, tak se za to nestyď.“ Z jejího tónu bylo jasné, že když jednou řekla spravedlnost, myslela to smrtelně vážně.
Mat zavřel oči. „Ostatní tu jsou taky?“ zeptal se.
„Samozřejmě,“ opáčil Luca a stále se usmíval jako idiot. „Urozená paní - vznešená paní, odpusť, vznešená paní,“ hluboko se jí poklonil, „promluvila s Merrilinem a Sandarem a… No, víš, jak to chodí. Umí být velmi přesvědčivá, urozená paní. Vznešená paní. Cauthone, teď k mému zlatu. Řekl jsi, že mi ho mají dát, ale Merrilin řekl, že mi radši podřízne krk, a Sandar mi vyhrožoval, že mi rozbije hlavu, a…“
Jak se na něho Mat díval, odmlčel se, ale hned se zase rozzářil. „Podívej, co mi urozená paní dala!“ Otevřel šuplík a uctivě vyndal složený papír. Papír byl silný a bílý jako sníh. Drahý. „Glejt. Pochopitelně není s pečetí, jenom s podpisem. Velkolepý kočovný cirkus s přehlídkou divů a zázraků Valana Lucy je nyní pod osobní ochranou vznešené paní Tuon Athaem Kore Pendrag. Všichni samozřejmě vědí, kdo to je. Mohl bych jet i do Seanchanu. Mohl bych vystupovat před císařovnou! Kéž žije věčně,“ dodal spěšně s další úklonou Tuon.
Pro nic, pomyslel si Mat zoufale. Svezl se na postel a lokty se opřel o kolena, čímž si vysloužil přísný pohled od Latelle. Jenom Tuonina přítomnost jí nejspíš zabránila v tom, aby ho praštila!
Tuon rázně zvedla ruku, panenka z černého porcelánu, a přesto každým coulem královna, i přes ty šaty. „To smíš použít jen v případě potřeby, mistře Luco. Naléhavé potřeby!“
„Ovšem, vznešená paní. Ovšem.“ Luca se klaněl a div že nezačal líbat podlahu.
Všechno to bylo pro nic!
„Zvláště jsem vyjmenovala ty, kteří nejsou pod mou ochranou, Tretko.“ Kousla do paštiky a prstem si otřela drobky. „Uhádneš, kdo je na tom seznamu jako první?“ Usmála se. Ne zle. Byl to další z těch jejích pobavených úsměvů nad něčím, co on neviděl. Náhle si něčeho všiml. Na rameni měla přišpendlenou tu kytičku hedvábných růžiček.
Proti své vůli se rozesmál. Hodil klobouk na podlahu a chechtal se. Prese všechno své úsilí tu ženu vůbec neznal! Ani trochu! Smál se, až ho bolela žebra.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ
Co dokáže hůl přísah

Slunce sedělo na obzoru a silueta Bílé věže v dálce byla dokonale osvětlena, ale chlad právě uplynuvší noci jako by zesílil a tmavé mraky táhnoucí oblohou hrozily dalším sněhem. Zima ustupovala, ale stále se držela ještě v době, kdy již mělo začít jaro, a nerada se vzdávala své vlády. Do Egwainina stanu pronikl hluk ranních prací, třebaže stan stál stranou ostatních. Tábor jako by vibroval. Dělníci nosili vodu od studní a přiváželi dříví na oheň a dřevěné uhlí. Služky budou sestrám roznášet snídani, novicky z druhé třídy se vzápětí poženou na ranní jídlo a ty z první a třetí třídy zase do výuky. Dnešek byl významný den, i když to ještě nikdo nevěděl. Dnes nejspíš skončí neschválené vyjednávání, jež probíhalo v Dareinu u stolu ve stanu pod mostem do Tar Valonu. Neschválené bylo na obou stranách. Elaidini nájezdníci dál beztrestně plenili na druhém břehu řeky. V každém případě to bude na delší dobu poslední setkání.
Egwain se podívala, co dostala ke snídani, povzdechla si a sebrala černý flíček z horké kaše. Otřela si

prsty do lněného ubrousku, aniž by se přesvědčila, zda to byl červ. Když si nemohla být jistá, dělala si menší starosti kvůli tomu, co ještě mohlo zůstat v misce. Dala si do úst lžíci a snažila se soustředit na sladké kousky sušených meruněk, které do ní Chesa zamíchala. Nekřuplo jí něco mezi zuby?
„Jak říkávala moje matka, naplní to žaludek, takže si toho nevšímej," zamumlala Chesa, jako kdyby mluvila sama se sebou. Tak dávala Egwain rady, aniž by překročila hranici mezi paní a komornou. Alespoň jí radila, když u toho nebyla Halima, a ta dnes ráno odešla brzy. Chesa seděla na truhlici na šaty pro případ, že by Egwain něco potřebovala nebo bylo nutné někam zaběhnout s vyřízením, ale občas zabloudila pohledem k hromadě šatstva, které se dnes mělo vyprat. Nevadilo jí před Egwain zašívat a opravovat, ale probírat špinavé prádlo by podle ní znamenalo tu hranici překročit.
Egwain se zatvářila vyrovnaně a už jí chtěla říci, ať se jde nasnídat - Chesa považovala jíst dříve než ona za další přestupek -ale než stačila otevřít pusu, vrazila do stanu Nisao obklopená září saidaru. Než se chlopně stanu zavřely, Egwain venku zahlédla Sarina, Nisaina holohlavého, zakrslého strážce s černou bradou. Malá sestra měla kapuci shozenou a pečlivě upravenou na ramenou tak, aby byla vidět podšívka ze žlutého sametu, ale plášť si držela, jako by cítila zimu. Neřekla nic, jen po Chese vrhla ostrý pohled. Chesa počkala, až Egwain kývne, a pak popadla svůj plášť a vyběhla ven. Záři jediné síly sice neviděla, ale poznala, když Egwain chtěla mít soukromí.
„Kairen Stang je mrtvá," začala Nisao bez úvodu. Obličej měla hladký a hlas vyrovnaný a mrazivý. Byla dost malá, aby se Egwain cítila vysoká, a držela se, jako by chtěla získat na výšce. To Nisao obvykle nedělávala. „Sedm sester už zkoušelo ozvuk, než jsem se tam dostala. Není pochyb, že ji zabil saidín. Měla zlomený vaz. Roztříštěný. Jako by jí někdo otočil hlavu kolem dokola. Aspoň to bylo rychlé."
Nisao se zhluboka, roztřeseně nadechla a pak si uvědomila, co dělá, takže se narovnala ještě víc. „Její strážce je připravený vraždit. Někdo mu dal bylinkový odvar na spaní, ale až se probere, bude dělat potíže." Neudělala obličej, jako to žluté obvykle dělávaly při zmínce o bylinkách, což ukazovalo, jak je rozčilená, ať už se tvářila jakkoliv.
Egwain odložila lžíci na stolek a narovnala se. Křesílko už jí nepřipadalo pohodlné. Teď byla po Leane nejlepší Bode Cauthonová. Novicka. Snažila se nemyslet na to, co ještě Bode je. S několika dny výcviku navíc by Bode dokázala pracovat skoro stejně dobře jako Kairen. Skoro. Avšak nezmínila se o tom. Nisao znala některá tajemství, ale ne všechna. „Anaiya a teď Kairen. Obě z modrého adžah. Víš o nějakém dalším spojení mezi nimi?"
Nisao zavrtěla hlavou. „Jak si vzpomínám, Anaiya byla Aes Sedai padesát nebo šedesát let, když Kairen přišla do Věže. Možná měly nějaké společné známé. Nevím, matko." Teď mluvila unaveně a trochu jí poklesla ramena. Tiché vyšetřování Anaiyny smrti ji nikam nedostalo a musela vědět, že jí Egwain hodí na krk i Kairen.
„Zjisti to," přikázala Egwain. „Nenápadně." Druhá vražda vyvolá dost velké pozdvižení bez toho, aby k němu ještě přidávala. Chvíli si druhou ženu prohlížela. Nisao se mohla vymlouvat nebo mohla tvrdit, že je to od začátku pochybné, ale doteď byla vždycky modelem sebeovládání a neochvějné sebejistoty žluté adžah. Nyní ale ne. „Chodí kolem mnoho sester se saidarem?"
„Několika jsem si všimla, matko," odpověděla Nisao škrobeně. Vzdorně zvedla bradu, avšak po chvíli záře kolem ní pohasla. Přitáhla si plášť k tělu, jako by jí náhle začalo být zima. „Pochybuji, že by to Kairen prospělo. Její smrt přišla příliš náhle. Člověk se ale cítí… bezpečněji."
Když malá žena odešla, Egwain zamíchala kaši. Žádné další černé tečky, chuť k jídlu ji ale přešla. Nakonec vstala, hodila si přes ramena sedmipruhou štolu a přehodila si přes ně plášť. Právě dnes nehodlala sedět v šeru. Dnes, ze všech dní, musela dělat přesně to, co obvykle.
Venku ve vyjetých zamrzlých kolejích v uličkách mezi stany rachotily vozy s vysokými koly, naložené velkými sudy s vodou, otepmi naštípaného dříví a pytli dřevěného uhlí, a vozkové byli až po uši zabalení v pláštích proti chladu. Rodiny novicek jako obvykle spěchaly po dřevěných chodnících a obvykle se jim podařilo udělat pukrle před procházející Aes Sedai, aniž by zpomalily. Nedostatek úcty k sestře jim mohl vynést bití, ale stejně tak liknavost, a učitelky byly běžně méně tolerantní než Aes Sedai procházející kolem, neboť ty aspoň mohly omluvit novicku, která utíká okolo.
Bíle oděné ženy stále uskakovaly z cesty při pohledu na štolu na Egwaininých ramenou, jenže ona se odmítala nechat znechutit víc, než už byla, novickami klanějícími se jí na ulici, klouzajícími na zledovatělou

zemi a občas padajícími dřív, než je jejich sestřenky dokázaly zachytit. „Sestřenky“ si začaly říkat členky stejné rodinky, což je nějak více stmelilo, jako by byly opravdu příbuzné, a to hodně blízké. Co jí však náladu pokazilo, bylo těch pár Aes Sedai, které zahlédla, jak plují po chodnících mezi vlnami úklon. Mezi svým stanem a amyrlininou pracovnou jich Egwain potkala jen asi deset, ale tři ze čtyř byly kromě plášťů obalené jedinou silou. Nejčastěji chodily ve dvojicích a za nimi se táhli všichni strážci, které měly. A i když nebyly obalené saidarem, vypadaly ostražitě, neustále otáčely hlavy a prohlížely si každého v dohledu.

Připomnělo jí to epidemii skvrnité horečky v Emondově Roli, kdy všichni chodili s kapesníky namočenými v kořalce, přitisknutými na obličej - Doral Barranová, tehdejší vědma, tvrdila, že to pomůže nákaze zabránit - a dívali se po sobě, jako by chtěli zjistit, kdo další je na řadě, u koho se objeví skvrny a praští sebou na zem. Jedenáct lidí zemřelo, než se epidemie přehnala, ale trvalo měsíc od posledního případu, než byli lidé ochotni kapesníky odložit. Egwain si dlouhou dobu spojovala pach kořalky se strachem. Teď ji skoro cítila. V jejich středu zavraždil dvě sestry muž, který dokáže usměrňovat, nemluvě o tom, že zřejmě dokázal přijít a odejít, jak se mu zlíbilo. Strach se mezi Aes Sedai šířil rychleji než jakákoliv choroba.

Stan, který používala jako pracovnu, už byl vyhřátý, když tam dorazila, a z ohřívadla vystupovala vůně růží. Kandelábry se zrcadly i stolní lampy byly zapálené. Všichni znali její denní zvyklosti. Pověsila plášť na věšák v rohu, posadila se za psací stůl a automaticky zachytila vachrlaté křesílko, aby se pod ní hned nesložilo. Stačilo jen dělat to, co obvykle. Zítra bude moci vyhlásit, co udělala.

První návštěvnice ji překvapila, byla to poslední žena, kterou ve svém stanu čekala. Theodrin byla pružná hnědá s tvářemi jako jablíčka, měděnou domanskou pletí a umíněným výrazem. Kdysi se stále usmívala. Teď se postavila na odřený koberec tak blízko, až se jí třásně na šátku otíraly o stůl. Předvedla formální pukrle, a Egwain natáhla ruku, aby jí mohla políbit prsten s Velikým hadem. Na formálnost bylo třeba odpovědět formálností.

„Romanda chce vědět, jestli se s tebou může dnes sejít, matko,“ prohlásila štíhlá hnědá. Mluvila mírně, avšak z jejího hlasu čišela umíněnost.

„Vyřiď jí, že může přijít, kdy bude chtít, dcero,“ odpověděla Egwain opatrně. Theodrin předvedla další pukrle, aniž by změnila výraz.

Když hnědá odcházela, protáhla se kolem ní do stanu jedna přijatá novicka a shrnula si pruhovanou bílou kapuci. Emara byla hubená a malá jako Nisao. Vypadala, jako by ji mohl odnést silnější vítr, ale na svěřené mladší novicky byla tvrdá, tvrdší než mnohá sestra. Ona ale byla tvrdá i na sebe, a život mladší novicky měl být tvrdý. Emara zakoulela šedýma očima na třásně na Theodrinině šátku a opovržlivě se ušklíbla, než si před Egwain uhladila sněhobílé, pruhované sukně. Theodrin na lících vyskočily barevné skvrny.

Egwain praštila rukou do stolu, až kalamář a nádobka s pískem nadskočily. „Zapomněla jsi, jak se slušně chovat k Aes Sedai, dítě?“ vyjela ostře.

Emara rázem zbledla jako stěna - amyrlin nakonec měla špatnou pověst - a honem před Theodrin udělala ještě hlubší pukrle. Ta krátce přikývla a vyrazila ze stanu o hodně rychleji, než jak přicházela.

To, co Emara se silným illiánským přízvukem vybreptala, který šel Egwain přišerně na nervy, byla žádost Lelaine o setkání s amyrlin. Romanda a Lelaine byly kdysi mnohem méně formální, objevovaly se bez ohlášení a kdy se jim zachtělo, ale vyhlášení války Elaidě hodně věcí změnilo. Ne všechno, ale dost na to, aby se to dalo snést. Egwain Lelaine odpověděla stejně jako předtím Romandě, i když víc stroze, a Emara málem upadla, jak dělala pukrle, a málem ze stanu vyběhla tryskem. Další hřebíček upevňující pověst o Egwain z al'Vereů, amyrlin, vedle níž vypadala Sereille Bagand jako polštář nacpaný prachovým peřím.

Jakmile byla přijatá pryč, Egwain zvedla ruku a zamračila se na to, co v ní držela. Složený čtvereček papíru, který jí Theodrin podstrčila, když jí líbala prsten. Písmo pokrývající malou stránku, bylo rozmáchlé a zároveň přesné, ale na kraji byla kaňka. Theodrin byla velmi pečlivá. Možná se snažila vyhovět obecnému názoru na hnědé.

Romanda poslala cestováním dvě sestry do Cairhienu a vyšetřuje nějaký příběh, kvůli němuž jsou žluté

sestry celé pryč. Nevím, o co jde, matko, ale zjistím to. Zaslechla jsem jednu z nich, jak mluví o Nyneivě, ale ne jako kdyby byla v Cairhienu, šlo o nějaký drb s ní spojený.

Ta hloupá ženská dokonce připojila své jméno!
„Co je to, matko?“
Egwain překvapeně nadskočila a jenom tak tak zachytila padající křesílko. Zamračila se na Siuan, která stála ve stanu s šátkem s modrými třásněmi na loktech a koženým pouzdrem na papíry přitisknutým na prsa. Modrooká žena nad Egwain překvapením zvedla obočí.
„Na,“ zavrčela Egwain podrážděně a papír jí přistrčila. Nebyla vhodná chvíle na to, aby nadskakovala!
„Víš o Kairen?“ Pochopitelně o ní musela vědět, přesto Egwain dodala: „Už jsi zařídila nezbytné změny?“
Nezbytné změny. Světlo, mluví stejně nabubřele jako Romanda. Je nervózní. Až teď ji napadlo popadnout saidar a splést tkanivo proti odposlouchávání. Teprve když byla ochrana na místě, napadlo ji, že dnešek musí být nejlepší čas, kdy by mělo někoho napadnout, že má se Siuan nějaké soukromé jednání.
Siuan nebyla nervózní. Ta přežila pořádné bouře. A dalo by se říci, že přežila i utopení. Dnešek pro ni byl jen trochu větrný. „Není třeba, dokud to s těmi čluny nebudeme vědět jistě, matko,“ odpověděla klidně, položila složku papírů na stůl a úhledně je rozložila mezi kalamář a nádobku s pískem. „Čím míň času bude Bode mít na to, aby si to promyslela, tím míň času bude mít na panikaření.“ Klidná jako tůň. Ani vražda dvou sester ji nedokázala rozrušit. Nebo to, že na místo jedné z nich musí poslat novicku cvičící se teprve pár měsíců.
Když si však přečetla zprávu, zamračila se. „Nejdřív se Faolain začne schovávat,“ zavrčela, „a teď to Theodrin přinese tobě místo mně. Ta hloupá holka má míň rozumu než rybařík! Myslela by sis, že chce, aby někdo zjistil, že pro tebe dohlíží na Romandu.“ Dohlíží. Hezké slovo místo „špehuje“. Obě se cvičily v eufemismech. To Aes Sedai musely. Dnes to ale Egwain šlo na nervy.
„Třeba chce, aby ji někdo odhalil. Třeba už ji nebaví, jak jí Romanda říká, co má dělat, co říkat a co si má myslet. Měla jsem tu přijatou, která se nad jejím šátkem ošklíbala, Siuan.“
Druhá žena zamítavě mávla rukou. „Romanda se snaží každému říkat, co má dělat. A co si myslet. A ten zbytek, věci se změní, jakmile Theodrin a Faolain budou moct přísahat na hůl přísah. Teď už asi nikdo nebude trvat na tom, aby prošly zkouškou na šátek. Do té doby musí brát, co přijde.“
„To nestačí, Siuan.“ Egwain se podařilo mluvit klidně, ale dalo jí to námahu. Měla představu, co ty dvě musí snášet, když jim řekla, aby se přidaly k Romandě a Lelaine. Potřebovala vědět, co přísedící kují, ale měla k těm dvěma závazky. Byly první, kdo jí odpřisáhl věrnost, a navíc ze své vůle. Kromě toho…
„Hodně toho, co se dá říct o Theodrin a Faolain, se dá říct i o mně. Když se k nim chová neuctivé přijatá…“ No, toho se ona nebála. Sestry byly něco jiného. Zvláště přísedící. „Siuan, pokud o mně budou Aes Sedai pochybovat, nemůžu doufat, že se mi podaří sjednotit Věž.“
Siuan si nuceně frkla. „Matko, touto dobou už i Lelaine a Romanda vědí, že jsi opravdová amyrlin, i když to třeba nechtějí přiznat. Ty dvě by se nikdy nepřipojily ani k Deane Aryman. Myslím, že v tobě začínají vidět další Edarnu Noregovnu.“
„To je jejich věc,“ zabručela Egwain suše. Deane byla považována za zachránkyni Bílé věže poté, co Bonwhin způsobila tu katastrofu s Artušem Jestřábí křídlo. Edarna byla údajně politicky nejobratnější žena, jaká kdy získala hůl a štolu. Obě to byly velmi silné amyrlin. „Ale jako jsi mi připomněla, musím si dát pozor, abych neskončila jako Shein Chunla.“ Shein začala jako silná amyrlin, Věž i sněmovnu držela pevně v rukou, a skončila jako loutka, která dělala jenom to, co se jí řeklo.
Siuan kývla na pochvalu i na souhlas. Opravdu Egwain učila dějiny Věže a často vynesla na světlo amyrlin, která udělala osudovou chybu. Včetně sebe. „Je tady ale ještě něco,“ zamumlala a poklepala si papírem o prsty. „Až dostanu Theodrin do ruky, bude si přát, aby byla mladší no vička. A Faolain! Jestli si myslí, že se z toho teď vyzují, tak přísahám, že je obě vykuchám jako prasata!“
„Koho že vykucháš?“ zeptala se Sheriam procházející ochranou v závanu chladného vzduchu.
Egwainino křeslo se málem opět složilo na koberec. Bude si muset pořídit něco, na čem se dá sedět a nesloží se to pokaždé, když se pohne. Byla ochotná se vsadit, že Edarna nenadskakovala, jako by měla na zádech platanové chmýří.

„Nikdo, o koho by ses měla zajímat," odsekla Siuan a přiložila papír k plameni lampy. Rychle shořel až k jejím prstům, a ona pak rozemnula popel v dlaních a oprášila se. Pravdu o Faolain a Theodrin znaly jen Egwain, Siuan a Leana. A pochopitelně obě sestry. I když toho bylo hodně, co každá z nich nevěděla.
Sheriam napomenutí přijala s klidem. Ze svého zhroucení ve sněmovně se zřejmě docela vzpamatovala. Alespoň získala vnější důstojnost. Dívala se, jak Siuan pálí papír, a trochu přimhouřila zešikmené zelené oči a dotkla se úzké modré štoly na ramenou, jako by chtěla sama sobě připomenout, že ji tam má. Nemusela od Siuan přijímat rozkazy - dostat kronikářku do této pozice připadalo Egwain příliš tvrdé - ale velmi dobře věděla, že Siuan nemusí přijímat rozkazy od ní, což ji muselo žrát, protože Siuan v jediné síle stála tak hluboko pod ní. A taky ji muselo žrát, že tu jsou tajemství, ke kterým ona nemá přístup. Sheriam s tím však musela jíst.
Také přinesla papír, který položila na stůl před Egwain. „Cestou sem jsem potkala Tianu, matko, a pověděla jsem jí, že ti předám tohle."
„Tohle" bylo denní hlášení o uprchlicích, třebaže už nechodilo každý den, dokonce ani každý týden, od té doby, co byly novicky organizovány v rodinách. Sestřenky se navzájem podporovaly i ve strachu a slzách a dařilo se jim rozmluvit si navzájem i nejhorší chyby, jako byl například útěk. Na papíře stálo jediné jméno. Nicola Treehill.
Egwain si povzdechla a papír odložila. Myslela si, že Nicolin hlad po vědění ji tu udrží, jakkoliv znechucená se cítila. A přece nemohla tvrdit, že není ráda. Nicola byla potměšilá a bez skrupulí, ochotná vydírat, a udělala by cokoliv, o čem by si myslela, že jí to pomůže v postupu. Nejspíš jí někdo pomohl. Areina by se nezalekla krádeže koní, aby mohly obě uprchnout.
Najednou si všimla data vedle jména. Vlastně dvou dat a s otazníkem. Měsíce se uváděly zřídkakdy, natož dny, pouze na oficiálních dokumentech a smlouvách. Podepsáno a před svědky zapečetěno ve městě Illianu dvanáctého dne savenu tohoto roku milosti… A u hlášení této povahy a při zápisu ženy do knihy novicek. V běžném styku postačilo uvést jen tolik dní před tímto svátkem nebo po něm. Zapsaná data jí připadala divná. Musela si to spočítat na prstech, aby se přesvědčila, že to opravdu vidí.
„Nicola utekla před třemi nebo čtyřmi dny, Sheriam, a Tiana to hlásí až teď? A ani si není jistá, jestli to jsou tři, nebo čtyři dny?"
„Nicolu kryly její sestřenky, matko." Sheriam lítostivě zavrtěla hlavou. Nicméně se usmívala pobaveně. Dokonce obdivně. „Ne z lásky. Zřejmě byly rády, že vidí to dítě odcházet, a bály se, že ji přivedou zpátky. S tím svým nadáním k věštění byla opravdu nesnesitelná. Obávám se, že Tiana se na ně velice zlobí. Žádná z nich nebude dneska klidně sedět na zadku a v příštích dnech taky ne, jak se obávám. Tiana říkala, že hodlá každé dát místo snídaně řemenem, dokud se Nicola nenajde. Ale myslím, že by nakonec mohla povolit. Když byla Nicola pryč už tak dlouho před tím, než byl její útěk odhalen, může chvíli trvat, než ji najdou."
Egwain sebou trhla. Vzpomínala na své návštěvy u správkyně novicek, což bývala právě Sheriam. A zrzka měla pádnou ruku. Výprask každý den, to bude tvrdé. Ale zatajit útěk novicky bylo vážnější než vycházet ven po večerce nebo žertovat. Odstrčila hlášení stranou.
„Tiana to zvládne, jak bude považovat za nejlepší," řekla. „Sheriam, nastaly nějaké změny v tom, jak sestry mluví o mém snu?" Sen o seanchanském útoku odhalila hned ráno a ženy na ni jen lhostejně zíraly, zřejmě proto, že právě zemřela Anaiya. To ohromilo každého.
Místo odpovědi si Sheriam odkašlala a uhladila si modře prostřihávané suknice. „Možná si to neuvědomuješ, matko, ale jednou z Nicoliných sestřenek je Larine Ayellinová. Z Emondovy Role," dodala, jako by to Egwain nevěděla. „Nikdo by si nemyslel, že jí nadržuješ, pokud dáš milost celé rodině. Ať už to nakonec dopadne jakkoliv, prozatím hodlá být Tiana velmi přísná. Budou trpět." Egwain se opatrně opřela a zamračila se. Larine byla v jejím věku a vyrůstaly spolu jako kamarádky. Společně klevetily a učily se plést copy, až ženský kroužek řekne, že už jsou dost staré. Přesto byla Larine jednou z několika málo dívek z Emondovy Role, které přijímaly, že Egwain může být opravdu amyrlin, i když to dokazovala hlavně tím, že se držela zpátky. Ale Sheriam si teď myslí, že by Egwain někomu nadržovala? Dokonce i Siuan to zarazilo. „Měla bys lip než kdo jiný vědět, Sheriam, že disciplína novicek je čistě v pravomoci správkyně novicek. Pokud děvčeti neubližují, a o to tu nejde. Kromě toho, jestli si Larine myslí, že jí dneska projde napomáhání k útěku - napomáhání k útěku, Sheriam! - co si bude myslet, že jí

projde zítra? Jestli ví, jak na to, může získat šátek. Já ji nepovedu po cestě, která skončí tím, že ji vyhodí za špatné chování. Tak. Co tedy říkaly o mém snu?“
Sheriam zamrkala a podívala se na Siuan. Světlo, ta ženská si myslí, že je Egwain tvrdá, protože je tu Siuan? Protože by mohla někde něco vykládat? Měla by mít rozum, vždyť sama byla správkyní novicek.
„Názor sester, matko,“ začala konečně Sheriam, „je takový, že Seanchané jsou tisíc mil daleko a neumějí cestovat, a pokud vytáhnou na Tar Valon, tak to zjistíme dávno předtím, než se dostanou na dvě stě leguí daleko.“
Siuan cosi zabručela, a znělo to hnusně, ale nebyla překvapená. Egwain by taky nejradši nadávala. Starosti kvůli Anaiyně vraždě neměly s lhostejností sester nic společného. Ony nevěřily, že Egwain je snílek. Anaiya si byla jistá, ale Anaiya byla mrtvá. Siuan a Leana jí věřily, ale žádná nestála dost vysoko, aby je vyslechly s něčím víc než s netrpělivou zdvořilostí. A bylo docela jasné, že Sheriam jí nevěří. Poslouchala svou přísahu věrnosti do písmene, jak Egwain čekala, ale nemohla někoho přimět, aby věřil. Všechny jenom opakovaly, co se jim řeklo, a nic se nezměnilo.
Když Sheriam odešla, Egwain přemýšlela, co ji sem vlastně přivedlo. Chtěla jí jenom sdělit, že Larine bude potrestána? Určitě ne. Ale nic jiného neřekla, jen odpovídala na Egwaininy otázky.
Zakrátko dorazila Myrelle a za ní Morvrin. Egwain cítila, jak obě propustily pravý zdroj, než vstoupily do stanu, a své strážce nechaly čekat venku. I když je Egwain zahlédla jen krátce, strážci vypadali ostražitě. Myrelle se při pohledu na Siuan zle zablýsklo v očích a rozšířila chřípí. Morvrin měla obličej jako z leštěného kamene, ale oběma rukama si uhlazovala tmavě hnědé sukně, jako by si z nich něco smetala. Možná že si to neuvědomovala. Na rozdíl od Sheriam musely přijímat rozkazy od Siuan a žádné se to nelíbilo. Ne že by jim Egwain chtěla dělat schválnosti, ale Siuan věřila, a přísahy nepřísahy, jim tak docela nevěřila. Ne tolik jako Siuan. Kromě toho byly doby, kdy bylo nevhodné, když už ne nemožné, aby sestrám, které jí přísahaly věrnost, říkala, co chce udělat. Siuan mohla nosit zprávy, a tak si Egwain mohla být jistá, že budou všechny splněny.
Zeptala se na řeči o svém snu hned na začátku, ale odpovídaly stejně jako Sheriam, na čemž nebylo nic překvapivého. Seanchané byli daleko. Pokud by se to mělo změnit, dostane se jim včasného varování. Tak to šlo už půl druhého týdne. A hůř…
„Mohlo to být jiné, kdyby byla naživu Anaiya,“ řekla Morvrin balancující na rozvrzané stoličce před psacím stolem. Přes své rozměry to dělala s půvabem. „Anaiya měla tajné znalosti. Vždycky jsem si myslela, že se měla dát k hnědým. Kdyby byla řekla, že jsi snílek -“ Cvakly jí zuby, jak se na ni Egwain ostře podívala. Myrelle se náhle začala zajímat o své ruce nad ohřívadlem.
Ani jedna jí nevěřila. Kromě Siuan a Leany nebyl v celém táboře nikdo, kdo by věřil, že Egwain je skutečný snílek. Varilin převzala rozhovory v Dareinu a obratně zatlačila Beonin do menší role a neustále přicházela s výmluvami, proč nemůže právě teď varování předat. Možná za pár dní, jestli rozhovory budou probíhat hladce. Jako by sestry někdy dělaly něco jiného, než že mluvily v kruzích, aniž by řekly jediné slovo, jež by mohlo druhou stranu urazit. Nikdo kromě Siuan a Leany. O nich si myslela, že jí věří.
Myrelle se obrátila k ní, jako by se násilím odvracela od ohřívadla. „Matko, přemýšlela jsem o dni, kdy byl zničen Shadar Logoth -“ Zarazila se a obrátila se zpět k ohřívadlu, protože do stanu vstoupila žena v modrých šatech, s protaženým obličejem, a přinesla trojnožku s namalovanými spirálami.
Maigan byla krásná, měla velké oči a plné rty, ale jaksi působila prodlouženě. Nebyla vysoká, ale měla dlouhé ruce. Chladně kývla Morvrin a významně si nevšímala Myrelle. „Dnes jsem si přinesla vlastní stoličku, matko,“ pravila a udělala pukrle, nakolik to se stoličkou v jedné ruce šlo. „Ty tvoje jsou vachrlaté, pokud to tak smím říct.“
Nebylo žádné překvapení, že po Anaiyně smrti modré adžah jmenovalo do Egwaininy rady někoho jiného. Egwain jenom doufala v nejlepší, když zjistila, kdo to má být. Maigan bývala spojenkyní Siuan, když byla Siuan ještě amyrlin.
„Nebude ti vadit, když pošlu Siuan pro čaj, matko?“ zeptala se Maigan, když si sedala. „Opravdu bys měla mít k ruce novicku, aby ti vyřizovala věci, ale Siuan bude stačit.“
„Mladší novicky mají svou výuku, dcero,“ odpověděla Egwain, „a i když jsou v rodinách, mají přijaté novicky těžko čas na vlastní studium.“ Kromě toho by musela posílat děvče ven do mrazu pokaždé, když by si chtěla s někým promluvit v soukromí. To nešlo u někoho, kdo se ještě nenaučil ignorovat horko či

zimu, a navíc by to každému oznamovalo, že se ve stanu děje něco, co by mohlo být zajímavé zjistit.
„Siuan, přinesla bys nám, prosím, čaj? Všechny si určitě rády dáme šálek.“
Když Siuan vyrazila ke vchodu, Maigan zvedla ruku. „Mám ve stanu nádobku s mátovým medem,“ pronesla velitelsky. „Dones ji. A ne abys ujídala. Vzpomínám si, že jsi byla na sladké. Tak rychle.“
Maigan bývala spojenec, teď byla jen jednou z mnoha sester, které Siuan kladly za vinu rozbití Věže.
„Jak říkáš, Maigan,“ opáčila Siuan pokorně, a dokonce trochu ohnula koleno, než odběhla. Maigan stála stejně vysoko jako Myrelle a Morvrin a před ní ji žádné přísahy věrnosti nechránily. Maigan spokojeně kývla. Siuan musela prosit, aby ji znovu přijaly do modrého adžah, a povídalo se, že na tom prošení nejvíc trvala právě Maigan.
Morvrin se omluvila a odešla za Siuan, snad že ji chtěla z nějakého důvodu dohonit, jenomže Myrelle se posadila a pustila se do zápolení s Maigan: která dokáže tu druhou ignorovat víc. Egwain nepřátelství mezi nimi nechápala. Lidé občas prostě neměli jeden druhého rádi. V každém případě to nenapomáhalo hovoru. Egwain využila příležitosti a probírala se papíry v Siuanině složce, ale nedokázala se soustředit na klepy z Illianu ani na narážky z Cairhienu. Theodrinino tvrzení, že žluté sestry kvůli něčemu blázní, zřejmě nic nepotvrzovalo. Siuan by byla něco řekla, kdyby to věděla.
Maigan a Myrelle na ni zíraly, jako by dívat se, jak obrací listy papíru, byla nejzajímavější činnost na světě. Byla by je obě poslala pryč, ale chtěla zjistit, nač Myrelle přišla ohledně dne, kdy byl Shadar Logoth smeten z povrchu země. Nemohla poslat pryč jednu a druhou ne. Ďas je obě vem!
Když se Siuan vrátila s dřevěným podnosem, stříbrným čajníkem a porcelánovými šálky - a Maiganinou bíle polévanou nádobkou na med - šel za ní voják v plátové a kroužkové zbroji. Byl to mladý Shienarec, s vlasy vyholenými až na cop na temeni. Mladý, a ne mladý. Ragan měl na tmavé líci svraštělou bílou jizvu od šípu a obličej měl tvrdý jako člověk, který neustále žije ve smrtelném nebezpečí. Zatímco Siuan rozdávala šálky, muž se uklonil, jednou rukou držel přílbu a druhou měl položenou na jílci meče. Nic z jeho výrazu neprozrazovalo, že se již setkali.
„Je mi ctí sloužit, matko,“ pozdravil formálně. „Posílá mě urozený pán Bryne. Mám vyřídit, že to vypadá, jako by nájezdníci včera v noci přešli na tento břeh řeky. S Aes Sedai. Urozený pán Bryne zdvojnásobil hlídky. Radí, aby se sestry držely v táboře. Aby se vyhnuly nehodám.“
„Smím odejít, matko?“ ozvala se Siuan náhle a mluvila trochu zahanbeným tónem, jako někdo, kdo si náhle musí odskočit.
„Ano, ano,“ propustila ji Egwain netrpělivě a skoro nepočkala, až zmizí ze stanu, a už pokračovala. „Vyřiď urozenému pánu Bryneovi, že Aes Sedai si chodí, kdy se jim zachce a kam.“ Prudce zavřela pusu, než ho mohla oslovit jménem, ale díky tomu vypadala ještě přísněji. Doufala.
„Povím mu to, matko,“ odpověděl a znovu se uklonil. „Sloužím srdcem i duší.“
Maigan se při jeho odchodu pousmála. Vojáky nesnášela - strážci byli podle jejího názoru dobří a nezbytní, vojáci dělali zmatky, které museli jiní napravovat - ale byla ráda, když viděla cokoliv, co zřejmě zaráželo klíny mezi Egwain a Garetha Brynea. Nebo bylo lepší říci, že to ráda viděla Lelaine. V tom byla Lelaininou ženou až do morku kostí. Myrelle se tvářila jen zmateně. Věděla, že Egwain s urozeným pánem Garethem vychází velmi dobře.
Egwain si nalila šálek čaje. A vzala si trochu Maiganina medu. Ruce měla klidné. Čluny byly na místě. Za pár hodin sebere Leana Bode a odjede s ní kus od tábora, než jí vysvětlí, co má dělat. Larine musí přijmout trest, jaký si zaslouží, stejně jako Bode musí udělat, co je třeba. Egwain byla mladší než Bode, když byla poslána na lov černých sester. Shienarci sloužili ve válce proti Stínu v Morně, srdcem i duší. Aes Sedai a ty, z nichž se měly stát Aes Sedai, sloužily Věži. Byla to silnější zbraň proti Stínu než nejlepší meč a v neopatrné ruce o nic méně ostrá.
Když dorazila Romanda a Theodrin jí rozhrnula chlopně, šedovlasá žlutá předvedla velmi odměřené pukrle, ani menší, ani větší, než jaké bylo vyžadováno od přísedící k amyrlin. Nebyly teď ve sněmovně. Byla-li tam amyrlin pouze první mezi sobě rovnými, ve vlastní pracovně nebyla pro Romandu o nic víc. Ale prsten Egwain nepolíbila. Hranice existovaly. Prohlédla si Myrelle a Maigan, jako by uvažovala, zda je má požádat, aby šly pryč. Nebo je poslat pryč. Tohle byla ožehavá záležitost. Přísedící očekávaly poslušnost, ale ani jedna z nich nepatřila k jejímu adžah. A navíc byly v amyrlinině pracovně.
Nakonec neudělala nic, jenom dovolila Theodrin, aby si od ní vzala plášť s květinovými bordurami a

nalila jí hrnek čaje. Theodrin nebylo zapotřebí říkat, aby to udělala, a pak se vrátila do rohu, kde kroutila šátkem a tvářila se mrzutě, když se Romanda posadila na prázdnou stoličku. Přes nerovné nohy se Romandě podařilo tvářit, jako by seděla ve věžové sněmovně, nebo možná na trůně, jak si tak upravovala šátek se žlutými třásněmi, jejž nosila pod pláštěm.
„Rozhovory šly špatně," oznámila svým vysokým, zvučným hlasem. I tak to od ní znělo jako prohlášení. „Varilin si rozčilením hryže rty. Magla je taky rozčilená, dokonce i Saroiya. Když začne Saroiya skřípat zuby, většina sester by už křičela." S výjimkou Janyi se vyjednávání účastnily všechny sestry, které byly před rozdělením Věže přísedícími. Nakonec mluvily se ženami, jež tenkrát byly ve sněmovně také. Beonin musela málem běhat s posílkami.
Romanda si přiložila šálek ke rtům a pak ho držela nad talířkem, aniž by řekla slovo. Theodrin vyrazila a donesla šálek k podnosu, kde do něj přidala med, než ho podala zpátky přísedící, a vrátila se do rohu. Romanda čaj znovu ochutnala a kývla. Theodrin zrudla.
„Hovory budou pokračovat dál," prohlásila Egwain opatrně. Romanda byla proti každému vyjednávání, ať bylo pochybné nebo ne. A věděla, co se má stát dnes v noci. Nesdělit sněmovně, co přijde, Egwain připadalo jako zbytečný políček.
Romanda přikývla. „Už nám ukázaly jedno. Elaida nedovolí přísedícím, které za ni mluví, aby byť o píď ustoupily. Je zahrabaná ve Věži jako krysa ve zdi. Jediný způsob, jak ji dostat ven, je poslat za ní fretky." Myrelle se zakuckala a Maigan se na ni překvapeně podívala. Romanda se pořád dívala na Egwain.
„Elaida bude odstraněna, tak nebo tak," opáčila Egwain chladně a postavila šálek na talířek. Ruka se jí netřásla. Co ta ženská zjistila? A jak?
Romanda se zaškaredila do čaje, jako by v něm pořád nebylo dost medu. Nebo byla zklamaná, že Egwain neřekla víc. Poposedla si, jako by měla v ruce meč a připravovala se k dalšímu útoku. „To, co jsi říkala o rodince, matko. Že jich je přes tisíc a nejenom pár desítek. Že některým je pět, šest set let." Kroutila nad takovou hloupostí hlavou. „Jak by to všechno mohlo Věži uniknout?" Vyzývala k boji, nekladla otázku.
„Teprve nedávno jsme zjistily, kolik divoženek se nachází mezi Mořským národem," odpověděla Egwain mírně. „A pořád nevíme jistě, kolik jich je doopravdy." Romanda se šklebila. Právě žluté potvrdily, že jen v samotném Illianu jsou stovky divoženek Mořského národa. První bod pro Egwain.
Romanda však ještě neskončila. A nebyla to pro ni ani tvrdá rána. „Budeme je muset pochytat, hned jak to tady vyřídíme," prohlásila zachmuřeně. „Nechat jich pár desítek v Ebú Daru a Tar Valonu, aby nám pomohly vystopovat uprchlice, byla jedna věc. Ale nemůžeme dovolit, aby několik tisíc divoženek bylo… organizováno." Mluvila ještě opovržlivěji, víc než co jiného jí vadila představa, že se divoženky organizují. Myrelle a Maigan je pozorně poslouchaly. Maigan se předkláněla. Ani jedna nevěděla víc, než co Egwain vykládala, a všechny předpokládaly, že to pochází od Siuaniných špehů.
„Jejich hodně přes tisíc," opravila ji Egwain, „a ani jedna není divoženka. Všechny byly vyhozeny z Věže, až na pár uprchlic, které unikly." Nezvýšila hlas, ale mluvila rázně a dívala se Romandě do očí. „V každém případě, jak je podle tebe máme pochytat? Jsou ve všech zemích a dělají všechno možné. Ebú Dar byl jediné místo, kde se kdy scházely jinak než náhodou, a odtamtud po příchodu Seanchanů uprchly. Od trollockých válek rodinka Věži sdělovala jenom to, co chtěla, aby Věž věděla. Dva tisíce let se schovávala Věži přímo pod nosem. Jejich počty rostly, zatímco počet žen ve Věži klesal. Jak je asi máme najít mezi všemi divoženkami, které Věž vždycky ignorovala, neboť byly ‚moc staré', než aby se z nich mohly stát novicky? Rodinka nám nijak nepřekáží, Romando. Používají jedinou sílu skoro tak často jako Aes Sedai, ale vykazují stopy stárnutí jako každý jiný, i když stárnou pomaleji. Jestli budou chtít zůstat schované, nikdy je nenajdeme." A to byly další body pro Egwain, aniž by jediný ztratila. Romandě se na čele leskl pot, jisté znamení, jak je rozčilená. Myrelle dávala dobrý pozor, jenže Maigan málem padala ze stoličky, jakkoliv vyrovnaně se tvářila.
Romanda si olízla rty. „Jestli usměrňují, musí vypadat jako my. Jestli stárnou, tak nemůžou usměrňovat často. A není možné, aby žily pět nebo šest set let!" Už žádné přetvářky.
„Mezi Aes Sedai a rodinkou je jediný skutečný rozdíl," řekla Egwain tiše. Přesto to znělo hlasitě. I Romanda zadržovala dech. „Odešly z Bílé věže dřív, než mohly přísahat na hůl přísah." Tady to konečně bylo vysloveno nahlas.

Romanda sebou trhla, jako kdyby utržila smrtelnou ránu. „Ty jsi ještě přísahy nesložila," zachraptěla. „Hodláš se jich zřeknout? Požádat sestry, aby se jich zřekly?" Myrelle či Maigan zalapala po dechu. Nebo to možná byly obě.
„Ne!" vyhrkla Egwain ostře. „Tři přísahy dělají Aes Sedai a já složím přísahy, jakmile dostaneme hůl přísah do rukou!" Zhluboka se nadechla a zmírnila tón. Ale předklonila se, snažila se do hovoru zatáhnout i druhou ženu. Přesvědčit ji. Málem natáhla ruku. „Jak to je, sestry odcházejí a poslední léta tráví v klidu, Romando. Nebylo by lepší, kdyby to nebyla poslední léta? Kdyby sestry odešly k rodince, mohly by rodinku připoutat k Věži. Další lovení by nebylo nutné." Zašla tak daleko, že už mohla udělat i poslední krok. „Hůl přísah umí rozvazovat stejně jako vázat."
Maigan dopadla na koberec a hned se sbírala a rozčileně si oprašovala sukni, jako by ji někdo strčil. Myrelle zbledla.
Romanda pomalu položila šálek na psací stůl, vstala a upravila si šátek. Bezvýrazně civěla na Egwain, než jí Theodrin položila na ramena plášť, zapnula zlatou sponu a pečlivě jako komorná upravila záhyby. Pak teprve promluvila, a hlas měla tvrdý jako kámen. „Když jsem byla malá holka, snila jsem o tom, že se stanu Aes Sedai. Ode dne, kdy jsem dorazila do Bílé věže, se snažím žít jako Aes Sedai. Žila jsem jako Aes Sedai a jako Aes Sedai zemřu. Tohle se nesmí dovolit!"
Otočila se k odchodu, ale zakopla o stoličku, jíž si zřejmě nevšimla. Theodrin spěchala za ní a kupodivu se tvářila ustaraně.
„Matko?" Myrelle se zhluboka nadechla a zaťala prsty do tmavozelené sukně. „Matko, opravdu naznačuješ…?" Odmlčela se, jak to nedokázala vyslovit. Maigan seděla ztuhle na stoličce.
„Vyložila jsem fakta," odvětila Egwain klidně. „Rozhodnutí je na sněmovně. Pověz, dcero, zemřela bys raději, kdybys mohla žít a dál sloužit Věži?"
Modrá a zelená sestra si vyměnily pohledy, a pak si uvědomily, co udělaly, a rychle se zase otočily. Žádná nepromluvila, ale Egwain skoro viděla, jak se jim hlavou honí myšlenky. Po chvíli vstala a šla narovnat překocenou stoličku. Ani to je nevytrhlo z povrchních omluv, že to musela udělat sama. Pak se znovu odmlčely.
Egwain se pokusila vrátit ke stránkám Siuaniny složky - v Tearském Kameni vše uvázlo na mrtvém bodě a nikdo netušil, jak to skončí - ale chvíli po Romandině odchodu dorazila Lelaine.
Na rozdíl od Romandy byla štíhlá modrá přísedící sama a čaj si také nalila sama. Posadila se na uprázdněnou stoličku, odhodila dozadu kožišinou podšitý plášť a nechala ho viset na sponě s velkými safíry. I ona měla šátek. Přísedící ho obvykle nosily. Lelaine byla přímější než Romanda. Nebo to tak zvenku vypadalo. Oči se jí tvrdě leskly.
„Kairenina smrt zhatila šance na uzavření dohody s Černou věží," zahučela přes šálek čaje a vdechovala páru. „A je nutné to vyřídit s chudákem Llywem. Třeba si ho vezme Myrelle. Dva z jejích tří předtím patřily jiné. Žádná jiná ještě nikdy nezachránila dva strážce, kterým umřela Aes Sedai."
Egwain nebyla jediná, kdo v tom slyšel zvláštní důraz. Myrelle rozhodně zesinala. Měla jistá tajemství a jedním z nich bylo, že má ve skutečnosti čtyři strážce. Předání pouta Lana Mandragorana od Moirain bylo něco, co nikdo neudělal už celá staletí. Dneska se na spojení s mužem proti jeho vůli Aes Sedai nedívaly dobře. Něco takového se nestalo už celá staletí. „Tři mi stačí," vyhrkla. „Omluvíš mě, matko?"
Maigan se tiše zasmála, když Myrelle rychle vyšla ze stanu. Ale ne tak rychle, aby venku nepopadla saidar.
„Ovšem," řekla Lelaine a vyměnila si s druhou modrou pobavený pohled, „povídá se, že se se svými strážci sezdala. Se všemi. Chudák Llyw se možná za manžela nehodí."
„Je široký jako kůň," přisadila si Maigan. Přes pobavení nad Myrelliným úprkem nemluvila zlomyslně. Jenom konstatovala. Llyw byl chlap jako hora. „Myslím, že znám jednu mladou modrou, která by si ho mohla vzít. Muži ji takhle nezajímají."
Lelaine kývla, z čehož bylo jasné, že mladá modrá našla svého strážce. „Zelené umějí být divné. Vezmi si třeba Elain z rodu Trakandů. Vlastně by mě nikdy nenapadlo, že si vybere zelené adžah. Myslela jsem si, že si vyhlédne modré. Ta holka má cit pro změny v politice. I když má taky sklony lézt do hlubší vody, než je zdravé. Nemyslíš, matko?" S úsměvem se napila čaje.
Tohle se vůbec nepodobalo Romandině opatrnému zkoumání terénu. Tohle bylo bezhlavé sekání. Ví

Lelaine o Myrelle a Lanovi?
Poslala někoho do Caemlynu, a pokud ano, kolik toho zjistila? Egwain napadlo, jestli se Romanda necítila vyvedená z rovnováhy.
„Myslíš, že Kairenina vražda tu dohodu zhatí?“ optala se. „Pokud víme, mohl se třeba Logain vrátit pro nějakou šílenou mstu.“ Proč to pro Světlo řekla? Musí si dávat pozor na jazyk a vzít rozum do hrsti.
„Nebo to možná byl nějaký chudák z okolních statků nebo mostních měst.“ Lelaine se usmála ještě víc a posměšně, ne pobaveně. Světlo, tak neuctivá nebyla za celé měsíce.
„Kdyby chtěl Logain mstu, matko, asi by byl v Bílé věži a vraždil červené.“ Přes svůj úsměv měla hlas klidný. Bylo to rozčilující. Možná to byl záměr. „Je skoro škoda, že to neudělal. Mohl dostat Elaidu. Ale tak by nedostala, co si zaslouží. Ne, Kairen na to nemá vliv o nic větší než Anaiya, ale dohromady kvůli nim budou sestry víc trvat na zárukách a omezeních. Ty muže možná potřebujeme, ale musíme mít jistotu, že kontrolu máme my. A naprostou.“
Egwain kývla. Nepatrně. Souhlasila, jenže… „Možná bude těžké přimět je, aby na to přistoupili,“ řekla. Těžké. Dneska rozhodně všechno zmírňuje.
„Pouto strážce lze trochu upravit,“ ozvala se Maigan. „Jak to je, dokážeš muže přimět, aby udělal, co chceš, jen s trochou přetahování, ale to se dá snadno odstranit.“
„To mi zní až příliš jako nátlak,“ vybuchla Egwain. Tkanivo znala od Moghedien, ale jen proto, aby věděla, jak se před ním bránit. Byla to ohavnost, krádež svobodné vůle jiného člověka, celé jeho bytosti. Každý pod nátlakem udělal, co po něm člověk chtěl. Cokoliv. A věřil, že to dělá z vlastní vůle. Už jenom z toho pomyšlení se cítila špinavá.
Maigan se jí však dívala do očí stejně jako Lelaine a hlas měla úlisný jako tvář. Ona si špinavá nepřipadala. „Nátlak byl použit na sestry v Cairhienu. To už je jisté. Ale já mluvila o poutu, to je něco úplně jiného.“
„Ty si myslíš, že dokážeš asha'many přesvědčit, aby přijali pouto?“ Egwain nedokázala uvěřit. „Kromě toho, kdo se s nimi spojí? I kdyby si každá sestra, která nemá strážce, vzala jednoho a každá zelená dva nebo tři, není tu dost sester. A to i pokud najdete nějakou, která se bude ochotná spojit s mužem, co každou chvíli zešílí.“
Maigan přikyvovala, jako kdyby souhlasila. A upravovala si sukně, jako by ji tak docela neposlouchala. „Jestli se dá pouto změnit jedním způsobem,“ řekla, jakmile Egwain domluvila, „mělo by být možné změnit ho i obráceně. Tak by bylo možné odstranit sdílení a snad i vědomí. Pak by to šílenství nemusel být takový problém. Bylo by to jiné pouto, ne takové, jaké máme se strážci. Všechny budou určitě souhlasit, že to není jako mít doopravdy strážce. Každá sestra se může spojit s tolika asha'many, s kolika bude potřeba.“
Náhle si Egwain uvědomila, co se děje. Lelaine tady jen seděla a civěla do čaje, ale skrz řasy sledovala Egwain. A používala Maigan jako nastrčeného koně. Egwain potlačila hněv a nemusela se nutit, aby mluvila chladně. Hlas měla jako led.
„To zní přesně jako nátlak, Lelaine. To je nátlak a žádné hry se slovíčky to nezmění. A já to vysvětlím každé, kdo to ještě navrhne. A nechám spráskat každou, která to navrhne. Nátlak je zakázaný a zůstane zakázaný.“
„Jak jsem říkala,“ opáčila Lelaine, což mohlo znamenat cokoliv. Další slova byla určitější. „Bílá věž občas udělá chybu. Bez toho se nedá žít. Ale jdeme dál. A i když občas potřebujeme zakrýt svoje chyby, kdykoliv je to možné, dáme je do pořádku. I když je to bolestné.“ Odložila šálek na podnos a odešla s Maigan za patami. Maigan popadla pravý zdroj, ještě než vyšla ze stanu. Lelaine nikoliv.
Egwain se chvíli snažila jen klidně dýchat. Procvičila řeku mezi břehy. Lelaine neřekla, že Egwain z al'Vereů je chyba, která by měla být napravena, ale skoro.
V poledne Chesa Egwain přinesla další dřevěný podnos a na něm teplý, křupavý chleba jen s jednou nebo dvěma podezřele vypadajícími tmavými tečkami a čočku s kousky turínu a tvrdé mrkve a kousíčky něčeho, co mohlo být skopové. Egwain do sebe dostala jen jednu lžíci. Starosti jí nedělala Lelaine. Už jí vyhrožovala i dřív, i když ne od chvíle, kdy dala jasně najevo, že je amyrlin a ne loutka. Místo jídla však zírala na Tianinu zprávu na stole. Nicola by možná nezískala šátek i přes svůj potenciál, ale Věž měla dlouhé zkušenosti s umíněnými, nevychovanými ženskými, které dokázala proměnit v sebevědomé Aes

Sedai. Larine čekala zářná budoucnost, ale musela se naučit řídit pravidly, než začne zjišťovat, která lze porušit a kdy. Bílá věž uměla naučit obému, ale všechno hezky popořádku. Bode bude mít skvělou budoucnost. Měla skoro stejně velký potenciál jako Egwain. Ale ať byla žena Aes Sedai, přijatá nebo mladší novicka, Věž od ní žádala to, co bylo zapotřebí pro Věž. Aes Sedai, přijatá, mladší novicka nebo amyrlin.

Když se Chesa po chvíli vrátila a uviděla jídlo téměř nedotčené, dala mnohomluvně najevo své zklamání, zvlášť proto, že našla téměř nedotčenou i snídani. Egwain napadlo, že se vymluví na bolení břicha, jenže to zavrhla. Když jí Chesin čaj vyléčil bolest hlavy - aspoň na několik dní, než se vrátila ještě silnější a každou noc - ukázalo se, že tlustá komorná má celou sbírku bylinek na každou nemoc, pořízenou od každého formana s hbitým jazykem, a každý odvar chutná odporněji než ten předchozí. A vždycky vypadala zklamaná, když Egwain ty hrozné čaje nevypila, že je nakonec do sebe nalila jenom proto, aby si Chesa nedělala starosti. Občas to kupodivu zabralo, ale Egwain to rozhodně nechtěla mít už nikdy v puse. Poslala Chesu s podnosem pryč a slíbila, že se její později. Chesa jí nepochybně přinese večeři dost velkou na to, aby se s ní dala vykrmit husa.

Při tom pomyšlení se usmála - Chesa nad ní bude stát a lomit rukama, dokud nepozře poslední sousto - ale pohled jí znovu padl na Tianinu zprávu. Nicola, Larine a Bode. Bílá věž byla přísná. Pokud nebyla ve válce díky konsenzu se sněmovnou, nesměla amyrlin… Ale Věž byla ve válce.

Egwain nevěděla, jak dlouho tam seděla a zírala na ten kousek papíru s jediným jménem, ale když se vrátila Siuan, už byla rozhodnutá. Věž byla přísná a nikdy nikoho neprotěžovala. „Už Leana s Bode odjely?“ zeptala se Siuan. „Už před dvěma hodinami, matko. Leana má doručit Bode a pak odplout po řece.“

Egwain kývla. „Prosím, nech mi osedlat Daišara…“ Ne. Někteří lidé už amyrlinina koně poznali. Bylo jich příliš mnoho. Na dohadování a vysvětlování nebyl čas. Nebyl čas prosadit svou autoritu. „Osedlej Belu a počkej na mě na rohu dvě ulice na sever.“ Skoro všichni znali i Belu. Každý znal Siuanina koně.

„Co chceš dělat, matko?“ vyptávala se Siuan ustaraně. „Chci se projet. A Siuan, nikomu o tom neříkej.“ Podívala se jí do očí a vydržela. Siuan bývala amyrlin a dokázala pohledem umlčet i kámen. Teď byla amyrlin Egwain. „Nikomu, Siuan. Tak běž. Honem.“ Čelo stále svraštělé, Siuan odběhla.

Jakmile byla Egwain opět sama, sundala si z krku štolu, pečlivě ji poskládala a strčila si ji za pás. Plášť měla z dobrého sukna, ale docela prostý. Bez štoly na krku mohla být kýmkoliv.

Ulička před její pracovnou byla pochopitelně prázdná, jenomže jakmile překročila zamrzlou ulici, musela se proplétat obvyklou bílou řekou novicek s několika pruhy přijatých a občas i Aes Sedai. Mladší novicky se jí klaněly, aniž by zpomalily, a přijaté dělaly pukrlata, jakmile si všimly, že její sukně pod pláštěm není bílá s pruhy, a Aes Sedai kolem pluly s tvářemi skrytými v kapucích. Pokud si někdo všiml, že za ní nejde strážce, no, hodně sester nemělo žádného. A ne všechny obklopovala záře saidaru. Jenom většinu.

Dvě ulice od své pracovny se zastavila na kraji dřevěného chodníku a obrátila se zády k proudu spěchajících žen. Snažila se uklidnit. Slunce bylo v polovině cesty k západnímu obzoru, zlatá koule nabodnutá na zlomený štít Dračí hory. Stín hory již padal na tábor a na stany se snášelo večerní šero.

Konečně se objevila Siuan na Bele. Kosmatá kobylka kráčela na kluzké ulici pevným krokem, avšak Siuan jí visela na otěžích a na sedle, jako by se bála, že spadne. Možná se i bála. Siuan byla jedním z nejhorších jezdců, jaké kdy Egwain viděla. Když s kletbami slezla na zem, zřejmě se jí ulevilo, že to přežila. Bela na Egwain zařehtala, jak ji poznala. Siuan si upravila kapuci a otevřela ústa, ale Egwain zvedla ruku dřív, než mohla promluvit. Všimla si, jak se druhé ženě na rtech tvoří slovo „matko“. A nejspíš by promluvila dost hlasitě, aby ji slyšeli na padesát kroků.

„Nikomu o tom neříkej,“ napomenula ji Egwain tiše. „A žádné poznámky a náznaky.“ To by mělo pokrýt všechny možnosti. „Dělej společnost Chese, dokud se nevrátím. Nechci, aby si dělala starosti.“

Siuan jen neochotně kývla. Tvářila se málem trucovitě. Egwain usoudila, že bylo moudré dodat „poznámky“ a „náznaky“. Nechala bývalou amyrlin stát jako trucující holčičku a nasedla.

Nejdřív musela jet krokem kvůli zamrzlým kolejím vyježděným v blátě. A protože by se každý divil, kdyby viděl jet Siuan na Bele rychleji. Snažila se držet v sedle jako Siuan, nejistě se kymácela a držela se jednou rukou sedlové hrušky. Měla pocit, že spadne. Bela otočila hlavu a podívala se na ni. Věděla,

koho má na zádech, a věděla také, že Egwain umí jezdit lépe. Egwain dál napodobovala Siuan a snažila se nemyslet na to, kde je slunce. Celou cestu z tábora za řady vozů, až ji první stromy skryly před pohledy z tábora.
Pak se předklonila a přitiskla tvář do Běliny hřívy. „Odnesla jsi mě z Dvouříčí," zašeptala. „Dokážeš ještě běhat tak rychle?" Narovnala se a pobídla Belu patami.
Bela nedokázala cválat tak rychle jako Daišar, ale hned zrychlila. Kdysi to byl tahoun, ne závodní nebo válečný oř, ale dávala do běhu své srdce a natáhla krk tak chrabře jako Daišar. Hnala se sněhem a slunce sklouzlo pod obzor, jako by ho někdo namazal. Egwain se skláněla v sedle a pobízela kobylu do běhu. Byl to závod se sluncem, o kterém Egwain věděla, že jej nemůže vyhrát. Jenže i když slunce nedokáže porazit, pořád měla dost času. A Bela běžela.
Smrákalo se, pak se setmělo docela, než Egwain zahlédla měsíc odrážející se na hladině Erinin. Pořád byl čas. Byla na tom samém místě, jako když tenkrát na Daišarovi hovořila s Garethem a dívali se, jak říční bárky přistávají v Tar Valonu. Zastavila Belu a poslouchala.
Ticho. Pak tlumená nadávka. Tiché bručení a škrábání, jak muži táhli po sněhu těžké břemeno a snažili se u toho být potichu. Egwain obrátila Belu po zvuku. Stíny se zavlnily a ona zaslechla tiché šustnutí oceli vyjíždějící z pochvy.
Pak kdosi zamumlal, ne dost potichu. „Toho poníka znám. Je to jedna ze sester. Ta, o který říkají, že bývala amyrlin. Mně tak nepřipadá. Není o nic starší než ta, co přej dělá amyrlin teď."
„Bela není poník," odsekla Egwain. „Odveďte mě k Bode Cauthonové."
Z nočních stínů se vynořila desítka mužů a obklopila ji s Belou. Všichni ji zřejmě považovali za Siuan, ale to byla jejich věc. Pro ně byla Aes Sedai jako Aes Sedai, a odvedli ji k místu, kde na koni velkém jako Bela seděla Bode v tmavém plášti. Šaty měla taky tmavé. Bílá by byla v noci příliš vidět.
I Bode poznala Belu a poškrábala ji za uchem, když k ní Egwain dojela.
„Zůstaneš na břehu," řekla Egwain tiše. „Až bude po všem, můžeš se vrátit se mnou."
Bode při zvuku Egwainina hlasu ucukla, jako kdyby se popálila. „Proč?" zeptala se celkem zdvořile.
Aspoň tolik se naučila. „Já tohle zvládnu. Leana Sedai mi to vysvětlila a já to zvládnu."
„Já vím, že ano. Ale ne tak dobře jako já. Ještě ne." To znělo jako až příliš tvrdá kritika, jakou si druhá žena nezasloužila. „Jsem amyrlin, Bode. Některé věci můžu rozhodnout jenom já. A o něco bych neměla žádat mladší novicku, když to zvládnu líp." Možná to nebylo o tolik mírnější, ale nemohla jí vysvětlovat, jak je to s Larine a Nicolou, ani jakou cenu Bílá věž žádá ode všech svých dcer. Amyrlin to první nemohla vysvětlovat novicce a novicka nebyla připravená zjistit to druhé.
I v noci bylo z jejího držení těla zřejmé, že Bode nerozumí, ale naučila se také, že se nemá hádat s Aes Sedai. Stejně jako se naučila, že Egwain je Aes Sedai. Na ten zbytek dojde později. Věž ji může učit, jak dlouho bude potřeba.
Egwain sesedla, předala Běliny otěže jednomu vojákovi a zvedla si sukni, jak procházela sněhem k funícím mužům. Ti po sněhu jako sáně táhlí velkou pramici. Pramice byla velká a neohrabaná a oni se s ní museli vyhýbat stromům. Nadávali přitom, i když méně, než je u mužů obvyklé, jakmile si všimli, že jde za nimi. V přítomnosti Aes Sedai si muži obvykle dávali pozor na jazyk, a i když jí ve tmě neviděli do tváře, kdo jiný by byl tady u řeky? A i když poznali, že to není žena, jež je měla doprovázet, kdo by se Aes Sedai na něco ptal?
Dotlačili pramici do řeky a dávali pozor, aby voda nešplouchala. Šest se jich vyškrábalo na palubu a nasadilo vesla do havlen obalených hadry. Muži byli bosí, aby nedupali. Po řece pluly i menší čluny, ale dnes v noci museli překonat proud. Jeden z mužů na břehu jí podal ruku a ona se posadila na sedátko na přídi a držela si plášť u těla. Pramice odrazila od břehu a kromě tichého šplouchání vesel ve vodě byla úplně tichá.
Egwain se zadívala na jih k Tar Valonu. Bílé hradby se leskly ve světle přibývajícího měsíce a osvětlená okna dávala městu tlumenou záři, skoro jako by byl ostrov obklopen saidarem. Bílá věž byla vidět i ve tmě, okna ozářená, velká masa lesknoucí se v měsíčním světle. Přes měsíc něco přeletělo a Egwain zadržela dech. Bála se, že to byl draghkar, právě v tuhletu noc zlé znamení. Usoudila však, že to byl jenom netopýr. Možná už se odvažovali ven, jak se blížilo jaro. Přitáhla si plášť úžeji k tělu a dívala se, jak se město blíží.

Když se před pramicí tyčila vysoká hradba Severního přístavu, veslaři zabrali zpětně a pramice těsně minula zeď vedle vjezdu do přístavu. Egwain skoro natáhla ruku, aby pramici od bledého kamene odstrčila. Náraz by určitě zaslechli vojáci na stráži. Vesla tiše čeřila vodu a pramice se zastavila u místa, kde se mohla dotknout železného řetězu přehrazujícího přístav. Veliká oka řetězu se leskla, jak byla namazaná.
Ale nemusela se ničeho dotýkat. Nebylo třeba čekat. Uchopila saidar a cítila radost života dřív, než spletla tkanivo. Řetěz obklopila země, oheň a vzduch a země a oheň se ho dotkly. Černé železo se rozžhavilo doběla po celé šířce přístavu.
Měla právě dost času si uvědomit, že něco uchopilo pravý zdroj kousek od ní na hradbě, když něco udeřilo do člunu, praštilo ji, a potom už ji obklopila studená voda a vnikla jí do nosu a do úst. Tma.
# # #
Ucítila pod sebou něco tvrdého a zaslechla vzrušené hlasy. Ženské hlasy.
„Víš, kdo to je?“
„To se podívejme. Rozhodně jsme dostali něco lepšího, než v co jsme doufali.“
Něco se Egwain vtlačilo do pusy a do krku jí vtekl čaj chutnající po mátě. Křečovitě polkla a náhle si uvědomila, jak jí je zima, úplně se třásla. Otevřela oči. A upřela je na tvář ženy, která jí podpírala hlavu a držela hrnek. Vojáci kolem drželi lucerny, takže její tvář jasně rozeznávala. Bezvěkou tvář. Byla v Severním přístavu.
„Tak, správně, holka,“ povzbuzovala ji Aes Sedai. „Všechno to vypij. Je to pořádná dávka, prozatím.“
Egwain se snažila hrnek odstrčit, popadnout saidar, ale cítila, jak opět klouže do temnoty. Čekaly na ni. Někdo ji zradil. Ale kdo?

Doslov
Odpověď
Rand se oknem díval na to, jak prší. Od Páteře světa se přihnala další bouře. Od Dračí stěny. Říkal si, že jaro musí přijít každým dnem. Jaro vždycky nakonec přišlo. Sem do Tearu dříve než domů, i když to zatím moc na jaro nevypadalo. Oblohou proletěl modrostříbrný blesk a trvalo hodně dlouho, než zahřmělo. Blesky v dálce. Rány v boku ho bolely. Světlo, po tak dlouhé době ho bolely i volavky vypálené v dlaních.
„Občas je bolest jediné, co ti řekne, že ještě žiješ,“ šeptal Luis Therin, ale Rand si hlasu ve své hlavě nevšímal.
Dveře za ním se otevřely, a když se ohlédl přes rameno, uviděl muže, jenž právě vstoupil. Bashere měl krátký kabát ze šedého hedvábí a měňavý plášť a za pásem měl zastrčenou vedle meče i hůl vrchního maršála Saldeie, slonovinovou tyčku zakončenou zlatou vlčí hlavou. Holínky s ohrnutými manžetami se mu leskly. Rand se snažil, aby nebylo vidět, jak se mu ulevilo. Byli pryč dost dlouho.
„Tak co?“ zeptal se.
„Seanchané jsou přístupní,“ odvětil Bashere. „Úplní blázni, ale jsou přístupní. Žádají ale o setkání s tebou. Osobní setkání. Vrchní maršál Saldeie není Drak Znovuzrozený.“
„S tou paní Suroth?“
Bashere zavrtěl hlavou. „Zřejmě dorazil člen jejich královské rodiny. Suroth chce, aby ses sešel s někým, kdo se jmenuje Dcera Devíti měsíců.“
Za bleskem v dálce následovalo další zahřmění.

Jezdíme na větrech bouří,
běháme za zvuků hromu.
Tančíme mezi jasnými blesky
a rveme svět na kusy.

Anonymní zlomek z básně
údajně napsané koncem předcházejícího věku
známého jako třetí věk.
Podle některých je přisuzována
Draku Znovuzrozenému.

Slovníček
Poznámka k datování v tomto slovníčku

Od Rozbití světa byly použity tři systémy zaznamenávání dat. První zaznamenává roky Po Rozbití světa (PR). Jelikož však panoval v letech Rozbití a několika následujících téměř dokonalý zmatek a protože tento kalendář byl přijat téměř sto let po Rozbití, byl jeho začátek stanoven uměle. Po skončení trollockých válek bylo mnoho záznamů ztraceno. Bylo jich tolik, že vznikl spor o přesné datování podle starého systému. Proto byl zaveden nový kalendář, který se datuje od konce válek a oslavuje domnělé osvobození světa od hrozby trolloků. Tento druhý kalendář zaznamenává každý rok jako Svobodný rok (SR). Po rozsáhlém ničení, rozbíjení a rozvratu, způsobeném stoletou válkou, vznikl třetí kalendář. Tento kalendář, zaznamenávající léta Nové éry (NE), se používá v současné době.

Arad Doman: Stát na pobřeží Arythského oceánu, v současné době zmítaný občanskou válkou a válkami proti těm, kteří se přidali k Draku Znovuzrozenému. Hlavním městem je Bandar Eban. V Arad Domanu volí vladaře (krále nebo královnu) rada hlav kupeckých cechů (kupecká rada), složená téměř výhradně z žen. Vladař musí být urozeného rodu, ne kupec, a je volen doživotně. Legálně má absolutní moc, může však být sesazen tříčtvrtinovou většinou rady. Současným vladařem je král Alsalam Saeed Almadar, urozený pán z Almadaru, hlava rodu Almadar. Místo jeho současného pobytu je zahaleno tajemstvím.
asha'mani: 1. Ve starém jazyce: „obránci" nebo „ochránci", ale vždy obránci spravedlnosti a pravdy. 2. Společné jméno a také hodnost dané mužům, kteří přišli do Černé věže poblíž Caemlynu v Andoru, aby se zde naučili usměrňovat. Jejich výcvik se soustředí na způsoby, jakými lze použít jedinou sílu jako zbraň, a dalším rozdílem oproti Bílé věži je to, že jakmile se naučí uchopit saidín, mužskou polovici jediné síly, vyžaduje se od nich, aby všechny denní práce vykonávali s pomocí jediné síly. Novým rekrutům se říká vojáci. Nosí prosté černé kabáty s vysokým límcem podle andorské módy. Povýšení na zasvěceného s sebou přináší právo nosit na límci kabátu stříbrný špendlík, nazývaný meč. Povýšení na asha'mana přináší právo nosit dračí špendlík, červený smalt ve zlatě, na límci spolu s mečem. Ačkoliv mnoho žen, včetně manželek, uprchne, když zjistí, že jejich muži skutečně dokážou usměrňovat, značný počet mužů v Černé věži je ženatých a používá jistou variantu strážcovského pouta, aby si s manželkami vytvořili propojení. Totéž pouto, pozměněné, takže vynucuje poslušnost, se v poslední době používá ke spojení lapených Aes Sedai.
Balwer, Sebban: Původně tajemník Pedrona Nialla na veřejnosti a tajně jeho mistr špion. Z vlastních důvodů pomohl Morgase uniknout před Seanchany z Amadoru a nyní je zaměstnán jako tajemník Perrina ťBashereho Aybary a Faile ni Bashere ťAybara.
Banda Rudé ruky: viz Shen an Calhar
corenne: Ve starém jazyce „návrat". Jméno, které Seanchané dali flotile tisíce lodí a stovkám tisíc vojáků, řemeslníků a ostatních, plujících na těch lodích, kteří přijdou za Předběžníky, aby si vyžádali země ukradené potomkům Artuše Jestřábí křídlo. Viz též Předběžníci.
cuendillar: Údajně nezničitelná substance vytvořená ve věku pověstí. Každou známou sílu použitou k jeho rozbití je schopen pohltit a tím zesílit. Ačkoliv se jeho výroba považovala za navždy ztracenou, vynořily se povídačky o tom, že se objevily nové předměty z něj vyrobené. Známý též jako srdečník.

da'covale: 1. Ve starém jazyce: „ten, kdo je vlastněn" nebo „osoba, která je majetkem". 2. Mezi Seanchany velice často používný výraz pro otroky. Otroctví má v Seanchanu dlouhou a neobvyklou tradici, protože otroci mají možnost získat postavení s velikou mocí a otevřenými pravomocemi včetně nad těmi, kteří jsou svobodní. Viz též só'džin.
der'morat-: Ve starém jazyce: „mistr cvičitel". 2. Mezi Seanchany předpona ukazující na staršího a velmi zkušeného cvičitele jednoho druhu exotických zvířat, který cvičí ostatní, jako např. der'morat'raken. Der'morat může mít velmi vysoké společenské postavení, k nejvýše postaveným patří der'sul'dam, cvičitelka sul'dam, což je ve vojsku velmi vysoká důstojnická hodnost. Viz též morat.
děti Světla: Společenství držící se přísné asketické víry, odhodlané porazit Temného a zničit jeho temné druhy. Založeno během stoleté války Lothairem Mantelarem na obranu víry před rostoucím počtem temných druhů, během války se vyvinulo v plně vojenskou organizaci, jejíž členové jsou naprosto nesmlouvaví v otázkách víry a jsou přesvědčeni, že pouze oni znají pravdu a právo. Nenávidí Aes Sedai a považují je a všechny, kdož jim pomáhají nebo se s nimi přátelí, za temné druhy. Neuctivě se jim přezdívá bělokabátníci, hlavní velitelství měli původně v Amadoru v Amadicii, ale když Seanchané město dobyli, museli odejít. Ve znaku mají ve stříbrném poli zlaté sluneční paprsky. Viz též tazatelé.
divoká štvanice: Mnoho lidí věří, že Temný (v Tearu, Illianu, Murandy, Altaře a Ghealdanu často nazývaný Děs) vyjíždí do noci s „černými psy", či temnými psy, na lov duší. To je divoká štvanice. Lidé věří, že stačí spatřit divokou štvanici, aby to způsobilo okamžitou smrt buď pro člověka, který ji zahlédl, nebo pro někoho, kdo mu je drahý. Za zvlášť nebezpečné se považuje potkat divokou štvanici na křižovatce těsně před východem či západem slunce. Viz též temní psi.
Dračí legie: Velký vojenský pěší útvar, spojenci Draka Znovuzrozeného. Cvičí ji Davram Bashere podle pravidel, která vymyslel s Matem Cauthonem, pravidel, jež se výrazně liší od obvyklého výcviku pěšáků. I když se mnoho mužů přihlásilo dobrovolně, velký počet legionářů seberou verbíři z Černé věže, když zprvu shromáždí všechny muže v oblasti, kteří chtějí následovat Draka Znovuzrozeného, a teprve poté, co je provedou průchodem poblíž Caemlynu, z nich vyberou ty, kteří se mohou naučit usměrňovat. Zbytek, mnohem větší počet, pošlou do Bashereho výcvikových táborů.
Fain, Padan: Bývalý temný druh, nyní něco víc a horší než temný druh, také nepřítel Zaprodanců stejně jako nepřítel Randa al'Thora, jehož z duše nenávidí. Naposledy viděn, když používal jméno Jeraal Mordeth a radil urozenému pánu Toramu Riatinovi během vzpoury proti Draku Znovuzrozenému v Cairhienu.
Gregorin: Plným jménem Gregorin Panar de Lushenos. Člen rady devíti v Illianu, v současné době správce Illianu pro Draka Znovuzrozeného.
Hailene: Ve starém jazyce „Předběžníci" nebo „Ti, kteří přišli předtím". Název pro velký seanchanský expediční sbor vyslaný přes Arythský oceán na výzvědy do zemí, kde kdysi vládl Artuš Jestřábí křídlo. Nyní pod velením vznešené paní Suroth, kdy se rozrostl o rekruty z porobených území, Hailene zašlo mnohem dál, než byl jeho původní cíl, vlastně přešlo v návrat. Viz návrat.
hlavní kapitán: 1. Vojenská hodnost velitele královniny gardy v Andoru. V současné době má tuto hodnost urozená paní Birgitte Trahelion. 2. Titul hlavy zeleného adžah, ačkoliv je známý pouze zeleným. V současné době má tuhle hodnost Adelorna Bastine ve Věži a Myrelle Berengari mezi vzbouřenými Aes Sedai pod velením Egwain z al'Vereů.
hledači: Formálněji hledači pravdy. Je to policejní a špionážní organizace seanchanského císařského trůnu. Ačkoliv je většina hledačů da'covale, tedy majetkem císařské rodiny, mají rozsáhlé pravomoci. Dokonce i urození mohou být zatčeni, pokud nezodpovědí hledačům jejich otázky nebo s nimi plně nespolupracují, kdy míru spolupráce určují sami hledači, podléhající pouze císařovně. Hledači, kteří jsou da'covale, mají na rameni znamení krkavce a věže. Na rozdíl od smrtonošů se hledači tímto znamením málokdy chlubí, částečně proto, že pak nezbytně prozradí, kdo jsou.
Cha Faile: 1. Ve starém jazyce: „sokolí spár". 2. Jméno, jež přijali mladí Cairhieňané a Tairenové, kteří se pokoušejí řídit ji'e'toh a přísahali věrnost Faile ni Bashere ťAybara. Potají fungují jako její osobní zvědové a špehové. Od chvíle, kdy upadla do shaidského zajetí, pokračují v této činnosti pod vedením Sebbana Balwera.
Ishara: První královna Andoru (asi 994-1020 SR). Po smrti Artuše Jestřábí křídlo Ishara přesvědčila

svého manžela, jednoho z nejlepších Artušových generálů, aby vzdal obléhání Tar Valonu a doprovodil ji do Caemlynu s tolika vojáky, kolik jich sežene. Ostatní se pokoušeli zabrat celou Artušovu říši a neuspěli, ale Ishara se zmocnila malé části a uspěla. Dnes skoro každý urozený rod v Andoru udává svůj původ od Ishary a právo na Lví trůn závisí na počtu jejích přímých potomků i na počtu linií, které se od ní odvozují.
jednotky délky: 30 coulů = 9 dlaní = 1 krok; 2 kroky = 1 sáh; 1000 sáhů = 1 míle; 4 míle = 1 legue.
jednotky hmotnosti: 10 uncí = 1 libra; 10 liber = 1 kámen; 10 kamenů = 1 centnýř; 10 centnýřů = 1 tuna.
Kaensada: Oblast v Seanchanu, obydlená méně civilizovanými horskými kmeny. Tyhle kmeny hodně bojují mezi sebou, stejně jako individuální rodiny uvnitř kmenů. Každý kmen má vlastní zvyky a tabu, která většinou nedávají smysl nikomu mimo kmen. Většina domorodců se civilizovanějším obyvatelům Seanchanu vyhýbá.
kalendář: Týden má 10 dní, měsíc 28 dní, rok 13 měsíců. Několik svátků nepatří do žádného měsíce. Sem patří Letnice (nejdelší den v roce), svátek Díkůvzdání (jednou za čtyři roky o jarní rovnodennosti) a svátek Spásy všech duší, také zvaný Všedušní den (jednou za deset let o podzimní rovnodennosti). Měsíce mají jména - taisham, jumara, saban, aine, adar, saven, amadaine, tammaz, maighdal, choren, shaldine, nesán a danu - avšak ta se používají téměř výhradně v úředních dokumentech. Většina lidí si docela vystačí s ročními dobami.
Katar: Město v Arad Domanu, vyhlášené svými doly a kovárnami. Katar je dost bohatý, aby bylo občas nutné jeho pánům připomenout, že stále patří do Arad Domanu.
kopinický kapitán: Ve většině zemí šlechtičny obvykle samy nevodí své ozbrojence do bitev a najímají si na to profesionálního vojáka, téměř vždy prostého rodu, jenž je zodpovědný za výcvik i velení ozbrojencům. Podle toho, o kterou zemi se jedná, se takový muž nazývá kopinický kapitán, mečový kapitán, vrchní podkoní či vrchní kopiník. Vykládá se o blízkých vztazích, které mezi urozenou paní a sluhou často vznikají, snad nevyhnutelně. Občas jsou dokonce pravdivé.
královnina garda: Elitní vojenský útvar v Andoru. V době míru je garda zodpovědná za udržování královnina zákona a míru. K uniformě královniny gardy patří červený kabát, leštěná kroužková a plátová zbroj, jasně rudý plášť a kónická přílba s mřížovým hledím. Vysocí důstojníci nosí uzly hodnosti na ramenou a mohou mít i zlaté ostruhy se lví hlavou. Nedávným příspěvkem ke královnině gardě je osobní stráž dědičky, tvořená výhradně ženami. Jedinou výjimkou je její kapitán Doilin Melar.
marath'damane: Ve starém jazyce „ty, které je nutné uvázat" a také „ta, kterou je nutné uvázat". Seanchané tento výraz používají pro každou ženu, která je schopná usměrňovat a není uvázaná jako damane.
mečový kapitán: Viz kopinický kapitán.
měna: Po mnoha staletích obchodování se ve všech zemích užívají standardizované výrazy pro peníze: koruny (největší mince), marky a groše. Koruny a marky se razí ve zlatě nebo stříbře, groše jsou stříbrné či měděné, těm se někdy říká měďáky. V různých zemích ale mohou mít mince různou velikost a váhu. Dokonce i v jednom státě se mince ražené různými vládci mohou lišit váhou a velikostí. Kvůli obchodu se dají peníze mnoha států najít téměř kdekoliv. Z toho důvodu všichni bankéři, lichváři a kupci používají váhy, aby určili hodnotu té které mince. Z tohoto důvodu převažují i značné množství mincí. Jediným papírovým oběživem jsou „průvodní listiny", které vydávají bankéři, jež zaručují, že při předložení listiny obdrží dotyčný určitou sumu peněz. Kvůli velkým vzdálenostem mezi městy je cestování časově náročné a ztěžuje transakce na velké vzdálenosti, takže průvodní listina může být přejata za plnou cenu ve městě poblíž sídla banky, která ji vydala, ale ve vzdálenějším městě už za cenu nižší. Pokud se někdo vydává na delší cestu, má s sebou obvykle jednu či víc průvodních listin, aby je v případě potřeby směnil za peníze. Průvodní listiny obvykle přijímají jen bankéři či kupci a nelze jimi platit v obchodech.
Mera'din: Ve starém jazyce „bezbratří". Jméno přijali, jako společenstvo, ti Aielové, kteří opustili kmen i klan a odešli k Shaidům, protože nedokážou přijmout Randa al'Thora, mokřiňana, jako Car'a'carna nebo proto, že odmítli přijmout odhalení týkající se dějin a původu Aielů. Opuštění kmene a klanu je mezi Aiely téměř neslýchané, proto je shaidská válečná společenstva odmítla přijmout, a oni si tudíž vytvořili vlastní společenstvo Bezbratrých.

Mlčící dcery: Během dějin Bílé věže (přes tři tisíce roků) různé ženy, které se nedokázaly smířit se svým osudem, se pokoušely spojit. Takové skupiny - alespoň většinu z nich - Bílá věž rozprášila, jakmile je objevila, a vážně a veřejně je ztrestala, aby zajistila, že se všichni poučí. Poslední takto rozprášená skupina si říkala Mlčící dcery (794-798 NE). Skupinu tvořily dvě přijaté, jež byly vypuzeny z Věže, a třiadvacet žen, které sebraly a vycvičily. Všechny byly odvlečeny zpátky do Tar Valonu a potrestány a těch třiadvacet žen bylo zapsáno do knihy novicek. Jen jedné z nich se podařilo získat šátek. Viz též rodinka.
molodci: První molodci byli mladí muži studující pod strážci v Bílé věži. Bojovali proti svým učitelům, kteří se pokusili osvobodit Siuan Sanche poté, co byla sesazena z amyrlinina stolce. Vede je Gawyn Trakand a zůstávají věrní Bílé věži. Bojují proti bělokabátníkům vedeným Eamonem Valdou. Doprovázeli Elaidino poselstvo k Draku Znovuzrozenému v Cairhienu a zažili boje s Aiely a asha'many u Dumajských studní. Po návratu do Tar Valonu zjistili, že nesmějí vstoupit do města.
Molodci nosí zelené pláště s Gawynovým stříbrným kancem. Ti, kteří bojovali proti učitelům v Bílé věži, mají na límci malou stříbrnou věžičku. Všude přijímají rekruty, ale neberou veterány a starší muže. Jediným požadavkem je, že rekrut musí zachovávat věrnost výhradně molodcům. Starší členové učí nové rekruty strážcovským technikám, protože odmítají poslouchat příkazy strážců, a několik z nich odmítlo nabídku na spojení s Aes Sedai. V mnoha směrech se zdá, že nejsou ve spojení ani s Věží a Aes Sedai. Toto je částečně důsledek jejich podezření, že do Cairhienu byli vysláni se záměrem, aby výpravu nepřežili.
morat-: Ve starém jazyce „cvičitel". Seanchané tenhle výraz používají pro ty, kteří cvičí exotická zvířata, jako morat'raken, tedy ten,kdo cviči či jezdí na raken, jimž se také neformálně říká létavci. Viz též der'morat-.
Mořský národ, hierarchie: Atha'an Miere, Mořskému národu, vládne paní lodí Atha'an Miere. Jí pomáhá hledačka větru paní lodí a mistr šermíř. Pod nimi stojí klanové paní vln, každá má k ruce svou hledačku větru a mistra meče. Pod nimi jsou paní plavby (kapitáni lodí) jejich klanu, každá s hledačkou větru a správcem nákladu. Hledačka větru paní lodí je nadřazena všem hledačkám větru klanových paní vln, jež jsou zase nadřazeny hledačkám větru svých klanů. Stejně tak stojí mistr šermíř nad všemi mistry meče a ti zase nad správci nákladu svých klanů. Hodnost není u Mořského národa dědičná. Paní lodí na doživotí volí prvních dvanáct Atha'an Miere, což je dvanáct nejstarších klanových paní vln. Klanovou paní vln volí dvanáct nejstarších paní plavby jejího klanu, jimž se říká prostě prvních dvanáct, kterýžto výraz rovněž označuje nejstarší paní plavby na jednom místě. Stejných prvních dvanáct ji může odvolat. Vlastně každý kromě paní lodí může být degradován až na plavčíka za přestoupení zákona, zbabělost či jiné zločiny. Také hledačka větru paní vln či paní lodí, která zemře, musí z nezbytí sloužit níže postavené ženě, jejíž hodnost tím stoupne.
moudrá žena: Uctivé oslovení používané v Ebú Daru pro ženy vyhlášené svými neuvěřitelnými schopnostmi vyléčit téměř každé zranění. Moudrou ženu podle tradice označuje červený pás. Třebaže si hodně lidí všimlo, že mnoho, vlastně většina ebúdarských moudrých žen ani nepochází z Altary, natož z Ebú Daru, donedávna nebylo známo, a stále to vi jen několik málo lidí, že všechny moudré ženy patří ve skutečnosti do rodinky a používají různé verze léčení. Bylinky a lektvary rozdávají jen jako krytí. Když po vpádu Seanchanů do města rodinka z Ebú Daru uprchla, nezůstala tady žádná moudrá žena. Viz též rodinka.
návrat: Viz corenne.
Nebeské pěsti: Lehce vyzbrojená a lehce ozbrojená seanchanská pěchota, již do bitvy nosí na zádech létající tvorové známí jako to'raken. Všichni muži a ženy jsou menšího vzrůstu, hlavně kvůli omezením daným nosností to'raken. Nebeské pěsti jsou považovány za nejtvrdší vojáky a obvykle je používají k nájezdům, překvapivým útokům na nepřátelské pozice v týlu a tam, kde je důležitá rychlost rozmístění vojáků.
obránci Kamene: Elitní vojenský útvar v Tearu. Současným kapitánem Kamene (velitelem obránců) je Rodrivar Tihera. K obráncům se přijímají výhradně Tairenové a důstojníci jsou obvykle urozeného rodu, byť často z nižších rodů nebo vedlejších větví silných rodů. Obránci mají za úkol držet obrovskou pevnost zvanou Tearský Kámen ve městě Tear, bránit město a provozovat policejní služby ve městě

místo městské hlídky. Není-li válka, jejich povinnosti je málokdy zavedou dál od města. Ale stejně jako u většiny elitních útvarů, obránci jsou jádrem, kolem něhož je vytvořeno vojsko. Uniformu obránců tvoří černý kabát s vycpávanými rukávy s černozlatými pruhy a černými manžetami, leštěný kyrys a kapalín s mřížovým hledím. Kapitán Kamene nosí na přílbě tři krátké bílé chocholy a na manžetách kabátu má tři propletené zlaté šňůry na bílém podkladě. Kapitáni nosí dva bílé chocholy a jednu zlatou šňůru na bílých manžetách, poručici jeden bílý chochol a černou šňůru na bílých manžetách, podporučíci jeden krátký černý chochol a prosté bílé manžety. Praporečníci pak mají zlaté manžety a rytmistři čemozlatě pruhované.
okřídlená garda: Osobní stráž první z Mayene a elitní vojenský útvar Mayene. Příslušníci okřídlené gardy nosí červeně natřené kyrysy a červené barbuty a na kopích červené fáborky. Důstojníci mají na přílbách křídla a hodnost určují tenké chocholy.
ozbrojenci, zbrojný lid: Vojáci, spojenci či leníci toho kterého urozeného pána nebo paní.
paní Stínů: Seanchanský výraz pro smrt.
pařez: Veřejné setkání ogierů. Setkání se může pořádat v jedné državě nebo mezi državami a smí na něm promluvit každý dospělý ogier nebo si může vybrat zástupce, aby promluvil za něj. Pařez se často pořádá na největším pařezu stromu v državě a může trvat několik let. Když se vynoří problém či otázka týkající se všech ogierů, uspořádá se velký pařez a na něm se sejdou ogierové ze všech držav. V pořádání velkého pařezu se mohou střídat různé državy.
prorok: Formálněji prorok pána Draka. Kdysi znám jako Masema Dagar, shienarský voják, jemuž se dostalo osvícení a on se rozhodl, že byl povolán, aby světem šířil zprávu o znovuzrození Draka. Věří, že nic - nic! - není důležitější než uznat Draka Znovuzrozeného jako vtělení Světla a být připraven, až Drak Znovuzrozený zavolá, a on a jeho stoupenci používají všechny prostředky, aby ostatní přinutili opěvovat Draka Znovuzrozeného. Vzdal se jména kromě „prorok" a přivedl chaos do velké části Ghealdanu a Amadicie, kde ovládá značná území. Připojil se k Perrinovi Aybarovi, kterého pro něj poslal Rand, a z neznámých důvodů s ním zůstává, i když se tak zdržuje jeho cesta za Drakem Znovuzrozeným.
Předběžníci: Viz Hailene.
rodinka: I během trollockých válek před více než dvěma tisíci lety (asi 1000-1350 PR) udržovala Bílá věž své zásady a vyhazovala ženy, které se nedokázaly zařadit. Jedna skupina těchto žen, obávající se návratu domů uprostřed válečné vřavy, uprchla do Barashty (nedaleko současného Ebú Daru), jak nejdál se v té době dalo vzdálit od bojů. Říkaly si rodinka a schovávaly se dál a nabízely bezpečný přístav ženám, které vyhodily z Věže. Časem to, jak chodily za ženami, jež měly opustit Věž, vedlo ke kontaktům s uprchlicemi, a přestože přesné důvody možná nikdy nebudou známy, začala rodinka přijímat i uprchlice. Dává si velkou práci, aby těmto dívkám zabránila zjistit cokoliv o rodince, dokud si není jistá, že se na ně Aes Sedai nevrhnou a neodvlečou je pryč. Koneckonců všichni vědí, že uprchlice jsou vždycky chyceny, dříve nebo později, a rodinka ví, že pokud nebude zachovávat utajení, sama bude přísně potrestána.
Ačkoliv to rodinka neví, Aes Sedai ve Věži o její existenci věděly téměř od samého začátku, jenže ve válce neměly čas je vyřídit. Koncem války si Věž uvědomila, že zničit rodinku nemusí být v jejím nejlepším zájmu. Do té doby se většině uprchlic skutečně podařilo uniknout, bez ohledu na věžovou propagandu, ale jakmile jim rodinka začala pomáhat, Věž věděla přesně, kam každá uprchlice míří, a pochytala devět z deseti. Jelikož se rodinka, ve snaze utajit svou existenci i počty svých členek, stěhovala do Barashty a zase ven (totéž platí později pro Ebú Dar) a nikdy nezůstala na jednom místě déle než deset let, aby si nikdo nevšiml, že ženy nestárnou obvyklou rychlostí, Věž věřila, že jich je pár a rozhodně se drží při zemi. Aby využila rodinku jako past na uprchlice, rozhodla se Věž nechat ji na pokoji, na rozdíl ode všech podobných skupin v minulosti, a udržet samotnou existenci rodinky v tajnosti, takže o ní ví jen pár hotových Aes Sedai.
Rodinka nemá zákony, ale pravidla založená částečně na pravidlech platících pro mladší a přijaté novicky v Bílé věži a částečně na nutnosti udržet se v tajnosti. Jak se vzhledem k původu rodinky dalo čekat, svá pravidla dodržuje velmi přísně a platí pro všechny členky.
Současné otevřené kontakty mezi Aes Sedai a ženami z rodinky, o nichž ví jen hrstka sester, odhalily několik šokujících věcí včetně toho, že žen z rodinky je dvakrát víc než Aes Sedai a některé jsou o sto

let starší, než kolik se dožila kterákoliv Aes Sedai od trollockých válek. Účinek těchto odhalení jak na Aes Sedai, tak na rodinku, je prozatím otázkou spekulací. Viz též Mlčící dcery; šicí kroužek.
Rudé paže: Vojáci Bandy Rudé ruky, vybraní k dočasné policejní službě, aby zajistili, že ostatní vojáci Bandy nebudou dělat potíže či škody v osadách. Jméno získali podle toho, že ve službě nosí široké červené pásky na pažích, téměř zcela zakrývající rukávy. Obvykle jsou vybíráni z nejzkušenějších a nejspolehlivějších mužů. Protože veškeré případné škody musí zaplatit muži sloužící jako Rudé paže, dávají si záležet, aby byl všude klid a pořádek. Hodně bývalých Rudých paží bylo vybráno, aby doprovázely Mata Cauthona do Ebú Daru. Viz též Banda Rudé ruky.
rytí: 1. Schopnost používat jedinou sílu k diagnostice tělesného stavu při nemoci. 2. Schopnost najít ložiska kovové rudy s pomocí jediné síly. Za skutečnost, že tuto schopnost Aes Sedai dávno ztratily, může být zodpovědné to, že se název přiřadil jiné schopnosti.
rytíři: Elitní vojenský útvar v Illianu, jemuž v současné době velí první kapitán Demetre Carcolin. Rytíři poskytují osobní stráž králi Illianu a stráží klíčové body ve státě. Navíc v bitvě tradičně útočili na nejsilnější nepřátelské pozice, aby zjistili slabiny nepřítele, a v případě nutnosti, aby kryli králův ústup. Na rozdíl od většiny obdobných elitních útvarů, cizinci (s výjimkou Tairenů, Altařanů a Murandťanů) jsou nejenom vítáni, ale mohou dosáhnout i nejvyšších hodností, stejně jako obyčejní lidé, což je také neobvyklé. Uniformu rytíře tvoří zelený kabát, kyrys s devíti včelami Illianu a kónická přílba s hledím z ocelové mřížky. První kapitán nosí na manžetách čtyři zlaté šňůry na každé manžetě a tři zlaté chocholy se zelenou špičkou. Poručici nosí dvě žluté šňůry na manžetách a dva tenké zelené chocholy, podporučíci jednu žlutou šňůru a jeden zelený chochol. Praporečníky označují dvě přerušené žluté šňůry na manžetách a jeden žlutý chochol, rytmistra jedna přerušená žlutá šňůra.
Seandar: Císařské hlavní město Seanchanu, ležící na severovýchodě seanchanského kontinentu. Je to také největší město říše.
sei'mosiev: Ve starém jazyce „sklopené oči". Když se o někom mezi Seanchany řekne, že „se stal sei'mosiev", znamená to, že člověk „ztratil tvář". Viz též sei'taer.
sei'taer: Ve starém jazyce „přímé oči" nebo „rovné oči". Mezi Seanchany se tento termín vztahuje na čest či zachování tváře, na schopnost dívat se druhému do očí. Je možné „být" či „mít" sei'taer, což znamená, že člověk má čest či tvář, a také „získat" či „ztratit" sei'taer. Viz též sei'mosiev.
Shen an Calhar: Ve starém jazyce „Banda Rudé ruky". 1. Bájná skupina hrdinů, kteří vykonali mnoho pozoruhodných činů a nakonec padli při obraně Manetherenu, když byla země zničena během trollockých válek. 2. Vojenský útvar, který téměř náhodou dal dohromady Mat Cauthon a zorganizoval jej podle vojenských oddílů z dob považovaných za vrchol válečného umění za dnů Artuše Jestřábí Křídlo a bezprostředně předcházejících století.
Sisnera, Darlin: Vznešený pán Tearu, původně se vzbouřil proti Draku Znovuzrozenému, ale nyní slouží jako správce Tearu pro Draka Znovuzrozeného.
sjednocení: Když vojska vyslaná Artušem Jestřábí křídlo pod velením jeho syna Luthaira přistála v Seanchanu, objevila různorodé a pestré státy, často válčící proti sobě, jimž často vládly Aes Sedai. Bez Bílé věže Aes Sedai usilovaly o svou osobní moc s použitím jediné síly. Vytvářely malé skupinky a neustále proti sobě kuly pikle. Z velké části právě toto neustálé intrikování kvůli osobním výhodám a následné války mezi mnoha státy umožnily vojskům z východu začít dobývání celého kontinentu a jejich potomkům dobývání dokončit. Toto dobývání, během něhož se z potomků původních vojsk stali Seanchané, stejní jako ti, které si porobili, trvalo déle než devět set let a nazývá se sjednocení.
smrtonosná garda, smrtonoši: Elitní vojenský útvar Seanchanské říše, zahrnující lidi a ogiery. Všichni lidští příslušníci smrtonosné gardy jsou da'covale, zrození jako majetek a v mládí vybraní pro službu císařovně, jejímž jsou osobním majetkem. Jsou fanaticky věrní a nesmírně hrdí a často předvádějí krkavce vytetované na ramenou, značku císařovnin ých da'covale. Ogierští příslušníci se nazývají zahradníci a nejsou da'covale. Zahradníci jsou přesto stejně neochvějně věrní jako lidští smrtonoši a jsou ještě obávanější. Ať lidé či ogierové, smrtonoši jsou připravení zemřít za císařovnu a její rodinu, ale věří, že jejich život je majetkem císařovny, aby s ním nakládala dle přání. Přilbice a zbroj mají nalakované na tmavozeleno a krvavě rudo, štíty načerno a na oštěpech a mečích nosí černé střapce. Viz též da'covale.
só'džin: Nejlepší překlad ze starého jazyka by zněl „výše mezi nízkostí", třebaže některé překlady

znamenají „obloha i údolí", kromě několika dalších možností. Só'džin je seanchanský výraz pro dědičné vyšší služebnictvo. Jsou da'covale, ale zaujímají postavení se značnými pravomocemi a často též mocí. Kolem só'džin chodí opatrně i urození a se só'džin císařovny mluví jako se sobě rovnými. Viz též urození; da'covale.
srdce: Základní organizační jednotka černého adžah. Vlastně je to buňka. Srdce tvoří tři sestry, které se znají navzájem, každá pak zná jednu další černou sestru.
šicí kroužek: Vůdkyně rodinky. Jelikož žádná členka rodinky nikdy nevěděla, jak Aes Sedai vytvářejí svou hierarchii - tyto informace získá přijatá novicka teprve poté, co projde zkouškou na šátek - nepřikládají velkou váhu síle v jediné síle, ale věku. Starší žena vždycky stojí nad mladší. Šicí kroužek (jméno zvolené, stejně jako rodinka, kvůli své nenápadnosti) se tudíž skládá ze třinácti nejstarších žen z rodinky sídlících v Ebú Daru a nejstarší z nich získává titul nejstarší. Podle pravidel musejí všechny odstoupit, když nadejde čas, aby se přestěhovaly, ale dokud sídlí v Ebú Daru, mají nad rodinkou svrchované pravomoci, jaké by jim každá amyrlin mohla jen závidět. Viz též rodinka.
Taborwin, Breana: Narozená ve šlechtické rodině v Cairhienu, ale o majetek i postavení přišla a teď je služebná, vážně zamilovaná do muže, nad nímž by dříve ohrnovala nos.
Taborwin, Dobraine: Urozený pán z Cairhienu. V současné době je správcem Cairhienu pro Draka Znovuzrozeného.
Tarabon: Stát na pobřeží Arythského oceánu. Kdysi významný stát obchodníků, zdroj mezi jiným tkaných koberců, barev a rachejtlí, sídlo cechu ohňostrůjců. Nyní na Tarabon dopadly těžké časy. Rozvrácený anarchií a občanskou válkou, navíc válkami proti Arad Domanu a Dračím spřísahancům, byl zralý k utržení, když dorazili Seanchané. Nyní jej cele ovládají Seanchané. Kapitula cechu ohňostrůjců byla zničena a z většiny ohňostrůjců naděláni da'covale. Většina Taraboňanů vypadá vděčná, že Seanchané znovu nastolili pořádek, a protože jim Seanchané dovolují pokračovat v tom, co dělali předtím, jen s nepatrným vměšováním, netouží vyvolávat další války tím, že by se pokoušeli Seanchany vyhnat. Někteří urození páni a paní ale zůstávají mimo seanchanskou sféru vlivu a doufají, že znovu získají svou zemi.
tazatelé: Řád uvnitř dětí Světla. Zapřisáhli se objevit pravdu polemikami a odhalováním temných druhů. Při pátrání po pravdě a po Světle obvykle používají útrpné právo. Obvykle zastávají názor, že již pravdu stejně znají a je jen třeba přinutit oběť, aby se k ní přiznala. Říkají si ruka Světla, ruka, která vyhrabe pravdu, a občas jednají tak, jako by byli zcela odděleni od ostatních dětí a rady pomazaných, která dětem velí. Hlavou tazatelů je hlavní inkvizitor, v současnosti Rhadam Asunawa, který sedí v radě pomazaných. Ve znaku mají krvavě rudou pastýřskou hůl.
temní psi: Zplozenci Stínu pocházející z vlčího plemene, zkaženého Temným. V základě připomínají velké psy, ale jsou černější než noc, velcí jako koník a váží několik set liber. Obvykle běhávají ve smečkách po deseti až dvanácti, ačkoliv byly viděny i stopy větší smečky. Na hlíně nenechávají stopy, avšak v kameni zanechávají otisky a často je doprovází pach hořící síry. Obvykle se nevydávají do deště, když však jednou vyrazí, déšť je už nezastaví. Jakmile se vydají po stopě, je třeba se jim postavit a porazit je, jinak oběť nevyhnutelně zemře. Jedinou výjimkou je, když se oběť dostane na druhou stranu řeky, protože temní psi proudící vodu nepřekročí. Alespoň se to tvrdí. Jejich krev a sliny jsou jed, a pokud se dostanou na kůži, oběť zemře pomalu a ve velkých bolestech. Viz též divoká štvanice.
urození: Výraz používaný Seanchany pro svou šlechtu. Existují různé stupně urozenosti. Vysoce urození si holí boky hlavy a lakují si nehty - čím vyšší postavení, tím víc nehtů mají nalakovaných - ale nižší urození smějí mít nalakovaný pouze nehty na malíku. Člověk se může urozeným stát rodem či na něj být povýšen, což je častou odměnou za neobyčejné činy či službu císařství.
vrchní kopiník: Viz kopinický kapitán.
vrchní podkoní: Viz kopinický kapitán.
vrchní tkadlena: Titul hlavy žlutého adžah. V současné době patří Suaně Dragand v Bílé věži. Suana Sedai je jednou z pouze dvou hlav adžah, zasedajících v současné době ve věžové sněmovně.
vrchní úřednice: Titul hlavy šedého adžah. V současné době patří Seranche Colvine ve Věži, ženě známé svým puntičkářským chováním.
Zaprodanci: Jméno dané třinácti nejsilnějším Aes Sedai z věku pověstí, takže byli také jedni z

nejsilnějších Aes Sedai vůbec, kteří za války Stínu přešli na stranu Temného a při uzavírání Vrtu uvízli ve věznici Temného. Dlouho se myslelo, že Světlo během války Stínu opustili jen oni, ale byli tu i další, jen těchto třináct mezi nimi mělo nejvyšší postavení. Počet Zaprodanců (oni sami si říkají Vyvolení) se od jejich probuzení poněkud snížil. Známí přeživší jsou Demandred, Semirhage, Graendal, Mesaana a Moghedien a dva další se znovu narodili v nových tělech a dostali jména Osan'gar a Aran'gar. Nedávno se objevil muž, který si říká Moridin, a mohl by být dalším z mrtvých Zaprodanců, které Temný přivedl z hrobu. Stejný případ je možná žena, jež si říká Cyndane, jelikož však Aran'gar je muž přivedený zpět v ženském těle, spekulace ohledně totožnosti Moridina a Cyndane by mohly být marné, dokud nebude zjištěno více.